„ROMANTIC
ȘI DE NEUITAT."
NICHOLAS SPARKS

Harta care mă duce la tine

J.P. MONNINGER

blue MOON

Viața lui Heather Mulgrew este planificată în cele mai mici detalii: după terminarea facultății va călători în străinătate cu prietenele, se va întoarce în septembrie ca să-și facă o carieră și își va clădi o existență în care puține lucruri vor fi lăsate la voia întâmplării. Asta însă înainte ca, într-un tren de noapte, să-l întâlnească pe Jack, un aventurier pasionat care îi va schimba cursul călătoriei și al vieții. Renunțând la itinerarul atent întocmit al lui Heather, ei pleacă într-o aventură de-a lungul Europei pe urmele jurnalului ținut de bunicul lui Jack după al Doilea Război Mondial: Viena, Budapesta, Turcia – locuri exotice care sporesc intensitatea sentimentelor dintre ei. Pe măsură ce luna septembrie se apropie, Jack o îndeamnă pe Heather să rămână cu el, să-și continue călătoria, să se lase purtați de experiența lor plină de romantism; dar Heather îl convinge să se întoarcă în Statele Unite. Însă Jack are un secret care ar putea schimba totul. Iar lumea lui Heather este pe punctul de a fi zguduită din temelii...

„O carte care va fi cu siguranță pe placul fanilor poveștilor pline de pasiune și de nostalgie ale lui Nicholas Sparks."
Booklist

„J.P. Monninger a scris un roman frumos despre bucuriile prieteniei, riscul iubirii romantice și puterea unui secret de a dezvălui un viitor ce pare să ofere promisiunea fericirii."
Adriana Trigiani

„Stilul lui Monninger a atins acea parte a sufletului meu care tânjește să fie un spirit liber. M-am îndrăgostit de această poveste."
Jamie McGuire

„Cititorii cărora le plac romanele romantice cu o notă dulce-amăruie vor savura fiecare cuvânt... O carte pentru fanii lui Kristin Hannah și ai lui Nicholas Sparks."
School Library Journal

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3137-4
9 786063 331374

eBook disponibil

blue
MOON

J.P. MONNINGER

Harta care mă duce la tine

Traducere din limba engleză și note
CRISTINA JINGA

București
2018

The Map That Leads to You
J.P. Monninger
Copyright © 2017 J.P. Monninger
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Press
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Harta care mă duce la tine
J.P. Monninger

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONNINGER, J.P.
Harta care mă duce la tine / J.P. Monninger;
trad. din lb. engleză: Cristina Jinga. – Bucureşti:
Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3137-4

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111

Pentru Andrea şi Christina

Mi-ar plăcea să pot îngropa câte ceva prețios în fiecare loc unde am fost fericit și, mai târziu, când o să fiu bătrân, urât și nefericit, să mă pot întoarce, să le scot la lumină și să-mi amintesc.

Evelyn Waugh, *Întoarcere la Brideshead*

Prolog

Ziua acordării diplomelor

Dintre toţi oamenii, tocmai mama ta este cea care reuşeşte să obţină fotografia perfectă cu tine şi cu cele mai bune prietene ale tale, în ziua absolvirii Colegiului Amherst din Massachusetts. Mama ta e un dezastru notoriu în folosirea aparatului de fotografiat şi detestă să i se ceară să facă o poză, dar, canalizându-şi întreaga energie maternă, înainte ca vârsta adultă să te desprindă de ea pentru totdeauna, izbuteşte acolo unde o întreagă rafală de instantanee dă greş. Remarcabil, nu este unul dintre miile de instantanee pe care le cer părinţii, care să surprindă drumul spre scenă, nici cu voi, toate trei – tinere, având toată viaţa înainte, robele fluturând în adierea blândă din New England, stejarii verzi din Amherst suferind în soare, diplomele voastre false ridicate deasupra capetelor –, genul de fotografii obligatorii pretutindeni în ziua absolvirii. Nimic din toate astea. Nici cea cu părinţii voştri, sau cu verişoarele mai mici ale prietenei voastre Constance, care sunt îmbrăcate drăguţ în rochiţe de vară. Nici fotografia înmânării diplomei, nici strângerea de mână regizată cu decanul facultăţii, nici imortalizarea momentului final, când studenţii aruncă în aer acele stupide tichii şi aproape că le scot ochii oamenilor cu discurile lor frisbee.

E ceva deopotrivă mai neînsemnat şi mai important de atât. E o fotografie luată din profil, voi, tustrele, stând pe scaune pliante,

cu chipurile uşor înălţate pentru a-i auzi pe vorbitori, iar soarele făcându-vă să mijiţi un pic ochii. Oamenii se prefac că nu-l observă pe fotograf, care se pregăteşte să le facă o poză, dar în cazul de faţă e real. Mama ta a făcut fotografia ca un ninja, nici acum nu ştii cum, dar a prins-o pe Constance în prim-plan. Blondă şi plină de speranţă, cu o expresie atât de bună, de nevinovată, încât simţi un nod în gât de fiecare dată când te uiţi la ea. Apoi Amy: brunetă şi visătoare, dar totodată sufletul distracţiei, pusă pe glume, exuberantă şi plină de o energie nestăvilită, cu limbajul ei deşănţat, dar cu acea veşnică bunătate duioasă ce rămâne în spatele ochilor ei. Da, şi ea priveşte în sus.

Şi apoi tu. Te uiţi la fata aceea, imaginea ta, de zeci de ori, de sute de ori, ca să vezi ce anume însufleţeşte acel chip. Cine e această fată, această absolventă specializată în economie, două veri la rând, stagiară, fata pe care, la începutul acestei toamne, o aşteaptă o slujbă extravagantă, bănoasă, ca specialist în investiţii bancare? Abia dacă o recunoşti; s-a schimbat în aceşti ultimi patru ani, a devenit mai profundă, probabil mai înţeleaptă, mai degrabă o femeie în locul fetişcanei de odinioară. În acelaşi timp, ţi-e greu să te uiţi la ea, pentru că îi vezi vulnerabilitatea, punctele slabe, strădaniile. Tu eşti a treia în rândul celor trei prietene, cea care face lucrurile până la capăt, cea obsedată de control, cea care întotdeauna vei fi trimisă s-o împingi pe Amy de la spate oriunde trebuie să ajungă ea, să conferi credibilitate înclinaţiei diafane a lui Constance pentru frumuseţe. Nuanţa părului tău e undeva la mijloc între blondul lui Constance şi părul de vulpe al lui Amy, tuşa finală în orice combinaţie pe care o alcătuiţi voi trei. Tu eşti osatura cartilajului lor, gravitaţia zborului lor.

Un singur moment în patru ani. Captează totul. În câteva săptămâni, toate trei veţi fi în Europa pentru ceea ce se numeşte, de obicei, marele tur; veţi călători şi veţi fi formidabile străbătând ţările bătrânului continent, dar deocamdată, în clipa asta, toată lumea e a voastră. Iar mama ta a văzut şi a surprins asta, iar tu nu te poţi uita nici măcar o dată la fotografia aceasta fără să ştii că toate cele trei inimi ale voastre sunt înlănţuite, că într-o lume nebună fiecare dintre voi are alte două lucruri – pure şi nemărginite – pe care poate conta pentru ziua de azi şi pentru fiecare zi ce va urma.

Acesta este ultimul mare minut dinainte ca el să intre în viaţa ta, dar tu nu ştii asta încă, nu poţi şti. Mai târziu, totuşi, vei încerca să-ţi închipui unde era el exact în momentul acesta, când s-a întors şi a început să călătorească spre tine, şi tu spre el, şi cum lumea din jurul vostru, al amândurora, n-a observat nimic. Vieţile voastre nu vor mai fi aceleaşi, dar în minutul acela totul era suspendat în aşteptare, totul plutea în aer, întreaga soartă, şi şansa, şi tot ce e ineluctabil. Jack, Jack al tău, marea ta dragoste.

PARTEA ÎNTÂI

Amsterdam

Capitolul 1

Adevărul este că nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat dacă trenul spre Amsterdam n-ar fi fost aglomerat. Era genul acela de aglomerație insuportabilă, când toată lumea e disperată după spațiu, e enervată că trenul e ticsit de oameni de nu ai loc să arunci un ac, așa că am stat cu capul în jos, odată ce mi-am găsit un loc, și am încercat să nu-mi ridic ochii. Citeam *Fiesta*, ceea ce e un clișeu, desigur - proaspăta absolventă de facultate citind Hemingway, în prima ei călătorie în Europa, însoțită de cele două prietene ale sale -, dar nu-mi păsa. Deja le făcusem pe Constance și pe Amy să bea cafea și coniac la Les Deux Magots, și mă plimbasem pe Malul Stâng din Paris, și stătusem singură cu porumbeii în Grădinile Luxembourg. Nu mă mai dădeam dusă din Paris. Nu voiam să-i părăsesc bulevardele largi, oamenii care jucau bile în Tuileries, cafenelele, cafelele tari, haioasele claxoane de pe scutere, picturile și muzeele și copioasele *crêpes*. Nu voiam să părăsesc primele ceasuri ale dimineților, când angajații de la cafenele măturau pavajul și-l spălau cu furtunuri negre și apă argintie; nici serile, de altfel, când uneori simțeai miros de fum sau de castane, iar bătrânii cu undițe lungi stăteau pe scăunelele lor cu trei picioare și își aruncau cârligele cu momeli în Sena. Nu voiam să-i părăsesc pe vânzătorii de cărți de pe malul fluviului, cu tarabele lor mucegăite înțesate cu tomuri vechi, îngălbenite, nici pe pictorii peisagiști care veneau și își întindeau uleiurile pe pânzele întinse, în încercarea de a surprinde ceea ce nu putea fi niciodată surprins, ci

numai sugerat, preschimbat într-o fantomă a orașului real. Nu voiam să părăsesc Shakespeare & Co., librăria englezească, ecoul, lungul ecou al lui Hemingway și al lui Fitzgerald, al scăldatului nocturn în fântâna de la Ritz, sau al lui Joyce cel cu strabism ronțăind prin proza lui ca un șoarece flămând. Nu voiam să părăsesc nici garguiele, cu ochii lor de piatră, surprinzători, vigilenți, supraveghind de pe catedrale, de pe Notre-Dame și de pe o sută de alte biserici, și cu fețele lor albe uneori mânjite de misterioase dâre negre, de parcă piatra ar fi putut avea lacrimi pe care le vărsa peste secole.

Se zice că nu poți părăsi niciodată Parisul; că mai degrabă el te părăsește, dacă alege să facă asta.

Am încercat să iau Parisul cu mine. În Paris, am citit *Sărbătoarea continuă*, și *Adio, arme*, și *Moarte după-amiază*. Le aveam pe toate pe i-Pad, un fel de bibliotecă Hemingway în miniatură portabilă, astfel că, deși călătoream cu Amy și cu Constance, călătoream, de asemenea, și cu Hemingway.

Așadar, citeam. Era târziu. Eram în Europa de două săptămâni și jumătate. Eram în drum spre Amsterdam. Constance adormise lângă mine – ea citea *Viețile Sfinților* și făcea propria călătorie spirituală, intenționând să lectureze și să viziteze tot ce putea despre sfinți, să vadă fiecare statuie sau reprezentare a sfinților, ceea ce îi satisfăcea pasiunea ei specială și îi oferea informații pentru subiectul tezei de absolvire, hagiografia –, iar Amy își întorsese capul peste scaunul din spatele meu și începuse să converseze cu un polonez pe nume Victor. Tipul mirosea a sardine și purta o jachetă ponosită, dar Amy îmi tot dădea coate când el zicea câte ceva care ei i se părea drăguț, iar vocea ei căpătase acele inflexiuni melodioase, de flirt, care sugerau că agățase un tip și îl prinsese în mreje. Victor era chipeș și fermecător, iar vocea lui îl făcea să semene vag cu Dracula, iar Amy, din câte am văzut eu, își făcea speranțe.

Așa stăteau lucrurile când a apărut Jack.

– Ții ăsta, te rog? a întrebat el.

Nu mi-am ridicat ochii. N-am înțeles că mie mi se adresa.

- Domnişoară? a insistat el.

Apoi a împins un rucsac în umărul meu.

M-am uitat în sus. L-am văzut pe Jack pentru prima oară.

Ochii ni s-au întâlnit şi au rămas aşa.

- Ce? am întrebat, conştientă că unul din noi ar fi trebuit să-şi întoarcă privirea până acum.

Era splendid. Chiar mai mult decât atât. În primul rând, era înalt, probabil un metru nouăzeci, şi bine făcut. Purta o jachetă sport oliv şi jeanşi, iar felul în care îi venea această ţinută o făcea să arate ca una dintre cele mai interesante ţinute vestimentare pe care s-ar fi gândit cineva s-o poarte. Nu ştiu din ce motiv, avusese nasul spart cu mult timp în urmă şi i se vindecase în formă de apostrof. Avea dinţi frumoşi şi un zâmbet ce începea cu gropiţe încă dinainte de a-şi da el însuşi seama că va zâmbi. Părul lui era negru şi creţ, dar nu afro, ci doar cârlionţat ca al unui poet de altădată. I-am remarcat şi mâinile, de asemenea; erau mari şi grele, de parcă nu s-ar fi dat în lături să le pună la muncă, şi îmi amintea - doar puţin, pentru că suna prea caraghios s-o recunosc chiar faţă de mine însămi - de Hugh Jackman, teribilul Wolverine. Tipul părea nepăsător - un cuvânt oarecum forţat, totuşi, foarte expresiv -, genul de bărbat care îţi spune din priviri că a prins gluma, că e în regulă, că n-o ia în serios, dar că se aşteaptă să intri în joc. Care să fi fost gluma respectivă sau ce rol avea în viaţa ta nu era foarte clar, dar a reuşit să-mi ridice colţurile gurii într-o urmă de zâmbet. Am detestat faptul că îmi smulsese acel surâs, chiar şi unul reflex, şi am încercat să mă uit în jos, dar ochii lui nu mi-au dat voie. Mă fixa cu insistenţă, jovialitatea jucându-i în spatele privirii, şi n-am putut rezista să aud ce mai voia.

- Ţii, te rog, ăsta până mă urc eu? m-a întrebat, întinzându-mi din nou rucsacul.

Ochii i-au rămas aţintiţi asupra mea.

- Unde să te urci?

- Acolo. În suportul de bagaje. O să vezi.

Mi-a pus rucsacul în poală. Iar eu am gândit: „Ai fi putut să-l pui pe interval, băiete Wolverine". Dar apoi l-am văzut cum îşi desface sacul de dormit, aşezându-l pe locul pe care îl eliberase în suportul

de bagaje de vizavi de mine, şi a trebuit să-i admir îndemânarea. De asemenea, a trebuit să-i admir posteriorul şi trapezul, iar când a întins mâna după rucsacul lui, mi-am coborât privirea, cu ruşine şi vinovăţie.

- Mersi, a zis el.

- Nici o problemă.

- Jack, a zis.

- Heather, am răspuns.

A zâmbit. Şi-a pus rucsacul pe suportul pentru bagaje în chip de pernă şi apoi s-a urcat. Părea prea mare ca să încapă acolo, dar s-a înghesuit, după care a scos o chingă elastică şi a legat-o în jurul suportului, ca să nu cadă de acolo când trenul cotea la vreo curbă.

S-a uitat la mine. Ochii ni s-au întâlnit din nou şi au rămas aşa.

- Noapte bună, a şoptit el.

- Noapte bună, i-am răspuns.

Capitolul 2

Sună ciudat, dar poţi deduce o grămadă de lucruri din felul cum arată o persoană când doarme. Cumva, e un studiu la care mă dedau. Uneori, fotografiez diverse persoane dormind, iar Constance numeşte aceste fotografii seria mea de tablouri nocturne. În orice caz, l-am privit pe Jack în secvenţe scurte, ca de film, pentru că trenul gonea neîntrerupt, şi luminile de afară îi luminau doar din când în când faţa. După expresia pe care o are când doarme, poţi să-ţi dai seama dacă cineva este pesimist sau nu, sperios sau curajos, genul de clovn sau genul de om serios.

Jack dormea liniştit, întins pe spate; avea nişte gene dese – foarte stufoase, ca de omidă –, şi, la răstimpuri, îi vedeam ochii mişcându-i-se pe sub pleoape în ciclul REM. Buzele îi erau întredeschise, astfel că îi puteam zări sclipirile dinţilor, şi braţele îi stăteau încrucişate pe piept. Era un bărbat frumos, şi în două rânduri m-am ridicat să-mi dezmorţesc oasele, profitând de asta ca să arunc priviri furişe la el în timp ce luminile intermitente îl prefăceau într-un film alb-negru, o secvenţă parcă dintr-o peliculă de Fellini.

Încă îl priveam când mi-a sunat telefonul. Era Mamozaurus.

– Pe unde umblă fata mea aventurieră acum? a întrebat mama, cu vocea ei matinală.

Mi-am închipuit-o în bucătăria noastră din New Jersey, hainele din ziua respectivă aşteptând-o atârnate pe un umeraş, la etaj, în

timp ce ea își bea cafeaua și își mănâncă, pe o farfurioară, micul dejun fără carbohidrați.

– În trenul spre Amsterdam, mamă.

– Oh, ce palpitant! Ați plecat din Paris. Ce mai fac fetele?

– Bine, mamă. Tu unde ești?

– Acasă. Tocmai îmi beau cafeaua. Tata e plecat pentru vreo două zile la Denver, cu treburi. M-a rugat să te sun pentru că am primit o tonă de scrisori, pe numele tău, de la Banca Americii. Par să fie de la resurse umane – știi tu, asigurare, planuri de sănătate, dar bănuiesc că pe unele dintre ele trebuie să le citești cu atenție.

– O să ajung și la ele, mamă. Deja am vorbit la telefon cu cei de la resurse umane.

– Ascultă, eu sunt doar intermediarul. Tata are metodele lui, doar știi. Lui îi plac lucrurile făcute ca la carte, și tu o să lucrezi pentru prietenul lui.

– Știu, mamă, am spus eu, dar nu m-ar fi angajat dacă nu m-ar fi crezut în stare să mă descurc cu cerințele postului. Am absolvit cu A– la Amherst și mi s-au oferit încă trei posturi în afară de ăsta. Vorbesc franceză și un pic japoneza, și scriu destul de bine, și am fost capabilă să găsesc un interviu când am avut nevoie, și...

– Bineînțeles, m-a întrerupt mama, pentru că știa lucrurile astea, știa totul, și eu îi vorbisem într-un stil defensiv dogmatic. Bineînțeles, scumpo. N-am vrut să sugerez nimic altceva.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să fiu calmă când am vorbit din nou.

– Știu că trebuie să fie ceva hârțogăraie, dar o să-mi rezerv timp pentru asta înainte să încep lucrul, în septembrie. Transmite-i tatei să nu-și facă griji. Totul o să fie bine. Situația e sub control. Știți că sunt genul care nu neglijează astfel de lucruri. Nu e nevoie să se îngrijoreze. Înainte de orice, sunt un pic obsedată de detalii.

– Știu, iubito. Bănuiesc că tatăl tău e puțin nehotărât, atâta tot. Vrea să străbați Europa, dar totodată știe că slujba asta e foarte importantă. Domeniul investițiilor bancare, scumpo, este...

– Am înțeles, mamă, am spus, parcă imaginându-mi capul ei de *T. rex* ridicându-mă încet de la pământ, în timp ce eu dau din picioare.

Am schimbat subiectul şi am întrebat de pisoiul meu. Ce mai face Domnul Brebenoc?

– Nu l-am văzut în dimineaţa asta, dar e pe-aici pe undeva. E foarte anchilozat şi are nişte umflături, dar încă mănâncă.

– Îi dai un pupic din partea mea?

– Ce-ar fi dacă l-aş îngriji din partea ta? E mizerabil, scumpo. Doar mizerabil, plus că mă îngrijorează ce are pe piele.

– Mamă, e în familia noastră de cincisprezece ani.

– Crezi că nu ştiu asta? Eu sunt cea care l-a hrănit şi l-a dus la veterinar, ştii?

– Ştiu, mamă.

Îmi închid iPadul. Nu-mi place să-mi văd faţa reflectată în sticlă când vorbesc la telefon. Oare chiar m-am enervat pe mama din cauza pisoiului în timp ce stau într-un tren în drum spre Amsterdam? Sună a ţicneală. Din fericire, Amy mi-a venit în ajutor, ridicându-se şi trecând pe lângă mine. Şi-a mişcat sprâncenele într-un mic semnal. Victor, am observat, o urma pe interval spre nu se ştie unde. Polonia era pe cale de a fi cucerită.

– Uite, mamă, ne pregătim să intrăm în Amsterdam, am inventat eu. Trebuie să-mi strâng lucrurile. Spune-i tatei că o să mă ocup de documente de îndată ce ajung acasă. Promit. Spune-i să nu-şi facă griji. Le-am scris pe e-mail celor de la birou şi sunt gata să încep în septembrie. Totul este în regulă. Chiar par fericiţi să mă aibă în echipă şi sunt bucuroşi că fac excursia asta. M-au încurajat s-o fac, mai ţii minte, pentru că ştiu c-o să muncesc pe brânci când o să încep.

– Bine, scumpo. Tu eşti şefa. Ai grijă de tine, bine? Promiţi? Te iubesc. Le îmbrăţişez şi pe fete.

– Le transmit, mamă. Te iubesc.

Legătura s-a întrerupt. Mamozaurus s-a rostogolit înapoi în Epoca Jurasicului, picioarele ei lăsând urme adânci în piatra dură pe unde a călcat. Am închis ochii şi am încercat să dorm.

Capitolul 3

– Ce citeşti?

Era târziu. Cu toate astea, nu putusem dormi. Amy nu se întorsese. Constance părea să doarmă destul de bine pentru noi toate. Mă lăsasem purtată de Hemingway departe, în Spania, bând prea mult şi uitându-mă la tauri. Fiesta. Pâraiele de munte cu păstrăvi. Eram prea absorbită de lectură şi nu observasem când Jack coborâse şi se aşezase pe banchetă, lângă mine.

– Pardon? am zis şi mi-am întors iPadul, ducându-l la piept.

– Mi-au amorţit picioarele dormind acolo sus. Nu imediat, dar după o vreme. Cel puţin, am reuşit să dorm puţin. Vrei să încerci? Te ridic eu.

– Aş putea să mă urc şi singură dac-aş vrea.

– Era o ofertă, nu o insultă.

– Va trebui să te muţi dacă prietena mea se întoarce. Locul ăsta e ocupat.

El a zâmbit. M-am întrebat de ce eram nesuferită. Era un mecanism de apărare. El arăta atât de bine – şi o ştia atât de limpede –, încât nu îmi puteam reprima dorinţa de a-i descuraja încrederea. Gâtul mi s-a înroşit. Aşa se întâmplă întotdeauna când sunt emoţionată, surescitată sau tensionată. E singurul care mă dă de gol. Când dădeam examene la Amherst, arătam ca un fazan. De obicei, mă îmbrăcam cu helancă, să-l acopăr, deşi fierbinţeala din jurul gulerului nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

– Citeai, nu? a întrebat el. Am observat felul în care mâna ta dădea paginile. Îți plac e-bookurile astea? Eu, unul, nu mă dau în vânt după ele.

– Pot căra o mulțime de cărți într-un singur dispozitiv de mici dimensiuni.

– Ura! a zis pe un ton ironic, dar de flirt.

– Când călătorești sunt utile.

– O carte este un tovarăș de drum, totuși. Poți s-o citești într-un loc special, cum ar fi într-un tren spre Amsterdam, apoi o duci acasă și o arunci pe un raft, după care, ani mai târziu, îți amintești senzația pe care ai avut-o în tren, când erai mai tânăr. E ca o insulă în timp. Dacă îți place cartea, poți s-o dăruiești altcuiva. Și o poți redescoperi la nesfârșit, ca atunci când vezi un vechi prieten. Nu poți face asta cu un fișier digital.

– Bănuiesc că tu ești mai puritan decât mine. Poți, de asemenea, să arunci o carte pe un raft, s-o împachetezi data următoare când te muți, apoi s-o despachetezi și iar s-o împachetezi. Și tot așa. Un iPad cuprinde mai multe volume decât orice bibliotecă dintr-un apartament pe care probabil aș deține-o.

– Eu n-am încredere în aparate. Mi se par niște șarlatanii.

Dar, spunând asta, mi-a luat iPadul și l-a întors. S-a întâmplat atât de repede, că n-am avut timp să mă opun. Eram conștientă de întreaga experiență tipică unei călătorii cu trenul: tip simpatic, tren în mișcare, lumini, mirosuri de mâncare din spate, de la vagoanele-restaurant, limbi străine, aventură. De asemenea, el a zâmbit. Avea un zâmbet dezarmant, conspirativ, un zâmbet care sugera că trăsnăile și poznele nu erau departe, aveau să vină, că urma să petrecem împreună mai bine în doi decât de unul singur.

– Hemingway? a întrebat el, citind pe o pagină. *Fiesta*. Uau, ești înnebunită!

– Înnebunită după ce?

– Oh, știi, toată chestia cu Hemmy. Paris, sărutat de femei vârstnice prin abatoare, vin, impresioniști, tot tacâmul. Idila obișnuită din experiența unui expat în Europa. Poate chiar și chestia cu

vreau-să-fiu-scriitor-şi-locuiesc-la-mansardă. Ai putea fi chiar atât de înnebunită. Credeam că femeilor nu le mai place Hemingway.

– Îmi place tristeţea.

El s-a uitat la mine. Nu se aşteptase la asta, mi-am dat seama clar. Chiar s-a lăsat un pic pe spate, ca să mă vadă mai bine. Era o privire critică.

– Coasta de Est, a zis ezitant, ca unul care încearcă să se hotărască asupra unei arome de îngheţată. Jersey, probabil Connecticut. Tatăl lucrează la New York. Ar putea fi Cleveland, probabil Heights; poate că mă înşel, deşi nu cred. Cât de aproape sunt?

– De unde eşti?

– Vermont. Dar nu mi-ai spus dacă am ghicit sau nu.

– Continuă. Vreau să-mi faci tot profilul..

El s-a uitat din nou la mine. Şi-a pus mâna uşor pe bărbia mea. Mi s-a părut o tactică de agăţat destul de bună, indiferent de acurateţea analizei lui. Mi-a întors faţa încet, dintr-o parte în alta, privindu-mă serios. Avea nişte ochi minunaţi. Gâtul meu era ca o văpaie. Am aruncat scurt o privire, să văd dacă vocile noastre o treziseră pe Constance, dar ea dormea dusă. Ştiam că ar fi putut dormi şi într-un uragan.

– Ai absolvit de curând. Eşti în Europa cu prietenele, acum... colege dintr-o asociaţie de studente? Nu, probabil că nu colege dintr-o asociaţie de studente. Eşti mai deşteaptă de atât. Poate că lucraţi împreună la ziarul facultăţii. O facultate bună, de altfel, am dreptate? Coasta de Est, prin urmare, probabil Sarah Lawrence, Smith, ceva de genul ăsta.

– Amherst, am zis.

– Ooooo, forte inteligentă, nimic de zis. Greu să intri la Amherst în zilele astea. Sau ai relaţii sus-puse, care din variante? Cât de inteligentă? Hmm? Asta rămâne de văzut. Dar citeşti Hemingway în Europa, ceea ce e ori foarte impresionant, ori un stereotip îngrozitor.

– Eşti un ticălos, ştii? Un ticălos binevoitor. Ăsta-i cel mai rău soi.

– Îmi etalez şi eu bărbăţia ca să te cunosc. Adevărul e că te plac. Te-am plăcut de cum te-am văzut. Dacă aş avea o coadă din pene, aş deschide-o larg şi aş dansa în jurul tău ca să-mi arăt interesul.

Dar cum mă descurc, până acum? Ţine figura cât de cât? Simţi ceva bătăi de inimă?

– Erai mai bun înainte să deschizi gura. Mult mai bun, de fapt.

– Bine, *touché*. Hai să vedem. Mama implicată în acţiuni caritabile, activităţi de voluntariat. Tata a dat lovitura în afaceri. Corporatist, nu antreprenor. Dar asta-i doar o presupunere. O grămadă de bani, în orice caz. Tu citeşti Hemingway, aşa că ai înclinaţii artistice, dar nu ai încredere în ele pentru că, ei bine, pentru că nu sunt practice. Hemingway se înscrie la secţiunea de instruirea din curriculum, nu-i aşa?

Am tras adânc aer în piept, am dat din cap pentru a-i confirma spusele, apoi am început să vorbesc rar:

– Iar tu eşti un pretins ageamiu ticălos, cu picioarele pe pământ, din Vermont, care vorbeşte mult, probabil citeşte – recunosc asta –, care are unul din fondurile alea mici şi liniştite de economii, ceea ce-ţi permite să te plimbi prin lumea largă, agăţând fete şi zăpăcindu-le cu inteligenţa, înţelepciunea şi erudiţia ta. Chestia e că nu umbli după sex, care ar putea veni la pachet, deşi nu te-ar deranja. Tu vrei să vezi fetele înamorându-se de tine, să se minuneze de cât de grozav eşti, pentru că asta te caracterizează. Şi astfel, poţi să foloseşti în avantajul tău toată treaba cu Hemmy, de parcă voi doi aţi fi vechi tovarăşi de pahar; doar că Hemingway a făcut toate lucrurile astea de-adevăratelea – el *urmărea* ceva ce tu n-ai să pricepi niciodată –, pe când tu, tu doar te prefaci interesat, şi acum ar trebui să pleci, pentru că Amy o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

El a zâmbit. Dacă l-am rănit, ochii nu l-au trădat. Apoi a sărit ca ars, în glumă.

– Atâta doar te rog: scoate pumnalul din mine înainte să plec.

– Scuze, Jack, am zis eu şi nu m-am putut abţine să nu accentuez puţin numele[1], în bătaie de joc. Ţi-a spus cineva vreodată că arăţi ca o versiune nereuşită a lui Hugh Jackman?

– Wolverine?

Am încuviinţat din cap.

---

[1] În argou, *Jack* înseamnă şi „fante, filfizon".

– Mă dau bătut. Ai câştigat. Fie-ţi milă. A dat să se ridice, apoi mi-a smuls calendarul pe care-l ţineam sub iPad. Spune-mi că nu e un Smythson. Smythson de pe Bond Street? Oh, pentru Dumnezeu, cea mai scumpă şi mai luxoasă agendă pe care a văzut-o cineva? Spune-mi că nu foloseşti într-adevăr aşa ceva.

– A fost un cadou de absolvire. Şi n-a fost la preţ întreg, crede-mă. A venit la o tranzacţie şi a fost aproape gratuită.

– Încerc să-mi imaginez ce fel de persoană are nevoie de un calendar pretenţios ca să-şi amintească faptul că o duce bine.

– Oamenii punctuali. Oamenii care vor să ţină minte întâlnirile stabilite. Oamenii care încearcă să realizeze ceva pe lumea asta.

– Oh, şi tu eşti unul dintre ăştia?

– Încerc să fiu.

– Cât costă, de fapt, lucrurile astea?

– Nu te priveşte pe tine. Du-te să baţi la cap pe altcineva, te rog.

– Oh, Dumnezeule! a zis el, lăsând Smythsonul să-mi cadă înapoi în poală. Chiar crezi că dacă ai obţinut toate distincţiile posibile, există vreun frigider uriaş în cer, unde o să ajungi tu să-ţi atârni diplomele tale speciale? Că vreo supermămică de undeva o să-ţi prindă realizările cu magneți de frigider şi toată lumea o să se dea înapoi şi-o să aplaude?

Îmi venea să-i trag un pumn. Aproape c-am şi făcut-o.

– Tu chiar crezi, Jack, că vânturându-te prin Europa şi încercând să fii un suflet romantic, pierdut, o să ajungi să fii altceva decât un beţivan cinic, stând într-un bar pe undeva şi plictisind pe toată lumea din jur?

– Uau! a zis el. Tu călătoreşti doar pentru propriul CV? Ca să poţi spune la vreun dineu, într-o bună zi, că ai fost la Paris? De ce te-ai mai ostenit să vii până aici, dacă aşa vezi tu călătoriile?

– Nu le văd în nici un fel, Jack. Dar micii snobi hipsteri care ajung, cumva, cu o sută de ani întârziere la petrecere, în Paris, şi la toate acele aventuri romantice interbelice, ei bine, sunt penibili. Unii dintre noi cred în a face lucruri. În a realiza lucruri. Aşa că, da, uneori ne luăm agende de pe Bond Street, care ne ajută să ne organizăm programul

zilnic. Ăsta se numeşte progres uman. Avem maşini şi avioane şi, de ce nu, iPaduri şi iPhone-uri. Acceptă situaţia, băiete din Vermont!

El mi-a zâmbit răutăcios. Aproape că i-am zâmbit şi eu la fel. Trebuie să recunosc că era amuzant duelul ăsta. Nu credeam să ia în serios prea mult din ceea ce ne spuneam. Singurul lucru pe care părea să-l ia în serios era modul în care ochii noştri se tot întâlneau şi rămâneau fixaţi.

– Bine jucat. Recunosc, bine jucat. Îmi place pasiunea ta. Nu-ţi trebuie prea mult ca să-ţi ascuţi limba, nu?

– Asta-i tot ce poţi? Mă faci scorpie cu limbă ascuţită, Jack? O să ştiu toate aluziile pe care o să le arunci în mine. Sunt bine educată şi primejdios de isteaţă. Şterge-o, Jack Vermont. Întoarce-te la contemplarea măreţei semnificaţii a vieţii tale sau ce-ar fi să-ţi concepi următorul roman pe care n-ai să-l scrii niciodată. Du-te să găseşti o cafenea unde să poţi sta şi să porţi pretinse conversaţii de pretinsă importanţă cu ceilalţi pretinşi expaţi, cărora le place să creadă că văd ceva mai în profunzime experienţa umană decât noi, sărmanii, obscurii oameni de afaceri. Asta o să te facă să te simţi teribil de superior. Poţi să priveşti în jos, din înălţimile tale elevate, şi să-ţi zvârli trăsnetele.

– Pretinşi expaţi? a zis el, zâmbind din nou răutăcios.

A zâmbit doar ca să mă facă pe mine să zâmbesc, şi a trebuit să fac eforturi să nu cedez ispitei.

– Să continui? Sau ai prins ideea?

– Am prins-o, a zis el şi s-a ridicat încet. Părerea mea e că interacţiunea a decurs foarte bine. Tu ce zici?

– A fost grozav.

A ţinut să arate că-şi dă toată silinţa să nu mă deranjeze, strecurându-se prin faţa mea – şi, într-adevăr, avea un trup minunat – ca să iasă pe interval, apoi s-a săltat din nou în suportul pentru bagaje unde dormise. După ce s-a instalat, a aşteptat până mi-am ridicat din nou privirea spre el. A scos limba. Am scos şi eu limba la el.

Capitolul 4

O vreme, așa au rămas lucrurile. Gâtul îmi ardea de roșu ce era și aveam dificultăți să-mi controlez respirația. Cât să număr până la zece, am stat cu fața între palme, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea de sine. Nu-mi plăcea să mă gândesc la faptul că sunt ca o carte deschisă, pentru că, într-adevăr, *sunt* din New Jersey, pentru că, într-adevăr, tata *face parte* din rândurile corporatiștilor și, într-adevăr, mama *este* din Junior League. Detestam să mă gândesc că sunt genul de persoană ușor abordabilă, că o persoană ca Jack mă poate citi din primele minute de discuție. De asemenea, nu-mi plăcuse veninul care răbufnise când îl respinsesem. Pe de altă parte, el depășise o limită. L-am privit, în timp ce luminile de afară continuau să pâlpâie și să fulgere. Mă ținusem departe de bărbați luni în șir, încă de când rupsesem relația cu Brian, dragostea mea din anul doi de facultate. Încă nu mă puteam gândi la faptul că îl adusesem pe Brian acasă, ba chiar împodobisem împreună cu el pomul de Crăciun al familiei, doar ca să descopăr că i-o trăsese unei fete, în urma unei provocări, cu numai o săptămână înainte. El fusese băut, iar fata, o barmaniță din partea locului, cu un sutien generos și o coamă de păr vopsit blond; el fusese provocat de prieteni s-o facă. „Provocare de bar, provocare de bar, ha-ha-ha, ce amuzant, încă un rând", scandaseră ei. Așa că el ieșise cu ea, în mașina ei sau într-a lui, ori în vreun gang, ce știu eu, ca să-și consume rendez-vous-ul. Și n-a însemnat nimic, de bună seamă, toată lumea a fost de aceeași părere, dar tot ce-mi amintesc eu e că mă uitam în sus, la pantalonii strâmți, din piele, ai lui Brian, cum stătea el pe scăriță și lua podoabele

de pom din mâna mea, în timp ce tata prepara băuturile la barul de lângă living, iar mama, *T. rex*, se vânzolea prin casă, cu un pulover subţire pe umeri, ca o capă, şi în nişte pantaloni de 300 de dolari de la Eileen Fisher, ridicaţi până sub coaste. Nenorocitul de Bing Crosby cânta la Pandora, serviciul de radio pe internet. Mărturisesc: simţeam romantismul de vis al întregii poveşti – Crăciun la ţară, ninsoare, *Holiday Inn* şi toate fleacurile alea –, până când prietenul lui Ronnie Evers a postat pe Facebook o fotografie cu Brian ţinând mâna pe fundul Brendei, barmaniţa în jeanşi mulaţi; avea limba scoasă ca un chitarist dintr-o trupă de drogaţi, în timp ce ea îşi lipise de coapsa lui picioarele de vacă grasă şi se lăsase pe spate, în stil *cowgirl*.

Ceea ce a urmat, când am aflat totul de pe Twitter, de pe Facebook şi din câteva fotografii etichetate, a fost o mică scenă liniştită între mine şi Brian, în vechiul salon, vocile noastre reţinute, controlate, şuierând ca nişte calorifere vechi.

„Cum ai putut? Cu ea? Ţi-ai pus-o cu ea?

A fost o glumă. Un pariu! Am fost beat!

Oh, Brian, ce mama dracului.

Totul e în regulă. La naiba, calmează-te, Heather. Nu suntem logodiţi, serios acum.

Du-te dracu', Brian."

Dar ne prăbuşiserăm din micul nostru Eden privat. Ne-am despărţit a doua zi, el trântindu-şi rucsacul în portbagajul vechiului său Volvo sedan, înainte de a pleca, beculeţele de Crăciun luminându-i calea. Când mă întorceam în casă, l-am zărit pe Dl Brebenoc, bătrânul nostru motan, privind scena de la fereastra dormitorului de la etaj.

Dar să revenim. Jack. Constance încă dormea. Amy era tot plecată. Peste vagon se înstăpânise genul acela de acalmie agitată, cum se întâmplă în vehiculele în mişcare, când oamenii încearcă să doarmă, dar se tot trezesc. Am simţit miros de cafea de la vagonul-restaurant din spate. Din când în când, exact ca într-un film noir, se auzea acel zgomot de tren produs la trecerea de un stop sau de un macaz: tac-dahhh tac-tac-tac tahhhhh. Un efect Dopler, ştiam de la fizică, din primul an.

M-am hotărât să-mi iau cafea. Şi am decis să-l încurajez pe Jack Wolverine, aşa încât, atunci când am trecut pe lângă el, i-am făcut o poză cu iPhone-ul meu. Nu s-a trezit. După aceea, m-am simţit vinovată pentru vorbele pe care i le aruncasem, pentru faptul că fusesem foarte rea, motiv pentru care, atunci când mi-am comandat un *latte* pentru mine, am comandat unul şi pentru el, gândindu-mă că îl va bea altcineva, dacă el nu-l voia. În timp ce chelnerul prepara cafeaua, m-am uitat la fotografie. Jack era pur şi simplu superb, dar dormea profund – somn de zombie, nici mai mult, nici mai puţin –, şi mă întrebam ce să fie asta. Brian dormea întotdeauna iepureşte, un insomniac nerăbdător ca lumea să se pună din nou în mişcare. Jack dormea foarte profund.

Am revenit cu comanda în compartiment, ţinând câte un pahar în fiecare mână, ceea ce s-a dovedit mai dificil decât s-ar putea crede. M-am oprit lângă capul lui şi m-am uitat la el o fracţiune de secundă, închipuindu-mi că privirea fixată asupra cuiva trezeşte întotdeauna persoana respectivă. Ceea ce s-a şi întâmplat. Poate că a detectat prezenţa cuiva, nu ştiu, dar a deschis ochii la mine şi a zâmbit, un zâmbet dulce, nevinovat, unul pe care i l-ar fi putut dărui mamei lui la cea de-a zecea aniversare.

– Ţi-am luat o cafea, am zis eu. Măcar atât am putut face, ţinând cont ce viaţă jalnică ai.

– Stai să mă dau jos.

Am rămas în picioare, aşteptând. El a coborât încet. Era prima oară când stăteam în picioare lângă el, şi mi-a plăcut felul în care părea să se încolăcească în jurul meu. Umeri largi, muşchi puternici, pectorali de fier, nu alta.

– Le-am putea bea afară, între vagoane, a propus el, aranjându-şi rucsacul ca să-l poată lăsa şi să plece. Mi-ar prinde bine niţel aer, amărâtul de mine, cu un cont de economii, ratatul ticălos din Vermont ce sunt eu.

Am încuviinţat din cap.

– Eşti, am aprobat. Trist, dar adevărat.

A terminat cu aranjatul rucsacului şi a luat cafeaua. M-am întrebat, în timp ce-l urmam afară, în spaţiul dintre vagoane, dacă ceea ce făcusem se putea numi agăţat.

Capitolul 5

– Îmi cer iertare dacă am fost nesimţit mai devreme, a zis el. Uneori, mă laud exagerat de mult.

– În faţa femeilor?

– Bănuiesc.

– Îţi dai aere în mod obişnuit?

– Numai în jurul femeilor frumoase ca tine.

– Cât de veche e replica asta?

– Nu foarte veche. Poate chiar vorbesc serios. Poate chiar cred că eşti frumoasă. Ce înălţime ai, apropo?

– Unu şaptezeci.

– Asta-i înălţimea perfectă, ştii? Acrobaţii la trapez au unu şaptezeci sau mai puţin. La fel şi oamenii-ghiulea. Cei care sunt lansaţi din tunuri... au un metru şaptezeci.

– Ai inventat asta.

– E un fapt cunoscut. Un fapt acceptat pretutindeni. E prima întrebare care ţi se pune, dacă îţi cauţi de lucru la un circ. Până şi îmblânzitorii de lei au un metru şaptezeci sau mai puţin.

– Ai lucrat la un circ?

– Bineînţeles.

– Dar ai mai mult de unu şaptezeci.

– Femeile trebuie să aibă unu şaptezeci. La bărbaţi nu contează înălţimea, dacă lucrează în spatele scenei. Eu asta am făcut. Cel mai

adesea, chemam lumea să arunce cu mingi de tenis într-o piramidă de sticle. Eram angajat pe post de persoană care strigă.

– Nu cred nici o iotă din ce spui.

– Şi, odată, m-a muşcat un leu. Poate că n-o să crezi nici asta. Chiar de coapsă. Chiar de partea cărnoasă a coapsei. Eu dormeam şi, dintr-odată, m-am pomenit cu ea peste mine: o femelă pe nume Sugar. Se ştia despre ea că are apucături rele, dar eu nu am avut niciodată vreo problemă cu Sugar. S-a uitat la mine, când m-a muşcat, de parc-ar fi zis că-i pare rău, dar aşa era firea ei, la urma urmelor. Eu am fost doar o gustare de la miezul nopţii.

– Minţi de-ngheaţă apele, dar aş putea să te ascult o vreme cum înşiri gogoşi.

El a dat din umeri şi a luat o înghiţitură din paharul cu *latte*. Stăteam între vagoane, faţă în faţă, sprijiniţi de pereţi opuşi. Şinele păreau că zboară sub noi. Se desluşeau mirosuri vagi – fâneţe, cenuşă, poate ploaie, un iz electric care venea de la un motor –, dar toate se dizolvau în simpla mişcare.

– De multe ori, m-am întrebat de ce Sugar mi-a dat drumul. Chiar mă obsedează întrebarea asta.

– Poate că nu eşti bun la gust. Asta s-a întâmplat în Vermont?

– În Istanbul. E o poveste lungă. Îmi cer scuze. Mă emoţionez, şi atunci vorbesc prea mult. Sau mă străduiesc prea tare. La fel am făcut şi mai devreme cu tine. Un cusur capital, bănuiesc.

– Eu nu l-aş numi cusur capital. Doar un cusur.

– Speram să mă găseşti byronian.

– După părerea mea, dacă ai nevoie să speri că te găseşte cineva byronian, atunci nu eşti byronian. Ipso facto.

S-a uitat lung la mine şi a băut din cafea. Nu era cine ştie ce de capul ei.

– Ipso facto? a întrebat el. Termenul latinesc pentru „pretenţios"?

– „Prin chiar acest fapt, de la sine înţeles". Duşmanul duşmanului meu este ipso facto prietenul meu.

– Ce studentă eminentă! Nu?

– Iar problema cu asta e...?

– Atât doar că ești lingușitoare. De aceea ai o agendă Smythson. Care-i cea mai proastă notă pe care ai luat-o vreodată? În afara orelor de sport, vreau să zic.

– Ce te face să crezi că n-aș fi luat notă maximă și la sport?

– Cred că ai fi fost aleasă imediat măgăruș la *dodgeball*[1], apoi toată lumea din echipa adversă ar fi încercat să te nimerească în cap, pentru că ești așa o studentă eminentă. Ipso facto.

– Întotdeauna știi totul despre cineva într-o clipă? Sau numai despre mine?

– Oh, te cunosc. Ești genul președinta clasei. Genul de organizator al seratei dansante. Fata care pășește pe calea succesului. Fata care deține controlul asupra tuturor lucrurilor.

– Și tu ești trântorul insolent, furișat în propriul mit.

– Îmi place formularea: „furișat în propriul mit". Vezi? Ai potențial.

– Oh, slavă Domnului! M-aș fi ofilit fără aprobarea ta.

S-a uitat la mine și a zâmbit pe deasupra cafelei.

– Care e cusurul tău, a întrebat el, capital sau altminteri?

– De ce ți l-aș spune?

– Pentru că suntem într-un tren în drum spre Amsterdam și trebuie să vorbim despre ceva. Și tu ești nebunește de atrasă de mine, așa că e un mod de a flirta, ceea ce-ți dorești în secret, dar nu vrei să recunoști.

– Nu suferi deloc de lipsă de încredere în tine, ce să zic!

– Îmi închipui că, de vreme ce eu sunt atras de tine, și tu ești, probabil, atrasă de mine. În plus, când ochii noștri se întâlnesc, rămân pironiți. Înțelegi ce vreau să spun? Oh, da, înțelegi ce vreau să spun, Heather de North Woods[2].

---

[1] Joc în care participanții formează un cerc și încearcă să-i lovească pe adversarii din interiorul cercului cu o minge mare

[2] Joc de cuvinte: Heather, numele personajului, înseamnă și „iarbă-rea, buruiană"; North Woods este zona cea mai izolată și mai liniștită din Central Park, New York.

Am clătinat din cap. Avusese dreptate în privința a tot ceea ce afirmase. Faptul că el știa că are dreptate în toate privințele mă făcea să fiu agitată.

– Cusurul tău, ai uitat? a insistat el. Nu renunț la întrebare. Ăsta-i un alt cusur al meu. Uneori, sunt exagerat de insistent.

– Cusurul meu e greu de exprimat în cuvinte.

– Pune-mă la-ncercare.

Am tras adânc aer în piept, întrebându-mă de ce suntem uneori dornici să le mărturisim străinilor, în trenuri, secrete pe care nu le-am dezvălui niciodată altcuiva. I-am răspuns, totuși.

– Ori de câte ori mă uit în sus la un avion, sper c-o să cadă din cer. Chiar în clipa aia. Nu știu dacă într-adevăr vreau să se întâmple asta sau e doar un impuls pervers, dar asta sper. Am o fantezie cu mine alergând pe o pajiște, găsind un avion prăbușit și salvând oamenii.

– Ăsta nu e un cusur. E psihoză. Ai nevoie de ajutor. Ai nevoie de susținere psihologică de lungă durată.

Am luat o înghițitură de cafea. Trenul zăngănea puternic, trecând peste un soi de postament.

– Iar când vreo mireasă străbate intervalul dintre bănci spre altar, am continuat eu, întotdeauna îmi doresc să se împiedice. Mama nu mă lasă să stau la capătul rândului de bănci, dacă suntem la vreo nuntă, de teamă c-o să întind un picior.

– Ai făcut asta vreodată?

Am clătinat din cap.

– Nu încă, dar am s-o fac. Poate fi orice gen de ceremonie, de fapt. Orice situație în care toată lumea e îmbrăcată la patru ace. Întotdeauna aștept o luptă cu mâncare sau să pice cineva cu fața drept într-un tort. Nu mă pot abține. Întotdeauna, lumea pare la un pas de a se transforma într-o petrecere de frăție studențească descreierată.

– Ești o anarhistă, d-aia. O să fii, probabil, un cetățean model până la vreo patruzeci de ani, după care o să te alături vreunei armate extremiste și o să umbli țanțoșă, într-o uniformă, cu o macetă atârnată la gât. Ești atrasă de macete?

– Mai mult decât ai crede.

– America de Sud, atunci.

– Oh, şi asta nu e o generalizare exagerată, bănuiesc. Toată lumea în America de Sud are o macetă?

– Bineînțeles că da. N-ai ştiut?

– Pe tine ce armă te atrage?

– Foarfecile de tuns gardul viu.

– Foarfecile de tuns gardul viu, hm? De ce?

– Am impresia că sunt subapreciate, atâta tot.

– Eşti tot timpul pe punctul de-a deveni enervant, ştii? Uneori, te salvezi şi nici măcar nu-ţi dai seama.

– Unii numesc asta a fi spiritual. Sau temerar. Depinde.

Jack a sorbit din cafea şi m-a privit pe deasupra paharului. Pe de-o parte, îmi venea să-l sărut, pe de altă parte, îmi venea să-i azvârl cafeaua în mutra aia a lui autosatisfăcută. Însă la Jack nimic nu mă lăsa indiferentă, ceea ce era o noutate.

– Câţi ani ai, apropo? am întrebat. Ar fi trebuit să ai un serviciu. Ar fi trebuit să munceşti.

– Tu câţi ani îmi dai?

– Zece.

S-a uitat la mine.

– Am douăzeci şi şapte, a zis. Tu câţi ani ai?

– Un gentleman nu întreabă niciodată vârsta unei femei.

– Mă crezi un gentleman?

– Cred că eşti foarte departe de a fi temerar.

– Nu răspunzi la întrebare.

– Douăzeci şi doi, am spus. În curând, douăzeci şi trei.

– Ai fost dată la şcoală mai târziu cu un an?

– Nu!

– Probabil ai fost şi nu ţi-au spus părinţii. Se mai întâmplă, să ştii.

– Am fost o elevă eminentă. Chiar tu ai spus-o.

– Ai fost o elevă eminentă, pentru că părinţii te-au ţinut acasă un an în plus şi ai avut avantajul de a fi mai matură cu un an faţă de colegii de clasă. Am mai întâlnit din ăştia ca tine. E, într-adevăr, groaznic de nedrept. Ai avut un avantaj pe toată perioada anilor de şcoală.

– Şi tu erai cel care stăteai în fundul clasei, nu-i aşa? Şi te prefăceai că desenezi sau că eşti un poet neînţeles. E aşa un clişeu, că mă şi dor dinţii când îl rostesc.

– Ce purtam?

– Oh, de unde să încep? Jeanşi, fireşte. Tricouri cu nume de locuri pe ele... nu, nu. Stai, că captez nişte vibraţii. Tricouri cu John Deere[1], probabil, sau Ace Hardware[2]. Ceva utilitar sau proletar. Şi purtai părul lung, ca şi acum, numai că probabil intenţionat îţi lăsai o şuviţă să-ţi cadă pe frunte, pentru că, ei bine, pentru că erai atât de al naibii de adâncit în gândurile tale de poet. Aşa-i? Deci, erai tipul obişnuit, băiat de fermă, cu un suflet profund. Veneai sub formă de componente? Sau erai gata asamblat?

– Nu era nevoie de asamblare.

– Şi în privinţa notelor, mergeai pe B. Poate B–. Făceai treabă bună, dar nu cu seriozitate, mai săreai peste unele teme, ai fi putut să obţii rezultate mai bune, dar citeai mult, şi profesorii n-aveau nimic împotrivă. Iubite? Hm. Asta-i o problemă grea. Probabil o fată care creştea oi. Sau capre – şi mai bine. Mirosea a parfum şi a bălegar de fermă, dar şi ei, în mod miraculos, îi plăcea să citească şi adora poezia. Cam în genul unei Sharon Olds.

– Ai nimerit-o. Îmi arzi sufletul cu puterea ta de pătrundere.

– Probabil avea un nume de plantă... sau de anotimp. Summer. Sau poate Hazel ori Olive. Sau, de ce nu, June Bug.

O vreme, n-am mai vorbit. M-am întrebat dacă nu cumva întinsesem prea mult coarda. Apoi ochii ni s-au întâlnit din nou. Trenul s-a zgâlţâit, iar el a ridicat paharul cu cafea şi l-a golit dintr-o înghiţitură. Se poate să ne fi îndreptat spre un sărut. Un sărut serios. Îmi plăcea mult prea mult de el, mi-am dat eu seama. Însă atunci a venit un tip care şi-a aprins o ţigară, ceea ce era complet împotriva legii, dar el a făcut-o, oricum. Ne-a adresat câteva cuvinte în engleză, dar nu

[1] Marca înregistrată a unei companii producătoare de utilaje agricole, de construcţii şi forestiere

[2] Marca înregistrată a unei companii producătoare de unelte şi articole de grădinărit

l-am putut auzi de zgomotul trenului. Arăta ca un biciclist, cu nişte picioare numai fibră şi o şapcă de baseball cu un cozoroc minuscul. Nu prea ştiam de unde să-l iau.

Apoi ni s-au alăturat alţi doi tovarăşi de-ai lui, îmbrăcaţi cam la fel, aşadar, era un soi de echipă sau gaşcă de excursionişti, presupun; iar Jack s-a uitat la mine. Ne-am privit până în străfundul inimii. A zâmbit, şi a fost un zâmbet plăcut, dar deopotrivă şters. Însemna că momentul acesta de pe platformă se sfârşise, că profitaserăm de el cât existase, apoi dispăruse. Ceva de genul ăsta.

– Gata? a întrebat el, făcând semn din bărbie către vagonul nostru.

Am încuviinţat din cap. Şi asta a fost.

Capitolul 6

Amy s-a întors fără Victor când mai aveam o jumătate de oră până la Amsterdam. Jack se dusese la vagonul-restaurant.

– Unde e Contele Chocula[1]? am întrebat eu.

– Oh, Doamne! a zis ea şi s-a strecurat pe locul de lângă mine.

– Polonia a fost cucerită?

– Hai să spunem doar că naţiunile Europei şi-au dăruit încă o dată tot ce aveau mai bun.

– Eşti aşa o depravată.

– Îmi accept desfrânata lăuntrică, Heather.

A schiţat nişte mişcări de dans şi a fredonat ceva ridicol. Lălăiala ei a trezit-o pe Constance, care s-a ridicat iute în capul oaselor şi s-a uitat în jur, evident neştiind prea bine unde se află. O cută de la perna ei de călătorie în formă de U îi rămăsese imprimată pe obraz. Când a văzut că e într-un tren şi că Amy îşi căuta locul lângă ea, a gemut şi şi-a pus capul pe genunchii ei.

– Nu din nou, a mormăit ea, somnoroasă.

– Contele Chocula îl are pe vino-încoa, a zis Amy. E chiar adorabil.

– Te-ai cuplat cu contele Dracula? a întrebat Constance, frecându-şi încet faţa, ca să-şi alunge somnul. Are cineva nişte apă?

---

[1] Marcă de cereale cu ciocolată din seria „cereale-monstru" create de General Mills Corporation, fiecare înfăţişând câte o variantă de desen animat a unui monstru dintr-un film de groază clasic (Contele Chocula este varianta amuzantă a contelui vampir Dracula.)

– Poftim, a zis Amy, căutând în rucsacul de la picioarele ei și întinzându-i o sticlă de apă. Mai e cineva lihnit de foame ca mine?

– Brânză și mere, am spus, fiindcă eu eram mai mult sau mai puțin ofițerul intendent în această călătorie.

Întotdeauna aveam ceva de mâncare. Uneori, cum îi spusesem lui Jack, eram un pic prea organizată, o moștenire genetică de la Mamozaurus.

– Poți să ajungi ușor la ele?

Am scotocit prin rucsacul meu. Amy a scos un tocător în formă de pară pe care-l cumpăraserăm după prima săptămână de călătorie. Încăpea ușor într-un rucsac și putea fi folosit foarte bine pe post de masă improvizată. Toate trei ne-am scos bricegele Swiss Army, după ce eu am înșirat în fața noastră mere, o bucată de brânză franțuzească, două tulpini de țelină și unt de arahide. A trebuit să scormonesc ceva mai adânc până am dat de o baghetă pe care o rupsesem în două ca să-mi încapă în rucsac. Am pus-o și pe ea lângă mere.

– Cât am dormit? a întrebat Constance.

A întins unt de arahide pe o felie de măr și a azvârlit-o în gură.

– Trei sau patru ore, cam așa, i-am răspuns.

– Ce-am pierdut? Cine e, mai exact, contele Chocula?

– Polonezul care stătea în spatele nostru, a zis Amy. Victor, pe numele lui. Numele de familie suna ca un strănut. Ne-a invitat la o petrecere în Amsterdam, apropo. Am notat adresa.

– Și el unde-i acum? am întrebat, întinzându-mi gâtul și privind peste spătarele banchetelor. Ai făcut sex cu el până și-a dat duhul?

– A fost o luptă dreaptă, a răspuns Amy.

– Trebuie să-l văd și eu pe tipul ăsta, a spus Constance. Nu l-am remarcat când ne-am așezat.

Eu am luat vreo două mușcături de pâine. Apoi am tăiat brânza felii, pe care le-am mâncat tot cu pâine. Amy a mai tăiat un măr în trei. Am mâncat și porția aceea. Cam un minut sau două, am mâncat fără să vorbim, iar eu m-am simțit fericită. Mă uitam la Constance, cu fața ei serioasă și concentrată, cu părul ei blond, frumos în lumina slabă a compartimentului. Era cea mai frumoasă dintre noi și cel mai puțin interesată de băieți. Avea aplecare spre lectură, dar nu în

genul Hemmy. Îi plăcea să cerceteze, şi-i închipuia pe sfinţi ca pe o familie extinsă pe care o putea vizita când viaţa obişnuită devenea prea monotonă, şi ea era cea spre care ne întorceam noi când aveam nevoie să ştim numele vreunui personaj dintr-o pictură sau o statuie. Mânca delicat, tăind lucrurile cu precizie şi ordonându-le în dumicaţi potriviţi, pe când Amy, brunetă şi mai expansivă, trântea untul de arahide unde se nimerea şi înfuleca mâncarea cu o poftă ce reflecta perspectiva ei generală asupra vieţii. Le cunoşteam din primul an de la Amherst, mersesem în vizită la ele acasă, le văzusem plângând după iubiţi, abţiguindu-se, luând note maxime, fiind legitimate la baruri, le privisem dansând până-şi toceau tălpile pantofilor, o văzusem pe Amy jucând lacrosse ca o femeie-demon, o privisem pe Constance traversând prin campus cu bicicleta ei albastră Schwinn şi cărţile frumos aranjate în coşul din faţă, ochii ei uşor miopi descoperind sublimul stejarilor din campus şi splendoarea boltelor arcuite ale clădirilor. Acum, văzându-le în lumina slabă, pâlpâitoare din tren, urmărindu-le cum mănâncă şi zâmbesc şi cum ne ţinem una alteia companie plăcută, am simţit o imensă afecţiune pentru ele.

– Vă iubesc, fetelor, am zis eu, pentru că simţeam intens acest sentiment în clipa aceea. Şi vreau să vă mulţumesc pentru că facem împreună această călătorie, şi pentru tot. Nu vreau să ne pierdem vreodată urma. Promiteţi?

– De ce discutăm despre asta? a întrebat Amy, cu gura plină.

Constance a încuviinţat din cap şi m-a luat de mână. Amy a ridicat uşor din umeri şi apoi şi-a pus mâna peste ale noastre. Muschetarii. Luaserăm obiceiul să ne punem mâinile unele peste altele, ca muschetarii, încă din noaptea de beţie din primul an, în faţa restaurantului Lord Jeffery Inn, când ne dăduserăm seama că suntem prietene; prietene la cataramă.

– Unul pentru toţi şi toţi pentru unul, am zis noi.

Era micul nostru cod secret. *Un pour tous, et tous pour un.*

Când am terminat, trenul a început să încetinească pentru oprirea la Amsterdam.

Capitolul 7

– Ştii unde o să staţi? a întrebat Jack.

Eram pe culoar, aşteptând ca trenul să se golească de călători. Amy şi Constance erau deja la jumătatea vagonului spre ieşire, dar un bărbat, cu vreo două persoane în faţa lui Jack, se tot căznea să dea jos un bagaj din suportul special. Deja mă înroşisem pe gât doar fiindcă stăteam lângă Jack.

– Avem rezervare la o pensiune, i-am zis eu. Se numeşte Coco-mama. Mi-a plăcut mie numele ăsta.

– Tu faci toate aranjamentele călătoriei?

– Nu chiar. Numai că îmi plac lucrurile făcute în ordine.

– Zise fata cu agendă Smythson.

Am ridicat din umeri. Nu greşea.

– S-ar putea să ne ducem la o petrecere despre care a aflat Amy de la un tip, Victor. Se pare c-o să fie chiar în centrul Amsterdamului, într-un loc cu vedere spre un canal.

– Prietenul meu Raef e australian, dar cunoaşte multă lume pe aici. Cunoaşte pe câte cineva pretutindeni. Eu mă socotesc un tip destul de umblat prin lume, dar Raef e ca Marco Polo. O să-ţi placă. E păstor, majoritatea anului, în brusa australiană şi îşi pune deoparte toţi banii, apoi călătoreşte. Dacă îmi spui unde se ţine petrecerea, poate venim şi noi. Mi-ar plăcea să te mai văd.

– Pare un individ pitoresc, prietenul tău. Nu ştiu adresa pe dina-fară, dar a notat-o Amy. Pot s-o întreb când coborâm.

Câteva clipe n-am mai zis nimic. În sfârşit, bărbatul din faţa lui Jack a izbutit să smulgă geanta din suportul pentru bagaje. Oamenii din spatele nostru au aplaudat. Amy şi Constance dispăruseră deja pe peron.

- Ascultă, a zis Jack, cu vocea lui profundă şi plăcută, îndeajuns de coborâtă cât să-l aud numai eu. Uite ce cred eu c-ar trebui să facem. Dacă ne dăm jos din tren şi de sub el iese mult abur, ştii, ca într-un film vechi, atunci ar trebui să ne dăm primul nostru sărut chiar acolo. Amândoi ne-am dorit să ne sărutăm, aşa că n-ar trebui să ratăm ocazia.

M-am văzut nevoită să zâmbesc. Nu m-am uitat la el şi am înaintat, încet, când şirul de oameni s-a pus în mişcare. Gâtul meu era deja stacojiu.

- Ar trebui, nu-i aşa? am întrebat. Carevasăzică, tu crezi că eu am vrut să te sărut? Numai atâta poţi?

- Ei, haide. O să fie o poveste de spus nepoţilor noştri. Şi dacă n-o să meargă, dacă n-o să ne întâlnim la petrecerea de diseară, atunci ce-avem de pierdut? Doar un sărut.

- Cam cât de pasional ar trebui să fie sărutul ăsta?

- Oh, va trebui să-l facem memorabil.

- Nu eşti lipsit de farmec, oricât de greu îmi vine să recunosc.

- N-am vrut să te iau peste picior, cu Hemingway. Mai devreme, vreau să spun. Vocea lui a devenit şi mai sinceră. Cred că e important să citeşti Hemingway în Europa. Serios. Îmi place că îl citeşti şi îmi place că-i găseşti interesantă tristeţea. Încercam doar să leg o conversaţie cu tine.

- Şi dacă sărutul e dezamăgitor? Nu toate săruturile sunt grozave prima oară.

- Al nostru o să fie. Cred că şi tu ştii c-o să fie. Aşadar, accepţi să mă săruţi?

- De dragul nepoţilor noştri.

- Sper c-o să fie abur şi, dacă avem noroc, o să plouă.

- Tocmai am mâncat unt de arahide, aşa că te previn.

- S-a notat.

E uimitor cât de mult poate dura să ajungi de la jumătatea vagonului la ieşire. N-am îndrăznit să întorc capul ca să mă uit la el. Rucsacul îmi atârna greu pe umeri. M-am aplecat puţin şi le-am văzut pe Amy şi pe Constance aşteptând, amândouă uitându-se în vagon după mine. Le-am făcut cu mâna. Mi-au răspuns cu acelaşi gest. Jack venea în spatele meu şi m-am simţit sugrumată de emoţie, ciudat. Nu sunt genul acela de fată, orice ar însemna asta. Nu sunt impulsivă. Nu sunt genul de fată care să se sărute cu un tip pe care abia l-a întâlnit în trenul spre Amsterdam.

Dar s-a întâmplat. De cum am coborât din tren, m-am întors spre el, iar el a sărit pe peron cu agilitate, înalt, musculos, şi m-a luat în braţe. N-am fost pregătită pentru masivitatea lui, pentru puterea întregului său trup când m-a lipit de el. A fost ridicol, la început, amândoi ca nişte ţestoase, cu rucsacurile noastre stupide săltându-ne în spinare, dar apoi a devenit altceva. Am avut senzaţia vagă că Amy şi Constance ne priveau, amândouă cu gurile căscate a mirare şi amuzament, iar apoi buzele lui s-au contopit cu ale mele şi am închis ochii.

Ar fi trebuit să fie o glumă. Ar fi trebuit să dureze doar o clipă. Dar a fost un sărut grozav, probabil cel mai grozav din toată viaţa mea, şi nu ştiu de ce a fost aşa sau cum a făcut, dar când ne-am desprins, nu mai voiam să-i dau drumul.

Când am terminat, m-am întors să mă uit la fete. Amândouă aveau telefoanele ridicate ca să facă fotografii, iar când le-au lăsat jos, am izbucnit în râs văzându-le uluirea de pe feţe.

– Ce dracu'? a întrebat Amy.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat Constance.

Jack a zâmbit doar. Amy şi-a venit în fire suficient cât să-i dea adresa petrecerii. Am schimbat numerele de telefon.

– Poate ne mai vedem diseară, a zis Constance, politicoasă ca întotdeauna, calmând spiritele.

– Nu-i încântător gândul ăsta? am zis eu, citând ultima replică din *Fiesta* şi lăsând ochii lui să zăbovească într-ai mei câteva clipe, înainte ca el să plece.

Capitolul 8

Pisicuțo, vezi să completezi TOATE formularele pe care ți le trimite Banca Americii. Imediat!

Prioritate absolută, tati. Spune-i mamei să-ți toarne un whisky mare și relaxează-te.

Nu e nevoie de whisky. E nevoie ca fiica mea să facă așa cum a promis.

Așa fac. Întotdeauna duc lucrurile până la capăt.

Când?

Când Luna o să intre în Casa a șaptea. Iar Jupiter o să se alinieze cu Marte.

Încetează să mai faci glume pe seama mea, Heather. Nu apreciez stilul.

Scuze, tati. O să mă ocup de toate de îndată ce o să pot.

Nu e destul de bine, nu crezi?

Tati, promit că o să mă ocup de asta cu prioritate. E puţin cam greu s-o fac de aici, dar nu pierd din vedere scopul principal. Jur.

Fie-ţi milă de tatăl tău. Bine. Te iubesc. Gata cu pisălogeala. Acum chiar am nevoie de ceva de băut.

Când ajungi la o petrecere, există întotdeauna un moment în care te gândeşti: *intru sau ies?* O parte din tine ar vrea s-o şteargă imediat cât mai departe de zgomot şi agitaţie, de luminile stroboscopice, de oameni – străini – care ţipă unul în urechea celuilalt ca să se audă. Numaidecât, ştii că toaletele o să fie aglomerate sau imposibil de folosit, că ringul de dans o să fie lipicios de la băutură, că vreun playboy aspirant o să vină în paşi de dans spre tine, cu zona mediană a corpului la înaintare, cu dinţii peste buza de jos, aruncându-ţi acea privire irezistibilă. Preţ de o clipă, vezi petrecerea drept ceea ce este – un ritual de împerechere, o celebrare a coitului – şi dai să pleci, pentru că eşti mai deşteaptă de atât, mai liniştită, mai la locul tău.

Dar nici cealaltă parte din tine n-are astâmpăr.

Şi te gândeşti, „Doar un pahar". Sau, „De ce nu?" Şi poate, dacă muzica e decentă, te simţi un pic energizată, vrei să te mişti, şi te uiţi la prietenele tale – care privesc, ridicând din umeri, încercând să găsească vreun motiv de a se integra – şi ridici din sprâncene. De regulă, îşi compun şi ele aceeaşi mimică, drept răspuns. Apoi – pentru că faceţi asta împreună de ani buni – pătrunzi încet în mulţime, întorcându-te într-o parte ca să te poţi strecura printre oameni, mâna ta se întinde uneori înapoi sau înainte ca să păstrezi contactul cu prietenele tale, şi te îndrepţi spre bar. Foarte adesea, vreun tip îţi pune o mână pe fund când treci şi, uneori, e mai rău: ţi se suprimă şi aerul pe care-l respiri – tipul ridică mâinile de parcă ar fi ameninţat cu arma, înaintează încet cu bazinul îndreptat spre tine, răsuflarea lui duhneşte îngrozitor a alcool –, şi tu te fereşti şi o iei grăbită înainte, ajungi la bar şi încerci să strigi o comandă de băutură. De la un capăt la altul al barului, dacă există vreun bar, bărbaţii se întorc şi te măsoară din priviri, iar tu încerci să-i ignori, să te prefaci că a-ţi lua ceva de băut e cel mai important lucru din lume, pentru că nu vrei să rişti să le

întâlnești privirea; în cele din urmă, una dintre voi, cu puțin noroc, îi atrage atenția barmanului. Apoi tu strigi comanda, el încuviințează din cap, și tu scoți de undeva niște bancnote și întinzi paharele cu băutură în spate, prietenelor tale; fiecare apucă imediat paiul în gură ca să ia o dușcă zdravănă, pentru că o să aveți nevoie.

Aici am sfârșit, la cinci minute după ce am ajuns la petrecerea despre care ne spusese Victor.

Cel puțin, încăperea era de bun gust. Asta ne-a făcut probabil să și rămânem. Era o imensă mansardă cu aspect industrial, din cărămidă și metal, cu nenumărate corpuri de iluminat, cu ferestre mari care dădeau spre un canal. Muzica era proastă – un tehno-pop european, cu un ritm monoton –, dar deopotrivă irezistibilă. Le-am înmânat paharele cu gin tonic lui Constance și lui Amy. Ele au dat din cap în semn de mulțumire și au început să bea. Eu i-am plătit barmanului, care și-a dus bancnota la frunte, într-un mic salut, și s-a întors grăbit la treaba lui.

– Vreun semn de la el? De la Jack? mi-a strigat Amy la ureche, când m-am dus lângă ele, la câțiva pași distanță de bar.

Am clătinat din cap. Nu mai auzisem nimic de el și nu eram sigură că își va face apariția. M-ar fi durut dacă nu venea, dar nu voiam să mă gândesc prea mult la asta. Oricum mă gândisem mult prea mult la el și mă uitasem la fotografia cu el, adormit, de prea multe ori. Îmi aminteam sărutul lui și privirea pe care o schimbaserăm pe peron, între vagoane. Tot corpul meu își amintea. El arăta, se simțea și chiar avea talia bărbatului pe care îl visasem pentru mine. Era ciudat că gândeam astfel, dar era adevărat. Dacă m-aș fi dus să cumpăr un tip care să fie pe placul meu, și toți oamenii din viața mea ar fi fost puși pe umerașe pe un stativ, într-un magazin bine luminat, l-aș fi ales pe Jack de fiecare dată. L-aș fi pus pe lângă mine, aș fi aruncat o privire în oglindă și aș fi știut că mi se potrivește.

Și îmi plăcea să vorbesc cu el. Mă simțeam îmbătată când vorbeam cu el.

– O încăpere uimitoare! a zbierat Constance la noi două. Ăsta-i un bar sau o locuință privată?

Amy a ridicat palma în sus, pentru a da de înţeles că nu ştie, dar că, oricum, nu-i pasă.

– E încă devreme, mi-a zis Amy.

– Aproape unsprezece, i-am răspuns.

Ea a ridicat din umeri.

Acestea fiind zise, am făcut figura gagicilor, cam jalnică şi oarecum grozavă. Am dansat în triunghi, mişcându-ne câte puţin, sorbind puţin din gin, lunecând încetişor spre mijlocul ringului. Trecuse multă vreme, mi-am dat eu seama, de când nu mai fuseserăm la dans într-un club. Era plăcut. Ginul începuse să-şi facă efectul, şi noi executam mişcările noastre specifice: Amy dădea din fund ca un licurici, iar Constance sălta cumva pe vârful picioarelor, ca şi cum ar fi vrut să dea ceva jos de pe un raft înalt, dar nu se hotărâse încă să-şi ridice mâinile. Privindu-le, îmi venea să zâmbesc. Nu poţi scăpa de propria personalitate când dansezi, ştiam asta.

Câţiva tipi s-au apropiat şi ne-au încercuit, dansând şi mişcându-se, iar noi ne-am uitat una la alta şi am deschis un pic ochii pentru a ne întreba, „Da sau ba?" Nu erau prea drăguţi. Când Amy şi-a muşcat paiul şi a clătinat un milimetru din cap, a fost un semnal destul de clar să spunem nu. Am continuat să dansăm şi să sorbim din pahare. Băutura era slabă. Primul grup de tipi s-a îndepărtat, iar noi ne-am apropiat puţin mai mult una de alta. Apoi Amy a început să facă nişte mişcări de dans ridicole, cele pe care le văzuserăm la un tip pe nume Leonard, pe când eram la Amherst. Tipul era un tocilar notoriu, dar şi fermecător, oarecum, şi se lăsa pradă dansului într-un stil nebunesc, pe care noi îl copiaserăm patru ani în şir. Executam un dans numit *Antigagiu*, în care te puteai lansa dacă vreun tip începea să danseze cu tine, şi tu voiai să dispară. Leonard ne dăduse ideea, şi în dansul ăsta s-a lansat Amy ca să ne facă să râdem. Îl stăpânea bine şi nu-l interpreta decât ca să ne facă nouă o favoare, dar eu şi Constance am urmărit-o cum devine tot mai surescitată, în timp ce oamenii din jur încercau să n-o bage în seamă. L-a executat perfect.

În cele din urmă, Constance a apucat-o de mână ca s-o oprească şi ne-am croit drum spre ferestre. Priveliştea era remarcabilă. Luminile

se reflectau în canalul de dedesubt şi prefăceau apa într-o puzderie de stele.

– Ce zici? a răcnit Constance în urechea mea. Crezi c-o să vină?

– Nu ştiu, i-am strigat eu.

– Nu i-ai luat numărul? L-ai putea suna să-l întrebi ce naiba face, a zis Amy.

– Asta sună a disperare.

– Chiar aşa e, şi ce-i cu asta? Suni după pizza sau mâncare chinezească atunci când vrei, nu? a întrebat Amy.

Constance a clătinat din cap. Nu eram sigură că auzise conversaţia.

– Păi, dacă rămânem, avem nevoie de încă un rând de băuturi, a zis Amy.

– Tu vrei să rămânem? am întrebat-o eu. Nu trebuie să stăm doar pentru Jack. Nu asta am urmărit.

Dar minţeam, şi amândouă o ştiau.

– Încă un rând, a zis Constance. Apoi plecăm.

– L-ai văzut pe Victor pe undeva? am întrebat-o pe Amy.

Amy a clătinat din cap. Mă durea gâtul să vorbesc. Am golit şi ultimele picături din băutura mea şi tocmai dădeam să mă întorc, când deodată am ştiut că Jack sosise. Nu ştiu cum, dar am ştiut.

Amy a apucat paiul în dinţi şi a făcut un semn uşor din cap, indicând: „Acolo, chiar acolo, chiar în spatele tău".

Capitolul 9

Nu m-am întors. N-am făcut nimic altceva decât bule de aer în pahar cu paiul. Privirea lui Amy trecea rapid de la mine la cel care era în spatele meu. Ba chiar și-a înclinat puțin capul, parcă spunând: „Haide, e chiar aici, haide, ce faci?"

Gâtul a început să mi se încingă. Am luat ultima înghițitură de gin tonic. Nu mi-am dezlipit ochii de la fete și m-am prefăcut absorbită de o conversație captivantă. Nu voiam să-i creez impresia că noaptea devenise dintr-odată mult mai interesantă, acum, că-și făcuse el apariția.

Dar așa se întâmplase, iar gâtul mă dădea de gol.

A venit în cercul nostru și a zâmbit. Era prea mare vacarmul ca să schimbăm două vorbe. I-am zâmbit și eu și l-am salutat din cap. Nu era prea clar ce trebuia să facem mai departe. În unele cluburi, puteai aștepta până când muzica lua o pauză, dar nu și aici. Nu în acest apartament. Muzica bubuia în continuu, și oamenii dansau pretutindeni, iar Jack nu părea tocmai în elementul lui. Nu era genul de dansator, nu mă gândisem la asta.

– El e Raef! ni s-a adresat Jack nouă, tuturor, cu mâinile pâlnie la gură.

Zbierase din toți rărunchii, și eu de-abia dacă îl auzisem, dar toată lumea a încuviințat din cap, oricum.

– El e ciobanul din Australia, a continuat Jack, trăgând din nou aer în piept. E un tip grozav. Am călătorit împreună, o vreme.

– Salutare, doamnelor! a zis Raef, vocea lui fiind mai ascuţită şi mai uşor de desluşit în vacarmul muzicii.

M-am uitat la Raef. Era un tip chipeş, deşi oarecum mătăhălos şi nu la fel de înalt ca Jack, cu părul nisipiu şi un zâmbet luminos, fericit. Accentul lui – mi-am dat seama chiar din cele două cuvinte pe care le rostise – suna încântător. Purta un soi de geacă australiană cu căptuşeală de polar, şi se pare c-ar fi trebuit să-i fie prea cald îmbrăcat astfel într-o aglomeraţie ca asta, dar, totodată, jacheta respectivă îţi dădea impresia că nu o dă *niciodată* jos de pe el. În mână ţinea o doză mare de bere. A zâmbit şi a toastat către noi.

Mi-a luat o secundă să observ, şi nici măcar nu sunt sigură că am înţeles, la început, dar ochii lui nu o fixau pe Amy, aşa cum era de aşteptat, ca de fiecare dată când eram împreună, ci pe Constance. Până şi Amy a observat şi mi-a aruncat rapid o privire, cu sprâncenele din nou ridicate, parcă întrebând: „Pe bune?" Era greu să ţi-o imaginezi pe Constance cu un tip, darămite cu un păstor din brusa australiană.

– Nepoţilor noştri o să le placă povestea asta, mi-a zis Jack la ureche.

– Nu zău!

– Sută-n mie. Raef va trebui să fie cavaler de onoare la nunta noastră. De fapt, toată petrecerea de nuntă e chiar aici.

– Replica asta ţine vreodată? Faza cu nunta?

– Ţine acum, nu?

Am clătinat din cap, dar senzaţia pe care o simţeam în stomac îmi contrazicea gestul.

– E timpul să mai luăm ceva de băut, am zis eu şi apoi am răcnit destul de tare spre ceilalţi trei: Hei, Jack Vermont dă următorul rând!

Ne-am îndreptat din nou spre bar. Traversaserăm jumătate din ringul de dans, când, deodată, un grup de persoane a început să ţipe şi să se sperie de ceva ce se întâmpla în mijlocul lor. Era un comportament tipic de turmă; o fată a alunecat, pe tocurile ei înalte, şi a căzut într-un genunchi, dar nimeni n-a ajutat-o să se ridice. Apoi altcineva a trecut în fugă şi n-am înţeles ce spunea, dar râdea şi clătina din cap, turuind ceva în olandeză. Jack m-a luat de braţ ca să fie sigur că nu mă doboară nimeni, şi am surprins rapid cu privirea cum Raef o ia

de braţ pe Constance. O pierduserăm pe Amy, dar bănuiam că era chiar în urma noastră şi ştiam că, orice s-ar fi întâmplat, putea avea grijă de ea însăşi. Am dat să mă întorc ca să mă uit după ea, când am descoperit pricina tulburării.

Doi tipi, amândoi groaznic de beţi, amândoi raşi în cap, dansau în mijlocul ringului cu sculele scoase. Urinau ori de câte ori aveau chef, cu penisurile în vânt şi mâinile în sus, în extaz. E bine să urinezi, parcă spuneau, şi dansau fără pic de ruşine. Se clătinau pe picioare, iar, din când în când, păreau să-şi recapete echilibrul. Când reuşeau să se ţină mai bine pe picioare, îşi bălăbăneau din nou sculele şi urinau. Ori de câte ori se apropiau de cei care se adunaseră cerc în jurul lor, aceştia din urmă se dădeau înapoi, ţipând şi protestând, iar cei doi băteau victorioşi palma şi, în general, se purtau ca nişte idioţi. Era cel mai rău tip de comportament de beţie studenţească şi nu mă aşteptasem să văd aşa ceva în Europa.

– Scârbos, a zis Amy din spatele meu. Pur şi simplu scârbos.

Atunci, tipii au venit dansând spre noi.

Toată lumea s-a înghesuit să se dea în lături, dar noi nu aveam unde să ne ducem. Barul ne bloca la un capăt, iar mulţimea ticsită făcea imposibilă orice mişcare. Am apucat să zăresc o clipă feţele tâmpe, nătânge ale dansatorilor când se învârteau şi înaintau. Păreau foarte mândri şi fericiţi, nefiind conştienţi de aproape nimic din jurul lor, în afară de ritmul muzicii şi de mădularele lor flasce. Un şuvoi sclipitor de urină ţâşnea cu boltă din sculele lor la fiecare câţiva paşi, iar mulţimea se bulucea îndărăt şi în lături, dezgustată şi fascinată în acelaşi timp.

– Uite-i că vin! a ţipat Constance, încercând din răsputeri să se topească în rândurile celor din spatele ei. Oh, Doamne!

– E dezgustător! a strigat Amy.

Câţiva băieţi au încercat să se repeadă şi să-i prindă pe dansatori, dar aceştia reuşeau întotdeauna să se întoarcă şi să ameninţe cu penisurile lor mai înainte să poată fi înhăţaţi. Aveau genul de înfăţişare stupidă, caraghioasă, pe care o au oamenii beţi. Râdeau şi continuau să se îndrepte spre noi, cu mâinile pe mădularele lor ori de câte ori se simţeau ameninţaţi.

Erau proverbialii imbecili care strică petrecerea, și se pricepeau al naibii de bine la asta.

Poate că n-a apărut dintr-un fascicul de raze de lună și n-a coborât de pe un cal alb, dar Jack a pășit în față. Cumva, făcuse rost de un capac de container de gunoi și îl pusese pe un braț, ca pe un scut. De îndată ce lumea s-a prins de strategia lui, a izbucnit în râs și a început să ovaționeze. Raef l-a strigat și i-a dat un pantof. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că era sandaua cu toc înalt a lui Constance. Jack avea nevoie de ea ca o a doua armă, una pe care s-o poată folosi să le dea peste penisuri, dacă s-ar fi apropiat prea mult. O ținea de toc și exersa lovituri scurte de sus în jos. Dansatorilor nu părea să le pese de intențiile lui Jack. Mai trăgeau câte o dușcă din două halbe enorme cu bere și aproape că vedeai cum lichidul trece prin ei până le ajungea în vezici.

Am aruncat o privire spre Constance și Amy. Amândouă urmăreau ce se întâmplă, cu gurile căscate de surpriză și încântare. Raef o ținea de braț pe Constance.

Și încă un lucru: situația era ciudată, fără discuție cu potențial violent, ținând cont de înfățișarea indivizilor, dar Jack, făcând-o pe actorul, a dezamorsat-o. A mers încet de-a lungul cercului, ca un gladiator roman salutând mulțimea, iar oamenii au început să chiuie și să râdă. De două ori a simulat un atac spre dansatori, prefăcându-se că se năpustește asupra lor, dar ei s-au tras iute înapoi precum crabii, cu sculele în mâini, gata de ripostă. Apoi, ca și când ar fi venit și ei cu o strategie a lor, au început să-l înconjoare pe Jack din direcții diferite, unul încercând să se strecoare în spatele lui, în timp ce el era atent la celălalt.

Îl priveam pe Jack și mă gândeam la sărutul nostru și la felul în care îi simțisem brațul impresurându-mi talia.

În cele din urmă, a pornit spre dansatori. Ținea scutul în fața lui, gata să devieze jetul de urină înapoi spre ei, dacă încercau să-l împroaște, iar cei doi indivizi nu s-au dovedit niște adversari pe măsură. Jack l-a pălit pe unul din ei, peste penis, cu sandaua lui Constance, iar tipul s-a clătinat îndărăt și a început să-și îndese

bijuteria înapoi în pantaloni. Celălalt a venit spre Jack dintr-o parte, dar Jack a fost prea rapid pentru el. L-a îmbrâncit pe idiot cu scutul, iar acesta a făcut, involuntar, trei paşi uriaşi în lateral, încercând, în aburii beţiei lui, să-şi recapete echilibrul, însă a căzut grămadă pe o parte. Berea i-a zburat din mână spre mulţime, iar Jack, sărind pe el, l-a apucat de picioare şi a început să şteargă podeaua cu el. Lumea s-a delectat cu această scenă, şi alţi doi inşi au ieşit din mulţime şi au început să-l târască pe dansator pe podea ca pe un aspirator. Al doilea dansator – cel care scăpase – a făcut o încercare timidă să intervină, dar un grup de persoane l-a huiduit şi l-a alungat. Tipul a plecat, lăsându-şi prietenul să fie tăvălit prin propria mizerie.

Jack a făcut un ultim tur triumfal prin faţa cercului de spectatori, ridicându-şi scutul victorios. I-am întâlnit privirea şi m-am întrebat dacă un prinţ ar putea fi un tip cu un capac de container de gunoi pe antebraţ, o sanda pe post de spadă, dovedindu-şi demnitatea de cavaler prin înfrângerea unor balauri care împroşcau peste tot cu fluidele lor nocive.

Capitolul 10

Doar tatăl tău, care nu se dezminte. Știi cum e el, scumpo. Distrează-te.

Mă distrez. Dar tati se străduiește să-mi strice cheful.

Nu intenționat. E doar tata. Nu se poate abține.

Eu mai degrabă sunt prea conștiincioasă. Știi asta.

Și el știe asta. Distrează-te, atâta tot. Apropo, am eliberat debaraua din spate și am aruncat niște rochii vechi.

Care rochii vechi? Trebuie să discutăm despre asta acum?

Numai pe cea albastră cu mâneci. N-ai mai purtat-o de ani buni. Îmi vreau debaraua înapoi!

Doamne, mamă! Ce mai face Dl Brebenoc?

Umblă pe afară mai tot timpul. Bun, trebuie să plec. Sărută-le pe fete. ... și fă-le să plângă?[1]

---

[1] Din *Georgie Porgie*, cunoscută poezioară englezească pentru copii (*Georgie Porgie, pudding and pie,/ Kissed the girls and made them cry*)

Mi-e dor de tine.

Şi mie mi-e dor de tine.

Raef călătorea pentru jazz. Asta ne-a spus nouă, şi de aceea am mers cu el, la trei dimineaţa, într-un local numit Smarty's, pe o străduţă ce dădea dintr-o altă străduţă de lângă un canal, undeva în centrul Amsterdamului. Ne-a promis că o să merite şi, după câteva pahare de tărie şi şase ginuri tonice, după un joint de Amsterdam cât o pănuşă de porumb, nu mai eram capabile să-l refuzăm. Ne-a condus, pe nişte trepte de ciment, într-un bar la subsol. M-am întrebat cum de erau baruri la subsol în Amsterdam, pentru că tot oraşul plutea la nivelul mării, dar nu mă simţeam în stare să discut chestiuni de inginerie civilă. Eu mă ţineam de Jack, Constance se ţinea de Raef, şi Amy se ţinea de Alfred, un olandez ale cărui degete mă duceau cu gândul la clapele unei maşini de scris.

Victor, contele Chocula al lui Amy, nu apăruse la petrecere. Cum-necum, contele Chocula şi Alfred se cunoşteau, dar eu nu puteam face, în mintea mea, legătura dintre ei.

O chelneriţă cu nişte bicepşi proeminenţi şi o privire care spunea că ar putea fie să-ţi scuipe în băutură, fie să te ia acasă, ori una, ori alta, ne-a arătat o masă lângă WC. A trebuit să mergem întorşi într-o parte ca să ne strecurăm printre mese, iar muzica ne-a prins complet în mrejele ei. Un tip de culoare cânta cu mare artă la un saxofon. De îndată ce ne-am aşezat, Raef s-a aplecat peste masă şi ne-a explicat ce fel de muzică ascultam.

– Ăsta e Johnn P, a zis el, cu voce animată şi accent australian amuzant pentru urechile noastre, şi este din Nigeria, dar s-a stabilit aici. Nu cred că ceilalţi sunt bine-cunoscuţi, doar nişte tipi care s-au aşezat să-l acompanieze.

Asta a fost tot ce-am auzit. Dar chiar şi atât, a fost dificil de desluşit. Chelneriţa a venit la masa noastră, noi am comandat de băut – coniac şi apă, separat –, iar ea a dat din cap şi a plecat spre bar ca o femeie care înaintează anevoie printr-o pajişte de scaune. Mă simţeam ameţită şi uşor dezorientată, dar deopotrivă fericită.

Nu eram Hemingway, nu eram în Spania de după Primul Război Mondial, dar era suficient pentru scurta mea existenţă.

– Aş evalua sărutul nostru de pe peron cam de un şapte. Tu? m-a întrebat Jack, aplecându-se spre mine.

– Atât de mult? Eu mă gândeam mai degrabă la un şase, poate cinci virgulă cinci.

– Eşti dreptace la sărut. Am ştiut eu.

– De unde ai dedus?

– Majoritatea persoanelor sunt dreptace. Dacă întâlneşti pe cineva stângace, sunt mari şanse să aibă o înotătoare mică pe ceafă. E foarte greu de văzut, dar e sigur acolo.

– O înotătoare?

El a încuviințat din cap.

– Un detaliu puţin cunoscut, a zis.

– Necazul e că eu n-am primit niciodată o notă mai mică de nouă. Săruturile mele pot distruge un bărbat pentru oricare altă femeie. Doar îţi spun ce zice lumea.

– De-aia m-am şi abţinut, a zis el. L-aş fi putut urca până la un zece, dar nu voiam să leşini acolo.

– La ce foloseşte înotătoarea?

– Care înotătoare?

– Înotătoarea de care tocmai ai vorbit. Cea de pe ceafa persoanelor.

– Oamenii din Atlantida. Toţi sunt stângaci la sărut.

– Şi după asta îi poţi identifica?

– Da, şi după faptul că nu mănâncă ton. De fapt, nici un fel de peşte. E o chestiune de canibalism.

– Înţeleg. Şi o persoană normală poate fi stângace la sărut?

– Din experienţa mea, nu.

– E periculos să săruţi un cetăţean al Atlantidei?

– Foarte. Întotdeauna ar trebui să-ţi iei la tine un pacheţel de sos tartar, la prima întâlnire, pentru orice eventualitate. Evident, sosul tartar e kriptonită pentru oricine din Atlantida.

– Întotdeauna o ţii langa aşa?

– Aşa cum?

– Cu fantasmagoriile astea.

– Adică nu crezi că am un pacheţel de sos tartar în buzunar chiar în momentul ăsta, când stăm de vorbă?

– Nu, nu cred.

El s-a lăsat pe spate. A ţâţâit din buze şi a clătinat din cap.

– Şofer, bucătar sau om de serviciu?

– Ce? a întrebat el.

Şi-a pus o mână pe coapsa mea în timp ce m-a privit drept în ochi, şi a fost aproape prea mult.

– Şofer, bucătar sau om de serviciu? am repetat, încercând să-i ignor mâna şi ochii.

– Dacă aş putea avea numai una?

Am încuviinţat din cap. Ar fi trebuit să-i dau mâna la o parte. Îmi simţeam şira spinării din cauciuc.

– Om de serviciu. Îmi place să gătesc şi sunt un şofer mai bun decât James Bond.

– Dar semeni mai degrabă cu Wolverine.

– Ar trebui să-mi mişc mâna de aici?

– În ce direcţie?

A zâmbit şi şi-a luat-o, iar o vreme i-am urmărit pe cei care cântau.

Chelneriţa a venit înapoi aproape concomitent cu întoarcerea muzicienilor la acompaniatul saxofonului, iar Raef a dat din cap şi a bătut din palme, aşa că i-am ţinut şi noi isonul, pentru că era grozav să-i vezi pe muzicieni ridicându-se la înălţimea aşteptărilor, armonizându-şi perfect acordurile, şi era foarte plăcut gândul că Johnn P era un nigerian care cânta la saxofon într-un bar european, şi că noi veniserăm din Statele Unite şi ne intersectaserăm cu el aici. Poate că aceste gânduri se datorau consumului de marijuana – cine ştie? –, dar când am sorbit din coniac, l-am lăsat să-mi ardă cerul gurii şi limba, m-am uitat în jur şi le-am zâmbit lui Amy şi lui Constance, care abia îşi mai ţineau ochii deschişi şi dădeau încet din cap, în ritmul muzicii.

Telefonul meu a început să sune. Mi-a luat un moment să-mi dau seama cine era, dar, când l-am scos din buzunar, am văzut pe ecran numărul lui Brian. Fostul meu iubit. Nu mai auzisem nimic de el toată vara şi am bănuit că nu se dusese la culcare şi avea un acces de

prefăcătorie. Smiorcăieli de noapte. Nostalgie după ceva ce nu prea semăna cu ceea ce îţi aminteai tu. Sau poate că îi era sincer dor de mine. Din obişnuinţă, din curiozitate, am dat să apăs butonul verde cu degetul mare, dar apoi m-am răzgândit. Jack nici măcar nu s-a uitat spre telefonul meu sau nu părea să-i pese.

Am hotărât că nu voi mai vorbi cu Brian. Mi-am băgat telefonul la loc în buzunar şi l-am pus pe silenţios.

– Ne vedem la hostel, mi-a şoptit Amy când trupa de jazz a luat o pauză.

– Nici măcar nu-l cunoşti pe tipul ăsta, am zis eu.

– Nici una dintre noi nu-i cunoaşte pe tipii ăştia, a replicat Amy. Nu-ţi face griji, vă pot suna. Mergem să ne întâlnim cu alţi câţiva prieteni la un pahar. Unul dintre ei e magician, bănuiesc. De câte ori ai ocazia să întâlneşti un magician în Amsterdam? De altfel, avem tren abia după-amiază, nu?

– Două cincizeci.

Am aruncat o privire la telefonul meu ca să verific informaţia pe mersul trenurilor pe care îl descărcasem.

– Două cincizeci, am confirmat.

– O să fiu înapoi la hostel cu mult înainte, aşa că nu-ţi face griji. O să vedem cum evoluează lucrurile cu Olandezul Zburător. Analizăm totul mâine. Voi rămâneţi aici să mai ascultaţi muzică?

– Nu ştiu. Sunt cam obosită.

– Bucură-te de Jack. E topit după tine. Şi e ireal de chipeş.

– Şi Constance?

Amândouă ne-am întors să ne uităm la Constance. Ea stătea cu Raef şi cu Johnn P, aparent atentă la o conversaţie despre jazz. Părea înviorată şi fericită, ba chiar îşi ţinea mâna pe talia lui Raef. Amândouă ne-am uitat una la alta, apoi Amy a clătinat din cap.

– N-am văzut-o niciodată atât de înamorată.

– Tipul e simpatic.

– Foarte simpatic. Ador accentul lui.

– Bine, atunci ne-am înţeles, am zis eu, încercând să recapitulez – un obicei al meu. Talentul meu special. Ne întâlnim cu tine la hostel.

Suni dacă intervin schimbări. Nu o face pe asistenta magicianului şi să te laşi tăiată în două cu drujba.

Voiam să mă concentrez și să fiu sigură că am înțeles totul corect, dar mintea îmi era încețoșată, eram beată şi obosită. Ştiam că exista un motiv pentru care trebuia să plecăm din Amsterdam destul de repede, dar nu mi-l puteam aminti. Era ceva cu un tren de legătură şi, de asemenea, ceva despre un văr al lui Amy pe care trebuia să-l întâlnească în München sau în Budapesta, nu-mi aminteam unde. De altfel, scenariul mă ducea cu gândul la comedia *Trei bănuți în fântână*, un film vechi, siropos, alb-negru, despre trei fete care vizitează Roma. Fiecare aruncă un bănuţ în fântână şi muzica se amplifică, apoi un cântec întreabă: „Pe care bănuţ îl va noroci fântâna?" Mamozaurus m-a făcut să văd filmul ăsta pe Netflix, împreună cu ea, înainte să plec. Era unul dintre filmele ei preferate dintotdeauna.

Prea multe se întâmplaseră prea repede, și nu aveam încredere în chercheleala noastră. De asemenea, nu aveam încredere în Alfred, Olandezul Zburător cu degete de dactilograf; hotărâsem că e înalt şi deşirat ca un sparanghel crescut peste măsură şi nu-mi plăcea. Însă lui Amy îi plăcea, sau cel puţin voia să plece cu el, iar eu încercam să nu judec când venea vorba despre partenerii ei, aşa că am dat din cap, am sărutat-o pe obraz și i-am spus să aibă grijă. Ea m-a aprobat, apoi l-a apucat de mână pe Alfred şi s-au îndreptat spre ieşire.

Astfel, am rămas cu Jack.

– Vrei să mergem? m-a întrebat el, când Amy s-a strecurat pe scări până în stradă şi a dispărut în noapte. Ştiu un loc pe care ar trebui să-l vezi.

– Sunt obosită, Jack.

– De mine, sau obosită pur şi simplu?

– Nu de tine.

– Atunci, locul pe care vreau să ţi-l arăt... Raef m-a ajutat să-l localizez pe o hartă. Va trebui să-l găsim împreună.

Atmosfera era liniştită. Curând se lumina de ziuă, iar strada avea să se trezească la viață cu cafea și bunătăţi proaspăt scoase din cuptor, şi eram la Amsterdam, prima oară în viaţa mea, dar de-abia îmi mai

puteam ţine ochii deschişi. Nu ştiam ce voiam să fac, deşi ştiam că voiam să fiu cu Jack.

– O să se lumineze de ziuă, am zis eu, eschivându-mă.

– Cu atât mai bine.

– O să-i spun lui Constance că plecăm, am zis eu şi m-am ridicat.

Luasem o hotărâre fără să ştiu că fac asta. Jack a chemat chelneriţa şi a achitat nota la care contribuiserăm cu toţii, în timp ce eu i-am împărtăşit lui Constance planul.

Capitolul 11

– După al Doilea Război Mondial, bunicul meu s-a întors acasă, dar i-a luat mult timp. Aproape trei luni, dacă nu mai bine. În parte, probabil a fost de vină devastarea din Europa și lipsa mijloacelor de transport de încredere, însă el a pornit-o în *walkabout*[1]. Așa a numit-o Raed când i-am povestit despre asta. Bunicul n-a vorbit niciodată prea mult despre perioada asta. Părea cumva vinovat sau secretos. Însă a păstrat un jurnal, și eu acum îl urmez. M-ai întrebat ce fac; asta fac, a zis Jack, întors spre mine. Probabil nu sună impresionant, dar e ceva ce trebuie să fac. E ceva ce mi-am promis mie c-o să fac, și acum tocmai o fac.

Am mers mai bine de jumătate de oră, iar străzile într-adevăr începuseră să fie învăluite în mireasma cafelei și a bunătăților proaspăt scoase din cuptor. Cerul nu se luminase încă, dar întunericul se retrăsese și pierduse din putere. Ferestrele și canalele căpătaseră tonuri trandafirii, dar încă nu puteai vedea lucrurile clar. La un moment dat, am văzut o pisică la fereastra unui apartament, chiar sub un stâlp de iluminat, care s-a uitat fix la noi o clipă, înainte să tresară brusc și să-și aplece capul pentru a-și linge umărul.

[1] Denumire (depreciativă) a albilor pentru călătoria inițiatică a adolescenților aborigeni din Australia; un fel de rit de trecere de la viața de copil la cea de adult, neofiții trebuie să supraviețuiască de unii singuri în sălbăticie timp de șase luni.

– Ce făceai înainte de a începe să porneşti pe urmele itinerarului din jurnal?

– Jurnalism, îndeosebi. Schimbam lumea în bine. Nu aşa se zice? Am absolvit Universitatea din Vermont cu o diplomă în comunicare. Nici nu ştiu dacă mai există jurnalism în epoca internetului, dar cu asta mă ocupam. Când am terminat facultatea, mi-am luat o slujbă de reporter în Wyoming, la un ziar mic de lângă Wind River Range. Ştiu, ştiu, cam departe de de prima linie a jurnalismului, dar am crezut că aş fi în stare să influenţez o comunitate de dimensiunile ăleia, pe când într-un oraş mare aş fi fost un căţelandru de reporter fără nici o putere. Am ajuns să cred că ziarele din oraşele mici constituie linia întâi a jurnalismului, dar asta-i altă poveste. S-a dovedit a fi un ziar excelent, iar eu scriam orice, ceea ce a însemnat o practică minunată. Aveam un şef pe nume Walter Goodnow, unul dintre acei jurnalişti de modă veche pe care nu-i mai găseşti prea des. Îmi dădea o grămadă de făcut, dar totodată mă lăsa să-mi scriu articolele şi lucra cu mine. Pregăteam împreună materialul pentru tipar. Am scris şi o mulţime de editoriale şi am descoperit că aveam tendinţa de a deveni pătimaş când era vorba despre subiecte în care credeam. Walter mă numea instigator, dar nu era atât de rău. Am rămas acolo aproape trei ani.

– De ce ai plecat?

– Oh, bănuiesc că venise timpul să plec. Şi Walter a recunoscut-o. După asta, s-au întâmplat nişte lucruri, nu dintre cele mai plăcute, aşa că am hotărât să iau o pauză. Să-mi întrerup marşul spre dominaţia lumii jurnalistice.

– Şi, de asemenea, ai conceput planul de a urma călătoria descrisă în jurnal?

– Eram puţin dezorientat. Aveam nevoie de o îndrumare. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să-mi iau viaţa de la capăt. Bunicul a trebuit să facă la fel, după război.

– Dar o să te întorci la jurnalism?

– Ăsta-i planul. Walter îl numeşte fantezia Clark Kent. Eşti jurnalist, dar şi Superman. Odată ce ai mâncat ştiri pe pâine, vei fi totdeauna dependent de ele. N-ai ce-i face.

– Îmi place că urmezi drumul din jurnalul bunicului tău.

– De fapt, marchez locurile cele mai importante, fără să respect vreo ordine anume, însă nu cred că asta contează. Şi uite-aşa eu îndrug verzi şi uscate, iar tu vrei să mănânci, nu?

– Nu îndrugi verzi şi uscate, însă eu chiar vreau cafea şi pâine. A fost o noapte lungă.

– La brutăria următoare, a zis el, ne oprim.

Însă nimic nu era deschis. Petrecuserăm o noapte plăcută ce se prefăcea treptat într-un marş spre iad. Încă mă simţeam ameţită de băutură şi confuză. Mă dureau picioarele şi începusem să-mi fac griji pentru Amy şi Constance. Ne mai separaserăm noi şi cu alte ocazii în călătoriile noastre, dar, de regulă, după vreo două zile petrecute într-un oraş. Acum părea prea repede, prea nechibzuit, şi eram pe cale să-i spun lui Jack că ar trebui să iau un taxi înapoi la hostel, când în sfârşit am găsit o brutărie deschisă. Era o simplă gaură într-un zid, un loc în care să intri, să comanzi şi apoi să pleci, dar o femeie în vârstă a deschis uşa pentru noi, când ne-a văzut zgâindu-ne înăuntru, şi a încuviinţat din cap când am comandat.

Am comandat multe. Ne-am luat trei baghete într-o pungă de hârtie, doi croasanţi, un ecler cu ciocolată, un baton de ciocolată şi două cafele aburinde. Jack i s-a adresat femeii în engleză, dar ea a răspuns în olandeză. El a încercat în germană şi a mers foarte bine, conversând cu ea vreo două minute, cerând îndrumări, apoi a salutat din cap, m-a luat de cot şi m-a condus afară.

– Bea-ţi cafeaua, dar ştiu un loc unde putem mânca, a zis el cu un zâmbet molipsitor şi cu vădit entuziasm. Vânzătoarea mi-a spus cum să ajungem acolo. Suntem aproape.

Cafeaua era înviorătoare. În timp ce-o ţineam în mâini, mi-am dat seama că îmi e frig. Poate din pricina senzaţiei de foame sau pentru că eram încă sub influenţa alcoolului sau a jointului pe care-l fumasem, simţeam fiori reci pe şira spinării. Jack a desfăcut punga de hârtie şi m-a pus să-mi bag nasul înăuntru. A zis să respir în ea, fiindcă e posibil să ţinem minte acest minut special cât vom trăi.

– Nu te credeam atât de romantic, am spus eu, când mi-a luat punga. Ziceai că eu sunt bolnavă de Hemingway, dar tu eşti şi mai şi.

- Care-i opusul unui romantic? Mereu m-am întrebat.

- Un contabil, bănuiesc. O persoană care știe prețul tuturor lucrurilor și valoarea a nimic.

- Hopa, a zis Jack. M-ai lăsat fără replică la patru dimineața?

- Nu-i chiar atât de greu de făcut, Jack Vermont.

- Nici măcar nu-mi știi numele de familie, nu-i așa?

- Tu îl știi pe al meu?

- Merriweather[1].

- Greșit.

- Albuquerque. Postlewaite. Smith-Higginbothom. E probabil unul compus, cu cratimă. Sunt pe-aproape?

- Spune-mi-l tu pe al tău, mai întâi, și o să ți-l spun și eu pe al meu.

- Acum îmi întinzi vreo capcană de tip Rumpelstiltskin.

- Conversația cu tine are vreodată cursivitate?

- Da și nu.

A zâmbit. Avea un zâmbet de zile mari.

- Hai să nu ne spunem numele de familie, am propus eu. Ca să-ți fie mai greu să mă găsești, după ce te vei îndrăgosti fără speranță de mine. O să devină o adevărată misiune de căutare.

- De unde știi că nu sunt deja îndrăgostit fără speranță de tine?

- Prea curând. De obicei, bărbaților le ia o zi și jumătate ca să-mi închine viețile lor.

- Heather Postlewaite, fără îndoială.

- Parcă voiai să mă conduci undeva?

- Îngreunezi lucrurile. Jack și Heather sau Heather și Jack? Cum sună mai firesc?

- Heather și Jack.

- Acum născocești totul.

- Jack și Heather sună ca un magazin de lumânări.

- Și ce e rău la un magazin de lumânări? Jack și Heather este ordinea eufonică, știi bine.

---

[1] În engleză, poreclă pentru o persoană veselă, lipsită de griji

– Eufonică? Eufonic este latinescul pentru „Încerc să-i țin piept prietenei mele mai istețe, așa că o să arunc în joc cel mai tare cuvânt care-mi trece prin minte“?

Merseserăm încet. Jack nu a apucat să răspundă, pentru că un alt miros ne-a învăluit. Nu venea dinspre canale sau de la croasanți, dar era familiar și prietenos, ceva ce știam că recunosc, dar nu-l puteam localiza exact. Jack a zâmbit, în timp ce eu făceam sforțări să-l identific.

– Vino, a zis el.

Și l-am urmat.

Capitolul 12

Firma de la stradă, spânzurată pe o latură a clădirii, anunța Nieuwe Kalfjeslaan 25, 1182 AA Amstelveen. Mirosul venea de undeva din spatele unei uşi de pivniţă, un larg semicerc din lemn negru, masiv, cu feronerie la fel de masivă. Nu îmi sugera nimic, dar Jack a început să zâmbească şi a tras de zăvor, scoţând un bubuit puternic. Uşa s-a deschis scârţâind din balamale, exact ca într-un film despre Frankenstein. Jack şi-a pus un deget pe buze şi a zâmbit.

Voiam să-i atrag atenția că deja făcuse zgomot, că probabil trezise pe toată lumea dinăuntru, dar s-a strecurat pe uşa întredeschisă mai înainte să apuc eu să vorbesc. M-am uitat în jur, încercând să înţeleg de ce intram acolo, mi-am spus în minte că nu-mi pasă şi l-am urmat. De altfel, la el era punga cu mâncarea.

Am zâmbit când mi-am dat seama unde mă aflu.

Era o şcoală de echitaţie. De Amsterdamse Manege. Şi era splendidă. Era veche şi atent întreţinută; pereţii aveau tencuială albă de ghips, iar pietrele de pavaj de pe jos erau acoperite cu aşchii din lemn de pin. Douăsprezece blazoane atârnau pe pereţi. Caii se odihneau în boxe vechi în jurul perimetrului unei curţi vaste. Capetele lor atârnau peste uşile boxelor şi arătau somnoroşi şi liniştiţi, ca nişte haine atârnate în cuier lângă un şemineu. Jack m-a luat de mână şi m-a condus la prima boxă.

– Numele calului e Măr, a zis el, citind în olandeză.

– Salutare, Măr, am zis eu.

I-am mângâiat fruntea şi obrazul. Era un cal frumos, nu ca gloabele cu picioare strâmbe pe care le găseşti de obicei la o şcoală de echitaţie din vreun orăşel american, şi, încet, mi-am petrecut braţele în jurul lui. Mirosea bine.

– Bunicul a venit aici, după război, mi-a şoptit Jack, cu ochii puţin umezi şi mângâindu-l pe Măr. A scris despre locul ăsta, dar nu eram sigur că mai există. Spunea despre cai că ei i-au dat speranţă după ororile pe care le văzuse în război. Întotdeauna observa atent animalele şi copiii. I-a acordat locului ăstuia trei stele. Asta e cea mai mare notă la el.

– De unde ai ştiut că e aici?

– N-am ştiut, ca să fiu sincer. Era menţionat în jurnal. I-am citit însemnările de sute de ori, dar întotdeauna m-am întrebat dacă mai există caii ăştia. Grajdurile, vreau să spun. Cunoşteam în mare oraşul, iar Raef mi-a spus că-şi aminteşte ceva despre o şcoală de echitaţie în zona asta. Ne-am uitat pe hartă, când am ajuns aici, iar doamna cu cafeaua mi-a dat ultimele indicaţii.

– Am călărit puţin când eram mică.

– Mă bucur că-ţi plac caii, a zis el.

– Îmi plac animalele, am zis şi i-am dat drumul lui Măr, ducându-mă la boxa următoare. Dintotdeauna mi-au plăcut. Pe ăsta cum îl cheamă?

– Lebăda, cred. Un boboc de lebădă.

Mi-am scos telefonul ca să-i fac o poză, dar Jack m-a oprit.

– Te superi dacă nu facem poze? m-a întrebat.

Am lăsat telefonul în jos.

– De ce?

El a dus încet mâna spre botul Lebedei. Vocea îi era serioasă, dar blajină.

– Nu vreau să banalizez experienţa asta, a zis el. Sau s-o transform într-o poză oarecare. Vreau să fiu aici, cu caii, atâta tot. Şi cu tine. Urăsc să fotografiez orice întâlnesc în cale. Ar însemna, cumva, că ceea ce se petrece acum e doar lucrul ăsta pe care-l interpretăm ca să putem face fotografii şi să ne uităm la ele mai târziu. Să le postăm

pe Facebook. Ar răpi esenţa a tot ceea ce am face. Aşa gândesc eu, cel puţin.

– Tu fotografiezi vreun lucru?

A ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

– Vreau să-mi amintesc că am fost aici cu tine, a zis el. Şi vreau să-mi amintesc de Lebăda, de mirosul de cafea şi de bălegar şi de cai. Vreau să mă gândesc la bunicul când a fost aici, la plăcerea şi uşurarea lui când a văzut caii. Nu ştiu. Bănuiesc că e un pic prostesc.

– Nu mi se pare prostesc, Jack.

M-am uitat la el. Descopeream o altă latură a lui care îmi plăcea.

După ce am mângâiat caii, ne-am urcat pe o căpiţă de fân din mijlocul curţii. Începuse să plouă, şi fânul era adăpostit sub un şopron. Ne-am căţărat pe baloţii de paie şi ne-am găsit un loc unde ne-am instalat. Fânul mirosea magnific, precum întinderile de pajişti, şi, în combinaţie cu mirosul de ploaie şi cu mişcările leneşe ale cailor, nici că se putea ceva mai plăcut. Am mâncat baghetele, eclerul şi toate celelalte. Nu-mi venea să cred ce gust desăvârşit avea mâncarea, ce bine era să fiu cu Jack în şcoala de echitaţie. Parcă mi-a citit gândurile.

– O primă întâlnire romantică foarte plăcută, a zis el.

– Oarecum în capul listei. Numeşti asta întâlnire romantică?

– Tu cum o numeşti?

– Amy i-ar zice cuplare.

– Eu zic că e o întâlnire, totuşi.

– Bine.

– Cât timp stai în Europa? a întrebat el, schimbând subiectul.

– Încă vreo două sau trei săptămâni. Trebuie să fiu înapoi acasă la toamnă. Încep lucrul la un nou loc de muncă.

– Unde?

– La Banca Americii.

S-a uitat la mine.

– Putem repara asta.

– Nu are nevoie de reparaţie.

– Eşti sigură? Nu te văd corporatistă.

– Mai judeci mult?

– Lucrurile sunt ce sunt.

În privința asta nu ne mai potriveam. Nu eram sigură de ce, sau ce însemna asta, dar pentru o clipă am simțit că amândoi reconsiderăm lucrurile. Mi-am amintit ce spusese el despre editorul care-l numise instigator.

Mi-a aruncat o privire, apoi a împins un balot de fân și a mai aranjat alte două, de o parte și de alta, până ce a improvizat o canapea micuță. S-a întins și m-a tras și pe mine alături. M-a luat în brațe. Eu mi-am pus capul pe umărul lui și m-am întrebat ce vom face în continuare, dacă sosise cumva marele moment al seducției, însă el era mai inteligent de atât, mai elegant de atât. Mi-a întors fața spre el și m-a sărutat, m-a sărutat cu dăruire, apoi m-a strâns mai aproape de el, dacă era cu putință.

- Rămâi aproape, șopti el.

- Vrei să dormim aici?

- Ei bine, am putea dormi într-un pat, ceva ce amândoi am făcut de mii de ori. Sau am putea dormi aici, lângă caii din Amsterdam, unul în brațele celuilalt, și să ne amintim de asta tot restul vieții noastre. Ce altceva ai putea să-ți dorești?

- Asta e codul tău?

- Aproximativ.

- Comori brute?

- Experimentează totul, bănuiesc. Soarbe fiecare experiență. E un clișeu ieftin?

Încă eram ofensată de comentariile lui despre Banca Americii, dar îl înțelegeam un pic mai bine.

- Mă mai gândesc, am izbutit să-i răspund.

La scurt timp după aceea, amândoi respiram în același ritm, și mirosul de fân acoperea totul.

Capitolul 13

M-am trezit la mirosul de fum de ţigară. Preţ de o clipă, n-am ştiut unde mă aflu. Jack dormea lângă mine. Ploaia se înteţise. Secvenţă cu secvenţă, filmul nopţii precedente s-a refăcut. M-am ridicat în capul oaselor, uşor panicată. Habar n-aveam cât e ceasul, habar n-aveam de nimic, decât că noaptea trecută mângâiaserăm caii. Ploaia acoperea cerul, aşa încât putea fi orice oră. Problema fumului de ţigară m-a nedumerit, până când mi-am dat seama că mai jos de noi fuma cineva, la adăpostul şopronului, probabil într-o pauză de la munca la cai. Apoi am auzit o voce vorbind cuiva. Jack s-a ridicat încet lângă mine, cu degetul din nou la buze şi cu un zâmbet întins pe toată faţa.

– Suntem prinşi în capcană, a şoptit el, aproape pufnind în râs.

– Cât e ceasul?

El a ridicat din umeri.

Un noian de gânduri mi-au explodat în minte. În primul rând, îmi venea să fac pipi. Adică, *serios* îmi venea să fac pipi. Şi îmi imaginam că fânul mă făcuse să arăt, foarte probabil, ca o femeie nebună. Mi-am dus o mână la păr şi l-am simţit ciufulit în toate direcţiile. Buzele şi gâtul mi se păreau năclăite de ciocolată, iar degetele, unsuroase şi murdare, miroseau a cal.

Apoi m-am gândit la Amy şi la Constance. M-am uitat la telefon, dar nici una nu-mi dăduse vreun mesaj.

Era şapte fără un sfert dimineaţa. Acesta era celălalt lucru pe care îl mai spunea telefonul. Brian îmi lăsase un mesaj, dar nu aveam chef să-l ascult în clipa aceea.

– Cum o să ieşim de aici? l-am întrebat pe Jack.

– O să ne dăm, pur şi simplu, jos. N-am făcut nimic rău.

– Chiar dacă am intrat prin efracţie?

– O să ne purtăm ca şi când tocmai am făcut sex, a zis el, rânjind, mototolind punga de hârtie şi curăţând locul. Toată lumea iubeşte un amant. La urma urmei, ce-ar putea să ne facă?

– Ar putea suna la poliţie.

– Pentru doi oameni care-au făcut sex într-o căpiţă?

– N-am făcut sex.

– Dar ai fi vrut.

I-am tras un ghiont în umăr, gest la care el a râs. Am auzit un mers târşâit sub noi şi pe cineva strigând, pe un ton irascibil.

– Cine-i acolo? a întrebat omul.

Cel puţin, asta cred că a întrebat. Vorbea în olandeză.

– Ne-a luat somnul, a răspuns Jack.

A repetat cuvântul nemţesc pentru *somn*.

O altă voce s-a alăturat primeia şi am înţeles că trebuie să coborâm ca să ne încasăm papara. Poate credeau că suntem nişte vagabonzi. Sau hoţi. Jack s-a dat jos cel dintâi. Apoi m-a ajutat să cobor. Doi bărbaţi – unul tânăr, unul bătrân – se îndepărtaseră câţiva paşi de baloturile de paie, cu feţele întoarse în sus să se uite la noi.

– Am intrat ca să mângâiem caii şi am adormit, a zis Jack.

Bătrânul a clătinat din cap. Evident, nu era bucuros de prezenţa noastră. Însă tânărul – cel cu ţigara şi care probabil încălcase o regulă fumând lângă baloturile de paie – ne-a vorbit într-o engleză acceptabilă.

– Nu e bine ce aţi făcut, a zis el.

Avea o faţă ascuţită şi un ciuf de păr care i se ridica vreo câţiva centimetri de pe cap, ca apoi să-i cadă într-o claie. Şi-a ţuguiat buzele.

– Scuze, a zis Jack. Am stat până târziu în oraş. N-am stricat nimic.

Bătrânul a vorbit repede către cel tânăr. Acesta, la rândul lui, i-a răspuns. Bătrânul a plecat grăbit.

– O să sune la poliție. Mai bine plecați. E o secție aproape de aici, așa că n-o să le ia mult să ajungă.

Jack m-a apucat de mână și am zbughit-o spre ușă.

La jumătatea drumului – după ce ne-am oprit la un restaurant, am mers la toaletă și ne-am mai luat niște cafea –, Jack m-a oprit ca să privesc o lebădă trecând înot pe sub un pod pavat.

– Bunicul a scris despre lebede în jurnalul lui. Cred că ar fi fost surprins să le găsească încă aici. Părea să se bucure la vederea oricărui semn de natură, pentru că asta însemna că supraviețuiseră... că lucrurile aveau să-și urmeze cursul.

– Poți să găsești un pasaj despre lebede?

– Știu unul aproape pe de rost, dar stai să văd.

A băgat mâna în buzunar și a scos un jurnal micuț, cam cât o Biblie, prins cu o bandă elastică pe mijloc. Chiar *era* o biblie, mi-am dat eu seama, cel puțin pentru Jack. El a sprijinit cotorul de balustrada dinspre râu și a deschis încet jurnalul. Nu știu de ce, dar îmi închipuisem jurnalul ca pe o cărțoaie groasă și cu pagini mari – ca un album de fotografii, poate –, însă când i-am văzut dimensiunile, mi s-a părut foarte potrivit. După război, acesta era un lucru pe care un om îl putea purta cu el. Putea să-l țină în buzunar, ca Jack, și să-l scoată când găsea timp să facă vreo însemnare. Nu se deosebea cu mult de agenda mea.

– M-așteptam să fie mai mare, am zis, aplecându-mă spre el ca să văd carnetul.

– O femeie n-ar trebui să-i spună niciodată asta unui bărbat.

Nu și-a ridicat ochii din jurnal, întorcându-i paginile cu grijă. M-am împins în umărul lui. Îmi plăcea să văd tandrețea cu care mânuia jurnalul. Nu se grăbea să găsească pasajul, ci zăbovea asupra fiecărei mici porțiuni din el. De două ori s-a oprit ca să-mi arate fotografii cu bunicul lui introduse între pagini: un bărbat înalt și chipeș, în uniformă – fotografii decolorate și crăpate de timp. Ochii bunicului său, în fiecare dintre pozele pe care mi le-a arătat Jack, arătau obosiți, goi și triști. Ceea ce conferea expresiei lui mai multă tristețe era încercarea, întrezărită pe la colțurile gurii, pe la cutele

de pe frunte, să zâmbească spre aparat. Însă nu-şi putea ascunde mâhnirea şi sentimentele de a fi trecut prin ororile celui de-al Doilea Război Mondial.

Mi-am lipit obrazul de umărul lui Jack. Voiam să-i privesc mâinile mişcându-se încet peste paginile subţiri, ca foaia de ceapă, ale jurnalului. În cele din urmă, a găsit paragraful şi a înclinat jurnalul spre mine, ca să-l văd. Apoi a citit. Vocea i-a devenit solemnă, calmă şi plină de dragoste.

„Lebăda înoată pe o suprafaţă restrânsă de apă, cu gâtul arcuit într-o curbă perfectă. Unghiul razelor dimineţii aruncă reflexia lebedei pe luciul apei, astfel că pare să aibă alături un tovarăş de drum, unul care îi repetă întocmai şi cea mai mică mişcare."

Sub pasaj, bunicul lui schiţase o micuţă lebădă plutind printre frunzele de nuferi.

- E frumos, Jack. Plin de lirism.

- Cred că, în secret, îşi dorise să scrie. Mai vorbeam uneori despre asta. A citit foarte mult, în special romanele secolului al nouăsprezecelea. Îmi dădea şi mie cărţi, şi în fiecare an citeam împreună *Ivanhoe*. Îl citeam pe verandă, seara, înainte de culcare, şi eu ador povestea aia şi amintirea aia. De-aia cred că te-am bătut la cap cu iPadul tău. Ai auzit vreodată spunându-se că, de fapt, cărţile sunt locuri pe care le vizităm şi că, dacă întâlnim persoane care au citit cărţile pe care le-am citit şi noi, e ca şi când am fi călătorit în aceleaşi locuri? Ştim câte ceva despre persoanele acelea, pentru că au trăit şi ele în aceleaşi lumi în care am trăit noi. Ştim ce au simţit.

Jack a roşit. Era prima oară când îl vedeam roşind şi mi-a plăcut.

- Mă bucur să aflu că ai sentimentul ăsta pentru literatură.

- Ei bine, cel puţin pentru jurnalul bunicului.

- Ăsta e singurul exemplar? Te superi dacă îl ţin şi eu?

- Am făcut o transcriere. L-am bătut pe tot la maşină, aşa că îi ştiu fiecare cuvinţel. Bănuiesc că sună ciudat. Sincer, îl ştiu aproape pe tot pe de rost.

- Nu e ciudat deloc, am zis eu, primind încet carnetul de la Jack.

Jurnalul era destul de greu. L-am deschis şi am citit inscripţia. Arăta, simplu, numele de botez al bunicului său – Vernon, numărul de identificare militară şi adresa lui, Bradford, Vermont, SUA. Alături, era schiţat cu cerneală un tanc. Dacă tancul era german sau aparţinea Aliaţilor, n-aş fi putut spune.

– Era băiat crescut la fermă şi a fost impresionat de ceea ce a văzut, şi chiar scria frumos. A rămas, cred, cu sufletul pustiit. Excursia asta l-a împlinit. Şi eu am sperat, presupun, că acelaşi efect va avea şi asupra mea. Excursia asta.

– Mi-ar plăcea să-i citesc jurnalul, dacă nu cumva ţi se pare că cer prea mult.

– Ai fi a cincea persoană din lume care l-ar citi. Pe lângă mama, tata şi bunica.

I-am înapoiat jurnalul. El l-a închis cu grijă, l-a prins la loc cu elasticul şi l-a băgat în buzunar. Apoi m-a ţinut de mână, în timp ce ne-am uitat la lebedele care se plimbau cu graţie în susul râului. M-a făcut atentă la reflexele iridescente ale penajului acestora. Mi-a spus că, potrivit legendei, lebedele au trăit cândva hrănindu-se cu lumină, dar zeii socotiseră frumuseţea lor ameninţătoare şi le făcuseră să râvnească, în schimb, la iarbă. Însă lebedele se hrăniseră cu suficientă lumină pentru ca, uneori, să mai poată fi zărită în făptura lor.

Nu era nevoie de o fotografie.

Nu era nevoie de absolut nimic.

Capitolul 14

Revenită la hostel, am făcut probabil cel mai bun duş din viaţa mea. Mi-am spălat fiecare milimetru de corp, mi-am şamponat părul şi l-am limpezit cu balsam. Din când în când, mişcându-mă sub jetul de apă, mă gândeam la Jack. De fiecare dată când îmi apărea în minte, corpul meu avea un mic spasm. *Jack Vermont.* Nici măcar nu-i ştiam numele de familie, deşi acum aflasem prenumele bunicului său şi faptul că familia lui se trăgea din Bradford, Vermont. Deocamdată, Jack era Jack şi atât, cavalerul meu cu capac de container de gunoi, îmblânzitorul meu nocturn de cai. Deja pusese stăpânire prea mult pe gândurile mele.

Când am ieşit de sub duş, am descoperit că, între timp, primisem un mesaj de la Constance. Ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie ca mine: era ciudat să treci prin Amsterdam atât de repede. Nu văzuserăm nimic, într-adevăr, decât interiorul unei case la o petrecere, iar ea avea şase puncte de atracţie pe care voia să le viziteze. Plecam din cauza lui Amy, mi-am amintit eu. Aveam o întâlnire în Praga şi, deşi nu-mi aminteam detaliile, programul ne permitea să stăm numai o noapte şi o jumătate de zi în Amsterdam. Era un plan prost, dar fiindcă nu primiserăm nici o veste de la Amy, nu puteam schimba nimic. I-am răspuns la mesaj lui Constance şi i-am recomandat să ne ţinem de plan. Ea mi-a scris înapoi, aprobându-mă, deşi fără tragere de inimă, şi adăugând că Raef o numea *Sheila*[1] lui.

---

[1] În jargonul australian, denumire generică pentru „femeie"

În cameră, m-am așezat pe pat și l-am sunat pe tata. I-a luat mult timp să răspundă. Când în sfârșit a răspuns, mi-am dat seama că era la vreo întrunire sau în vreun alt loc unde nu putea vorbi în voie. De obicei, tata era în tot felul de întruniri. Vorbea precipitat, în rafale scurte, iar în fundal auzeam clinchet de pahare și conversațiile altor persoane.

– Bună, iubito! a zis el. Cum decurge marele turneu european?

– E grozav, tată. Suntem în Amsterdam. E un oraș splendid.

– Cât timp stați acolo?

– O să plecăm azi, cred. Suntem pe fugă, pentru că trebuie să ajungem la Praga, să ne întâlnim cu verii lui Amy.

– Păi, asta-i bine, a zis el și apoi evident și-a acoperit difuzorul telefonului ca să vorbească cu altcineva.

Întotdeauna era greu să-i captezi întreaga atenție, chiar și într-o convorbire la distanță, când se afla într-un mediu de afaceri. Acasă, era numai lapte și miere.

– Ascultă, a zis el, când a revenit la convorbirea noastră, am vorbit cu Ed Belmont și e foarte încântat că te alături echipei lui. O să fie un program încărcat, dar o să merite efortul. N-ai putea învăța de la cineva mai bun. Nu există nici o limită în funcția aia. Însă mi-a spus că n-ai completat încă formularele. Nu poți lăsa lucrurile așa, Heather. Îți dai seama.

– Le completez, tată. Mă ocup de tot, promit.

– N-am auzit bine ultima parte, a zis el.

– Am spus că o să mă ocup de formulare, am repetat eu. Pe cuvânt de cercetaș!

– Bine. Numai că asta mă pune într-o situație ciudată față de Ed. Am crezut că deja te-ai ocupat. În afaceri, totul depinde de prima impresie și de a urmări un proiect până la capăt.

– Asta și fac, tată.

– Dacă ai fi făcut-o, atunci n-am mai fi purtat această conversație, nu-i așa?

Asta era. Vechiul pas în doi pe care-l dansam noi. Nu eram sigură ce voia să audă de la mine. Nu eram convinsă nici măcar de faptul că el știa ce dorește să obțină din conversația asta. Avea destule pe

cap, ştiam, şi la un anumit nivel – în ceea ce priveşte afacerile –, eu eram, la urma urmei, doar o problemă nerezolvată. Îl contactase pe Ed Belmont ca să mă angajeze, iar acum, în opinia lui, îl răsplăteam prin neglijenţa de a nu-mi completa actele mai devreme decât era necesar. Nu eram suficient de cerebrală şi de zeloasă, iar asta era contrar uzanţelor în afaceri. Dacă intram în lumea asta, atunci trebuia să joc după regulile ei.

În acelaşi timp, se bucurase să mă vadă plecând în Europa. Atitudinile lui erau contradictorii şi complicate. Probabil nu-şi dădea seama că mesajele pe care le transmitea reflectau tocmai asta.

– Tată, sunt conştientă de obligaţiile mele şi de aşteptările din partea echipei lui Ed Belmont. Zău, sunt. Nu e problema ta.

S-a auzit un zgomot în fundal. Tata se afla în toiul unui eveniment, lucru asupra căruia mă prevenise când reluase conversaţia cu mine.

– *Este* problema mea, Heather! Ce spun eu mereu? Omul fie îşi îndeplineşte obligaţiile, fie nu. Nu există cale de mijloc care să conteze.

– Eu mi le îndeplinesc, tată, pe ale mele, am zis, simţind că mi se înroşeşte gâtul şi îmi creşte tensiunea. Nu trebuie să-ţi faci tu griji pentru asta. Am o înţelegere cu echipa lui Ed. O să fie totul bine.

– Atât te rog, sună-i, bine? Contactează-i.

– Aşa am să fac, tată.

– Ţine minte, Ed e un bătrân ticălos ca şi mine. Ne simţim mai bine dacă ştim pe ce ne putem baza.

– Tată, tu nu eşti un bătrân ticălos oarecare. Tu eşti *prototipul* bătrânului ticălos.

A izbucnit în râs. Norii de furtună care-i acoperiseră pentru câteva clipe cerul păreau să se mai fi risipit.

– Draga mea, ar trebui să încheiem convorbirea. Mă bucur să aud că eşti bine. Celelalte fete ce fac?

– Fac foarte bine. Ne distrăm pe cinste.

– Bine, bine. Păi, o dată în viaţă eşti tânăr, nu? Nu aşa se spune? În regulă, scumpo, o să văd...

Vocea i-a dispărut complet, întreruptă de vreunul dintre capriciile inexplicabile transcontinentale. Nu l-am sunat din nou. Nu îl suni niciodată pe tatăl meu din nou. Nu atunci când este la o întrunire.

Capitolul 15

– Mi-am pierdut toate lucrurile! Tot! Telefon, permis, paşaport, absolut tot! Sunt cel mai prost şi mai nătâng turist american care-a trăit vreodată! a zis Amy, când în sfârşit s-a liniştit, în cafeneaua hostelului.

Nu-şi făcuse apariţia aproape întreaga dimineaţă, iar, în cele din urmă, împrumutase telefonul unui trecător şi ne sunase să ne anunţe să nu venim la gară, ci să rămânem unde suntem. Nu ne dăduse prea multe explicaţii, ci spusese numai că se trezise într-o *situaţie*, una nasoală, şi că nu era nimeni de vină în afară de idioata de ea. Acum, stând în micuţul salon de mic dejun a hostelului, arăta ca o femeie scoasă din minţi – părul ca de lup îi stătea drept în sus precum căciula unui soldat din garda britanică – şi era destul de furioasă cât să ucidă pe cineva.

– Trebuie să-mi fi căzut din buzunar când mi-am pus haina pe canapea, la petrecerea aia. Aveam totul înăuntru, adică în trusa de machiaj, aia cu broscuţe pe ea... o ştiţi. Dar cine ştie? Cred că mi-a alunecat când am ridicat haina sau poate mai devreme. E aşa o idioţenie, că îmi vine să intru în pământ numai când mă gândesc. Amy, măreaţa şi puternica Amy, care se poate duce oriunde şi poate face orice, şi poftim! Stau aici, precum cel mai prostănac turist care a ieşit vreodată din State.

– O aveai la clubul de jazz? am întrebat eu. Ăla unde ne-a dus Raef?

– Da, da, crede-mă, am recapitulat în minte de o mie de ori evenimentele de aseară. Ba chiar m-am întors la apartamentul unde mi-am scos haina, dar nu era acolo. Proprietarul apartamentului a fost foarte amabil. A zis că o să-i caute pe toți ca să-i întrebe dacă au găsit-o. Mi-a cerut să-i dau datele mele, iar eu le-am luat pe ale lui.

– Crezi c-ar fi putut s-o fure cineva?

– Posibil, deşi nu prea. Cred că am pierdut-o, la dracu'. Toantă neglijentă ce sunt!

Constance s-a aşezat lângă ea şi a luat-o de mână. N-o mai văzusem niciodată pe Amy atât de zdruncinată, dar nu puteam s-o condamn. Povestea nu prea avea logică, cel puţin nu la început, pentru că nu prea era capabilă să o relateze cronologic. Noaptea trecută, fuseserăm toate prea băute şi prea drogate ca să fim sigure de vreun detaliu. Însă reperele esenţiale au ieşit la lumină.

Pe scurt, nu avea nici un act, nici un ban, nici un telefon şi nici o modalitate viabilă de a le recăpăta.

– Sunt extrem de supărată, a zis ea. Sunt o idioată! O tâmpită!

– Bun, linişteşte-te, Amy, i-am spus. Se mai întâmplă. O dregem noi cumva. E doar un mic impediment.

N-am îndrăznit să mă uit la Constance, pentru că eram sigură că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie. Amy tocmai îşi distrusese călătoria. Nu aveam timp, după părerea mea, să trecem prin toată tevatura obţinerii unui nou paşaport, a unor noi carduri de credit şi aşa mai departe. Asta o şi făcea pe Amy să fie atât de furioasă. Şi ea o ştia.

– E în regulă, draga mea, a zis Constance. E un obstacol. Heather are dreptate.

– Ba nu, nu e. A fost cât pe-aci să nu mă pot întoarce nici până aici! Nu pot să călătoresc fără paşaport. Toate cărţile mele de credit s-au dus. Trebuie să le anulez pe toate şi să-i sun pe mama şi pe tata. O să se crizeze, sunt sigură. M-au *prevenit* despre genul ăsta de lucruri.

– Toţi părinţii noştri au făcut-o, am zis eu.

– Da, dar eu întotdeauna pierd câte ceva! Urăsc asta la mine. Chiar şi în clasa a doua, îmi pierdeam mănuşile în fiecare zi. Jur! Mama se săturase până peste cap, aşa că mă punea să port şosetele fratelui meu pe mâini!

Nu ne-am putut abţine; comentariul ne-a făcut să izbucnim în râs. Lui Amy i-a luat un moment, dar până la urmă a înţeles şi ea ce era atât de amuzant. Şi-a îngropat faţa în palme şi a hohotit. Era un râs furios, dar cel puţin râdea.

Amy a folosit telefonul meu ca să dea vreo mie de telefoane. Şi-a sunat părinţii şi le-a spus ce se întâmplase, a plâns din nou, s-a căznit să se stăpânească, a explicat totul, apoi a notat vreo câteva numere, încuviinţând din cap în timp ce scria. Toate acestea, într-o cafenea nu departe de gară. Se numea Café Van Gogh. Noi stăteam afară şi beam apă şi cafea şi mâncam snackuri şi brânză. Încetul cu încetul, Amy a pus cap la cap evenimentele nopţii, pe cât de bine a putut, dar amintirile adunate nu au aruncat vreo lumină asupra dispariţiei trusei de machiaj. Era pierdută. La urma urmei, cum se pierduse nu mai conta în mod deosebit.

După-amiază târziu, ne-am desfătat cu o cameră la Hotel Hollander. Amy a zis că nu suporta gândul să stea la hostel, aşa că noi, eu şi Constance, i-am făcut hatârul şi am luat o cameră fermecătoare, cu un balconaş ce dădea spre un canal. Era un adevărat dezmăţ pentru micul nostru buget pe care-l calculaserăm cu atâta grijă în semestrul nostru de primăvară, dar părea necesar. De îndată ce am intrat în cameră, Amy a făcut un duş care a durat atât de mult, încât eu şi Constance ne-am dus, pe rând, să vedem ce se întâmplă. De fiecare dată, Amy a zis că e bine. N-o prea credeam.

Părinţii ei au sunat de vreo şase ori, îngrijoraţi, în încercarea de a ţine lucrurile sub control din State. Erau de părere că Amy ar trebui a să se întoarcă acasă. La început, m-am gândit că nu era cu adevărat necesar să facă asta. M-am întrebat în sinea mea: „Se poate face ceva în privinţa asta?" Cu toate astea, de fiecare dată când mi-am pus întrebarea, n-am izbutit să găsesc o soluţie. Pe înserat, Amy a ieşit înfăşurată într-un prosop, cu faţa crispată de furie cum nu i-o mai văzusem niciodată, aşa că n-am mai fost atât de convinsă. Deşi cardurile de credit fuseseră deja anulate, paşaportul nu va fi uşor de înlocuit. Era nevoie de timp, din câte se pare, şi noi nu mai aveam decât două sau poate trei săptămâni la dispoziţie, în orice caz. Ea îşi

pierduse toţi banii lichizi, vreo şapte sute de dolari. Am privit-o pe Amy punând în balanţă argumentele pro şi contra în timp ce vorbea cu ai ei. Totul era foarte complicat.

Ne-am întâlnit cu Raef şi cu Jack pentru un *fondue* de seară, toţi înghesuiţi la o măsuţă, cu un vas cu brânză în faţa noastră, cu bucăţele de pâine şi cârnăciori pe câte o farfurie. Era un local nostim, numit Piatra Taurului, după cum am putut traduce, aflat la distanţă mare de zona turistică. Raef ştiuse despre el; el părea că ştie orice. Însă vasul acela caraghios cu brânză, felul în care mâncam adunaţi unul în altul în jurul unei mese înghesuite s-au dovedit a fi exact ceea ce-i trebuia lui Amy.

N-ai putea anticipa vreodată nopţile acestea. Nu te poţi aştepta niciodată la genul de distracţie spontană pe care am avut-o. Poţi să plănuieşti în cel mai mic detaliu o petrecere, să te ocupi de fiecare chichiţă, să pui la bătaie mâncăruri delicioase şi băuturi excelente, şi totuşi, petrecerea să fie un fiasco. Noi n-am avut nici o problemă să fim fericiţi şi stupizi, să râdem din orice. Mai multe runde de bere au marcat fiecare nouă explozie de energie, iar brânza fondue s-a golit încetul cu încetul, pâinea şi cârnăciorii devenind tot mai savuroase cu trecerea orelor, iar eu mă gândeam cât de mult îmi place să stau acolo, cât de mult îmi iubesc prietenele, cât de bine ni se potrivesc Jack şi Raef, cât de curajoasă e Amy pentru că s-a alăturat grupului. De o sută de ori m-am uitat la Jack sau l-am surprins pe el uitându-se la mine, şi nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la faptul că nu mai cunoscusem niciodată pe cineva ca el. Niciodată nu mă mai simţisem atât de *bine*, atât de *compatibilă* cu un băiat, iar când m-a întrebat dacă vreau să merg la un pahar înainte de culcare, i-am spus că trebuie să mă întorc cu Amy, să mă asigur că e bine, după care, da, de ce nu, dacă ea nu are nimic împotrivă.

Capitolul 16

– Filmul preferat? a întrebat Jack.

– *Babe.*

– Glumeşti. Filmul despre porcuşorul câine ciobănesc?

– Mi-a plăcut *Babe.* Filmul serios preferat? Asta vrei? am întrebat eu, stând cu genunchii între genunchii lui, după ce trăseserăm scaunele de bar foarte aproape. *Viaţa mea de câine.*

– N-am auzit de el.

– Scandinav. Suedez, cred. Preferatul tău care e? l-am întrebat eu.

– *Lawrence al Arabiei* sau *Gladiatorul.*

– Bune alegeri. Şi dac-ar fi să desemnezi numai unul?

– *Gladiatorul,* a răspuns el. Anotimpul preferat?

– Toamna. Clişeu, ştiu, dar asta e. Al tău?

– Primăvara, a zis el. Era cea mai plăcută perioadă de la ferma bunicului meu. Aveam senzaţia că totul fusese adormit multă vreme şi apoi a venit dimineaţa, şi totul începea să se trezească.

– Ferma din Vermont, am zis eu, începând să-l văd, să înţeleg ceva din viaţa lui. Cu bunicul şi bunica ta, după ce părinţii au divorţat.

El a aprobat din cap. Habar nu aveam cât era ceasul. Aproape de miezul nopţii, bănuiam, deşi nu-mi păsa. Barul în care ne aflam părea să nu aibă nici o regulă în privinţa orei închiderii, nici o intenţie de a ne da afară. Barmanul era înalt, slăbănog, cu o enormă barbă sură, care evident era obişnuit să-şi petreacă noaptea jucând un joc pe

computerul lui. Abia dacă-şi ridica privirea când intrau clienţii pe uşă. Un şofer de taxi ne recomandase barul. Se numea Abraham's.

– Eşti obosită, Heather Postlewaite? a întrebat Jack, ceva mai târziu. Să te conduc la hotel?

– Da, bineînţeles. Şi nu, încă nu.

– Povesteşte-mi despre serviciul tău. O să lucrezi la Banca Americii? New York, tot tacâmul?

Am încuviinţat din cap. Conversaţia nu părea potrivită cu dispoziţia mea, dar el aştepta un răspuns, aşa că până la urmă a trebuit să vorbesc.

– Investiţii bancare, de fapt, am zis eu, precaută. O să lucrez în zona afacerilor Pacific Rim–Japonia, mai cu seamă. Rup niţică japoneză. Mă rog, nu-i adevărat. Vorbesc fluent. Tocmai asta m-a făcut să fiu vânată de vreo câteva companii. Încep munca pe cincisprezece septembrie. O să călătoresc mult, şi mă aştept la multe ore de lucru. E o oportunitate grozavă.

– Şi un post bine plătit.

– Da, mai bine decât merit. Mai bine decât merită oricine, probabil. Are potenţial în privinţa asta.

– Şi asta e important pentru tine?

– Ce anume?

– Banii. Bogăţia. Echilibrul dintre muncă şi viaţă, bănuiesc.

L-am privit mai atent. Mi-ar fi plăcut să am mintea mai limpede, pentru că simţeam oarecare insinuare în întrebările lui, oarecare critică şi nu-mi plăcea. Nu aveam nevoie de asta. Am băut din paharul meu şi m-am uitat afară, la stradă. Un singur felinar stradal împingea întunericul pe după colţurile clădirii.

– Scuze, a zis el. O uşoară reacţie, asta-i tot. Pari atât de... vie pentru lume, într-un mod pe care nu-l pot conecta imediat cu o corporatistă. Cu o persoană care să lucreze la o bancă de investiţii.

– Bancherii specialişti în investiţii trăiesc în lume, am zis eu, încercând să-mi menţin tonul moderat, şi chiar o admiră şi o plac.

– Corect, a zis el. Punct lovit pentru tine.

Dar mă îndoiam că o credea. M-a luat de mână. Apoi mi-a întors-o şi mi-a dat un sărut în palmă. Şi-a pironit ochii într-ai mei.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Amy. Crezi c-o să se întoarcă acasă?

– Bănuiesc. Ea a depus toate eforturile, dar, din punct de vedere practic, dacă nu obține un pașaport și toate actele în timp rezonabil, are de gând să plece acasă, peste o zi sau două.

– Este probabil o alegere mai bună. Păcat, dar asta e.

– E trist, totuși. Am pus la cale excursia asta de o grămadă de vreme. Numai despre asta am vorbit tot semestrul de primăvară, iar acum s-a dus pe apa sâmbetei, cât ai clipi. E ciudat când te gândești cât de repede se pot schimba lucrurile.

– Nu pari un mare fan al schimbării.

– Bănuiesc că nu sunt. Nu știu.

– Genul care planifică?

– Presupun. Tu nu?

– Eu sunt un pic cam leneș când vine vorba de planuri. Îmi place să mă las surprins de lucruri.

– Eu sunt genul de fată care poartă o agendă Smythson.

– Asta descopăr și eu. Iar eu am un jurnal vechi, legat cu o bandă elastică. Sertarele de la dulap, în perfectă ordine?

– Șifonier, organizat. Pantofi, în șir. Condimentele și mirodeniile, în ordine alfabetică.

– Eu sunt mai degrabă genul de tip care se îmbracă cu ce găsește în coșul de rufe.

– Cum combați ridurile?

– Le las să trăiască. Le las libere, de capul lor.

– Vezi, eu n-aș suporta asta. E ca și când aș trece prin viață ca un câine basset.

– Îmi plac basseții. Ce-i rău la un basset?

– Dar nu știu dacă vrei să fii un basset. Plin de cute și cu pieile atârnând. Nu ești cu adevărat un basset, Jack.

– Ce sunt, atunci?

– Oh, poate genul câine de pus la sanie. Nu sunt sigură. Încă nu te cunosc destul de bine.

– Tu ești unul dintre acei pudeli tunși?

– Sper că nu. Întotdeauna m-am văzut ca un labrador retriever.

– În mod cert nu ești un labrador. Labradorii nu sunt sofisticați; ei sunt fericiți cu o minge de tenis murdară în bot.

– Eu nu sunt sofisticată. Totuși, până la mingea de tenis murdară.

Ceva mai târziu, a intrat un om cu o cutie în care era o statuie a Fecioarei Maria. Omul avea dinții stricați și fața dură; mâinile îi păreau mai grele decât oricare alte mâini pe care le mai văzusem la o ființă umană, cu niște degete negricioase, mari, prinse de o palmă groasă și hotărâtă ca un cap de ciocan. Purta un batic roșu la gât, dar nu era preot. A pus cutia la capătul barului și ne-a întrebat, pe noi și prin bar, în general, dacă vrem să zicem o rugăciune statuii. Nu mai văzusem ceva asemănător: cutia era improvizată dintr-o ladă de marfă, acoperită cu plasă de sârmă, iar în spatele peretelui de sus aranjase un mic spot luminos, astfel încât părea că Maica Domnului era țintuită locului de o rază de lumină celestă. Constance, știam, ar fi fost impresionată. Dar dacă proprietarul barului, sau oricare dintre ceilalți clienți, găsea ceva neobișnuit la cutie și la scena Fecioarei Maria, cu palmele sale întoarse în afară, pentru a binecuvânta lumea, și cu călcâiul ei țintuind un șarpe la pământ, nu se manifesta nicicum în acest sens.

– Plătim o ofrandă? l-a întrebat Jack pe om în engleză.

Omul a încuviințat din cap.

– Cât? a întrebat Jack.

– Cât doriți, a răspuns omul.

Jack s-a scotocit în buzunar și i-a dat câteva monede. Apoi s-a întors spre mine.

– Te rogi? m-a întrebat.

– N-am mai făcut-o de foarte multă vreme.

– Eu nu mă rog des, dar în seara asta simt că ar trebui. Nu în fiecare zi intră Fecioara Maria într-un bar.

– Sună precum începutul unui banc prost.

– Mă tem că Dumnezeu s-ar putea să se simtă singur.

Și atunci, spre surprinderea mea, el a închis ochii și s-a rugat. I-am examinat profilul frumos, expresia solemnă, și am încercat să-i urmez exemplul, dar n-am putut. Când a terminat, s-a închinat și a dat din cap spre omul cu Fecioara Maria în cutie. Acesta a încuviințat din cap. Era târziu în noapte, și omul părea să înțeleagă nevoia de rugăciuni.

Capitolul 17

M-am suit în pat lângă Amy în zori. Era bine să fiu într-un pat cald. Ea s-a întors pe partea cealaltă când m-am strecurat sub pătură, apoi s-a cufundat la loc în visele pe care le urmărea sau de care fugea. Pentru un moment, şi-a mişcat picioarele, pedalând, apoi s-a oprit şi a început să respire regulat. I-am urmărit faţa o vreme şi am încercat să-mi imaginez prin ce trecuse. Dar eram prea obosită să izbândesc în analiza aceasta.

Constance ne-a trezit pe la miezul zilei, apărând la picioarele patului nostru cu o tavă pe care erau puse cafele, pâinici şi croasanţi. Adusese farfurioare micuţe şi şervete albe, scrobite, pe care le-a aranjat pentru noi pe cuvertură. M-am ridicat în capul oaselor, între perne, şi am încercat să-mi alung somnul frecându-mă la ochi. Cafeaua mirosea extraordinar; croasanţii aşezaţi între cutiuţe cu gem de zmeură şi bucăţele de unt i-au adus stomacului meu senzaţia de foame.

– Mama ta m-a sunat de două ori, Amy, a anunţat Constance, turnând cafeaua în ceşti pentru noi şi adăugând frişcă.

Numai Constance putea preface un mic dejun într-o adevărată ceremonie.

– I-am spus că o să te las să dormi până la prânz, apoi te trezesc. Acum e trecut de prânz.

– Trebuie să fac pipi, a zis Amy. Mai lasă-mă o jumătate de oră înainte să mă gândesc la mama şi la toate celelalte.

A sărit din pat, dar s-a întors peste câteva minute. Se pieptănase și se spălase pe dinți. S-a urcat din nou în pat și și-a umflat pernele, ca să le pună la spate.

– Nu-mi vine în minte nici un alt lucru pe care să mi-l doresc mai mult pe lume în clipa asta în afară de o ceașcă de cafea și un croasant delicios, a zis Amy. Bănuiesc că ăsta e un hotel mai bun decât ne-am dat seama.

Am așteptat până ce Constance mi-a pregătit o ceașcă de cafea. Mi-a întins-o. Am cuprins-o între palme și am dus-o la piept.

– Bun, a zis Amy, vocea ei căpătând intensitate, plină de amuzament, cum obișnuia înainte de a-și pierde actele și cardurile, hai să trecem în revistă tabela de marcaj. Cine e îndrăgostită?

Constance a roșit, dar nu și-a ridicat privirea. A continuat să amestece în cafea, adăugând frișcă. Am simțit că îmi ia foc gâtul, ca întotdeauna în asemenea momente.

– Uau, a zis Amy în replică la tăcerea noastră, asta înseamnă că amândouă sunteți! Doamne, chiar se întâmplă. Fără glumă? Voi două nu faceți mișto de mine acum, nu-i așa?

– Pe cale de a mă îndrăgosti, poate, a admis Constance, cu voce blajină. Poate. E prea devreme să mă exprim. Dar îmi place mult de el. Îmi place grozav de mult.

A terminat de pregătit cafeaua ei și și-a dus ceașca la buze. Ochii îi străluceau pe deasupra ceștii. Era fericită și îndrăgostită sau pe cale de a se îndrăgosti, exact cum spusese ea, ceea ce era vizibil.

– O să sfârșești la o fermă de oi din Australia și să fiu a naibii dacă pot să suport asta! a chițăit Amy, căscând ochii mari. Tu ești mica lui Sheila. Ce idilic! Ridicol de idilic! Cum le zice? Nu ferme... stâne. Stâne de oi, nu așa se numesc?

– Habar n-am, a răspuns Constance.

– Ba da, știi, mincinoaso! Deja ai visat toată povestea până la capăt. Vântul bate și cangurii țopăie în jur, și peste tot, numai praf roșu și oi, însă tu o să ai fețe de masă albe. Zii tu, Heather!

– Dacă e să le aibă cineva, Constance va fi aceea, am încuviințat.

– Iar tu – nici tu nu eşti mai brează. *Jack, Jack, the lumberjack*[1]! Okay, deci o să am nevoie de două rochii de domnişoară de onoare, asta dacă nu cumva vă măritaţi în acelaşi timp – o nuntă comună, o nuntă dublă! Aşa ar mai merge. Aş economisi nişte bani. Acuma, vrea cineva să-mi spună şi mie de ce sunt destinată să fiu domnişoară de onoare în toată povestea asta? Întotdeauna domnişoara de onoare, niciodată mireasa!

– S-ar putea să te cam pripeşti, totuşi. Jack are un aer de superioritate şi o înclinaţie spre a fi moralist. Asta pot să raportez din linia întâi.

– Ei, nu mai spune! a replicat Amy, aruncând o privire spre Constance, cu o sclipire poznaşă în ochi.

– E foarte boem. Cel puţin, aşa se crede el. Aspiră să fie, bănuiesc. Îmi critică planurile de a lucra pentru Banca Americii. Spune despre corporatişti că nu trăiesc printre oameni.

– Oh, doar spune şi el aşa. Pozează, a zis Constance. E nebun după tine. Oricine poate vedea asta.

– Ba e dulce şi sincer, ba perorează despre cum ar trebui să fie viaţa. Nu auzi de la el decât carpe diem, hai să explorăm, hai să nu ne facem griji pentru ziua de mâine...

– Tu chiar *eşti* îndrăgostită, a zis Amy, râzând. Nu ţi-ar păsa ce spune dacă n-ai fi atrasă de el.

– Nu zău, am spus eu.

– E oricum mult prea devreme ca s-o iei în serios, a intervenit Constance, sărind în ajutorul meu. E doar distractiv deocamdată.

– Voi, fetelor, vă dedaţi la zburdălnicii, a parat Amy. Amândouă sunteţi nişte superdepravate.

Era drăguţ şi amuzant, dar, analizând situaţia în profunzime, îmi dădeam seama că Amy se străduia prea mult. Şi ea conştientiza asta, dar trebuia să continue. Toate celelalte – conversaţiile telefonice cu mama şi cu tatăl ei, drumurile până la consulat pentru un paşaport, ruşinea de a se întoarce acasă mai înainte de data programată pentru

---

[1] În engleză, joc de cuvinte rimat, între Jack, numele personajului, şi *lumberjack*, „tăietor de lemne"

încheierea excursiei – se întindeau înaintea ei. O ştia şi ea, la fel şi noi, dar trebuia să ne prefacem şi să pretindem că suntem curajoase.

Ne-am băut cafeaua şi ne-am mâncat cornurile şi gemul roşu aprins. La un moment dat, Constance s-a dat jos din pat şi a tras draperiile, deschizând fereastra, şi astfel am beneficiat de o briză plăcută ce pătrundea pe fereastră. Adierea umfla perdelele albe şi cred că toate trei ne gândeam la acelaşi lucru: că aceasta era Europa, că perdelele umflându-se într-o briză de amiază, în dreptul unor uşi franţuzeşti, erau ceva ce merita văzut şi ţinut minte.

Apoi a sunat telefonul din nou, undeva, departe, dar noi am ştiut că era mama lui Amy sau consulatul, ori vreo altă chestiune prozaică de care trebuia să se ocupe. Magia clipei ne-a părăsit şi am ridicat tava din pat, scuturând firimiturile, iar Constance a luat o singură lingură de gem şi a băgat-o în gură de parcă voia să ţină minte, avea nevoie să ţină minte, iar perdeaua albă a fluturat uşor şi ziua a început.

– Graţie luminii, nu-i aşa? a întrebat Jack.

Nu plecaserăm din Amsterdam. Nu puteam pleca până când Amy nu-şi rezolva treburile sau până când nu lua decizia finală de a se întoarce acasă. În plus, noi nu voiam să-i părăsim pe Jack şi pe Raef. Acum stăteam în faţa *Lăptăresei* lui Johannes Vermeer. Era ciudat, gândeam eu, să văd în sfârşit o pictură pe care o studiaserăm în cărţile de artă, în anii de şcoală. Iat-o aici, în sfârşit, umilul portret al unei fete ajutor de bucătăreasă, golind un urcior într-un castron. Lumina – blândă, lumină de dimineaţă, m-am gândit eu – pătrundea pe fereastră şi cădea în dreapta oalei şi învăluia totul în linişte. Aflasem, din mica broşură care ni se dăduse la intrarea în Rijksmuseum, că majoritatea criticilor de artă bănuiesc că Vermeer folosise o cameră obscură pentru a capta imaginea fetei şi punctele de lumină reflectate în mobilierul picturii. Puteai vedea petele de lumină pe şorţul fetei şi pe buza urciorului. Dar Vermeer depăşise camera obscură şi orice altceva pentru a oferi un moment de singurătate domestică tihnită. Graţie luminii, cum tocmai afirmase Jack, şi rămăsesem pironită în faţa picturii. Dintre toate lucrările de artă pe care le văzusem în Europa, aceasta era de departe preferata mea.

– Când am văzut *Mona Lisa*, la Paris, am zis eu, nu m-am simțit deloc impresionată. Dar asta?

Mi s-a pus un nod în gât.

– Da, a zis Jack.

– Ar putea fi vie, în camera de alături. Iar lumina rămâne tot aici, tot așteptându-ne pe oricare dintre noi să o descopere.

– Sunt de acord. La fel o văd și eu.

– E reală, dar e mai mult decât reală. Pare esența tuturor lucrurilor. Scuze, știu că sună bombastic și pompos, dacă nu pur și simplu stupid, dar nu e doar despre lumina obișnuită, ci e despre întreaga lume, nu-i așa?

Jack m-a luat de mână. Nu eram sigură de ce mă simțeam atât de mișcată. Avusesem o zi năucitoare: Amy își sunase părinții și se certase cu ei, iar eu resimțisem senzația că în curând, prea curând, va trebui să fiu într-un avion înapoi spre New York pentru o carieră despre care intuiam că avea să fie – pe lângă simplitatea splendidă a lucrării lui Vermeer – agitată și dificilă. Nimic nu părea hotărât; nimic nu părea să se combine în modul în care mă așteptasem eu. Tabloul – de fapt, întreaga după-amiază petrecută la Rijksmuseum, mâna lui Jack găsind-o pe a mea, apoi dându-i drumul și apoi regăsind-o – aproape mă rănea cu frumusețea lui. Nu era Parisul lui Hemingway, dar era același lucru, aceeași căutare a simplității și a frumosului, și mă durea puțin inima să-l las să îmi impresoare întreaga ființă.

– Știu ce trebuie să facem, a zis Jack. E antidotul perfect pentru o zi în muzeu.

– Nu sunt sigură că sunt într-o dispoziție foarte aventuroasă.

– O să fii. Crede-mă. Vino! Trebuie să ne îndepărtăm de trecut și să ne mișcăm spre viitor.

– Măcar de-ar fi atât de ușor.

– Ce-ai pățit, Heather?

– *Weltschmerz*, am zis eu, simțind greutatea lumii când cuvântul îmi ieșea de pe buze. Termenul nemțesc pentru dezgustul de lume și durere. Ideea e că realitatea fizică nu poate împlini niciodată așteptările minții. Am studiat despre asta, pentru o lucrare din anul

doi. L-am ţinut minte, pentru că, într-un fel, descrie stările astea care mă cuprind câteodată.

– *Welt...?*

– *Weltschmerz.* Teama nenumită şi lehamitea de lume. Asta-i definiţia.

– Ah, a făcut el. Muzeele de artă au întotdeauna efectul ăsta asupra ta? Dacă da, va trebui să le evităm.

– Îmi pare rău. Nu-mi place când sunt aşa.

– Să nu-ţi pară rău. Haide, vino! E aproape de aici. L-am găsit ultima oară când am trecut prin Amsterdam.

Nu eram în stare să-i rezist. Jack m-a ţinut de mână şi m-a condus afară din muzeu. Cinci minute mai târziu, eram într-un studio de scrimă, la marginea Grădinilor Rijksmuseum. Ideea unui studio de scrimă, noţiunea că ai putea schimba viaţa de zi cu zi pentru o floretă, sau o spadă, sau cum naiba se numeşte, părea atât de ridicolă, încât am simţit cum mă înseninez puţin. Jack a vorbit cu supraveghetorul şi a încuviinţat din cap la ceea ce i se spunea. Supraveghetorul era un tânăr cu un barbişon triangular. Arăta ca Zorro, numai că nu atât de scandalos de fermecător cum se presupunea că arăta Zorro.

– O să ne duelăm, a zis Jack, dându-i cartea de credit lui Zorro şi uitându-se la mine. O să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte. Când simţi teama existenţială, trebuie să forţezi limitele. Trebuie să te confrunţi cu moartea.

– Jack, am început eu, apoi mi-am dat seama că habar n-aveam ce să spun.

Nu aveam nimic împotriva scrimei. Nimeni din lumea asta nu are ceva împotriva scrimei. Încă mă simţeam confuză şi nervoasă.

– O să te simţi mai bine, pe cuvânt. E cea mai bună cale să ieşi din... cum i-ai zis?

– *Weltschmerz.*

– Bine, *Weltschmerz,* atunci, a zis Jack, recuperându-şi cartea de credit de la Zorro. Ascultă-mă pe mine. E imposibil să te simţi dezgustată de lume când te lupţi la scrimă ca să-ţi aperi viaţa.

– Eu nu ştiu absolut nimic despre scrimă, Jack. Nici măcar nu m-am gândit vreodată la asta.

– Perfect, a zis el, primind echipamentul de la Zorro.

Două uniforme albe au venit ingenios înfăşurate în jurul unei perechi de florete. Jack a întins una spre mine. Zorro mi-a dat o caschetă de apicultor. Era un coif cu partea din faţă acoperită de o sită. Din câte se pare, puteam, de asemenea, să ne conectăm la un dispozitiv cu senzori, ca să ne înregistrăm loviturile. Zorro a pierdut câteva minute bune explicându-i lui Jack cum se face conexiunea.

– Poţi să te descurci cu asta, nu? m-a întrebat Jack, când Zorro a terminat. E doar un combinezon de protecţie, practic.

– O să ne luptăm? Chiar acum? Asta spui?

– N-o să te mai gândeşti la nimic altceva decât la luptă. Crede-mă. O să-ţi pună sângele în mişcare în cel mai plăcut mod.

– E o nebunie.

– Bineînţeles că e o nebunie. Totul e nebunie. Toată lumea e o nebunie. Nu ştiai asta, Heather? Nu ştiai că toţi oamenii sunt nişte impostori şi că nu există nici un adult autentic în camera de alături?

– Sunt foarte competitivă, Jack. Trebuie să ştii asta despre mine. Trebuie să ştii că, dacă vrei să te lupţi cu sabia contra mea, eu nu iau prizonieri.

– Cu spada, m-a corectat el. Acum, du-te la vestiarul fetelor şi echipează-te. O să găseşti şi o cheie, ca să-ţi poţi încuia lucrurile într-un dulap. Pregăteşte-te să dai piept cu moartea prematură în vârful spadei mele.

L-am privit drept în ochi.

– Foarte freudiană, chestia asta cu scrima, am zis eu. Tipic masculin.

– Exact.

– Asta ar putea fi ultima ta clipă pe pământ, Jack. Bucură-te de ea.

– Mai vedem.

Zorro a râs. Asistase la schimbul nostru de replici.

– Americanii ăştia, a zis el, clătinând din cap.

– Fir-ar, da! am exclamat eu, întorcându-mă spre el, apoi mi-am luat uniforma de pe tejghea.

Înveţi câteva lucruri când stai în faţa unui bărbat de care eşti atrasă, în timp ce porţi un costum de scrimă şi ai o spadă în mână. Înveţi, foarte repede, că e imposibil să arăţi altfel decât durdulie într-un costum de scrimă. De asemenea, mai înveţi că, dacă ai noroc, bărbatul de care eşti atrasă arată oarecum nemaipomenit, stând drept în faţa ta, cu corpul întors într-o parte, pentru a-ţi oferi cel mai dificil unghi potenţialelor înţepături, fără să-şi ascundă surâsul şi amuzându-se copios. Ca să te enervezi şi mai rău, observi, de altfel, că disconfortul tău îi sporeşte lui plăcerea, aşa că, atunci când îşi ridică viziera şi îţi zâmbeşte, sugerându-ţi o mică modificare a poziţiei cotului când fandezi, ţie îţi vine să-l săruţi şi să-l omori şi, mai presus de toate, să-l păleşti cu o împunsătură zdravănă în piept, ca să guşti şi tu gloria pentru o clipă, la fel cum a făcut el cea mai mare parte a unei ore în care te-a prefăcut într-o pernuţă de ace.

– Eşti cu adevărat turbată, a zis Jack, după cel de-al douăzecilea, cincizecilea, al o sutălea atac. Cine-ar fi ştiut? Eu n-am avut idee. Adevărata Heather are o latură sociopată.

– *En garde*, am zis eu, mai mult pentru că îmi plăcea cum sună.

– Stai să-mi las viziera.

Simţeam că-mi tremură braţul. Simţeam că-mi tremură tot *corpul*. Orice angoasă mă afectase mai devreme pierise complet. Jack avusese dreptate. Acum îmi simţeam corpul fremătând, sângele îmi clocotea în vene, în timp ce Jack, încet, foarte încet, şi-a coborât viziera. Zâmbea, şi viziera i-a acoperit zâmbetul.

Atunci am atacat.

Când intrasem în sala de scrimă, dacă mi-ar fi spus cineva că mă voi transforma într-un sălbatic însetat de sânge cu o spadă în mână, aş fi zis că-i nebun. Dar *eram* un sălbatic. Un sălbatic nebun. Şi adoram senzaţia de a ţine o spadă în mână, pericolul pe care îl reprezentam. Asta era un sport corp la corp, cel mai bun. Îmi simţeam trupul extenuat, dar n-am putut rezista să nu atac.

De îndată ce am fandat, Jack mi-a deviat spada într-o parte, făcându-şi lama să lunece de-a lungul spadei mele şi împungând uşor cu vârful în pieptul meu.

– Tuşă, am zis.

– Tuşă, a încuviinţat el.

Dar am continuat să-l atac. Ne-am reluat poziţia de *en garde*. Instrucţiunile pe care mi le dăduse Jack erau greu de ţinut minte. Eu voiam sânge. Voiam să-l înving. Voiam să simt plăcerea de a-mi strecura lama pe sub a lui şi de a-i aplica *o tuşă, o foarte palpabilă lovitură*, cum spunea odată arbitrul de scrimă al lui Hamlet în scena finală a morţii. Chiar mi-am imaginat c-aş fi gata să mă las străpunsă de spadă, numai dacă aş fi putut să-l străpung şi eu pe el, în schimb. Curată nebunie!

Dar nu conta. Nu făceam prea mari progrese. Jack mi-a parat loviturile mele slabe şi a pivotat într-o parte. M-a încolţit în jumătatea lui pentru o clipă şi, mai înainte de a putea schiţa eu vreun gest, m-a împuns din nou cu vârful spadei.

– La naiba! am strigat.

– Asta cere timp.

– Tricotatul cere timp. Eu vreau sânge.

– Că tot vorbeam despre diavolul feminin freudian.

– Tu ai vrut-o, Jack. Tu ai declanşat furtuna. Eu te-am prevenit.

– Bun, hai să încheiem, totuşi. N-am închiriat sala decât pentru o oră.

– Nu pot să cred ce senzaţie îţi dă.

– E bine, nu?

Am încuviinţat din cap. Apoi, am luat poziţia ca să-i dau de înţeles că sunt gata. Jack a aprobat din cap şi a zis:

– *En garde.*

M-am năpustit.

Dar de data asta, mai înainte să-mi poată devia el asaltul, m-am retras înadins. Cu o mişcare rapidă din încheietură, i-am dat peste sabie, coborându-i-o. Era prea puternic pentru ca acroşajul meu să-mi creeze o deschidere mare, dar am împuns repede cu spada şi i-am prins partea interioară a antebraţului. N-a fost o lovitură adevărată, dar a fost cât de aproape am reuşit eu, după o oră de încercări. Jack a făcut un pas înapoi, ridicându-şi viziera.

– Cred că asta a fost o tuşă, a zis el.

Mi-am ridicat şi eu viziera. Am rămas privindu-ne, răsuflând, gâfâind, şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai vie şi mai entuziasmată. Mi-am scos de tot coiful de pe cap, am alergat spre el şi i-am sărit în braţe, sărutându-l cum nu mai sărutasem pe nimeni vreodată. El şi-a lăsat spada la podea, şi trupul i s-a încordat să-mi susţină greutatea, după care, din doi paşi, m-a lipit de peretele căptuşit al micului studio, cu buzele lipite de ale mele; simţeam senzaţia de sudoare, sânge, mânie şi înfierbântare amestecate laolaltă într-un mod glorios, dureros.

Nu ne-am vorbit. Nu aveam nevoie. El a continuat să mă sărute tot mai pasional, până când am simţit deodată cum trupurile noastre se încing, şi apoi cum violenţa se preface în tandreţe, şi s-a oprit, ţinându-mă în braţe, şi s-a uitat în ochii mei.

– Asta e o altfel de Heather, a şoptit.

– Aceeaşi Heather, am zis eu, respirând sacadat.

– Eşti spectaculoasă.

– Mai taci.

M-a sărutat din nou. De data asta, m-a sărutat cu atâta forţă, încât mi-am simţit spatele şi coastele îndoindu-se de perete. Era puternic. Incredibil de puternic. Mi-am ţinut picioarele încolăcite pe după talia lui şi, într-adevăr, acesta era un preludiu de sex, neîndoielnic era preludiu de sex, dar mai era încă ceva, dincolo de angoase, ceva ce anihila orice gânduri false sau emoţii fără substanţă. Îi doream trupul, în întregime, dar voiam, de asemenea, şi ceva mai profund, ceva ce avea legătură cu lumina din pictura lui Vermeer, lumina blândă a unei dimineţi şi culoarea unui vas umplut parcă de mâna unei lăptărese, şi îi voiam sudoarea şi fanfaronada, şi împungerile de sabie. Bineînţeles că era smintit de freudian, asta era evident, dar cui îi păsa? Dacă m-ar fi împins prin perete, dacă am fi creat o siluetă de abanos ca un personaj de desen animat pătrunzând prin versantul unui munte, tot aş fi continuat să-l sărut. Abia când cineva a început să bată în uşă, undeva departe, iar Jack s-a întors încet, dezlipindu-şi buzele de ale mele, l-am văzut pe Zorro stând în prag, cu o expresie ruşinată pe faţă şi cu un clipboard în mâna dreaptă.

– V-a expirat timpul, a anunţat, roşind. Scuze.

Jack a încuviinţat cu un semn din cap şi eu m-am dat jos de pe el. Sângele din corpul meu se transformase până la ultima picătură în metal topit, şi a trebuit să mă sprijin cu o mână de perete, ca să nu mă clatin pe picioare. Multă vreme, am rămas unul lângă altul, amândoi conştienţi că o singură atingere din partea oricăruia din noi ar fi putut stârni din nou văpaia cât ai clipi.

Capitolul 18

– Raef m-a invitat să merg cu el în Spania. Călătoria noastră e pe sfârşite, a zis Constance. E un festival de jazz la Málaga, iar el vrea să-l însoţesc.

N-a mai adăugat şi altceva. Stăteam în baie, amândouă spălându-ne pe dinţi şi privindu-ne în imensa oglindă de deasupra cbiuvetei.

Am zâmbit. Dar aveam prea multă pastă de dinţi în gură pentru a expune un zâmbet larg, aşa că am scuipat o parte şi apoi am privit-o pe Constance în ochi.

Ea s-a oprit şi s-a uitat la mine, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

– Să fie oare adevărat? a întrebat ea. Chiar se poate întâmpla asta? Sau doar ne închipuim noi lucruri în mintea noastră?

O spusese cu atâta gingăşie, că mi-a frânt inima. Avea atâta tandreţe, atât de multă dorinţă, că părea până şi ea surprinsă în momentul în care a rostit cuvintele.

– Tu şi Raef? Da, am zis, cred că este. Cred că ţi-ai găsit adevăratul.

„Adevărat" era un vechi cuvânt al cărui înţeles îl stabiliserăm noi trei împreună ca să desemnăm lucrurile care par indivizibile. Eu, Amy şi Constance eram adevărate. Bere rece la un joc cu mingea, un şemineu într-un băruleţ intim, mirosul ierbii într-o dimineaţă de primăvară, liliacul, sunetul unei albine lovindu-se necontenit de uşa de plasă – acestea erau „adevărate".

– *Pare* ca şi când ar fi, dar asta-i o nebunie, nu-i aşa? Nu ştiu ce să cred. Chiar nu ştiu. Îl cunosc de o zi, poate ceva mai mult. Şi le-am făgăduit părinţilor c-o să rămân cu voi.

– Nu gândi. Doar lasă-te purtată de val. Urmează-l şi vezi ce se întâmplă. Nu am venit în Europa să fim nişte copiliţe mari şi sperioase, nu-i aşa?

Ea s-a mai uitat o vreme în ochii mei. Apoi şi-a scuipat pasta din gură şi a revenit la realitate.

– Ei bine, n-o să merg fără tine, a zis ea, cu faţa aplecată spre robinet. N-aş face niciodată asta, însă nu ştiam cum stau lucrurile între tine şi Jack – dacă putem să mergem împreună, eventual. Jur, mă simt ca drogată. Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

– Când e festivalul de jazz?

– Probabil în ultima noastră săptămână de călătorie.

– Ar trebui să te duci cu el. Nu ştiu ce planuri are Jack. Dar şi dac-ar fi să călătoresc singură o vreme...

Constance a clătinat din cap.

– Nu. În nici un caz. Nici nu mă gândesc. Nu te las singură în Europa.

– Cred c-aş vrea să mă întorc la Paris, oricum, am zis eu, simţind chiar în timp ce vorbeam că e corect ceea ce intenţionam. Poate îl conving pe Jack. Decolăm de pe Charles de Gaulle, aşa că m-aş putea duce cu vreo câteva zile mai devreme. Mai vedem. El are şi un prieten cu un apartament în Viena. Avusese de gând să se ducă pe acolo. O scoatem noi la capăt. Sunt o grămadă de oameni de vârsta noastră care călătoresc.

– El e adevăratul tău, a zis ea, ridicându-se şi căutându-mi din nou privirea în oglindă. S-a şters la gură cu un prosop. Am ştiut asta fără nici o îndoială. Eşti ca o imagine care deodată se limpezeşte când el e în preajmă. E adorabil. Şi unde mai pui, e nebun după tine. Raef spune asta.

– Nu ştiu cum să-l iau. Sunt ca o persoană care se duce la pescuit şi prinde deodată un peşte enorm. Nu te-ai aşteptat niciodată să fii în contact cu o asemenea creatură, am zis eu. Totul e ridicol, nu? Prima excursie în Europa, şi suntem îndrăgostite lulea de doi băieţi.

– Totuşi, cu ei nu simţi c-ai fi cu nişte băieţi, nu?

Constance nu-şi dezlipea ochii de la mine. N-avea de gând să mă lase să le dau papucii lui Jack şi lui Raef atât de uşor. Nu mă lăsa să-i clasez la capitolul amoruri studenţeşti, flirturi prosteşti care vin şi dispar rapid. Şi-a pus prosopul deoparte.

– Nu, ei nu par nişte băieţi, am zis eu, cu ochii pironiţi în continuare într-ai ei. Dar cred că Jack are un secret. Nu ştiu ce anume este, dar există ceva în spatele călătoriei lui în Europa. Nu pot să spun dacă se duce către ceva sau fuge de ceva. Însă e ceva la mijloc. Ceva care îmi scapă.

– Pe el l-ai întrebat?

Am clătinat din cap.

– Nu direct. E doar o senzaţie a mea. Senzaţia că mai există o piesă de puzzle care lipseşte în clipa asta. El m-a tachinat puţin în legătură cu faptul c-o să lucrez la Banca Americii, sugerând cumva că asta ar fi genul de slujbă care ucide sufletul. Ţi-am mai povestit.

– Ai putea să dai o căutare pe Google. Eu l-am căutat pe Raef şi am descoperit că e prin toate forumurile de jazz. M-a liniştit cumva să văd asta.

– Oh, Doamne, eu nici măcar nu-i ştiu numele de familie. El e doar Jack Vermont. Cât de absurd e? Adu-mi aminte să-l întreb naibii numele de familie, te rog.

Ea a încuviinţat din cap, clătindu-şi periuţa, apoi m-a luat de mână şi mi-a strâns-o.

Capitolul 19

Am avut prima noastră, nici nu ştiu cum s-o numesc, ceartă, ciorovăială, ciondăneală în legătură cu tipul ăsta şi cu motivul pentru care, dintre toţi oamenii din lume, îmi pierd eu timpul cu el, la o masă – una dintre acele enervant de simpatice mese de cafenea pe care le-am zărit peste tot în Europa, dar niciodată în State –, lângă un canal, la marginea oraşului. Eu şi Constance trebuia să prindem un tren spre Berlin mai târziu, în seara aceea, aşa că hotărâsem cu Jack să închiriem două biciclete negre – omniprezentele biciclete negre pe care le vezi prin tot Amsterdamul (Jack chiar comparase traseele de biciclete, într-o exprimare plastică, cu traseele de furnici, puzderia de furnici olandeze, tocătoare de frunze, ducând vegetaţia înapoi la cuiburi) – şi să ne petrecem dimineaţa plimbându-ne pe la marginea oraşului. Bineînţeles – pentru că era Jack –, vremea a ţinut cu noi. Razele strălucitoare ale soarelui, nici prea arzător, nici prea rece, au coborât peste oraş, iar canalele sclipeau, şi Jack râdea şi mă ţinea de mână ori de câte ori ne opream, şi am flirtat neîncetat, şi ne-am sărutat de două ori în peisaje nespus de frumoase, cu apa scânteietoare, oraşul curat şi proaspăt, şi florile, splendidele flori, pretutindeni.

Apoi a apărut Jack-Lupul.

Nu a venit mânios, făloşindu-se şi doborându-mi casa la pământ.

A venit cu un zâmbet, şi a adus şi un prânz şi cu o halbă înaltă ce transpira în soare. A venit arătând mai frumos decât ar avea dreptul

să arate vreun bărbat, şi a venit cu bicicleta lui sprijinită de a mea, la un micuţ restaurant, pe o stradă micuţă, lângă un automat micuţ de fotografii la minut de pe trotuar.

– Eşti sigură că vrei să auzi asta? a întrebat el, inocent. Nu-i aşa de important. E doar o teorie, dar probabil ţie n-o să-ţi placă.

– Ba o să-mi placă. Sunt întotdeauna receptivă la teorii. S-auzim!

– E ceva ce-am citit, atâta tot. Când ai început să vorbeşti despre New York, mi-a venit în minte. Am citit undeva că New Yorkul este o închisoare pe care deţinuţii şi-o construiesc singuri. Asta-i tot. Era un concept pe care îl tot vehicula cineva.

– Continuă.

– Eşti sigură că vrei să auzi asta? E doar o noţiune.

– Noţiunile sunt bune.

A tras adânc aer în piept şi a ridicat sprâncenele ca şi când ar fi trebuit să-şi întărească punctul de vedere, chiar dacă nu îi aparţinea. El repeta afirmaţia respectivă, parcă spunea, dar nu voia să şi-o aroge.

– Ei bine, dacă urmăreşti firul argumentaţiei, sună cam aşa: locuitorii din Manhattan trăiesc în spaţiul acesta minuscul, înghesuiţi unii lângă alţii, şi ca să li se pară că merită totul, împărtăşesc iluzia că fac ceva important. Dacă poţi răzbi acolo, atunci o să răzbeşti oriunde... toată tâmpenia aia. Aşadar, au artă, şi filme în premieră, iar asta face parte de fapt din tributul pentru acea închisoare. Trebuie să le asiguri genul ăsta de lucruri; altminteri, oamenii s-ar revolta. Dar dacă mergi pe străzi şi te uiţi atent, îţi scoţi ochelarii de cal, cum s-ar zice, vezi mizeria, gunoiul şi vagabondajul. În parte, asta-i valabil pentru toate oraşele, desigur, dar în New York există acea atitudine de autogratulare potrivit căreia rezidenţii lui se consideră cei mai buni din lume. Între timp, majoritatea eforturilor se depun pentru a ţine în funcţiune sistemul de zi cu zi. New Yorkul nu este altceva decât un statu quo. Pare nou, uneori, când vine circul în oraş, sau când soseşte premiera vreunui film, însă nimic nu se schimbă cu adevărat. Muzeele îşi schimbă expoziţiile şi toată lumea vorbeşte despre asta, şi apoi sunt balurile de caritate şi toată lumea vorbeşte despre toalete

şi noile accesorii şi tendinţe în modă... Nu ştiu, Heather. Probabil că nimic din ce spun nu are sens. Cum ziceam, e doar ceva ce am citit.

Dar avea sens. Avea sens mai mult decât credea el, însă nu în direcţia pe care o vizase el. Pentru moment, nu i-am răspuns. Nu ştiam ce anume provocase discuţia aceasta, dar o parte perversă din mine voia să audă mai mult, voia să audă întreaga dimensiune a judecăţii lui. Voiam să aud de ce trebuia să arunce el în aer lumea mea ca s-o facă pe a lui mai bună. Bărbaţii fac asta, uneori. Nu era prima oară când asistam la ceva de genul ăsta.

– Nu se poate spune la fel despre oricare oraş din lume? am întrebat eu pe un ton blajin. E pur şi simplu un efect al oamenilor care trăiesc atât de aproape unii de alţii?

El a băut din berea lui. Arăta senzaţional când sorbea din bere. Muşchii antebraţului i se răsuceau şi i se reliefau în moduri interesante.

– Poate. Poate că tu poţi. Dar ăsta se pare că e lucrul la care aspiră lumea în New York. Toată lumea urcă, şi nu ştiu ce vor să fie sau ce vor să obţină. Până şi cei mai bogaţi oameni din New York au mai puţin pământ decât avea bunicul în Vermont, iar el era un om sărac, după standardele financiare. Trăiesc în apartamente suspendate deasupra pământului şi au portari, bone, psihologi, consilieri şi contabili. Nu trebuie să-ţi faci griji decât la care şcoală se vor înscrie Johnny şi Jill – trebuie să fie şcoala potrivită –, şi te duci vara în Hamptons, sau la nord, în Nantucket, şi totul pare o uriaşă bandă rulantă. Nu pare real, cel puţin nu pentru mine, aşa că, atunci când tu zici că o să te duci la New York, nu ştiu ce înseamnă asta. Nu chiar.

– Înţeleg, am zis eu, cântărind problema. Nu-i un tablou prea atrăgător, ăsta descris de tine. Şi am observat că ai trecut de la general la particular. Nu mai e o teorie, aşa-i? Acum pare să fie mai mult despre mine.

– Ştiam c-o să-ţi rănesc sentimentele, şi nu vreau asta. E ultimul lucru pe care l-aş face. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

„Da", am gândit eu, „ar fi trebuit să-ţi ţii gura."

– Am nevoie de puţin timp ca să asimilez chestia asta, am zis, lăsându-mă încet pe spate şi încercând să respir regulat. Oarecum a picat din senin.

– Te-ai supărat, a spus el. Te-am rănit. Ei, haide, îmi pare rău.

– Ce nu pricep e de ce-ai vrut să mă rănești.

– N-am vrut să te rănesc.

– Ba, bineînțeles că ai vrut, Jack. Eu plănuiesc să mă duc la New York peste câteva săptămâni, pentru un nou început, iar tu arunci chestia asta cum că intru într-o închisoare pe care mi-o fac singură. Ce-i cu subiectul ăsta întâmplător în conversația noastră? S-ar presupune că m-ar face să mă simt bine cumva?

– Îmi pare rău, Heather. Chiar îmi pare rău. Uneori, cred că ideile sunt doar niște chestii cu care să te joci. Mici experimente cognitive. Scuze. Sunt cam prost în privința asta.

– Nu ești prost, Jack. Dacă ai fi, n-aș lua-o atât de personal. Dar ai ales subiectul ăsta într-o zi care de altfel a fost cu adevărat minunată. Nu pricep. Asta-i ostilitate până-n pânzele albe. Chiar și când am dormit în fân, ai făcut un comentariu despre cum am putea să reparăm asta. Să mă repari pe mine. Cât de binevoitor, n-am ce zice!

– Nu așa am vrut să fie.

– Asta e definiția atitudinii pasiv-agresive, nu? Încerc să-mi închipui ce alt motiv ai putea avea ca să deschizi subiectul și nu-mi vine nimic în minte. De mai multă vreme ai vrut să spui ceva despre alegerea carierei mele. Acum ai spus. Dar ai atacat pe ocolite, nu-i așa? Nu-i opinia mea, Doamne ferește, e o simplă teorie despre care am citit undeva.

– De ce-aș fi vrut să te rănesc?

– Pentru că viața mea e diferită de a ta. Pentru că eu am un job și o carieră care o să-mi ofere un trai bun. Poate că ești invidios.

– Acum cine încearcă să rănească pe cine?

– Tu ai ales disputa. Eu eram fericită să stau la soare și să-mi beau berea. De altfel, teoria ta e atât de aberantă, că abia o pot suporta. Oamenii trebuie să trăiască undeva, Jack. Unii trăiesc în Vermont, alții, în New York. Cu toții facem sacrificii. Sunt surprinsă că la vârsta ta nu știi asta deja. Vrei să-mi spui că toată lumea din Vermont, la mijlocul lui ianuarie, e pur și simplu veselă? Ai auzit vreodată de

„febra de cabană"[1]? Oamenii se țicnesc acolo, sus, cu toată zăpada, gheața și întunericul din jur. Cine stă într-o închisoare, în cazul ăsta?

– E adevărat ce spui, dar dacă New Yorkul este un loc atât de grozav, atunci o mică teorie socială n-ar trebui să te zdruncine. Tot timpul ăsta ne-am jucat de-a ghicitul mediilor din care provenim – cine suntem, ce înseamnă –, dar eu știu cine ești tu. De-aia și reacționezi. Reacționezi pentru că te temi c-o să trăiești un stereotip, bancher de investiții, la naiba, și de aceea încerc să te trezesc, pentru că agenda ta Smythson îți cunoaște viitorul care e deja așternut pe hârtie cu litere înflorite.

– Nu sunt zdruncinată, tâmpit arogant! Scuze, dar ești un tâmpit arogant. Pur și simplu te porți ca un nemernic. Ar fi trebuit să văd asta mai curând, nu? Eu nu sunt vreo păpușică pe care s-o impresionezi tu cu teoriile tale de justiție socială. New Yorkul nu e o închisoare mai mult decât oricare alt loc din lume. E o insulă cu o grămadă de chestii pe ea. Unele sunt bune, unele nu sunt atât de bune. Dar toate fac parte din viață.

– A fost ceva ce am citit, Heather. Un lucru pe care l-am considerat interesant ca să ți-l împărtășesc. Tu ești cea care îi dai o semnificație exagerată.

– Nu dau doi bani pe ce-ai citit tu, Jack. Sincer, nu-mi pasă. Ceea ce mă interesează este nevoia ta de a-mi spune mie și încercarea ta de a-mi distruge lumea, doar ca să... cum ziceai? Doar ca să te joci cu ideile? Vai, ce drăguț, Jack! Nu e corect nici măcar la un nivel elementar de politețe.

– Oh, pentru Dumnezeu, Heather, reacționezi exagerat!

– Din nou e vina mea, nu? Nicidecum vina marelui Jack Vermont. Totul e din vina mea.

– Pfui, asta e o nouă față a monedei Heather.

– Zău? Păi, atunci pune-o și pe asta în micul tău catastif cu dovezi împotriva mea. Ești un ticălos cum nici n-ai idee. Pe bune. Crezi că la tine totul e numai libertate și întâmplare. De ce-ți închipui că ai căderea să judeci? Tu ești aici doar purtat de val.

---

[1] Paranoia determinată de vremea îndelungată petrecută în izolare

– Acum o iei chiar foarte personal.

– Şi tu n-ai făcut atac la persoană când mi-ai spus că mă pregătesc să mă autoîncarcerez într-o închisoare? Că tu poţi să *repari* asta? Să mă repari pe mine? Ce-ar fi trebuit să spun? „Uau, Jack, ce observaţie grozavă şi interesantă! O să mă gândesc la asta în timp ce o să mă îngrop, încetul cu încetul, în oraşul ăla oribil."

– Cred că m-am prins unde găseşti tu o dovadă de insensibilitate.

– A, deci percepţia mea e deviată? Asta e?

Atunci mi-am dat seama că nu trebuia să fac asta.

Nu trebuia să câştig disputa. Nu trebuia să mă cert. Nu trebuia să conving pe nimeni de nimic. Nu trebuia să mai stau nici un minut cu el. Jack era fermecător ca un diavol, un bărbat frumos şi atrăgător, dar, la drept vorbind, de ce trebuia să mă leg la cap chiar acum? Pe mine mă aştepta o slujbă. Aveam o carieră de urmat. Era inutil să mă cert. Dacă am fi fost împreună de mai multe luni, atunci, da, aş fi încercat să găsesc esenţa problemei, dar nu era cazul. M-am simţit minunat când mi-am dat seama că pot să mă ridic pur şi simplu, să zâmbesc, să mă port politicos şi să spun adio.

Şi asta am făcut.

– Ştii ce, Jack? Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău. Nu vreau să ne certăm. Sunt sigură că eşti un tip de treabă, dar poate că, nu ştiu, poate că noi nu ne potrivim, la urma urmei. Poate că nu vrem aceleaşi lucruri de la viaţă. Cine ştie? Eu nu am nevoie de binecuvântarea ta să mă duc la New York şi să încep o carieră, iar tu nu ai nevoie de încuviinţarea mea să petreci o vreme cutreierând prin Europa. Prin urmare, o să iau experienţa asta drept un flirt minunat, un grozav „ce-ar fi putut fi" şi o să pun punct aici. Dacă treci vreodată prin New York, vizitează-mă în închisoare.

– Vorbeşti serios? Pleci? Credeam că am petrecut o dimineaţă plăcută.

– Am petrecut o dimineaţă magică, Jack. Îţi mulţumesc pentru asta. Însă când cineva îţi spune de două ori că are un plan mai bun pentru viaţa ta decât ai tu, ei bine, astea sunt nişte semnale de avertizare. E musai să le dai atenţie. Deci, fără resentimente, da? Eu o să mă duc pur şi simplu să mă încui departe de lume, pe insula aia

mizerabilă a New Yorkului, şi să număr zilele până când o să-mi dau duhul în pace.

– Oh, ce naiba, Heather!

– Nu, îţi jur, pe cuvânt de onoare, nu-i mare scofală. De altfel, a fost o glumă, aia cu datul duhului. Jur că probabil e mai bine aşa. Trebuie să fiu înapoi în NYC peste câteva săptămâni, şi o să fiu ocupată până peste cap. Drumurile noastre se despart, Jack. Fără supărare, fără resentimente.

– Heather, îmi cer iertare. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Stând în picioare în faţa lui, mi-am amintit ceva.

Citisem asta mai demult. Era ceva de genul: „E esenţial să duci un gest până la capăt, odată ce l-ai iniţiat". Dacă te îndrepţi spre uşă, nu te opri. Dacă porneşti maşina să pleci, continuă. Nu deschide sertarele comodei dacă nu ai intenţia de a le goli.

Aşadar, eram nehotărâtă. O parte din mine spunea: „Fată dragă, şterge-o naibii de lângă nemernicul ăsta".

O altă parte din mine gândea: „Are dreptate, exagerez, de ce stau în picioare, de ce plec de lângă cineva de care îmi pasă, care s-ar putea să fie important pentru mine, în viaţa mea, care pare să mă înţeleagă, care e frumos ca un tăietor de lemne dintr-un afurisit de film?"

Dar dacă ai iniţiat un gest, trebuie să-l duci până la capăt.

I-am lăsat lui Jack nota de plată. El nu m-a urmărit până la biciclete – *oare voiam s-o facă?* –, dar nu m-am putut întoarce să văd ce face *el*. De îndată ce am ajuns la biciclete, mi-am dat seama de vreo câteva lucruri care se potriveau cu nevoia mea de a duce gestul până la capăt.

Ca să mă urc pe bicicleta mea, trebuia s-o dau la o parte pe a lui. Soarta a jucat un rol. Când i-am ridicat bicicleta, mi-am dat seama că, fără prea mult efort, o puteam împinge spre canal. Canalul era puţin la vale faţă de locul unde lăsaserăm bicicletele, şi întâmplarea a făcut ca, taman acolo, gardul care mărginea canalul să se deschidă într-un mic debarcader. Mintea mea a calculat rapid şi am înţeles că aş fi putut lansa bicicleta spre canal, deşi şansele ca bicicleta să rămână în picioare, mişcându-se în linie dreaptă spre locul unde lipsea balustrada, erau extrem de mici.

Aşadar, am împins-o.

Aş fi vrut să-l împing pe Jack. Atât de tare îmi intrase pe sub piele.

Bicicleta lui s-a clătinat, mişcându-se alene spre canal, şi, când am încălecat pe bicicleta mea şi am apăsat pe pedală, am văzut cum bicicleta lui se loveşte o dată de balustradă şi cade în canal. O parte din mine ar fi vrut să chiuie, iar cealaltă parte ar fi vrut să prindă bicicleta şi s-o oprească, să i-o dea înapoi lui Jack, dar sângele îmi ardea prea tare gâtul, braţele şi picioarele.

Am pedalat, îndepărtându-mă, iar bicicleta lui s-a oprit cu roata din faţă învârtindu-se lent în apa canalului. Avea să fie floare la ureche s-o recupereze, ceea ce presupuneam că e de bine, iar când am prins viteză, m-au podidit lacrimile şi nu m-am putut opri din plâns.

Berlin

Capitolul 20

Distracţie plăcută, scorpiilor!

Te iubim, Amy.

Şi eu vă iubesc. Nici o grijă. Toate bune. Mă duc acasă în seara asta.

Drum bun!

Mersi.

Ne-am dori să fii şi tu aici!

Chiar ai scris asta? Să trimiteţi poze, multe.

O să trimitem. Uite una de la Constance.

Deja mi-e dor de voi.

– Am nevoie de un bărbat în viaţa mea cum am nevoie de o gaură în cap. Cum are nevoie un peşte de bicicletă, i-am spus eu lui Constance, deşi ea-şi ţinea ochii asupra tabloului din faţa noastră. Jack mă făcea să mă abat de la programul meu, strica totul. Serios,

acum că ne-am distanţat puţin, pot să văd asta mai clar. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. N-a fost nimic, tocmai asta-i ideea, bănuiesc. Am gândit cu creierul meu de Barbie.

– Creierul tău de Barbie?

– Ei, ştii tu, Ken şi Barbie în casa lor din Malibu. Ken şi Barbie mergând la dans. Creierul de Barbie. Tot jocul ăla romantic ba-nu-ba-da.

Ea a încuviinţat din cap.

Soarele deja coborâse în spatele liniei de clădiri, undeva în oraş, şi alungise umbrele. Eram la muzeul Island din Berlin, la patru după-amiaza. Stătea să plouă, norii deja acoperiseră în mare parte cerul. Eu şi Constance ne aflam în muzeul Altes. Fuseserăm la muzeul Neues, la muzeul Bode, la muzeul Pergamon şi la galeriile Alte National. Exponatele admirate, picturi, statui, fragmente de ţesături, vârfuri de săgeţi solzoase şi vârfuri de lănci, cioburi de ceramică şi sârmă ghimpată, se amestecaseră complet în mintea mea. Îmi plăceau muzeele şi îmi plăcea să vizitez expoziţiile de artă şi de obiecte culturale, dar eram o leneşă absolută pe lângă Constance. Ea mă alergase de nu-mi mai simţeam picioarele; mă storsese de ultima picătură de vlagă. Petrecuserăm trei zile şi jumătate în Berlin şi fuseserăm două dintre cele mai bune turiste din lume. Văzuserăm totul. Făcuserăm tot ce era de făcut. Nu exista obiectiv turistic important în Berlin pe care noi să nu-l fi pozat, nu exista preparat culinar specific pe care să nu-l fi încercat, cumpăraserăm toate flecuşteţele de suvenire posibile care să ne aducă aminte de faptul că trecuserăm pe acolo. Dacă Michelin sau Lonely Planet ar fi acordat premii pentru „cercetarea amănunţită a unui important oraş european", eu şi Constance le-am fi câştigat negreşit.

Cinci stele.

Iar acum, că ploaia devenise ameninţătoare, eu eram obosită şi morocănoasă.

– În cazul ăsta, nu trebuie să te mai vezi cu el, a răspuns în sfârşit Constance, paşii ei îndreptându-se încet spre următoarea pictură. Asta rezolvă problema. Uită de creierul Barbie.

– Exact. Simplu.

– Raef s-ar putea să-şi facă apariţia, totuşi. Jack e plecat în altă parte, să facă ceva cu jurnalul bunicului său.

– Eu încep lucrul la un job peste o lună.

– Ţi-ai completat documentele?

Nu s-a uitat la mine; a rămas cu ochii aţintiţi la tablou. Constance nu era niciodată răutăcioasă, însă nici nu-i scăpa ceva. Ştia că trag de timp în privinţa completării formularelor pentru Banca Americii.

– În mare, am răspuns eu. Nu toate detaliile.

– Tu, fata cu agendă Smythson, nu te-ai ocupat de toate? Fata care-şi consultă Smythsonul mai des decât deschid oamenii Biblia? Şocant.

– O să le completez pe toate. Doamne, eşti la fel de pisăloagă ca tata!

– Eşti sigură că Jack nu te-a făcut să-ţi reevaluezi opţiunile? Nu-ţi stă în fire să nu-ţi respecţi termenele. Poate că te-a făcut să te îndoieşti de unele lucruri. Asta nu-i rău.

– Oh, e ridicol! Şi el, şi ideea *asta*. Jack e o corabie care trece în noapte. Acum îmi dau seama de asta.

– Zău? a întrebat ea, ridicând sprâncenele. Bine, dacă spui tu.

– Tu nu crezi că e?

– Presupun că nu contează ce cred eu.

– Este o corabie. Un vas turistic masiv, urât, de vreo doi kilometri înălţime, nepotrivit pentru călătoria pe mare, care serveşte prea multă mâncare şi are muzică proastă, bubuind cât e ziua de lungă. E fermecător, recunosc, dar ce naiba! Chiar nu am timp de el în clipa asta.

– Bineînţeles că n-ai.

– Dacă aş fi fost altundeva, ştii, psihologic, nu ştiu, poate. Poate că atunci ar fi meritat să explorez. Dar a fost îngrozitor de josnic.

– Aşa că îţi verifici mesajele de o mie de ori pe zi doar ca să te asiguri că nu ţi-a scris? Asta-i tactica ta? E un plan bun ca să-l eviţi. Asta nu-i nicidecum creier de Barbie.

– Încerci cumva să mă omori, Constance? Mai întâi, mă pui să mă uit la absolut toate lucrările de artă din Berlin, apoi mă tachinezi în privinţa lui Jack.

– Parcă ziceai că-l urăşti pe Jack.

– Nu-l urăsc pe Jack. Numai că nu ne potrivim aşa cum mi s-a părut la început.

– Mie mi se pare că protestezi prea mult.

– Simt nevoia să beau ceva. Poate că sunt un pic confuză.

– O să bem ceva curând, promit.

– Poate chiar am nevoie să beau mult. Tu nu crezi că New Yorkul e o închisoare pe care ne-o construim singuri, nu-i aşa?

– Nu, nu cred asta, draga mea.

– E aşa de supărător să spui asta cuiva care se pregăteşte să se mute în New York peste câteva săptămâni. În cel mai bun caz, e nepoliticos.

– Da. Aşa e.

– Nu-mi pasă de ideea din spatele afirmaţiei, dar de ce să fii atât de josnic?

– O necunoscută a universului.

– Bărbaţii sunt idioţi când îi iei la bani mărunţi.

– Cu siguranţă, sunt. Întotdeauna vor fi.

– Şi-atunci, de ce ne batem capul cu ei?

Constance a ridicat din umeri şi şi-a strecurat braţul pe sub al meu.

Era plăcut în muzeu, iar briza care bătea în latura clădirii a adus, în sfârşit, ploaia. Mi-am îndreptat umerii şi mi-am dat seama că trebuia să încetez să perseverez – bun cuvânt pentru testele standard de absolvire – în privinţa lui Jack. Era o copilărie, dar nu puteam scăpa de senzaţia că poate chiar reacţionasem exagerat. Poate că lăsasem să-mi scape ceva foarte bun. Poate c-ar fi trebuit să continui ceva mai mult timp. Era de parcă te-ai fi uitat multă vreme la hainele dintr-un magazin la mâna a doua, apoi, când în sfârşit găseai ceva drăguţ sau chiar potrivit, te hotărai să nu-l cumperi. Nu că n-ai fi putut trăi fără articolul acela, dar nu-ţi mai puteai lua gândul de la el, plecând din magazin. Te întrebai dacă mai era încă acolo, dacă mai era la fel de drăguţ pe cât îţi puteai aminti, şi îţi dădeai seama că ar fi trebuit pur şi simplu să cumperi afurisitul ăla de lucru ca să-ţi poţi elibera mintea. Jack era cel mai rău gen de nesuferit, un tip frumos, impetuos, care făcuse greşeala să spună fix lucrul nepotrivit fix în momentul nepotrivit.

Cum era trucul ăla mintal? Dacă îți cer să nu te gândești la un elefant roz cu tutu, numai la asta te poți gândi. Jack arăta bine într-un tutu.

După vizita la muzeu, ne-am dus la Checkpoint Charlie. A fost una dintre rarele ocazii cu Constance când chiar n-am știut destinația, dar am ajuns la obiectivul turistic aproape ca prin magie. Mergeam și vorbeam, ne plimbam fără țintă și ne uitam la vitrine, când, deodată, Constance mi-a spus că ajunseserăm la ușa Muzeului Aliat din Berlin-Zehlendorf. I-am cerut să jure că nu intenționat mă târâse la încă un obiectiv turistic, iar ea a făcut semnul crucii peste inimă și a ridicat două degete într-un soi de jurământ de cercetaș.

– Jur că nu, a zis ea. Sunt la fel de obosită ca și tine, cred. Ultimul lucru pe care-l voiam era un alt muzeu.

– Tu nu obosești niciodată.

– În seara asta, am obosit.

Am stat o vreme urmărind traficul pietonal din jur, în spațiile deschise. Cunoșteam denumirea de Checkpoint Charlie, dar nu mai multe despre punctul ăsta de control. Constance a citit despre el în ghidul Lonely Planet că era faimoasa „poartă" din Zidul Berlinului, căreia i se zicea Charlie de la litera C. Nu știu de ce, dar vederea Zidului Berlinului, ideea că oamenii fuseseră uciși aici când încercau să evadeze spre libertate mi-au pus un nod în gât. Asta era o adevărată închisoare, m-am gândit eu, nu una închipuită. Am luat-o de braț pe Constance și am urmat aleea pavată ce șerpuia printre diverse tăblițe indicatoare, marcând istoria locului. Ne-am oprit să citim despre Peter Fechter, un adolescent est-german care fusese împușcat în pelvis, pe 17 august 1962, în timp ce încerca să fugă din Berlinul de Est. Potrivit scurtei relatări, corpul lui a rămas încurcat în sârma ghimpată și a sângerat până la moarte, sub ochii presei din toată lumea. Soldații americani n-au putut să-l salveze, pentru că era la vreo câțiva metri în interiorul sectorului sovietic. Soldații est-germani n-au putut să-l ajute pe băiat, de teamă să nu provoace gărzile occidentalilor. Ceva despre stupiditatea situației, despre inutilitatea granițelor și a diviziunilor politice m-a tulburat și m-a mișcat profund.

– S-ar putea ca ăsta să fi fost obiectivul meu preferat din Berlin, i-am spus lui Constance, când am ajuns la capătul aleii pavate şi ne-am dus, în sfârşit, să bem ceva. Îl găsesc fascinant. Nu ştiu prea bine de ce.

– E un capitol trist din istorie.

– Nu poți îngrădi lucrurile înăuntru sau în afară. Nu cu adevărat. Nu pentru multă vreme. Asta îmi spune mie Checkpoint Charlie.

– Hai să luăm o băutură pentru tine şi o porţie de supă.

Am încuviinţat din cap. Ceva din vizita la Checkpoint Charlie îmi reanimase dorinţa de a călători. Ca să înţelegi lumea, trebuie să o vezi. Pentru prima oară, după o bună bucată de vreme, am simţit justeţea carierei mele, a slujbei mele, a planurilor pe care le făcusem pentru mine. Oricât de răsuflat suna, voiam să fiu un cetăţean al lumii. Eram în regulă. Totul era în regulă. Când, ceva mai târziu, în cafenea, doi nemţi au venit la masa noastră ca să ne întrebe dacă le permitem să ne ofere ceva de băut – băieţi de vârsta lui Peter Fechter –, eu le-am refuzat oferta, pentru că noi, eu şi Constance, eram un cuplu de iubite-demoni şi ne aflam acolo în luna noastră de miere, şi nu aveam nevoie de companie masculină. Era cea mai bună metodă pe care o cunoşteam ca să-i faci pe bărbaţi să te lase în pace.

M-am trezit la 1.37 dimineaţa, friptă de sete şi încă un pic ameţită de la cele două martini pe care le consumasem cu o seară în urmă. Telefonul m-a informat că era 1.37, apoi 1.38, apoi 1.39. Am verificat dacă aveam mesaje de la Jack. Nimic. Am căutat texte. Nimic. Nancy de la departamentul de Resurse umane al Băncii Americii îmi trimisese un formular de contact de urgenţă. Nu l-am citit cu atenţie. L-am mutat într-un folder marcat Banca Americii. Nu am cercetat folderul când noul fişier şi-a ocupat locul printre celelalte solicitări la care nu răspunsesem. Am dat vina pe Jack pentru că îmi pierdusem concentrarea. Am dat vina pe Jack pentru că mă făcuse să ignor cererile şi informaţiile primite de la Banca Americii. Jack ticălosul.

Jack nu era *adevăratul* pentru mine. Era doar un alt băiat.

Am închis telefonul. Am ascultat respiraţiile din jur. Respiraţia regulată a lui Constance mă liniştea. Alte două fete, ambele din Irlanda, se întorseseră în dormitorul comun noaptea târziu şi adormiseră în murmure de beţie.

M-am gândit la cuvântul *murmur*. M-am gândit că e un cuvânt care sună ca el însuşi. Asta nu prea are sens, dar mie mi s-a părut o chestie deşteaptă, la 1.41 dimineaţa. *Mâl* era un alt cuvânt care suna ca el însuşi. *Mâl* şi *murmur*. Mâlul trebuie să fie mâl. Murmurul îşi exprimă perfect esenţa.

M-am aplecat peste marginea patului şi-am scotocit în rucsac până am găsit sticla de apă. I-am deşurubat capacul şi am băut îndelung. Am păstrat sticla cu apă lângă mine şi am stat în cumpănă dacă să mă duc la toaletă să fac pipi. Dar nu voiam să-mi părăsesc patul. Nu voiam să mă trezesc complet. Agitaţia mea de mai devreme se învârtea ca un fierăstrău la picioarele patului, iar eu mă mişcam încet-încet spre el, pe o bandă rulantă.

Mi-am pus în minte să-mi blochez toate gândurile legate de Jack. Să le sigilez bine. Nu era dificil, şi m-am simţit mândră de hotărârea mea. Aveam altceva mai important de făcut. Multe alte lucruri importante de făcut. La orizont se prefigurau Banca Americii, şi un nou apartament, şi New Yorkul, şi contactele cu japonezii, şi călătoriile, şi Dl Brebenoc, cel mai bătrân motan din lume; le aveam pe Amy şi pe Constance şi mulţi alţi prieteni care aveau să-şi înceapă carierele. Privit dintr-o perspectivă realistă, Jack era insignifiant. Aşa era. Nu încăpea în planurile mele. Era interzis în planurile mele.

De altfel, mi-am dat eu seama, nu formam un cuplu potrivit. El era un spirit mai liber, impulsiv şi romantic, în timp ce eu eram mai aşezată. Avusese dreptate în privinţa asta. Eu eram mai orientată spre carieră, mi-am spus în sinea mea; eu eram mai lentă, dar hotărâtă, spre deosebire de el, care era impetuos; eu eram sârguincioasă, spre deosebire de el, care era înclinat spre trândăveală. Asta nu însemna că vreunul din noi deţinea adevărul, iar celălalt greşea, sau că vreunul din noi era superior sau inferior, ci pur şi simplu eram diferiţi. Era o manieră rezonabilă de a analiza problema şi m-am simţit mulţumită că în sfârşit o găsisem, o manieră confortabilă de a privi lucrurile.

– Aşa, am şoptit eu, cu o voce surprinzător de sonoră în micul dormitor cu paturi suprapuse.

Nu mai era loc de altceva în planurile mele. Aveam deja prea multe de făcut.

Capitolul 21

În dimineața următoare, am petrecut un timp în baie, ținându-mi respirația.

E o chestie pe care o fac mereu. Când eram mică, mă duceam la piscină cu mama cât era vara de lungă, și ceea ce îmi plăcea cel mai mult – lucrul care-mi aducea pace și liniște și o senzație de calm – era să mă scufund sub apa limpede și albastră și să mă uit în sus. Ținându-mi respirația, puteam reduce lumea la tăcere. Îmi puteam auzi sângele circulând prin corp. Bătăile inimii deveneau sunetul a ceva măreț și important, iar lumea, agitația și nebunia de fiecare zi se dădeau înapoi precum o mamă îngrijorată, cu cafeaua în mână, uitându-se în jos la apă, ca să-și supravegheze copilul. Acolo zăboveam, senină, ținându-mi respirația, în timp ce marginile cristaline ale apei aruncau umbre până la liniile negre de la capătul adânc. Asta oprea lumea. Și la fel, în baia de la hostel, am închis ochii, am tras mult aer în piept, m-am scufundat și apoi am deschis ochii, să văd lumea ridicându-se în sus și plecând departe.

A funcționat. Întotdeauna funcționa.

Am stat dedesubt. M-am uitat în sus și am văzut plăcile de faianță deformate ale tavanului de deasupra chiuvetelor, am auzit geamătul unei țevi undeva dedesubtul meu, dar lucrurile astea nu mă priveau pe mine. Eu eram o creatură a apei, un lamantin, chiar o stridie, și urmăream lumea revărsându-se deasupra mea și apoi dispărând; și era în regulă, totul era în regulă. Soarele pătrundea în jos prin apă

și eu am simțit impulsul de a mă scufunda mai adânc; mi-am lăsat aerul din piept să iasă cu un șuierat prelung, reținut, când, deodată, a apărut una dintre fetele irlandeze, cu părul ciufulit și pijamaua aproape răsucită pe ea.

- Meditezi? Ce îndrăzneț! a zis ea, intrând cu zgomot pe ușă. Eu tot ce reușesc în cele mai multe dimineți e să fac un pipi lung, dar o să ies repede, nu mă lua în seamă.

Am încuviințat din cap și mi-am ținut din nou respirația. „O țestoasă", am gândit. Asta eram.

Pentru douăzeci și șapte de euro, mi-am cumpărat un permis de o zi la o sală de forță pe care mi-a recomandat-o femeia de la hostel. Era ultimul lucru din lume pe care aș fi vrut să-l fac, dar îmi simțeam măruntaiele otrăvite de martini și știam că trebuie să-l scot din mine. Să nădușesc. Să-mi abat mintea în altă parte, preferabil s-o adâncesc într-o oră grea, repetitivă, de întinderi și contracții musculare. Pe lângă ținutul respirației, pretinzând că sunt sub apă, exercițiile fizice ajutau aproape întotdeauna.

De altfel, Constance avea niște telefoane de dat. Hotărâse să-și ia o miraculoasă dimineață liberă de la cercetarea amănunțită a artei, a istoriei și a sfinților.

În timp ce treceam prin discuția de la recepție și ascultam explicațiile privind aparatele pe care le puteam folosi, mi-am făcut o impresie de ordin cultural: sălile de sport arătau la fel, mai mult sau mai puțin, în toată lumea. Cea de față, numită Muncitorul, dacă tradusesem eu bine, avea niște ferestre mari de fabrică și douăzeci și patru de biciclete aliniate ca să poți privi afară, pe stradă. Bicicletele erau tot biciclete, mi-am zis eu, nemțești sau de altă proveniență. M-am suit pe cea de-a doua de la dreapta, mi-am setat-o la nivelul ușor de pedalat (câștigând treptat așa-zisa altitudine, *sus, sus și departe*[1]), și am început truda mișcării.

---

[1] Aluzie la *Up, Up, and Away* (2000), film de comedie și aventură, produs de Disney

Am băut apă. Am pedalat. Am căutat nişte informaţii despre Checkpoint Charlie pe telefonul meu şi le-am citit. I-am trimis un mesaj lui Amy şi i-am spus că îmi e dor de ea. Foarte dor. I-am scris mamei şi am rugat-o să-i dea Dlui Brebenoc un pupic şi o mângâiere. Am rugat-o să se joace cu şoarecele pe sfoară cu el. Am mai citit şi alte materiale despre Checkpoint Charlie, inclusiv un eseu despre experienţa de a trece prin toate formalităţile şi interogatoriile poliţiei ca să călătoreşti din Berlinul de Est în cel de Vest.

După o vreme, transpiram abundent. Părul meu prins în coadă la spate îmi tot mătura umerii. O femeie blondă, nemţoaică, mi-a zâmbit când a urcat pe bicicleta de lângă mine. I-am zâmbit şi eu. Era cam de vârsta mea. M-am uitat să văd dacă încerca să mă întreacă, să-şi demonstreze vigoarea, dar nu părea genul. Părea relaxată şi dornică să-şi petreacă timpul în tihnă. Şi ea avea o codiţă la spate. A ei era prinsă mai sus decât a mea, aproape în creştetul capului.

La un kilometru, am simţit un iz de alcool în transpiraţia mea. M-am şters cu un prosop pe gât şi pe braţe şi am continuat.

La doi kilometri, a trebuit să mă ridic pe pedale ca să urc un pretins deal. Inima a început să-mi pompeze viguros şi m-am întrebat, o clipă, dacă se hotărâse să explodeze. Însă am continuat, iar personajul virtual care pedala pe ecranul de pe ghidon s-a clătinat puţin, dar a păstrat un ritm constant.

La trei kilometri, l-am văzut pe Jack.

Oarecum. A trebuit să mă ridic pe pedale şi să mă uit jos, în stradă, şi a trebuit să-mi mijesc ochii. Jack nu a apărut aşa pur şi simplu, mi-am spus eu. Jack nu s-a materializat din neant. Poate că, lăsând gluma la o parte, aveam un atac cerebral. Poate aveam halucinaţii. Am încetinit ritmul şi m-am uitat la femeia din dreapta. Ea avea un Kindle deschis pe suportul de citit din faţa ei. Nu-mi dădea atenţie, dar aveam nevoie s-o ştiu acolo, ca să fiu sigură că nu am vedenii.

Am numărat până la trei, apoi până la patru, până la zece, înainte să mă uit din nou pe stradă.

Nu ştiu de ce, m-am gândit la filmul *Mad Max*. În mod absurd, m-am gândit la oameni apărând din deşert, valurile de căldură distorsionându-le o vreme imaginile, înainte ca apropierea lor să-i facă

recognoscibili. Aşa a apărut Jack. Imaginea lui nu era blurată de valurile de căldură, ci de aglomeraţia din traficul străzii.

Ochii lui erau ridicaţi înspre clădire, privind atent. Şi se sprijinea de cel mai frumos automobil pe care îl văzusem vreodată: un mic Mercedes argintiu decapotabil, cu ornamentul de pe capotă atât de bine lustruit, încât îţi lua ochii când bătea soarele în el.

M-am dat jos de pe bicicletă şi m-am dus la fereastră, sunându-l de pe mobil. L-am privit deschizându-şi telefonul şi ducându-l la ureche. A zâmbit în sus, spre clădire, dar mă îndoiesc că mă putea vedea.

– Ce cauţi aici? l-am întrebat. Ce dracu', Jack?

– Salutare şi ţie, Heather.

– N-ai răspuns la întrebare.

– Sunt aici ca să te văd. Sunt aici ca să-mi cer iertare.

– De unde-ai ştiut unde sunt?

– Mi-a spus Constance.

– Mă hărţuieşti, Jack.

– Nu te hărţuiesc, Heather.

Un moment, n-am mai spus nimic. M-am aplecat spre fereastră, ca să-l văd mai bine. Mi-am lipit fruntea de geam.

Îl uram puţin, pentru că găsise o maşină sport trăsnet în Germania. Îl uram şi îl adoram deopotrivă, pentru felul în care arăta sprijinit de maşină, pentru că era un pic nedrept să-l văd, frumos şi debordând de sexualitate, lângă o decapotabilă, cu părul răvăşit, într-un pulover bleumarin cu găuri în coate, ca să-i ţină de cald.

– Ce vrei, Jack?

– Să te văd.

– Şi dacă eu nu vreau să te văd pe tine?

– Atunci îmi spui că nu vrei să mă vezi şi plec. Nu e complicat, Heather.

– Ai fost un ticălos absolut, ştii?

– Da, ştiu. Ca să mă revanşez, ţi-am adus asta.

A căutat în maşină şi a luat ceva de pe scaunul pasagerului. La început, n-am desluşit ce era. Apoi, treptat, mi-am dat seama.

– Aia e o Ben and Jerry's? am întrebat.

– Îngheţată cu blat de ciocolată. Preferata ta. Aşa ai spus o dată. Vezi? Am ascultat.

– Adică apari cu un Mercedes şi o îngheţată Ben and Jerry's şi te aştepţi să-ţi fie iertat totul?

– Am sperat doar că o să înţelegi că încerc.

– Ce încerci?

– Încerc să spun că nu vreau să se termine povestea noastră.

În sfârşit, a zărit locul unde stăteam la fereastră. Tata obişnuia să întrebe: „Eşti în autobuz sau nu?" Uneori, viaţa se reduce la alegeri simple ca aceasta. „Eşti în autobuzul lui Jack sau nu?" Răspunsul nu se afla în iPhone-ul meu şi nu era o noţiune pe care o puteam învăţa şi reproduce apoi la un test. Nu era un lucru pe care aş fi putut să-l cunosc prin înţelegerea tendinţelor sau prin analiza de piaţă, să-l aranjez, să-l calculez, să-l transcriu pe o hârtie împărţită în două, cu plusuri şi minusuri.

„Eşti în autobuz sau nu?"

Acesta era Jack. Întotdeauna avea să fie impetuos, întotdeauna, o ţintă în mişcare, întotdeauna, o surpriză – plăcută sau nu. Întotdeauna mă va acuza că sunt nesăbuită, fericită şi entuziasmată, şi întotdeauna mă va provoca şi mă va răni în moduri pe care probabil nu le va înţelege. Îşi va face apariţia fără veste şi va ocupa un spaţiu mult prea mare în mintea mea. Îmi va pune o sabie în mână şi îmi va cere să mă lupt cu el până la moarte. Dar chiar în timp ce mintea mea gonea prin toate aceste gânduri, o parte din mine îşi dădea seama de un lucru simplu: *ochii noştri nu se dezlipiseră nici o clipă.*

Am ridicat un deget, în semn că voi coborî într-un minut. Am închis şi m-am întors să eliberez bicicleta. Nemţoaica m-a surprins cu un singur cuvânt în engleză:

– Bărbaţii, a zis ea şi a clătinat din cap.

– Eu am greşit, şi tu ai avut dreptate, a zis el, venind pe după maşină. Şi îmi cer iertare.

– În legătură cu ce am avut dreptate?

– E un chestionar?

– Poate că e. Poate că trebuie să fie, deocamdată.

– N-am învăţat. Ăsta-i extemporal în toată regula.

– Tocmai. Vezi de ce eşti în stare, oricum.

Arăta prea bine, la naiba. Am simţit fluturi în stomac. Mă enerva senzaţia asta, dar nu mă puteam abţine. El a zâmbit. A fost un zâmbet asemănător celui pe care îl avusese când ne duelaserăm.

– Bine, Heather. Recunosc că, uneori, mă comport insensibil. Vreau să spun că a fost nedrept să deschid toată discuţia aia despre faptul că New Yorkul ar fi o închisoare tocmai cu cineva care se pregăteşte să se mute acolo. Am fost un netrebnic. A fost o prostie să spun asta şi a picat foarte prost.

– Da, ai fost un netrebnic.

Câţiva oameni de pe stradă ne-au ferit. Alcătuiam proverbiala piatră-n drum. Sileam pe toată lumea să ne ocolească. O doamnă în vârstă, cu o basma neagră pe cap şi cu un buchet de flori în mână, a dat din cap aprobator când a trecut pe lângă noi, continuându-şi drumul.

Jack a făcut un pas mai aproape de mine. Am simţit cum ceafa mi se înroşeşte puternic.

– Putem merge cu asta cu două sute cincizeci la oră, pe autostradă, mi-a şoptit el, aplecându-se doar cât să-i simt răsuflarea la ureche. Ai gonit vreodată cu două sute cincizeci la oră? Ai să simţi senzaţia până-n vârful degetelor. N-ai s-o uiţi niciodată.

Apoi s-a dat înapoi. M-am uitat lung la el, cât ai număra până la zece, cel puţin. El tot nu şi-a luat ochii de la mine.

– Mai întâi spune că eşti un rahat cu ochi, am zis eu.

– Eşti un rahat cu ochi.

– Nu, spune că tu eşti un rahat cu ochi.

– Bine, *tu* eşti un rahat cu ochi.

A zâmbit. Adoram zâmbetul ăla la el.

A înţeles că mă dezarmase. A ridicat din nou îngheţata mea preferată.

– O să se topească dacă n-o mâncăm curând, a zis el. Asta ar fi o tragedie.

– Unde vrei să mergem?

- Am un loc în minte.

- Unde?

- Lasă-te purtată de val, Heather. Ai încredere în mine. Poţi avea încredere în mine, ştii.

- Pot?

- Aş putea interpreta asta în două sensuri. Dacă ar trebui să ai încredere? Sau dacă eşti în stare să ai încredere în mine?

- Îmi place de tine, Jack, dar treaba aia chiar a fost nasoală.

- Ştiu că am comis-o şi îmi pare rău. Nu pot spune că n-o să se mai întâmple, dar n-am vrut să te fac să te rănesc.

- Ba eu cred că poate ai vrut. Asta e chestia care mă sperie. Asta-i chestia care doare mai mult decât orice.

El a încuviinţat din cap.

Eram nebună după el.

Şi am făcut un calcul tipic feminin. Nu-mi plăcea felul în care arătam eu. Nu aveam o periuţă de dinţi. Nu aveam haine de schimb şi eram transpirată.

Gâtul mi-a devenit de un roşu aprins. Îmi simţeam ceafa sfârâind sub bluză.

Am tras adânc aer în piept şi am înconjurat maşina. În dreptul portierei pasagerului, el m-a răsucit cu o mişcare agilă şi m-a sărutat, apoi între noi s-a dezlănţuit un adevărat vulcan, şi nu puteam să-l sărut destul de profund, nu mă puteam agăţa de el cu destulă forţă. Era sărutul pe care-l experimentaserăm la studioul de scrimă, totul se repeta întocmai. El m-a aplecat pe spate până ce m-am temut c-o să mă frâng, şi aproape c-am făcut-o. Mi-am ridicat o mână şi m-am sprijinit de pieptul lui, şi, deodată, nimic pe lume nu mai conta prea mult, în afară de sărutul lui Jack, de trupul lui, de mirosul lui de lemn, şi noroi, şi râuri.

Ne-am mai sărutat o vreme. Şi mi-a mai luat încă vreo câteva minute să-mi dau seama că spatele meu nu se frânsese, în schimb îngheţata îmi fusese lipită de talie şi îmi răcise pielea.

Capitolul 22

M-am uitat în jos și am urmărit acul vitezometrului ridicându-se la o sută patruzeci de kilometri la oră. Jack stătea pe scaunul pasagerului, scurmând cu lingurița pe care o adusese în înghețata cu ciocolată.

- Oh, e o gustare pe cinste! a zis el. Chiar o gustare pe cinste! Când eram copil, o gustare pe cinste pentru noi era de obicei un Sing-Sing. Asta e, fără îndoială, un Sing-Sing.

Mi-a dat și mie să gust. Un Sing-Sing, sau ce naiba era.

Am apăsat pe accelerație și am urcat la 145.

- O să merg mai repede, am zis eu.

El a încuviințat din cap și a umplut din nou lingurița pentru a mi-o aduce la gură, dându-mi mai mult Sing-Sing.

Cam pe la 160 de kilometri la oră, într-o mașină decapotabilă, simți cum colțurile gurii ți se trag înapoi. Mașina e ca un glonț, și tu pur și simplu zbori cu ea.

De asemenea, îți dai seama că orice, absolut orice, te-ar putea răsturna și ucide, dar nu-ți pasă. Aștepți cu gura deschisă deliciosul gust de ciocolată care vine acum la tine și apoi simți o explozie divină pe limbă, iar tu forțezi mai mult mașina, îi dai benzină, și arunci o privire alături și constați că Jack, splendidul Jack, nu stă cu mâna încleștată pe mânerul de sprijin, nici nu dă vreun alt semn de nervozitate. E fericit la viteza asta și împarte cu tine, răbdător, înghețata de ciocolată, până când nu te mai poți abține și izbucnești într-un

chiot asemănător unui miorlăit straniu, şi te întrebi cum de nu te-ai gândit niciodată să goneşti cu viteza asta, să închiriezi un Mercedes pentru o zi în Germania sau să-i ceri unui bărbat să-ţi dea îngheţată în timp ce peisajele rurale trec pe lângă tine ca prin ceaţă.

Am atins viteza maximă de 170 de kilometri pe oră.

Era destul.

Jack a dat aprobator din cap când am redus viteza la o limită normală.

M-am simţit ca picată înapoi în lume.

– Cum a fost? a întrebat Jack, dându-mi ultima lingură plină de îngheţată.

– Uimitor.

– Arătai minunat conducând cu viteza aia. Parcă erai posedată.

– M-am simţit posedată.

– Nu mi-a plăcut să fiu despărţit de tine, Heather. Nu m-am simţit bine.

Am tras adânc aer în piept. Voiam să ne facem bine înţeleşi. Corpul meu încă vibra din pricina vitezei.

– New Yorkul nu este o temniţă pe care mi-o construiesc singură. Este începutul vieţii mele profesionale. O să lucrez, o să călătoresc şi o să mă înconjor cu oameni buni, şi o să încerc să fac acţiuni caritabile şi să fiu bună cu puii de căţel, şi ce naiba e în neregulă cu tine, Jack? Ce anume din toate astea constituie o temniţă?

– Nu constituie. Şi dacă o să merg cu tine, n-are cum să fie o temniţă, nu-i aşa? O să trăim împreună toată povestea.

– Vrei să mergi cu mine?

– Doar n-ai să spui acum că de-abia ne-am cunoscut? Că avem nevoie de timp?

– N-ai răspuns dacă vrei să mergi cu mine.

– Tu ai vrea?

– Tot n-ai răspuns.

– Aş vrea să merg cu tine. Da. Poate, probabil. Da.

Am încuviinţat din cap. Nu m-am putut abţine. Habar n-aveam dacă ajunseserăm la un soi de consens. Am dat să deschid gura pentru

a cere mai multe clarificări, dar am închis-o la loc. Pentru prima oară în viața mea nu trebuia să pun totul în ordine. Nu părea corect să conduci cu peste 150 de kilometri la oră și apoi să-ți pui problema acurateții limbajului. Nu în același interval de timp.

El mi-a luat mâna și mi-a ținut-o într-a lui. Mi-a dat drumul numai când a trebuit să schimb viteza.

M-am cazat fără nimic. Nu tu geantă, nu tu valiză, nu tu geamantan cu haine. Nimic. Aveam părul prins în coadă și miroseam a transpirație. La hostel, n-ar fi fost mare problemă. Dar ăsta nu era un hostel. Nici pe departe.

Era Adlon Kempinski, un hotel de cinci stele pe Unter den Linden, cu o vedere splendidă spre Poarta Brandenburg. O priveliște de-ți tăia răsuflarea. Era un loc în care părinții mei ar fi putut sta. Era uriaș și stilat, cu fotolii de un purpuriu regal în foaier și cu plante în ghivece înalte cât brazii de Crăciun. Un enorm birou de recepție ocupa o latură a holului principal, și un furnicar de băieți de serviciu și de hamali alergau încolo și-ncoace, cu expresii hotărâte pe chip. Pardoseala din piatră scotea, uneori, câte un scârțâit, altminteri, hotelul era învăluit într-o liniște cuviincioasă – o liniște plăcută, nu una lipsită de confort, ce sugera că personalul nu fusese distras de prostiile electronice obișnuite ce pătrunseseră în majoritatea stabilimentelor moderne. Hotelul părea elegant fără a fi vechi, liniștit fără să te ducă cu gândul la o bibliotecă.

– O cameră pentru două persoane, a cerut Jack. Am făcut rezervare prin telefon.

– Da, domnule.

Îmi *plăcea* această latură a lui Jack. Îmi plăcea politețea lui față de recepționer; îmi plăcea că se simțea în largul lui în mediul acesta. Presupuneam că ar putea fi în largul lui în egală măsură și într-o fermă din Vermont sau într-un hotel stilat, așa că a trebuit să-i acord puncte pentru asta. De asemenea, îmi plăcea că luase drept de la sine înțeles faptul că urma să stăm împreună, să urcăm într-un lift și să ne instalăm într-una din camere. Nu era o atitudine deosebit de feministă, dar am admirat faptul că își asuma oarecare responsabilitate

pentru confortul nostru. Ani la rând ieşisem la întâlniri cu băieţii, în liceu şi la facultate, când ei se uitau cu nervozitate în jurul lor şi încercau să-şi dea seama ce se aştepta de la ei. Jack oferea o altfel de experienţă. În mod clar călătorise destul ca să se descurce în situaţii de genul acesta.

- Înainte să urcăm, cred că ar trebui să-ţi cumperi o rochie, a zis el, când a terminat cu recepţionerul. Putem merge în cameră şi mai târziu.

- O rochie?

- Pentru cină. Va trebui să mâncăm ceva la cină, nu? După reputaţie, au un restaurant foarte bun.

- Jack, cheltuiala...

El s-a aplecat şi m-a sărutat. Îşi permitea el toate astea, am bănuit. Cât despre mine, ştiam clar că nu.

- Eşti sigur?

- E un dezmăţ.

M-a luat de mână şi m-a condus înapoi prin holul principal spre un mic şir de buticuri, imediat lângă hotel. M-am simţit un pic dată peste cap. Plănuisem o scurtă ieşire la sală, apoi eventual o salată la prânz, dar, în decurs de câteva ore, condusesem o maşină cu peste o sută cincizeci la oră, mâncasem o porţie zdravănă de îngheţată de ciocolată şi mă cazasem în cel mai select hotel în care călcasem vreodată. În mod ciudat, mă simţeam calmă în sinea mea, de parcă să fiu cu Jack era ceva ce el ştia că aveam nevoie, chiar dacă eu nu eram conştientă de asta. Acesta era doar începutul, doar o linie de start, în ceea ce priveşte familiaritatea pe care un bărbat şi o femeie o pot căpăta când sunt lăsaţi de capul lor. Cu toate astea, aveam impresia că trecuserăm o graniţă importantă.

Şi goniserăm împreună cu peste 150 la oră.

Am intrat într-un butic care arăta ca o versiune nemţească a unui magazin Gap. Părea cochet. Deocamdată, aveam dificultăţi când venea vorba să apreciez ceva. De îndată ce am intrat, o vânzătoare m-a întrebat dacă mă poate ajuta să găsesc ceva. Vorbea o engleză fluentă. Nu i-am răspuns imediat. Jack a intervenit pentru mine.

– Avem nevoie de ceva pentru ea ca să poarte la cină. Şi poate câteva lucruri obişnuite, de zi.

– Da, bineînţeles. Pe aici.

M-am uitat la Jack. El mi-a întors privirea şi a zâmbit. „Cine e omul ăsta?" am gândit eu. Apoi am urmat-o pe vânzătoare, al cărei nume, am aflat câteva minute mai târziu, era Gilda. Îşi purta părul negru, lucios strâns pe lângă cap. Îmi plăceau ghetele ei.

Am petrecut aproape o oră la cumpărături. Am încercat să-mi aduc aminte, în timp ce probam diverse lucruri şi ieşeam apoi din cabina de probă ca să-i arăt lui Jack – „întoarce-te, da, drăguţ, bine, se ridică pe corp, are lungimea potrivită" –, dacă mai făcusem vreodată cumpărături cu un bărbat. Răspunsul, eram foarte sigură, era un hotărât nu. Exclus. Dar îmi plăcea să fac cumpărături cu Jack. Îmi plăcea să îmbrac ceva, să-i aud vocea adresându-i-se Gildei, apoi să rămân uimită că avusese un ochi atât de priceput când ieşeam din cabină şi examinam rochia în oglinzile în trei foi. Mai mult, lui îi plăceau hainele, sau cel puţin îi plăcea să mă vadă pe mine îmbrăcată cu ele, pentru că, în mai puţin de o oră, probasem cel puţin douăsprezece rochii şi toalete de zi. Era şi oarecum sexy să prezint moda pentru el. El mă urmărea, dar nu era vorba numai despre rochii.

– E foarte ciudat, i-am spus, când ne-am decis în sfârşit la o rochie-clopot cu imprimeu confetti, strânsă pe talie, dar care se legăna cochet la fiecare mişcare.

Îmi plăcea rochia, şi lui Jack îi plăcea, şi îmi plăcea faptul că ne plăcea acelaşi lucru.

– N-am mai fost niciodată la cumpărături cu un bărbat. Chiar îţi place că faci cumpărături cu femei?

– Nu chiar. Îmi place să fac cumpărături cu tine. N-ar trebui să mai luăm şi alte lucruri?

– O să port asta până când o să te plictiseşti să mă vezi în ea. Ne întoarcem mâine, nu-i aşa?

– Da.

– Pot s-o scot la capăt noaptea asta cu ce am.

Ne-am sărutat cât am aşteptat-o pe Gilda să calculeze preţul total şi să împacheteze. Ne-am sărutat din nou afară, în stradă. L-am rugat

pe Jack să aştepte cât o sun pe Constance. Nu voiam să se îngrijoreze că fusesem răpită. Însă ea a răspuns calmă şi nu s-a manifestat deloc surprinsă când i-am spus că sunt cu Jack în altă parte a oraşului.

– Oh, draga mea, mă bucur că eşti împreună cu el, a zis ea. În pofida faptului că îl urăşti, bineînţeles.

– Tu i-ai spus unde sunt.

– M-am gândit că puteai oricum să spui nu, dacă într-adevăr nu voiai să-l vezi.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

L-am găsit pe Jack în foaierul hotelului. N-a spus nimic. M-a luat de mână şi m-a condus la lifturi. M-a ţinut de mână cât am aşteptat. Când uşile liftului s-au deschis, am păşit în cabină. Era un lift drăguţ, greoi şi solid, cu o balustradă din alamă care înconjura pereţii interiori la înălţimea taliei. De îndată ce uşile s-au închis în spatele nostru, Jack m-a tras în braţe şi m-a sărutat. A fost mai mult decât un sărut, de fapt. M-a devorat. M-a lipit cu spatele de perete şi, pentru scurtă vreme, mâinile lui s-au plimbat în voie peste corpul meu. Însă nu ne-am oprit din sărut, nici măcar pentru o clipă, iar când liftul în sfârşit s-a oprit, a trebuit să mă ţin cu o mână de perete, ca să-mi regăsesc echilibrul.

– Cea mai plăcută călătorie cu liftul din toate timpurile, a zis Jack.

Am dat aprobator din cap. Nu aveam încredere în mine ca să vorbesc.

M-a luat de mână şi m-a condus prin holul mochetat. Am recunoscut, în sinea mea, mergând alături de el, că ceva în anonimatul unui hotel mă excita. Nimeni nu ne cunoştea. Nu trebuia să dăm socoteală nimănui. I-am ţinut mâna strâns. El a reuşit să descuie uşa camerei fără să-mi dea drumul.

Am intrat, şi el a închis uşa în urma noastră. Camera era încântătoare; cuvertura avea un luciu auriu care ar fi fost oribil într-un hotel mai ieftin, dar era de calitate şi se potrivea. Covorul, de culoarea porumbiţei, era gros şi înăbuşea orice zgomot. Jack a traversat camera şi a tras perdelele. Aveam o privelişte parţială asupra Porţii Brandenburg. Se vedea dintr-o parte, mai degrabă se întrezărea, dar

Jack m-a chemat lângă el. M-a luat în braţe, din spate. M-a sărutat pe gât.

Şi asta a fost aproape de nesuportat.

– O să mă duc la duş, am şoptit eu, cu trupul fremătând, simţindu-i buzele pe umerii mei şi iar pe gât. Trebuie să fac duş.

– Nu e nevoie.

– Ba da, e. Însă nu stau mult. Crede-mă. Nu să mă spăl pe păr, dar trebuie să fac un duş.

– Bine.

– Apoi vreau să te sărut mult timp. Ar fi în regulă?

– Da, bineînţeles.

– Cred c-am făcut o greşeală cumpărând rochia.

– De ce?

Buzele lui nu s-au dezlipit de gâtul meu. Simţeam cum tot trupul mi se topeşte.

– Pentru că nu cred c-o să mergem la cină. Nu cred c-o să mergem nicăieri. Cred că asta e lumea noastră şi nu e nevoie s-o părăsim.

El a încuviinţat din cap, cu buzele în continuare lipite de gâtul meu.

– Bine, a aprobat.

M-am sprijinit cu spatele de el. El era Jack. Avea statura perfectă pentru mine. I-am desprins încet braţele din jurul meu, apoi m-am întors şi l-am sărutat. Era o amiază în Berlin, Germania.

Hotelul Adlon Kempinski ar fi trebuit să câştige un premiu pentru cele mai bune halate pluşate care au fost vreodată făcute de mâna omului. Am găsit două halate în baie. L-am luat pe cel mai mic şi l-am pus pe mine. A fost tot ce am pus pe mine. Apoi m-am întors în cameră şi l-am găsit pe Jack aşezat într-un fotoliu imens, întors cu faţa spre fereastră. M-am apropiat fără grabă, ca să am timp să imortalizez imaginea lui stând acolo. Stinsese luminile; sau se hotărâse să nu aprindă nici una. Totul era scăldat într-o lumină difuză, albastră-cenuşie.

M-a tras ferm în poala lui, şi a trebuit să mă prind iute de marginea halatului, ca să-l ţin închis. Apoi buzele lui le-au sărutat pe ale mele. M-a sărutat blând şi lent, şi pentru multă vreme asta a fost tot

ce s-a întâmplat. Nu-mi venea să cred cât de uşor mă potriveam la el în poală. El nu a încetat să mă sărute. Îmi simţeam umezeala pielii de la duşul fierbinte şi îi simţeam corpul lui în armonie cu al meu.

După un timp, şi-a coborât mâna şi a desfăcut cordonul halatului. Nu şi-a desprins ochii dintr-ai mei. Am avut impulsul să mă sfiesc, să mă acopăr, dar el a clătinat puţin din cap, doar o fracţiune de mişcare, şi atunci m-am lăsat să mă cufund mai adânc în braţele lui.

Mi-a dat la o parte halatul încet, încet, centimetru cu centimetru, iar mâinile lui atingeau numai materialul. S-a aplecat să-mi sărute din nou buzele, apoi a deschis halatul un pic mai mult. Mi-era greu să rămân nemişcată. Foarte uşor, şi-a trecut degetele peste coastele mele, peste abdomen, peste şold. Se mişca de parcă despacheta ceva valoros, un lucru pe care nu-şi îngăduia să se grăbească să-l vadă. Corpul meu s-a înfiorat sub degetele lui, s-a retras, apoi a fremătat din nou. El se apleca din când în când să mă sărute, dar întotdeauna se oprea şi deschidea halatul şi mai mult, atingerea mâinilor lui devenind din ce în ce mai fermă pe pielea mea. Am simţit cum eu însămi mă deschid către el. Oricât de absurd suna asta în mintea mea, eu eram halatul, eu eram deschisă, iar el continua să-şi plimbe mâinile pe mine, atingându-mi pielea uşor şi trecând mai departe. Mi-a atins sfârcurile cu grijă, blând, şi eu am făcut eforturi să rămân nemişcată. Dar m-a sărutat şi mi-a luat ambele încheieturi într-o mână, ridicându-mi braţele deasupra capului. Mă simţeam ca un instrument întins în poala lui, un obiect cu care să te joci, pe care să-l foloseşti şi căruia să-i dai un sens. Apoi i-a fost greu să se mai abţină, pentru că mi-a ridicat braţele tot mai mult deasupra capului şi şi-a strecurat cealaltă mână între picioarele mele, şi eu eram pregătită pentru el, aşteptându-l; el s-a uitat la mine de parc-ar fi spus, „Da, partea asta e a mea acum", şi m-am înfiorat, şi am încercat să mă ridic să-l sărut; acela a fost momentul în care m-a luat în braţe şi m-a dus în pat.

Capitolul 23

Senzualitate. Trupul lui peste al meu.

Buzele lui peste ale mele, încet, blând, apoi mai viguros. Perdelele albe de la ferestrele hotelului sunt ridicate de vânt în cameră pentru o clipă, respirând în ritm cu noi, apoi vântul se retrage, lăsând perdelele să unduiască în lumina amiezii târzii. Miresmele grădinii hotelului ajung la noi în tăcerile noastre, când simţurile ni se limpezesc preţ de o clipă, înainte ca el să se mişte din nou peste mine, răscolind totul, tot ce e important, şi ne sărutăm, şi ne sărutăm din nou, şi avem parte de sex, sex minunat, dar nu aşa cum l-am cunoscut eu, nu chiar, nu atât de plăcut, şi de desăvârşit, şi de plin de toate acele senzaţii carnale pe care nu ştiu dacă le voi simţi până ce nu am parte de ele.

Jack. Jack al meu. Trupul lui frumos, şi al meu alb şi catifelat lângă al lui, în jurul lui, cu picioarele încolăcite pe după mijlocul lui, forţa lui împingând mai adânc şi mai adânc în salteaua patului, în mine, apoi în alte feluri, mai lascive, mai brutale, tot mai mult sânge invadându-mi pielea, o senzaţie sălbatică, nebună, echilibrată doar de reîntoarcerea la buzele lui, buzele lui întotdeauna sigure şi încântătoare, şi ne uităm unul în ochii celuilalt – un stereotip prostesc, absurd –, dar ce altceva putem face? Este după-amiază în Berlin şi toată lumea a amuţit, iar perdelele continuă să se ridice şi să cadă; poate o să vină ploaia, şi stăm mult timp, el înăuntrul meu, adânc, fără să ne mişcăm, fără să facem nimic altceva decât să ne sărutăm în acest pat care pluteşte în insula luminii lui Vermeer. Îl sărut şi îl

ţin strâns, şi multă vreme nu vorbim, nici nu încercăm, şi apoi văpaia se înteţeşte din nou. Vreau să devin una cu el, să mă ia în stăpânire, centimetru cu centimetru, dar să ofere ceva în schimb, ceva ce are pentru mine.

Trupul lui e perfect. Perfect. E puternic, şi înalt, şi zvelt, şi-l mişcă elegant; nu există întreruperi, nici un moment în care trupurile noastre să se dezlipească unul de altul, iar în momentele lui de climax, când este gata, îşi fixează privirea în ochii mei şi rămânem aşa, nu cedăm, până ce el nu mai poate rezista, şi eu îl sărut, îl trag mai adânc, şi apoi perdelele albe flutură mai puternic, şi briza din grădină ne regăseşte. Abia mă abţin să nu izbucnesc în lacrimi, pentru că dacă asta e real, dacă o singură particulă e reală, atunci am încurcat-o, sunt pierdută, sunt iremediabil cucerită, şi nimic nu mă mai poate salva.

– Am făcut sex cu tine şi nici măcar nu-ţi ştiu numele de familie.

– Excelent. Ar trebui, cu siguranţă, să te critici pentru comportament imoral.

– Ai un nume nasol? De-asta îl ţii ascuns de mine?

– Cum adică nasol?

– Păi, ştiu eu, Pancake[1], sau ceva de genul ăsta.

– Crezi că numele meu e Jack Pancake?

Îi sărut umărul ca să-mi ascund zâmbetul. Era un moment perfect. Vântul se înteţise, şi acum bătea drept în hotel. Stăteam întinşi sub o frumoasă pilotă albă din puf, iar cearşafurile erau de un alb strălucitor, în contrast cu lemnul închis la culoare al mobilelor. Corpul lui Jack emana căldură şi întreaga atmosferă părea lenevoasă şi tihnită.

– Quiller-Couch[2], a şoptit Jack în părul meu. Aşa mă cheamă.

– Nu e numele tău adevărat.

– Ba da. Pe cuvântul meu. Ştiu cât de ciudat sună.

M-am ridicat într-un cot ca să-i pot vedea faţa. Avea ochii închişi. Nu puteam citi în ei.

---

[1] „Clătită", în limba engleză

[2] *Quiller* înseamnă „maşină de canetat", iar *couch* înseamnă „canapea".

– Numele tău este Jack Quiller-Couch? Ai inventat asta, Jack. E imposibil.

– Nu inventez nimic. Chiar este numele meu.

– Dă-mi să-ți văd portofelul. Vreau să-ți verific permisul de conducere.

– Poți să-mi spui Jack Vermont, dacă preferi. Sau Jack Pancake.

– Așadar, o anumită femeie, într-o bună zi, va avea de ales între a-și păstra propriul nume sau a deveni Doamna Quiller-Couch. Cred că putem ghici ce se va întâmpla.

– E un nume foarte onorabil. Mama și-a păstrat numele ei, Quiller, și l-a alăturat pe al tatei, Couch. Prin urmare, eu sunt Quiller-Couch.

– Asta-i o nebunie. Jack Quiller-Couch. Sună a nume de pirat, sau cam așa ceva. Ori ca un desert britanic.

– Mi l-aș putea schimba în Jack Pancake.

– Poate Jack Vermont. Îmi place ăsta.

El m-a sărutat și m-a tras mai aproape.

– Jack Quiller-Couch. O să fie nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc. Nici măcar nu știu dacă să te cred. Glumești în clipa asta?

– Cred că numele de familie e prea mult pentru un prenume atât de simplu. Asta-i problema. E un dezechilibru. Numele tău îmi place mai mult. Heather Mulgrew. Și al doilea prenume?

– Christine. Mulgrew mi-a sunat întotdeauna ca un soi de ciupercă pe care o descoperi în beci. Oh, uite o Mulgrew.

– Ești foarte neobișnuită, Heather Christine Mulgrew. Îmi place asta. Așadar, când o să ne căsătorim, tu o să fii Heather Christine Mulgrew Quiller-Couch. O să fii propria ta casă de avocatură.

– Ne și căsătorim, nu-i așa? Și eu îți iau numele? E totul stabilit?

– E inevitabil.

– Spui lucrurile astea doar pentru efect? E un obicei prost. Un obicei la care ar trebui să te lepezi.

– Nu cred că te lepezi de un obicei.

– Și-atunci de ce te lepezi?

– De satana, cred.

M-a întors pe o parte și m-a cuprins în brațe. Respirația lui îmi gâdila urechea. I-am simțit corpul tresărind o dată și apoi s-a relaxat

starea dinaintea somnului. Mult timp, am privit perdelele mişcându-se în vânt. Acesta era Jack, îmi spuneam. Jack Quiller-Couch. Şi ne întâlniserăm într-un tren şi ne sărutaserăm prima oară pe peronul gării, iar acum făcuserăm dragoste, şi eram în Berlin, şi totul se întâmplase prea repede, prea uşor ca să cred pe de-a-ntregul, şi condusesem o maşină sport cu peste o sută cincizeci de kilometri la oră; acum bărbatul acesta minunat mă ţinea în braţe şi dormita, iar eu mi-am spus că ar trebui să-mi amintesc momentul acesta. Ar trebui să-l imortalizez cumva, pentru că, într-o zi, am să fiu bătrână şi zbârcită şi s-ar putea să stau la soare şi să-mi amintesc de Jack în acest pat alb, nespus de alb, şi de plăcerea pe care am simţit-o, şi de gustul de îngheţată cu ciocolată, şi de trupul lui acoperindu-l pe al meu asemenea unui arbore crescut în jurul unei pietre.

Cracovia, Praga,
Elveţia, Italia

Capitolul 24

Am luat un tren de noapte de la Berlin la Cracovia, în Polonia. Polonia nu fusese niciodată pe lista mea de „obiective de vizitat", dar Raef ne-a asigurat că e spectaculoasă și mă obișnuisem să mă încred în părerile lui despre călătorii, restaurante și cluburi de jazz. Cracovia – orașul vechi – era înscris în Patrimoniul Mondial. Se afla, a spus el, lângă Praga, fiind următoarea destinație elegantă de vizitat dacă ești tânăr și pus pe călătorii și ai spirit aventurier. Nici Jack nu vizitase vreodată Polonia, așa că, în tren, am stat cu ghidul Lonely Planet al lui Constance în poală, întorcând paginile încet, citind amândoi și indicând diverse locuri pe care am fi vrut să le vedem. Raef și Constance dormeau pe scaunele din fața noastră. Capul lui Constance se odihnea în curbura dintre umărul și gâtul lui Raef, de parcă ea ar fi fost prețioasa lui vioară. Le-am făcut câteva poze; voiam să știe și Constance cât de frumos arătau împreună.

Eram cupluri. Asta a fost noua revelație. Era atât de firesc și de nepretențios, încât trebuia să fac un efort, din când în când, ca să înțeleg pe deplin ce se schimbase. Constance și Raef. Jack și Heather. Chiar și pe întuneric, cu luminile caselor și ale gărilor sau ale fermelor izolate străfulgerând la răstimpuri în geamurile trenului, eram conștientă de Jack. Îi cunoșteam acum trupul, îl știam mai bine în orice caz, și îi știam greutatea brațului pe umerii mei, apăsarea mâinii când o așeza peste a mea. E un clișeu să afirmi că ni se estompaseră contururile, că ne contopiserăm cumva, dar e totuși adevărat. Totul

părea grăbit din pricina faptului că acum călătoream împreună; nu ne puteam ascunde sau amâna să ne dezvăluim ceea ce ne plăcea și ceea ce nu ne plăcea. Călătoream cu rucsacurile în spate, și lumea se reducea la scurte momente de confort și bucurie, la nemaipomenite priveliști, sunete și mirosuri. Eu vedeam prin ochii lui Jack, iar el vedea prin ai mei.

Spre miezul nopții, eu și Jack ne strecuraserăm în vagonul-restaurant și comandaserăm votcă unui steward bătrân care stătea în spatele barului. Era un bărbat scund, cu niște favoriți enormi care-i îmbrăcau maxilarul. Favoriții păreau transparenți, o aură încețoșată, ca și când cineva ar fi încercat să-i pună în lumină fața, însă abandonase proiectul. Sau ca și când o păpădie se hotărâse să zâmbească. Avea un neg mare în mijlocul frunții, iar mâinile lui, când se mișcau pe deasupra sticlelor și a paharelor, păreau mai degrabă să se târască decât să ridice și să lase jos. Am apreciat c-ar avea vreo șaptezeci de ani. Ochii lui avea firișoare galbene care îmi aminteau de cârceii de viță.

Ne-a turnat votcă în pahare. Noi am zâmbit și le-am golit dintr-odată. Stewardul a clătinat din cap.

– Americani? a întrebat el într-o engleză necizelată.

Noi am răspuns afirmativ.

– Unchiul meu a murit în Chicago, ne-a spus el. Cu mult timp în urmă.

– Îmi pare rău, a zis Jack.

Eu am încuviințat din cap.

– Am vrut să-l vizitez, dar n-am apucat. E frumos, Chicago?

– Poate fi, a zis Jack. N-am petrecut prea mult timp acolo. Tu ai fost, Heather?

– Nu, îmi pare rău.

– Lacul Michigan, a zis stewardul și a zâmbit. Unchiul meu vorbea întotdeauna de lacul Michigan.

– E un lac mare, a încuviințat Jack. Un lac imens.

Îmi plăcea bunăvoința lui Jack față de omul acela. Îmi plăcea dorința lui de a asculta și de a vorbi.

Stewardul, pe de altă parte, a ridicat un deget și s-a aplecat sub tejghea. A scos o sticlă de votcă și ne-a arătat eticheta. Era votcă

Żubrówka, o marcă faimoasă pe care tocmai o văzuserăm menţionată în ghidul Lonely Planet. Una dintre recomandările de călătorie era să consumi votcă Żubrówka ori de câte ori aveai ocazia. Acum părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Stewardul ne-a turnat al doilea rând. Ne-a rotit paharele unul în jurul celuilalt ca să ne aducă noroc şi să alunge ghinioanele.

– Bei şi dumneata cu noi? a întrebat Jack. Am fi onoraţi să te cinstim cu un pahar.

Stewardul a clătinat un deget către noi.

– Nu puteţi plăti pentru asta. Nu nişte tineri ca voi. Asta e un dar. Se zice că e făcută din lacrimi de înger. Înţelegeţi?

– Înţeleg, am zis eu.

– Băuturile bune sunt întotdeauna triste. Ne aduc viaţă, dar ne amintesc totodată de moarte. Sunteţi de aceeaşi părere?

Eu am dat aprobator din cap. La fel şi Jack. Stewardul ne-a făcut semn să bem. Ceea ce am şi făcut. Primul pahar de votcă ne arsese gâtlejul. Aceşti câţiva mililitri de Żubrówka aveau gust de apă de munte. Nu eram nici pe departe o cunoscătoare în materie de votcă sau de orice altă tărie, dar am băgat de seamă deosebirea. Stewardul a pus sticla înapoi pe raft.

– A fost minunată, am zis eu. Mulţumim.

Diva's Book Club

– Îţi unge gâtul, a zis el, ridicându-se.

– Da, într-adevăr.

– Odinioară, America era foarte bună, a zis el, odihnindu-şi mâinile pe paharele din faţa lui. Acum, prea multe bombe. Bombe pretutindeni, cu drone, nave, numai bombe. America nu se satură niciodată de bombe.

– Cred că-mi dau seama cum se vede din exterior, a zis Jack. Uneori, avem nişte idei trăsnite în ţara noastră.

– Nu sunt foarte amuzante pentru oamenii de sub bombe.

– Nu, a încuviinţat Jack. Nu sunt amuzante pentru ei.

Am plătit. I-am lăsat un bacşiş generos. Când ne-am întors, i-am găsit pe Raef şi pe Constance treji. Îşi întinseseră picioarele pe locurile noastre şi şi le-au dat jos când ne-am făcut noi loc să ne aşezăm. Constance avea ghidul Lonely Planet în poală, fără îndoială

căutând nişte sfinţi pe care să-i viziteze. Întotdeauna excela în plănuirea activităţilor.

– Aţi băut fără noi? a întrebat Raef. Simt miros de votcă.

– Marfă a-ntâia, am zis eu. Aia care începe cu Z.

– Żubrówka, a zis Raef cu plăcere. Asta e ca atunci când descoperi că un vechi prieten mai e încă în viaţă. Am amintirea unor nopţi foarte plăcute cu Żubrówka. E socotită doctorie, ştiţi.

– E făcută din lacrimi de înger, am zis eu.

– Ciudat, eu am auzit că din lacrimi de raţă, a zis Raef. Lacrimile din momentul în care vântul spulberă apa din ochii unei raţe – numai iarna.

– Trebuie să gust şi eu votca asta, a zis Constance, fără să-şi ridice ochii. Poveştile astea sunt prea fanteziste.

Atunci, Jack a spus că vede aurora boreală.

– Ei aş, a zis Raef, întorcându-se să se uite pe fereastră, încotro arăta Jack. Suntem cam la paralela cincizeci şi cinci. Ar trebui să ne apropiem la cel puţin şaizeci ca să o zărim.

– De unde ştii la ce latitudine călătorim? a întrebat Constance, ridicându-şi ochii uimită.

– E un tic nervos al meu, a zis Raef. Te sperie? Întotdeauna ştiu coordonatele locului în care mă aflu. Ştiu că e ciudat.

– Nu chiar. Într-un fel, mă excită.

Era un schimb nostim de cuvinte între Raef şi Constance. Între timp, Jack se ridicase de pe scaunul lui şi încerca să găsească un unghi mai bun ca să vadă aurora boreală. Îşi tot mijea ochii şi îşi apropiase faţa de geam. Peste umărul lui, am zărit şi eu ceva, dar s-ar fi putut să fie doar o sursă de lumină oarecare. Deşi nu văzusem niciodată aurora boreală, presupuneam că n-ai fi putut s-o confunzi cu uşurinţă.

– E o benzinărie! a spus, în cele din urmă Raef, privind în aceeaşi direcţie ca Jack. Sunt doar neoanele de acolo.

Jack s-a întors spăşit.

– Are dreptate, a zis el. Nu-i asta o lecţie de viaţă despre una sau alta?

– Să te gândeşti la luminile unei benzinării mai înainte de aurora boreală, am zis eu. Probabil e o regulă demnă de urmat.

– Oh, mă îndoiesc, a zis Constance, cu vocea liniştită şi solemnă şi cu ochii din nou plecaţi în ghidul ei. Admir un bărbat care vrea să vadă aurora boreală atât de mult încât o vede şi în neoanele unei benzinării. Ăsta e un bărbat care înţelege ce-i reveria.

– Mulţumesc, Constance, a spus Jack cu prefăcută indignare, aşezându-se din nou lângă mine. Mă bucur că mă înţelege cineva.

– Dacă auzi ropot de copite, consideră că sunt cai, nu zebre, a zis Raef. Nu aşa era?

– Dacă auzi ropot de copite, consideră că sunt inorogi, l-a corectat Constance, ridicându-şi ochii ca să se uite la noi, pe rând. Aşa trebuie să trăieşti.

Trenul s-a apropiat puţin de benzinăria cu pricina. A trecut de ea valvârtej. Luminile erau verzi şi estompate în ceaţa nopţii, dar nu erau aurora boreală.

Ceva mai târziu, am adormit. Raef şi Jack au mai discutat multă vreme despre natura realităţii – cum ştim un lucru, cum ne încredem în simţurile noastre, ce putem lua drept adevăr? Probabil avea legătură cu viziunea lui Jack legată de auroră, am bănuit eu, şi un timp am încercat să le urmăresc şirul raţionamentelor. Încetul cu încetul, somnul a pus stăpânire pe mine şi, când m-am trezit, trenul începuse să încetinească pentru Cracovia. Era dimineaţă devreme, nu se luminase de tot, iar zgomotul roţilor de tren pe şinele metalice suna ca toate deşteptătoarele din lume.

– Te răpesc, a zis Jack în după-amiaza următoare. Te duc într-un loc în care tu n-ai fi vrut în veci să mergi, dar pe care trebuie să-l vizitezi. Amândoi trebuie să-l vizităm.

– Asta nu e o metodă să faci pe cineva să vrea să facă un lucru, Jack.

– Ai încredere în mine, a zis el. Vieţile noastre sunt pe cale să se schimbe.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios sau nu. Stăteam în picioare la o tonetă de mâncare în aer liber, devorând cârnaţi cu brânză şi cartofi prăjiţi dintr-un cornet de ziar care se îmbibase cu ulei. Lui Jack îi plăcea să mănânce pe stradă şi îi plăcea enorm atmosfera din Cracovia. Raef avusese din nou dreptate: Cracovia poseda

incredibilul farmec al lumii vechi. Deja urcaserăm până la Wawel, minunatul castel ancorat de Cracovia şi ne făcuserăm planuri să mergem spre nord, la faimosul castel din cărămidă Malbork, la periferia Gdańskului. Cracovia părea mai puţin coruptă de turişti decât Parisul sau Amsterdamul, deşi era destul de aglomerată.

– Ne trebuie nişte votcă pe lângă mâncare, a zis Jack, în mod clar desfătându-se.

Şi-a înmuiat cârnatul în muştarul brun intens, servit pe un carton alături de sendvişuri.

– Trebuie să toastăm în cinstea inefabilului.

– Nu poţi să toastezi în cinstea inefabilului. Inefabilul e imposibil de cunoscut.

– Oh, ba da, poţi, domnişoară Amherst. Inefabilul este singurul lucru pentru care merită să cinsteşti paharul. Toate toasturile din lume sunt despre inefabil, chiar dacă cei care toastează n-o ştiu.

– Nu rămâi niciodată în pană de păreri, nu-i aşa, Jack Quiller-Couch?

– Sunt un izvor nesecat de păreri inefabile.

– Şi vieţile noastre o să se schimbe azi?

– Fără îndoială.

– Inefabil?

El a încuviinţat din cap.

Apoi ne-a învăluit o atmosferă romantică.

Ochii ni s-au încrucişat. Nu a fost pe un vârf de munte, la marginea unui ocean albastru sau pe o pajişte plină cu flori. A fost în centrul Cracoviei. N-aş putea garanta pentru el, dar eu una nu mă simţeam extraordinar de îndrăgostită, exuberantă sau oricum altcumva. Atunci el s-a întors spre mine şi a zâmbit, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Nu ne-am spus nimic. Lumea continua să-şi vadă de drum pe lângă noi, de asta îmi dădeam seama, dar lumea nu mai conta. Ceea ce conta era privirea lui Jack şi zâmbetul lui timid, blând, care mă invita, mă invita să savurez plăcerea de a mă afla acolo, într-un oraş străin, fiind îndrăgostită sau începând să mă îndrăgostesc şi ştiind că puteam avea lumea la degetul mic, dacă voiam noi, ne doream unul pe celălalt, stăteam unul cu celălalt. Amuzamentul din privire s-a stins treptat şi ceea ce a rămas s-a adâncit în cel mai profund mod, şi

în minte mi s-a strecurat un sâmbure de îndoială, care spunea: „Nu, nu, lucrurile nu se întâmplă așa. Nu e atât de ușor, nu se petrece atât de rapid, tu nu-l iubești, doar îl placi, și o să te întorci la New York, și povestea se încheie, și uite, desprinde-ți ochii dintr-ai lui, pentru că ochii lui sunt o vizuină de iepure și, dacă te mai uiți mult, o să cazi, și o să cazi, și o să tot cazi."

Însă nici unul din noi nu și-a întors privirea.

Spre meritul lui, n-a încercat să mă sărute, n-a încercat nimic ca să intensifice acea senzație. Am stat și am înotat unul în ochii celuilalt, și poate că eu mai schimbasem asemenea priviri cu alți bărbați, dar de data asta era ceva diferit, ceva înfricoșător și minunat; și de-ar fi fost ca viața să mi se curme în acel moment, cel puțin aș fi știut ce înseamnă să susții privirea cuiva și să ai certitudinea că un suflet, sau oricum l-am numi, îi răspunsese sufletului tău, și că mai departe această privire, acest moment, va fi purtat între noi ca pe o comoară rară, va fi purtat știind că nici unul din noi nu va mai fi singur vreodată, nu pe deplin, nu complet, în veci.

– Haide, a zis el, când în sfârșit ne-am desprins privirile. Termină de mâncat și să mergem.

Așa am făcut.

Capitolul 25

Jack nu putea ține secretă destinația noastră prea multă vreme. După treizeci de minute de călătorie cu trenul, de la Cracovia, stăteam în fața intrării unei mine de sare. Dintre toate lucrurile pe care mă gândisem să le vizitez în Europa, o mină de sare ar fi fost la coada listei.

– O mină de sare? am întrebat. Mă duci la o mină de sare?

– O mină de sare, a confirmat el.

– În Europa, într-unul din cele mai frumoase orașe pe care le-am văzut vreodată, noi abandonăm frumusețea asta extraordinară pentru o...

– Mină de sare, a repetat Jack. Dar nu una oarecare. Mina de sare Wieliczka. E un obiectiv important.

– Pentru cine?

– Întrebarea n-ar trebui să fie de ce?

– Tu să-mi spui.

– Eu cred c-așa ar trebui. De ce e important? Nu, poate că nu.

– Nu m-ai convins, am zis eu. De ce o mină de sare?

– Vrei să spui, de ce mina de sare Wieliczka, nu-i așa?

– Da, bineînțeles.

– Pentru că mina nu mai produce sare. În prezent, este oarecum un tezaur național.

– O mină de sare tezaur?

– Galeriile au fost transformate în capele cu candelabre. Trebuie să fie cu adevărat frumoasă.

– Cât poate fi; e totuşi o mină de sare.

– Atât cât poate fi de frumoasă o mină de sare.

– Ciudat om mai eşti, Jack!

– Am mâncat o grămadă de sare la viaţa mea. E timpul să văd de unde provine.

– E ca povestea originii sării, asta vrei să spui?

– Ceva de genul ăsta.

Stăteam în faţa ghişeului de la intrare. Jack mă ţinea de mână. M-am uitat la el de vreo câteva ori, încercând să-i evaluez interesul. Îl cunoşteam destul de bine ca să intuiesc că era, de fapt, curios în privinţa minei de sare. Îi plăcea tot ce era neobişnuit, ieşit din comun. Dar o mină de sare părea un fel de nou standard pentru el.

– Ce altceva ar putea fi la o mină de sare? Şi să nu spui...

– Mai multă sare, m-a întrerupt el.

– În afară de sare. Presupun că o să vedem mai mult decât sare.

– Nu crezi că e suficient să vezi o întreagă lume construită în interiorul unei mine de sare? Eşti foarte greu de mulţumit, Heather.

– Prin urmare, ăsta e lucrul care o să ne schimbe vieţile? N-o să ne mai uităm niciodată la sare cu aceiaşi ochi, nu-i aşa? Asta vrei să spui?

El a încuviinţat din cap. Se distra pe cinste, asta îmi era clar. Îi plăcea fiecare detaliu din odiseea aceasta: călătoria cu trenul, potenţialul absurd al unei destinaţii turistice conturate într-o mină de sare, inevitabila ciudăţenie a oamenilor care hotărâseră cândva că, dintre toate lucrurile care ar putea constitui o mină de sare, cel mai bine ar fi fost să servească drept tezaur naţional. El s-a aplecat şi m-a sărutat. M-a strâns în braţe.

– Oamenii care vizitează minele de sare împreună sunt legaţi pe viaţă. Ştiai?

– Nu ştiam, am şoptit eu, cu nasul în cămaşa lui. Eşti sigur?

– Sarea e fundamentul vieţii. Sarea şi votca, bineînţeles. Dacă intrăm în mina de sare împreună, asta valorează o declaraţie de devotament etern.

– Lumea nu este o fantezie, Jack. Sper că ştii asta. Sper că-ţi aduci aminte că pentru mine nu e.

– Cine spune că nu e?

– Nimeni nu spune. Doar că aşa e.

– În clipa asta, ești în brațele mele, în Polonia. În pragul unei experiențe fantastice a vizitării unei mine de sare. Dacă, în urmă cu trei luni, ți-ar fi spus cineva că așa arată viitorul tău, ai fi considerat că e o fantezie.

Am dat aprobator din cap. Era adevărat.

Ne-am desprins din îmbrățișare, am plătit taxa și am intrat.

Mi-am dat seama rapid că nimic din introducerea lui nu mă pregătise pentru ceea ce era înăuntru. Când spui *mine de sare*, îți vin în minte imagini cu grămezi de compuși minerali albi ca zăpada, o nobilă încercare a cuiva de a transforma o industrie moartă în ceva, orice, care ar putea să atragă banii vizitatorilor. Însă ceea ce ne aștepta, ceea ce am văzut dintr-odată, era ceva complet diferit. Fusese desemnat Obiectiv din Patrimoniului Mondial, din capul locului, și i-am văzut expresia lui Jack căpătând o voioșie ușor infatuată, când am început să înțeleg ce veniserăm să vedem. Broșura de la biroul de recepție ne informa că exploatarea sării începuse din secolul al treisprezecelea și continuase până în 2007, când fusese definitiv sistată. Între timp, minerii începuseră să sculpteze capele în roca de sare, decorându-le cu statui de sfinți, și să topească sarea ca s-o prefacă în cristale pentru remarcabilele candelabre care atârnau de tavane. Era o inedită combinație de univers cotidian – ce putea fi mai obișnuit ca sarea? – și de sublim; m-am trezit emoționată mai presus de orice așteptări.

– Oh, Jack! am șoptit. E frumos.

– Copernic și Goethe au vizitat minele astea, și Alexander von Humboldt și Chopin – chiar și Bill Clinton.

– Habar n-am avut. Trebuie să vadă și Constance asta.

– Eu am vrut s-o văd cu tine.

– De unde ai știut?

Dar nu mai conta de unde știuse. În timp ce coboram pe scările din lemn la nivelul de la 65 de metri în subteran, mi-a relatat povestea prințesei maghiare Kinga, care venise la Cracovia și le ceruse minerilor să sape până dau de stâncă. Fusese silită să-și părăsească patria natală și, în ultimul moment petrecut acolo, își aruncase inelul de logodnă într-o mină de sare din Maramureș. Când minerii dăduseră de stâncă, la mare adâncime, în pământul Poloniei, descoperiseră

totodată și sare. I-au dus o bucată de sare prințesei Kinga și au spart-o în fața ei. Au chiuit de bucurie când au descoperit inelul ei în interiorul bulgărelui de sare, și de atunci prințesa Kinga a fost sfânta patroană a minerilor din minele de sare.

– Ce? am râs eu, când a terminat de povestit. N-are absolut nici o logică.

– Ba da.

– Ea și-a aruncat inelul în Ungaria, și minerii l-au găsit în Polonia?

– N-ai pic de romantism, Heather. Asta devine clar pe măsură ce petrec cât mai mult timp cu tine.

– Eu am nevoie de un pic mai multă coerență epică, Jack.

Când am ajuns la capătul scării din lemn, el s-a întors. A întins mâinile spre mine și m-a cuprins de șolduri, apoi încet, foarte încet, m-a lăsat să alunec în brațele lui. Mă putea ține în aer, cu toată greutatea, oricât de mult ar fi vrut. Era erotic, și frumos, și numai iubire, toate laolaltă. Buzele lui le așteptau pe ale mele și, când ne-am sărutat, am rămas astfel foarte multă vreme.

Ce rost avea? Mă abandonasem lui.

Nu-i puteam rezista. Nu-mi puteam închipui că buzele noastre se vor mai despărți vreodată. Îmi simțeam corpul scurgându-se într-al lui, iar pieptul și brațele lui, puternice, hotărâte și ferme, mă modelau treptat după forma lui, mă potriveau pe corpul lui cum și-ar potrivi cineva o vestă de salvare pe piept. Sărutul nostru a devenit mai adânc. A continuat până ce am crezut c-o să-mi pierd cunoștința în brațele lui. Am simțit că intrasem pe o șină de cale ferată ce străbătea trupul și mintea lui și nu aveam vreo cale de scăpare, nu puteam devia nici măcar o clipă, că oriîncotro s-ar fi îndreptat Jack, eu l-aș fi urmat.

Delicat – și după îndelungi minute –, m-a lăsat jos. Buzele lui s-au desprins de ale mele.

– Avem un obicei de a ne săruta la coborâre, a zis el. E un obicei bun.

– E un obicei minunat.

– Mine de sare?

– Oriunde, Jack.

El a încuviințat din cap. Mi-a păstrat mâna sub brațul lui, în timp ce am înaintat spre lacul subteran, despre care broșura ne asigura că era o minune ce nu trebuia ratată.

Capitolul 26

Constance s-a cățărat pe un taur mecanic, la Praga, în Republica Cehă. Era cherchelită. Era fericită. Era îndrăgostită.

Dar n-ar fi trebuit să se urce pe un taur, mecanic sau de alt fel.

– Călărește-l, cowboy! a strigat Raef.

Și el era băut.

Toți eram băuți și ne simțeam grozav. Petrecuserăm după-amiaza într-un mic *heuriger* – o vinărie cu gustări reci și muzică de acordeon – savurând ultima licoare veche. Faptul că eram mereu pe drum, dificultățile de a dormi nopțile ne făcuseră fericiți și fără griji. Râdeam mult. Râdeam așa cum numai prietenii vechi pot râde, fiecare dintre personalitățile noastre strălucind printre aburii de alcool și roțile de brânză. Ne plăcea Republica Cehă, chiar dacă nici unul dintre noi nu putea scrie corect *Cehoslovacia.* Ne plăcea și muzica de acordeon și am clevetit multă vreme cu privire la motivele pentru care muzica de acordeon nu era populară în State sau în Australia, în ciuda faptului – după spusele lui Raef – că era cel mai versatil instrument născocit vreodată de om. O controversă pe marginea ideii dacă o armonică și un acordeon înseamnă unul și același lucru ne-a ținut ocupați cât să bem cel puțin o carafă sau două de vin, după care am plecat din acel *heuriger* și ne-am aventurat într-un bar cu tematică western, undeva în centrul orașului, lângă Pražsky orloj, sau Ceasul Astronomic, unde Constance s-a urcat pe taur.

– Asta s-ar putea să fie o idee proastă, am zis eu fără să mă adresez cuiva anume. Sau cea mai bună din toate timpurile.

Constance şi-a ridicat mâinile deasupra capului, în stil cowgirl, şi a început să se învârtă încet, cu taurul unduind între picioarele ei. Gestul avea o tentă sexuală, desigur, dar era şi frumos totodată, şi îmi plăcea s-o văd pe Constance că iese din carapacea ei şi-şi dă frâu liber manifestărilor. Era cea mai puţin atletică persoană pe care o cunoscusem vreodată, deşi putea fi vioaie şi sprintenă la nevoie. Întotdeauna era foarte echilibrată.

– N-o să păţească nimic, a zis Jack.

El îşi ţinea un braţ pe după talia mea.

Constance încuviinţa din cap de fiecare dată când se întorcea cu faţa spre noi. Avea o expresie grozavă, amuzantă, care spunea că deţine controlul, nici o problemă; ceea ce făcea era mai dur decât orice făcuse Constance vreodată. Cel care manipula taurul i-a făcut semn din cap întrebător, iar ea i-a răspuns tot cu un semn aprobator din cap. Aveau o înţelegere anume.

Atunci, ea a început să se învârtă mai rapid.

– Sper că n-o apucă răul de mare, a zis Raef.

– E un marinar de nădejde, am zis eu. Familia ei navighează.

Asta mi s-a părut un comentariu tipic la beţie, dar nu m-am putut abţine. Câţiva clienţi – era la începutul serii, sau după-amiază târziu, aşa încât lumea de-abia începea să vină la bar – au ovaţionat când Constance a trecut la următorul nivel. Avea o alură legendară pe taurul ăla. Aş fi pariat pe bani frumoşi că şi ea se gândea la un mit, poate Europa şi Zeus, pentru că ochii îi străluceau şi arăta mai fericită decât o văzusem vreodată. *Sfânta Constance călărind taurul din Creta* sau altă năstruşnicie de genul ăsta. I-am făcut vreo câteva fotografii şi i le-am trimis lui Amy. Trebuia să vadă şi ea asta. Nu ţi se întâmplă s-o vezi pe Constance pe un taur mecanic în Praga, Republica Cehă, în fiecare zi. Nici măcar nu m-am uitat la Jack, care întotdeauna avea o altă părere despre fotografii.

Atunci, taurul a început să se bâţâie. În loc să se mişte, lent, în cerc, uneori sălta de partea din spate, de parcă ar fi încercat s-o arunce pe Constance din spinare. Ea şi-a trântit o mână pe pielea ce învelea

carcasa, ca să se echilibreze un moment, apoi a încuviinţat din cap, de parcă ar fi prins din nou ritmul.

– E un talent înnăscut, a zis Jack. Înnăscut.

– E cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată, a zis Raef, fără s-o slăbească o clipă din ochi. Aproape că te copleşeşte.

– E încă şi mai frumoasă în interior, am zis eu.

Raef şi-a strecurat braţul pe sub al meu. Ochii îi erau puţin umezi.

Braţ la braţ, am stat şi am urmărit-o pe Constance călărind taurul. Nu l-a ambalat până la ultimul nivel, dar l-a călărit straşnic şi n-a dat nici un semn c-ar aluneca de pe el. Iar când operatorul taurului l-a încetinit, lumea a ovaţionat pentru Constance. Ea le-a făcut tuturor cu mâna, dar arăta puţin zdruncinată. Raef s-a dus la ea şi a ridicat-o în braţe din spinarea taurului. Constance l-a sărutat, şi el i-a răspuns la gest. Privindu-i, am ştiut că se vor căsători. Era limpede. Indiferent de ce sunt atrase două persoane, acel ceva îi înlănţuise pe ei doi.

– O iubeşte, i-am zis lui Jack. O iubeşte din tot sufletul.

– Da, aşa e. Dar ea îl iubeşte?

– Pe de-a-ntregul.

– Se potrivesc.

Acesta a fost un scurt moment efemer când unul din noi ar fi trebuit, ar fi putut, să afirme ceva despre dragoste, despre dăruirea celuilalt. Înţelegerea şi-a făcut loc în minţile noastre inevitabil. Nu era vorba că n-aş fi crezut că noi nu ne îndrăgosteam sau că nu ne îndrăgostiserăm deja, sau ceva de genul ăsta. Dar nu o puteam declara, şi mă întrebam de ce oare. Am simţit că cedez în faţa caraghioasei concepţii învechite că bărbatul ar trebui s-o spună cel dintâi. Potrivit tradiţiei, o femeie n-ar fi trebuit niciodată să arunce prima bomba. Aşa era educată o fată. Făcuserăm aluzii la acest subiect, fuseserăm pe punctul de a mărturisi totul, în Berlin şi apoi în Polonia. Însă cuvântul ne ocolea. I-am privit pe Raef şi pe Constance, sprijiniţi unul de altul, cum părăseau zona capitonată de sub taurul mecanic, după care ne-am desprins şi am spus că mai vrem de băut; eu am îmbrăţişat-o pe Constance, iar Raef s-a oferit să dea el o rundă în cinstea lui Constance, călăreaţa de tauri, aşa că ne-am înveselit din nou, eu şi Jack, nu mai puţin ca înainte, dar o întrebare mi-a răsărit

în minte: cum puteam fi atât de apropiaţi şi, totuşi, atât de prudenţi unul cu celălalt.

În primele ore ale dimineţii, Jack ne-a propus să mergem pe un şlep de lapte. Raef şi Constance s-au întors la hostel. Eu şi Jack luaserăm o carte de vizită de la un bărbat cu care vorbise el la bar – fratele căpitanului şlepului, dacă am înţeles eu corect –, şi astfel am avut o adresă pe care să i-o dăm unui șofer de taxi, cu toate că acesta a trebuit să-i întrebe pe alţi doi colegi de breaslă cum să ajungă la chei. Apoi am mers cu maşina un timp care ni s-a părut lung, şoferul aplecându-se mereu ca să se uite mai bine prin parbriz. Eu nu prea îmi dădeam seama pe unde mergeam, în afara faptului că părea o zonă industrială. Când şi când, se zărea apa, în străfulgerări luminoase, surprinzătoare, reflexia farurilor noastre semănând cu mici blitzuri fotografice. Ne-am apropiat de râul Vltava, dacă îmi reaminteam eu corect noţiunile de geografie. Dar era greu să văd ceva din pricina tuturor acelor clădiri şi utilaje de construcţii care ne barau calea.

Când am sosit, Jack a trebuit să vorbească pentru a fi primiţi pe barcă, dându-i căpitanului cartea de vizită pe care o procurase la bar. Se poate să fi strecurat celor din echipaj şi nişte bani, pentru că în câteva secunde aceştia au devenit foarte prietenoşi cu noi. Echipajul consta din trei oameni, toţi îmbrăcaţi în haine negre şi purtând pe cap şepci tot negre. E posibil ca aceasta să fi fost uniforma companiei, din câte ştiu, dar aveau treabă şi ne-au lăsat în pace. Barja – o ambarcaţiune plată, murdară, dotată cu o mică macara la babord – s-a desprins de doc la un moment dat, după miezul nopţii. Motorul duhnea groaznic a motorină, dar în cele din urmă a prins destulă viteză pentru ca gazele de eşapament să fie emanate din plin în urma noastră.

Ne-am aşezat rezemaţi cu spatele de bucătărie, cât mai feriţi de curent. Era o noapte neagră ca smoala, şi m-am întrebat cum putea vedea echipajul încotro se îndrepta. Canalul, sau acel braţ al râului, era doar o panglică neagră desfăşurată printr-o zonă rurală întunecată. Când şi când, luna ne oferea un strop de lumină şi stelele licăreau şi tremurau, iar la un moment dat am auzit o bufniţă, cu strigătul ei

inconfundabil; mai târziu, când barca își stabilise cursul la o viteză rezonabilă, am auzit în apropiere cârâitul unui bâtlan, pe care l-am și zărit, cocoțat pe un pilon al docului ruinat.

Ne-am strâns mai mult unul în altul. Un timp, n-am vorbit; poate că Jack era puțin neliniștit pentru că mă luase pe o barcă străină, cu un echipaj pe care nu-l cunoșteam, dar dacă așa era, își ascundea îngrijorarea destul de bine. Când a simțit că mi se face frig, și-a deschis jacheta și m-a cuibărit în ea, având parte de căldura lui, și am cutreierat mai departe întunericul ascultând zgomotele motorului ce-și găseau ecoul în copacii care străjuiau cursul de apă. În felul acesta voia Jack să experimenteze Europa, știam. Oricine, plătind prețul unui bilet, ar fi spus el, putea să viziteze un muzeu. Trebuia să fii un călător în căutare de ceva unic într-un loc deja îndelung bătut. El nu se mulțumea să viziteze muzee, catedrale și peisaje citadine interesante, ca apoi să se întoarcă acasă și să simtă că a mai bifat o destinație. Refuza să fie un simplu turist. El își dorea o conexiune mai serioasă cu țara respectivă și cu oamenii de acolo, și trebuie să recunosc că o călătorie cu barca era ceva despre care știam că îmi voi aminti toată viața. Noaptea în care Constance a călărit taurul în Praga. Râul Vltava. Mirosul apei și al orașului amestecat cu mirosul de motorină, conferind aerului izul industrial.

– Sper că nu ne duc în Rusia, sau ceva de genul ăsta, a șoptit Jack. Să sperăm că ne vor aduce înapoi în Praga când se termină totul.

– Crezi că suntem răpiți?

– Probabil. Sunt foarte sigur că, la un moment dat, va trebui să sărim peste bord și să înotăm ca să scăpăm cu viață.

M-am lipit mai bine de el. M-am uitat îndelung la el. Încă era cel mai frumos bărbat pe care îl cunoscusem vreodată. Uneori, trebuia să-mi amintesc că eram lângă el, că într-un fel sau altul, el devenise al meu.

– Presupun că bunicului tău i-ar fi plăcut o chestie ca asta.

El a ridicat din umeri. Apoi m-a strâns mai mult la piept.

– A fost un om bun, a zis el. Nu știu totul despre călătoria pe care a făcut-o el prin Europa. Știu că s-a îndreptat spre casă după război, dar nu știu exact de ce s-a dus în locul cutare sau cutare. Din câte se

pare, a hoinărit. Sunt sigur că era zdruncinat până-n adâncul sufletului de tot ceea ce se întâmplase.

– Îmi închipui că totul era cu susul în jos. Trebuie să fi fost o experiență devastatoare.

– El provenea de la o fermă de produse lactate din Vermont. Ăsta-i misterul. Îmi vine foarte greu să mi-l închipui aici, în Europa, doar mânat de curiozitate de colo colo. Avea un suflet mare, zicea bunica întotdeauna. „Respira pe ambele nări" era expresia ei.

– Îmi place expresia asta. N-am mai auzit-o până acum.

El a ridicat iar din umeri. Apoi a încuviințat din cap.

– Am petrecut multe veri cu el. Mama și tata n-au avut o căsnicie liniștită, ca să nu spun mai mult. Așadar, în timpul verilor, mă duceam și locuiam cu bunicul și bunica și îi ajutam la treburile fermei. Te-ai înșelat asupra unui singur lucru în tren, apropo. Nu am un cont de economii. Am niște bani albi pentru zile negre, din vânzarea fermei bunicului. Urăsc să mă gândesc la asta. La vânzare, vreau să spun.

– Și părinții tăi trăiesc, nu?

– Da. Mama e în California, încearcă să se reinventeze. Tata s-a mutat în Boston. Nu i-a interesat prea mult ferma, așa că au vândut-o. Tata a crescut acolo și se săturase de ea. Eu am încercat să-i conving să n-o vândă. Chiar am vrut, la un moment dat, să mă fac fermier.

– Și ți-au dat ție banii din vânzare?

– Au împărțit suma în trei. Bănuiesc că, oarecum dintr-un sentiment de vinovăție, m-au inclus și pe mine la împărțeală. Știau că îmi doream eu locul ăla. L-au vândut pe când pământul în Vermont era foarte bine cotat, și a fost o afacere reușită.

– Îmi pare rău, am zis eu, și chiar îmi părea.

– Casa nu era cine știe ce, ca să fiu sincer. Probabil trebuia să dispară. Dar pământul... și hambarul. Pe când eram student, am încercat să-i fac rost de niște bani bunicului, de la National Registry, ca să-l repare. Am studiat aprofundat subiectul. Ca națiune, pierdem hambare tot timpul, așa încât există un oarecare interes pentru conservarea lor. În orice caz, eu eram doar un amărât de student cu un bunic pe care-l iubea. N-am putut să urnesc lucrurile, iar întreținerea hambarului costa al naibii de mult. Odată ce acoperișul începe să

cedeze la hambarele alea vechi, s-a terminat cu ele cât ai clipi, dacă nu sunt înlocuite.

– Bănuiesc că nu te-am nimerit complet cu descrierea din tren.

– Şi totuşi, o duc mai bine decât mulţi alţi oameni.

După încă o vreme, barja a început să se apropie de malul stâng, şi unul dintre lucrători, un băiat zvelt, dar viguros, cu dinţi ca de iepure şi îmbrăcat cu o salopetă albastră, ne-a cerut, în germană, să ne dăm la o parte. Începeau să încarce laptele, a transmis el prin Jack. Jack l-a întrebat cum îl cheamă, iar puştiul a zâmbit cu un zâmbet iepuresc şi a răspuns:

– Emile.

– Putem să vă ajutăm? a întrebat Jack, ridicându-se şi ajutându-mă şi pe mine să mă ridic.

– Să ne ajutaţi? a râs Emile.

A strigat ceva în ferestruica bucătăriei, iar căpitanul, un individ bărbos cu un burdihan uriaş şi o voce groasă, răguşită, i-a dat un răspuns ce s-a pierdut în uruitul motorului. Al treilea membru al echipajului, ca şi pilotul, deja stăteau la prora, gata să arunce un odgon către cineva. Barca a ieşit din mijlocul curentului şi s-a legănat puţin când a părăsit apele repezi şi a intrat în cele dinspre mal. Emile s-a dus la pupa, probabil să se pregătească să arunce un odgon şi la capătul acela. Prin întuneric, n-am putut decât să observ conturul unui doc din lemn la marginea unui imens câmp pustiu.

Şlepul a încetinit, motorul s-a oprit, iar cablurile au fost aruncate şuierând prin întuneric. Căpitanul a strigat ceva, altcineva i-a răspuns, apoi braca noastră a acostat cu un tremurat, frecându-se de doc ca o pisică ce se aşază mai bine, în dreptul celor cinci sute de canistre de lapte aliniate pe doc, aşteptând să fie încărcate.

Am privit cum sunt urcate la bord primele zece canistre. Erau atârnate pe mici paleţi de scânduri; Emile lucra de pe mal, ghidând încărcăturile, în timp ce pilotul manevra macaraua. Căpitanul nu s-a deranjat să iasă din cabina lui, dar la răstimpuri simţeam fumul de la pipa lui, adus de vânt.

Cinci sau şase oameni se mişcau pe doc. Nu prea îşi vorbeau, doar îşi mai strigau uneori instrucţiuni. Un reflector puternic lumina întreaga scenă, iar fluturii de noapte fâlfâiau pe sub bec ca nişte îngeri în miniatură. După o vreme, eu şi Jack am început să-l ajutăm pe Emile să aşeze paleţii în ordine. Nu era muncă grea, mai degrabă de durată, dar cu trei perechi de mâini a mers mai repede. Emile râdea tot timpul când se uita la noi. Pilotul n-a zis nimic, dar oamenii de pe doc au comentat pe seama lui că de data asta avea ajutoare. Canistrele cu lapte veneau la bord bine închise, dar pereţii acestora erau umezi de condens, format ca efect al temperaturii scăzute a aerului în contrast cu laptele cald dinăuntru. Lumina urmărea încărcătura şi învăluia fiecare canistră în scânteiri scurte.

Când am avut tot laptele bine ancorat la bord, am descărcat o stivă de paleţi goi. Asta a fost partea cea mai grea a muncii, iar Emile n-a mai râs când l-am ajutat. Coboram paleţii cu macaraua, zece odată legaţi între ei, pentru oamenii de pe doc. Oamenii aşezau stivele de paleţi pe doc, apoi desfăceau cablul şi ni-l aruncau înapoi.

– Bunicului i-ar fi plăcut asta, a zis Jack, când am terminat, şi barca a pornit din nou, reluându-şi cursul şi înaintând cu motorul ambalat mai mult. Ar fi făcut comparaţie cu ceea ce făcea el la ferma lui de lapte de acasă. Era un bun fermier.

– Acum, probabil au camionete, totuşi, nu crezi?

– Sunt sigur. Poate că asta e doar o metodă veche de-a o face, care nu s-a pierdut încă. Transportul de marfă pe apă e ieftin.

Stăteam la balustradă şi priveam ţinutul prin care treceam. În mare parte, era întunecat şi fără formă, dar ici şi colo mai vedeam case şi lumini, iar câinii lătrau uneori la noi, când treceam. Apa vâjâia sub noi; barja a trecut printr-un grup de lebede, înainte să tragă a doua oară la mal, iar lebedele s-au îndepărtat ca nişte origami, incredibil de liniştite, albe şi în largul lor pe apă.

L-am ajutat pe Emile şi la a doua escală, iar munca a mers mai repede. De data asta, căpitanul a ieşit şi a glumit un pic cu noi toţi, gesticulând cu pipa în mână ca un indicator fără ţintă. A spus că vrea să ne angajeze permanent, apoi a coborât pe mal şi s-a întors, după câteva minute, cu nişte ziare făcute sul în care avea pâine proaspătă.

Ne-a dat două baghete lungi şi un mic tub de plastic cu miere. Pe celelalte le-a dat lui Emile şi pilotului.

Am rupt din pâine şi am înmuiat dumicaţii în miere. Avea gust de noapte, cumva, şi de iarba pe care o păscuseră vacile. Avea gust de chei din lemn. Era delicioasă şi dulce, iar Jack s-a aplecat şi m-a sărutat, şi buzele lui aveau gust de miere.

Era târziu, aproape dimineaţă, atunci când şlepul ne-a adus înapoi la locul unde ne îmbarcaserăm. Ne împrieteniserăm cumva cu echipajul. Primele raze ale dimineţii s-au reflectat într-o porţiune a râului, prefăcându-l în aur. Mi-a adus aminte de zilele pe care încă mi le puteam aminti pe când eram copil. Puteam evoca momentele când mă întorceam de la patinat sau de la săniuş, iar lumea era tăcută preţ de o clipă, era sinceră într-un fel în care nu putea fi mereu, şi oricât de dornică eram să mă văd înăuntru, la căldură şi la adăpost, îmi era greu s-o părăsesc, să spun adio aerului, şi vântului, şi libertăţii. Întotdeauna mă simţeam o trădătoare, fiindcă intram în casă, de parcă i-aş fi întors spatele unui prieten drag. La fel m-am simţit şi acum. Când ne-am dat jos de pe barjă pe platforma solidă a cheiului, mi-am simţit copilăria lângă mine.

- Mulţumesc, i-am spus lui Jack, după ce ne luaserăm la revedere de la echipaj.

Căpitanul mai glumise încă o dată pe seama faptului că ar vrea să ne angajeze. A zis ceva – traducerea n-a fost foarte clară – cum că puteam face mai multă treabă decât Emile. Băiatul zâmbise cu zâmbetul lui iepuresc. Apoi s-a terminat.

- A fost o noapte incredibilă.

- Îmi place cum trăieşti, Jack.

- Mai devreme, a zis el, când îi priveam pe Raef şi pe Constance...

M-am întors să mă uit la el.

- Ştiu ce am vrut să ne spunem unul celuilalt. Ştiu. Dar n-am să grăbesc lucrurile. Nu vreau să-ţi spun nici un cuvânt care să nu fie adevărat.

- Bine, Jack.

- Îmi umpli sufletul, Heather.

- Ştiu. Şi eu simt la fel.

- Nu vreau s-o numesc încă. E prea uşor şi predictibil. Vreau să erupă de la sine.

- Vasăzică, eşti atent? l-am tachinat eu, împingându-mi umărul într-al lui.

- Încerc.

- Acum, va trebui să-mi cumperi micul dejun.

- Întotdeauna sfârşim prin a lua micul dejun.

Dar m-a ţinut de mână. Şi am mers de-a lungul docului, iar când ne-am întors să facem cu mâna la un strigăt al echipajului, am descoperit că nu echipajul strigase, ci un pescăruş scosese un sunet uman şi ne forţase să ne întoarcem.

Capitolul 27

12 iulie 1946

Am sosit într-o mică tabără de lângă Vallorbe, Elveția. Sunt frânt de oboseală acum și mi-e greu să cred că mai pot sta pe picioare. Un prieten mi-a sugerat să mă duc să văd fortăreața Col de Jougne. Fortăreața a fost cioplită în piatră și e ținută în funcțiune ca să apere împotriva invaziei. Prietenul - un individ mărunțel din Brooklyn, pe nume Danny - a zis că e o minune a ingineriei. Îmi plac lucrurile de genul ăsta, dar în momentul de față gândurile îmi sunt pline de dor și-mi doresc să fi fost acasă. E din pricina luminii crepusculului care-mi aduce mereu aminte de fermă. Am inima grea și mi-ar plăcea să mi-o eliberez cumva de povară.

- S-a întâmplat aici, cred, a zis Jack, arătând spre ruinele din fața noastră.

Nu mai văzusem niciodată o clădire bombardată - cel puțin, nu una care să fi fost bombardată și apoi abandonată. S-ar fi putut spune că era scheletul unei clădiri, dar era aproape de nerecunoscut. Era cadavrul unei clădiri, pielea lepădată de pe un organism cândva viu, dar care acum fusese despicat, iar măruntaiele lui, împrăștiate în toate direcțiile. Dacă Jack n-ar fi urmat itinerarul din jurnalul bunicului său, dacă n-am fi pus o mie de întrebări de-o parte și de alta a graniței franco-elvețiene, n-am fi găsit niciodată locul. Pădurea din jur pusese stăpânire pe mare parte din zidărie și pe grinzile

din fontă care, din câte se pare, serviseră la susţinerea acoperişului. Mestecenii, majoritatea încă tineri, aruncau o umbră pestriţă peste pilonii ruinaţi ai fabricii. O briză rece sufla spre sud, de-a lungul Alpilor. Raef şi Constance se duseseră în Spania la un festival de jazz. Eu şi Jack eram singuri.

– Deci, a stat aici?

– A fost aici. A descris clădirea distrusă de bombe. Era epuizat, zicea el. Avea inima grea.

– Poţi s-o simţi şi tu puţin, nu-i aşa? Poţi să simţi că aici s-a întâmplat ceva oribil.

Jack a încuviinţat din cap. Ochii lui cercetau totul, căutau să înţeleagă ce se întâmplase. S-a lăsat pe vine lângă o stivă de cărămizi şi a întors vreo câteva cu faţa în jos, căutând nume, orice indiciu al istoriei clădirii.

– Ce a fost clădirea asta? am întrebat eu, păşind cu grijă pe lângă drumul căruţelor cu urme de roţi.

Părea că nimic nu mai călcase pe aici de foarte multă vreme.

– O fabrică de frânghii. Bunicul spunea că trei familii locuiau aici, în clădirea făcută scrum. El le-a dat câte ceva din raţiile lui, iar ei i-au dat cafea, pe atunci o adevărată marfă de lux. Oamenii furaseră cafeaua, se gândise el, dar n-a spus nimic. A scris în jurnal că aşa-zisa cafea era neagră şi oribilă, însă ei i-o serviseră cu atâta mândrie, că el se prefăcuse că o savurează.

– Chiar ţi-ai iubit bunicul. Se vede asta în tot ce faci.

– A fost bun cu mine. Ne-am înţeles unul pe celălalt în moduri pe care nu le-am reuşit cu multe persoane.

– Cum a ajuns în locul ăsta?

– Nu ştiu, ca să fiu sincer. Cred că a acceptat câte o călătorie ori de câte ori i s-a ivit ocazia. A mers şi pe jos, a călătorit cu diverse trenuri şi mijloace de transport. Nu pot să reconstitui totul, pentru că n-a scris mereu cum a ajuns în diferite locuri. A umblat ca să vadă ce ravagii făcuse războiul în această lume, bănuiesc. Călătorea spre casă.

Jack s-a ridicat şi, cu vârful pantofului, a mai clintit câteva cărămizi din loc.

– Aşadar, cred că bunicul a stat cel puţin o săptămână la Berlin. Mă gândesc că l-a găsit oribil şi fascinant. Totul, fiecare fărâmă de viaţă, trebuia să fie luată şi examinată îndeaproape. Nu te puteai întoarce cu aceleaşi concepţii despre fiinţa umană pe care le avuseseşi înainte. Pur şi simplu nu puteai. A afirmat asta de nenumărate ori în jurnal.

– Şi apoi a venit aici? După Berlin?

– Cu vreo câteva popasuri intermediare. Nicidecum în linie dreaptă.

Am înconjurat clădirea cum am putut, croindu-ne drum prin tufişuri şi lăstăriş. Trebuia să umblăm cu grijă, fiindcă nu ştiai ce se află sub picioarele tale. Jack s-a oprit de vreo câteva ori ca să inspecteze grămezile de pietre sau de cărămizi care mai păstrau oarecare aspect de construcţie. Dar pădurea măcinase clădirea; mestecenii şi plopii tremurau în lumina tomnatică. Indiferent ce se petrecuse aici, indiferent ce se mai întâmplase în urma unei conflagraţii mondiale, între timp, acel loc fusese luat din nou în stăpânire de pământ. Mi se părea un monument comemorativ potrivit.

Jack era schimbat când cerceta locuri din jurnalul bunicului său. Devenea mai serios. Descoperiserăm două astfel de locuri în călătoriile noastre. Acesta era al treilea. Parcă încerca să se pună în pielea bunicului său, să călătorească în timp ca să înţeleagă ceea ce înţelesese bunicul lui. Efortul îl făcea melancolic. Nu eram niciodată sigură dacă voia să fiu cu el sau nu în momente din acestea. Continua să se arate afectuos, adesea întinzându-mi mâna ca să mă sprijine, dar se întâmpla să şi-o retragă la fel de uşor ca să se concentreze asupra amintirilor lui. Era ca un om care inspectează o corabie, făcându-şi griji pentru putregaiul lemnului şi alte caracteristici nepotrivite pentru ieşirea în larg, deşi, în acelaşi timp, îi plăcea măiestria construcţiei şi îşi închipuia cum ar fi putut pluti pe mare. Îmi luasem obiceiul să vorbesc cât mai puţin cu putinţă în momentele acestea.

– Ei bine, ar trebui să plecăm, a zis el, în cele din urmă, oprindu-se pe drumeagul plin de şanţuri, cu mâinile în şold. Nu-i nimic de văzut aici, într-adevăr.

– Oricând eşti gata, Jack. Nici o grabă.

– E ciudat pentru mine să mă gândesc la el aici. Nu ştiu de ce. Simt ca şi cum ar fi suferit.

Am dat aprobator din cap.

– Poate că îi era teamă să se întoarcă acasă, a zis Jack. Poate că şi asta a jucat un rol.

– De ce i-ar fi fost teamă?

El a ridicat din umeri. Mi-am dat seama că era copleşit de emoţii. Am rezistat impulsului de a-l mângâia. Îmi sfâşia inima să-l văd chinuit. Cu toate că îşi iubea bunicul şi vorbea despre el adesea, era deopotrivă bântuit de călătoria asta, de periplul făcut de bunicul lui după război. Ceva nu se lega, sau se lega într-un mod pe care el îl găsea tulburător, iar întrebările mele ar fi fost inoportune. Hotărâsem mai devreme că, dacă voia să-mi spună şi mie, o făcea. Eu nu voi insista, nici nu voi pune întrebări ca să aflu.

– Bănuiesc că sunt gata. Ar trebui să ne găsim un loc de cazare.

– Bine, Jack.

– Îţi mulţumesc c-ai venit cu mine.

L-am mângâiat uşor pe spate.

– E o enigmă. Nu înţeleg ce căuta.

– Ai spus că nu crezi că era în căutare de ceva anume, nu? Se poate să nu fi ştiut nici el ce anume căuta.

Jack a încuviinţat din cap.

– Vrei să faci câteva fotografii? m-a întrebat.

Mi-am scos telefonul şi am făcut vreo zece. El nu mi-a dat instrucţiuni. Am încercat să cuprind cât mai mult cu putinţă. Nu l-am întrebat de ce fotografiile astea erau în regulă, pe când cele cu noi, când ne distram, nu. Bănuiesc că mi-ar fi spus că acestea atestau ceva şi-i erau necesare în cercetările lui.

Am plecat târziu după-amiază şi am ajuns la ora cinei în Vallrobe, Elveţia. Jack voia să viziteze fortăreaţa Vallrobe, fortul pe care îl descrisese bunicul lui în jurnal. Era situat în munţii Col de Jougne, o drumeţie uşor de făcut a doua zi. Era prea târziu să o cercetăm în seara aceea, aşa că am găsit un restaurant şi am comandat meniul cu preţ fix.

Acolo ne-am luat din nou la harţă. Propriul nostru război.

Capitolul 28

În urmă cu un milion de ani, familia mea a pornit cu maşina spre vest, într-o vacanţă la Yellowstone. Eu aveam doisprezece ani. Când am ajuns în Nebraska, tatei i-a intrat în cap că ar trebui să observăm cocorii în migraţia lor anuală. Era sezonul potrivit, şi el susţinea că nimeni alta decât Jane Goodall, faimoasa specialistă în primatologie, o recomandase ca pe una dintre cele mai mari migraţii din lumea animală. Mama a ridicat pur şi simplu din umeri, aşa că ne-am dus. Nu ne abăteam prea mult de la traseu, în orice caz.

Din după-amiaza aceea, îmi amintesc cocorii, dar şi mai bine îmi amintesc apropierea unei furtuni peste câmpiile vaste din Nebraska, care ne-a prins pe autostrada I-80. A venit dinspre vest şi a măturat totul în calea ei. Noi ne-am continuat drumul, jucând nelipsitul joc al identificării plăcuţelor de înmatriculare din diverse state, când, deodată, tata s-a aplecat spre parbriz, s-a uitat în sus cu o expresie ciudată pe faţă şi a zis:

– Ne paşte o ploaie straşnică.

Am simţit furtuna în fiecare părticică a trupului meu. Mai bine zis, n-am intrat în furtună, ci am străpuns-o; maşina noastră a devenit un ac flexibil ce sonda adânc în învelişul norilor de ploaie, până ce, în sfârşit, îi înţelegeam natura.

– E cumva o tornadă? a întrebat mama, cu o mână întinsă în faţă, ca să se sprijine de bord, iar în cealaltă ţinând o cameră de filmat.

Tata a clătinat din cap, s-a aplecat spre parbriz ca să se uite în sus și a repetat:

– Ne paște o ploaie strașnică.

Asta a fost expresia care mi-a venit în minte când Jack s-a înnegurat brusc.

Stăteam liniștiți, sorbind dintr-o supă sărată, așteptând chelnerul ca să ne umple din nou paharele de vin, când, deodată, am recunoscut semnele unei furtuni apropiindu-se, și nimic din ce aș fi putut face sau spune nu i-ar fi împiedicat ravagiile. Jack a zâmbit. Apoi furtuna ne-a înghițit.

– Aș vrea să știu ce va aduce ziua de mâine. Nu totul – nu vreau să știu totul –, dar mi-aș dori un oarecare grad de siguranță, am zis eu, și gâtul mi s-a înroșit puternic. Cel puțin, aș vrea să am opțiunea asta. E un lucru chiar atât de oribil?

– E doar...

El a zâmbit și a întors capul.

Ce se întâmpla? m-am întrebat. Cum oare, după aceste săptămâni minunate, extraordinare, în care călătoriserăm împreună lin și fără disensiuni, ajunseserăm dintr-odată – în cel mai pașnic ambient, un restaurant turistic absolut plăcut, cu fețe de masă în carouri și străchini agățate în cârlige pe pereți, pe post de decorațiuni – în pragul unei noi dispute? „Ne paște o ploaie strașnică", am gândit eu, când Jack a devenit mai însuflețit și s-a aplecat în față.

– Nu mai e vorba despre New York, de data asta, a zis el. Nu mai e vorba despre faptul că New Yorkul e o temniță pe care ne-o construim singuri. Ci e despre un anume fel de a privi viața și modul de a trăi.

– Pari foarte imatur când vorbești așa.

– Așa cum?

– Când faci proclamații pompoase. Nu ajunseseși tu la concluzia că New Yorkul s-ar putea să fie, de fapt, un lucru bun pentru cariera ta? Că s-ar putea să fie un loc în care să-ți poți începe ascensiunea spre dominația lumii în jurnalism? Ai ajuns la concluzia asta, Jack. Sau sunt eu nebună?

– Nu e totul în alb sau negru. Nici pe departe.

– Nici măcar nu mai înţeleg ce spui. Vrei să vii la New York şi să faci o încercare împreună cu mine? Nu eşti obligat. Nu ţi s-a pus pistolul la tâmplă. Am discutat despre asta, dar nu ne-am asumat angajamente, nu-i aşa? Nu ne-am asumat.

– Mă îngrijorează ce ar putea însemna asta.

– Ce ar putea însemna *ce*?

A zâmbit din nou. Mi-am dat seama că-i detestam zâmbetul în clipa aia. Nu era atât un zâmbet, cât un mârâit camuflat.

Chelnerul s-a întors cu mai mult vin. Noi i-am zâmbit. O mulţime de zâmbete ne înconjurau. Jack a spus ceva în franceză. Chelnerul a zâmbit. M-am întrebat dacă ar trebui să mă ridic, să mă prefac că am nevoie la toaletă, să fac orice ca să deviez traiectoria spre care părea să se îndrepte povestea aceasta.

În acelaşi timp, simţeam cum mi se sfâşie inima.

Când chelnerul s-a îndepărtat, Jack a luat o înghiţitură de vin şi a oftat.

– Tu eşti temerea mea cea mai mare, a zis el. Într-adevăr, eşti. Tu, Heather Christine Mulgrew.

– Eu? De ce eu?

– O persoană ca tine. O persoană căreia aş vrea să mă alătur. N-am vrut să cunosc pe nimeni ca tine. Aveam un plan foarte bun, aşa am crezut. Aveam la dispoziţie şase luni pe care le-aş fi putut dedica acestei călătorii. Cred că de-aia reacţionez aşa.

– Încă mai poţi.

– Poate că nu vreau. Poate că asta e confuzia pe care o simt.

– Jack, inventăm o problemă când nu există vreuna. Tu îţi poţi continua călătoria. N-o să te învinuiesc dac-ai s-o faci. Nici pe departe. S-ar putea chiar ca asta să uşureze lucrurile pentru mine. Mă pot stabili la New York...

– Există o problemă, totuşi. O ştii şi tu, la un oarecare nivel. Tu dai libertatea pe siguranţă. Renunţi la toată lumea asta mare, a zis el şi a făcut semn spre restaurant cu mâna dreaptă, pentru o slujbă de la nouă la cinci. Nu contează cât de bine plătită vei fi; cu bună ştiinţă, renunţi la ceva pentru viaţa ta. Amândoi cunoaştem viaţa aia.

Ştim ce poate oferi şi ce ucide. E predictibilă. De aceea sunt oamenii atraşi de ea.

Am încercat să rămân calmă. El părea complet haotic în ideile lui. Dacă n-aş fi fost lângă el toată ziua, m-aş fi întrebat dacă era cumva beat. Am încercat să-mi amintesc cum arătaseră cocorii când, în sfârşit, ajunseserăm la ei. Fuseseră mai impresionanţi, în multe privinţe, decât Yellowstone. Căzuseră din cer ca nişte zmeie origami, cu aripile larg întinse, mişcând uşor din picioare ca să-şi cumpănească înclinarea şi virajele. Penele mari ale aripilor săltau prin aer precum clapele unui pian şi scoteau ţipete tânguitoare, căutându-şi perechile încă dinainte de a ateriza, pe vasta câmpie din Nebraska, ridicând fire de iarbă şi de praf, pe care le scălda în culoare lumina soarelui.

Undeva, dincolo de ceea ce îmi spusese Jack, cocorii aşteptau. Dar, deocamdată, preţ de un sfert de oră groaznic, teribil, furtuna ne prinsese în gheare şi nu mai aveam cale de scăpare.

Am făcut un efort să-mi înghit, încet, supa. Era prea sărată, dar nu-mi păsa. Am mâncat supa stând cu spatele drept, într-o atitudine demnă. Chelnerul a trecut pe la masă ca să vadă dacă mai trebuia ceva. Noi i-am zâmbit. Era un puşti, poate de optsprezece ani, cu păr zbârlit şi cu o cravată bolo americană la gât. De ce purta o cravată bolo americană n-ai fi putut şti.

– Vrei să renunţăm la discuţia asta? am întrebat eu, după puţin timp. Pare să fie un punct nevralgic pentru noi.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că ăsta-i demonul meu personal, nu?

– Doar ca să-mi fie clar, Jack, ţi-e teamă c-o să pierzi ceva unindu-ţi viaţa, în orice mod s-ar petrece asta, cu a mea? Asta e?

– Nu ştiu.

– Trebuie să ştii, Jack. Adică, nu în clipa asta, dar trebuie să ştii până la urmă, nu?

El a mai luat o duşcă de vin, apoi şi-a împins supa la o parte.

– Sărată, a zis.

Am încuviinţat.

– Ultima oară când ne-am certat, am explodat întru câtva. Nu vreau să fac asta şi de acum, Jack. Vreau să fim cinstiţi unul cu celălalt.

Ultimul lucru din lume pe care mi-l doresc e să te invit cu mine la New York, împotriva voinței tale.

– Problema e că *vreau* asta. De-aia am spus că nu voiam să întâlnesc o persoană ca tine. Nu acum, poate nu niciodată. O parte din mine e atrasă de tot ce înseamnă asta. De tot ce are legătură cu tine. Şi o altă parte, cea pe care nu o pot înţelege exact, ar vrea să îmi continui călătoriile şi să experimentez lucruri noi.

– Am putea face asta împreună. Deja am făcut-o. Am călătorit împreună şi am descoperit lucruri noi în fiecare zi.

– Ştiu. E adevărat.

– Şi m-ai făcut să mă uit la viaţa mea şi la felul în care mi-o trăiesc. Nu e tot ce ai schimbat la mine, Jack. Nici măcar n-am completat formularele alea stupide pentru Banca Americii. Asta nu-mi stă deloc în fire, nici n-ai idee. Mi s-a lărgit orizontul, nu mai sunt concentrată pe un singur obiectiv. Tu m-ai făcut să-mi analizez opţiunile, ceea ce nu-i chiar atât de simplu. Ai pus sub semnul întrebării până şi planurile mele.

Chelnerul a venit şi ne-a luat bolurile de supă, înlocuindu-le cu o friptură de porc, specialitatea casei. Nu aveam deloc poftă de friptură, dar i-am zâmbit totuşi şi i-am spus lui Jack că arată bine. El a întins braţul peste masă şi m-a luat de mână.

– Am avut un prieten pe nume Tom, Heather. Era mai mare decât mine, dar nu foarte bătrân. Cam la vreo patruzeci şi cinci de ani, cred. Un tip grozav. Mi-a fost întru câtva mentor. Am lucrat împreună la ziar. Voia aceleaşi lucruri ca şi mine, mai mult sau mai puţin. Îşi dorea să fie jurnalist şi aşa mai departe. Apoi, într-o zi, în timp ce se bărbierea, şi-a descoperit un nodul chiar deasupra claviculei. S-a dus la doctor, doctorul l-a diagnosticat cu cancer şi, nouă luni mai târziu, a murit. Nu ştiu dacă am realizat vreodată, pe de-a-ntregul, ce lovitură a fost asta pentru mine. Din punct de vedere mintal, adică. În câteva săptămâni, omul s-a transformat dintr-un tip de patruzeci şi ceva de ani, perfect sănătos, într-un pacient bolnav de cancer. Nu poţi trece pur şi simplu peste asta. Să vezi că i se întâmplă asta cuiva. Prin urmare, mi-am făcut nişte promisiuni, iar una dintre ele a fost să văd cât de mult din lume, să experimentez cât mai multe lucruri.

Ştiu că aşa ceva e imposibil, ştiu, dar mai ştiu şi că într-o bună zi o să murim, şi că asta nu se va întâmpla atât de târziu pe cât ne închipuim. Se poate întâmpla oricând. Crede-mă, am simţit spectrul morţii când Tom s-a îmbolnăvit. Una e să ştii că, teoretic, desigur, o să mori la un moment dat, dar când brusc devine o posibilitate să mori chiar acum, săptămâna asta, mâine, atunci ceva se schimbă. Se schimbă, Heather, crede-mă. Eu *ştiu* că sunt pe moarte. Tom m-a învăţat asta. Asta e problema mea, Heather, nu a ta. Este temerea mea. Tu eşti perfectă. Chiar eşti. Dacă există cineva pe lume cu care să vreau să fiu, aceea eşti tu. Dar nu ştiu sigur ce îţi pot dărui eu.

Mi-a păstrat mâna într-a lui. Obrajii i se împurpuraseră.

- Bine, am zis, după o pauză lungă. Înţeleg.

Dar, de fapt, nu prea înţelegeam. Nu puteam gândi. Nu puteam lega nici două vorbe. Am băut din paharul meu cu vin. Creierul mi se părea un crab care fuge speriat, căutând un loc unde să se ascundă. Adică ne despărţeam? Oare îmi spunea că fusese plăcut, că ne simţiserăm minunat, în timp ce mă prevenea să nu devin obsedată de el? Dacă era aşa, atunci avertismentul venea prea târziu.

- Eşti bine? m-a întrebat.

- Desigur. Doar tristă.

- N-am vrut să spun...

M-am ridicat cu foarte multă grijă. *Calm*, mi-am reamintit eu. Trebuia să plec de lângă el. Aveam nevoie de timp de gândire. Îmi simţeam ceafa gata să izbucnească în flăcări.

- Îmi pare rău pentru Tom, Jack. Sincer. Îmi pare rău că a murit. Sunt sigură că a fost un şoc şi sunt sigură că a fost un tip grozav. Nu poţi trece uşor peste aşa ceva. Şi totuşi, asta nu îţi dă permisiunea să-i răneşti pe alţii. Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să judeci oamenii pur şi simplu ca pe noi şi noi experienţe. Nu în felul ăsta. Nu te apuci să te joci de-a îndrăgostitul, ca apoi să baţi în retragere, fiindcă n-ai vrut niciodată să te legi la cap, în primul rând. Asta înseamnă să te foloseşti de ceilalţi. Prin urmare, poţi vorbi despre New York, despre construirea de temniţe şi alegeri care te limitează, deşi tocmai tu eşti cel care cochetează cu ideea de a ne căsători şi despre schimbarea numelui meu, şi în tot timpul ăsta nu faci decât să te întrebi cum

să ieşi din situaţia asta ca să-ţi continui peregrinările. Păi, nu sta pe gânduri. Vezi-ţi de expediţia ta, Jack. Nu mă lăsa să-ţi stau în cale.

– Heather...

– Nu sunt supărată, Jack. Nu sunt. Dar nu sunt nici vreo capcană, Jack. Nu sunt o fundătură pe care să fii nevoit s-o eviţi. Ştii unde e adevărata temniţă? În mintea ta. În capul tău. Noi trăim captivi în capul nostru, Jack, şi poţi călători pân-o să-ţi toceşti tălpile la pantofi, dar tot captiv în creierul tău o să fii la sfârşitul zilei. M-ai făcut să cred că ar putea fi plăcut să ai pe cineva cu care să te duci la film, care să fie lângă tine mâncând floricele de porumb şi privind acelaşi spectacol, pe marginea căruia să porţi o discuţie şi să faci diverse comparaţii după aceea. Dar dacă nu asta vrei, dacă a fi liber înseamnă să priveşti filmul singur, în regulă, înțeleg. Mult noroc cu asta, Jack!

Cu mare grijă, am ieşit din restaurant. M-am asigurat că nu ies valvârtej, că nu arăt nici un semn de nerăbdare în timp ce păşeam. De altfel, nu mă simţeam furioasă. Simţeam un gol în inimă, atâta tot. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am prefăcut că sunt la fundul unui bazin. Mi-am ţinut bărbia sus şi am încercat să nu mă uit nici în stânga, nici în dreapta. O mică parte a creierului meu începuse să transmită mesaje şi să pună întrebări – „Unde e rucsacul meu, unde mă duc, unde e Constance, cum ajung la ea?" –, şi, în acelaşi timp, a început să mă doară capul. Îmi venea să plâng, dar nu aveam de gând să-mi îngădui asta.

Când am ieşit, mi-am dat seama că se făcuse frig. Frig de-adevăratelea. Și munţii spuneau că era timpul să mă întorc acasă.

Capitolul 29

Nu m-am repezit să plec. Plecările dramatice costă bani, şi eu ajunsesem la fundul sacului. De altfel, nu eram sigură încotro voiam s-o iau, cum voiam să ajung acolo, care ar trebui să fie următorul pas. Luaserăm o cameră într-un hotel ieftin şi aveam nevoie de un loc unde să stau. Pur şi simplu. Trebuie să ai un acoperiş deasupra capului. Asta e prima regulă. Era timpul să fiu practică. Am hotărât că nu îl uram pe Jack. Am hotărât că avea dreptul să fie speriat de boala prietenului său. Se purtase urât implicându-mă pe mine, dar nu era el prima persoană din lume care făcuse o greşeală. Eu, una, făcusem destule greşeli. Mi-am spus că ar trebui să mă simt uşurată. Că aveam destule de făcut la New York. Chiar prea multe, la drept vorbind. Revenită în cameră, mi-am scos iPadul şi am răspuns la toate cererile, la toate formularele, la toate e-mailurile care mă aşteptaseră în timp ce eu călătorisem prin Europa cu Jack. Îmi pierdusem doar concentrarea, am reflectat eu. Şi Jack îşi pierduse concentrarea, în felul lui. Nu trebuia să ne purtăm pică. Totul era doar o chestiune de priorităţi.

M-am schimbat în pantalonii de pijama şi într-un hanorac de la Amherst.

Un timp, mi-am ţinut din nou respiraţia. M-a ajutat. După aceea, mi-am ridicat pernele la spate şi am citit Hemingway. Hemingway, am reflectat eu, îşi părăsise prima soţie pentru experienţe mai mari. Experienţa mai mare a fost o femeie pe nume Paulette, sau Pauline,

cam aşa ceva. Era o chestiune de priorităţi. Priorităţi. Oricare dintre noi trebuie să ia decizii pentru propria viaţă.

Am stins lumina, puţin mai târziu. Nu eram sigură că o să pot dormi.

Jack a intrat, în linişte, cam la o oră după aceea. A folosit lanterna telefonului ca să vadă pe unde merge. Eu mi-am ţinut ochii închişi.

– Putem vorbi? a întrebat, încetişor. Heather, eşti trează? Putem vorbi?

M-am gândit să mă prefac că dorm, dar ce rost avea? Am întins mâna spre veioza de la capul patului şi am aprins-o. Jack s-a aşezat pe pat şi a pus o mână pe piciorul meu. Eu m-am ridicat între perne şi am încercat să-mi dau la o parte părul de pe faţă.

– N-a mers prea bine, a zis el. Cina, adică.

Am ridicat din umeri.

– Crezi că putem repara lucrurile? a întrebat el.

– Nu văd cum. N-o să mai fie ca înainte.

– Îmi cer iertare că am pus la îndoială decizia de a merge cu tine la New York. Nu vreau să pierd ceea ce avem. Sunt atras de tine, Heather, dar sunt speriat de ceea ce înseamnă asta. Uite la ce mă refer: eram ca tine, acum vreo câțiva ani. Îmi păsa de promovări şi de ascensiunea pe scara ierarhică, dar, într-o zi, Tom a venit la mine şi mi-a explicat ce se întâmplase. Mi-am dat seama, prin moartea lui, că nu făcusem lucrurile pe care voisem să le fac. Ştiu că sună melodramatic, dar mi-am jurat că nu voi mai petrece nici o altă zi într-un birou. M-am întrebat dacă doresc să-mi schimb viaţa, dacă *pot* să-mi schimb viaţa. Am pornit în călătoria asta, pe urmele bunicului, în speranţa că asta o să mă reechilibreze, cumva, aşa cum îl reechilibrase şi pe el. Şi atunci te-am întâlnit pe tine.

– Jack, sunt sigură că nu pot înțelege ce înseamnă să priveşti un prieten murind în felul ăla. Nu pe de-a-ntregul. Dar trebuie să pricepi că eşti liber. Poţi să faci tot orice simţi nevoia să faci. Nu-mi datorezi nimic.

– Nu e vorba despre a datora ceva, Heather. Îmi pare rău că sunt atât de stângaci în conversaţia asta. Spun întruna altceva decât intenţionez.

– Ascult, Jack.

El a tras aer în piept. Îmi dădeam seama că vrea să se exprime clar.

– Nu e vorba despre tine. E vorba despre muncă şi despre revenirea mea la jurnalism. Sunt mai multe lucruri. La toate astea, s-a adăugat şi moartea lui Tom. Avea un şunt plantat în piept şi o pungă de interferon pompat în corpul lui. Asta a durat mult timp, iar lui îi era rău în fiecare zi. M-a cam speriat până-n măduva oaselor să fiu martor la aşa ceva, Heather. M-a făcut să nu mai am încredere în lume. Mă tem c-ai fost şi tu înghiţită de toate gândurile astea, dar asta e cauza, nu noi.

– Înţeleg, Jack. Nu e nevoie să dai explicaţii, nici mie, nici altcuiva. Cred că o să mă duc la Paris. Oricum, şi banii mei sunt pe sfârşite. Deja am anunţat-o pe Constance. Vine şi ea din Spania curând.

– Vin cu voi. Vreau să fiu în Paris, cu tine.

– Nu sunt sigură că-i o idee bună.

– Am vorbit să vizităm Parisul împreună.

– Am vorbit despre multe lucruri. N-o să te păcălesc, Jack. M-am îndrăgostit de tine. Ştiu că e un clişeu, dar mi se taie răsuflarea în prezenţa ta. Serios. Nu ştiu dacă am fi fost cuplul perfect, dar eram gata să încerc. N-am considerat că a ajunge să fiu cu tine este capătul tuturor lucrurilor. Eu am văzut asta ca pe un început. Unul exaltant. Vreau să continui să călătoresc, Jack. O să mă duc în Japonia şi în Indonezia... prin toată lumea, de fapt. Da, o să lucrez şi, da, va trebui să-mi fac datoria la birou, dar mă bucur să fac asta. Face parte din viața mea. Mă gândeam că şi tu ai putea să faci parte din viaţa mea. Am sperat, în orice caz. Dar, dacă nu e să fie, bine. Doare, dar pot să accept. Încă îmi mai place ce avem aici.

– Am nevoie doar de încă puţin timp.

– Timp pentru ce? Nu sună verosimil. Sau practic. N-o să facă decât să adâncească prăpastia, nu-i aşa? Nu vreau să-ţi dau un ultimatum, dar presupun că o să ajungem să facem o alegere. E o chestiune prea importantă ca să o bagatelizăm. Nu pot fi nepăsătoare în privinţa asta. Dacă ne-am fi cunoscut într-un oraş din State, am fi putut continua să ne dăm întâlniri şi să lăsăm timpul să decidă ce-i de făcut. Dar n-a fost asta soarta noastră, nu? Noi ne-am cunoscut

într-un tren spre Amsterdam. Probabil faptul că am petrecut mult timp împreună călătorind, știi, probabil că asta a mărit miza. Poate că am grăbit lucrurile fără să ne dăm noi seama. Nu sunt sigură. Am obosit să mă gândesc la asta, Jack. Trebuie să mă întorc acasă curând. Vreau să văd Parisul încă o dată, înainte de plecare, pentru că întotdeauna am iubit ideea de Paris, chiar dinainte de a-l vizita. Însă nu vreau să văd Parisul cu tine. Nu și acum. Nu, dacă vii ca să mă vezi pe mine urcând într-un avion. Nu vreau să-mi aduc aminte de Paris ca locul în care m-am dus și m-am despărțit de un iubit. Mai ții minte că m-ai întrebat, cândva, ce îmi place la Hemingway, iar eu am zis că îmi place tristețea lui? Ei bine, îmi place tristețea lui, dar nu vreau să port acea tristețe cu mine la Paris.

El s-a uitat la minte multă vreme fără să vorbească. Apoi, încet, și-a scos pantofii. S-a aplecat și și-a rezemat capul pe perne, lângă al meu. M-am întors spre el. Fețele noastre erau la câțiva centimetri distanță.

– Te aleg pe tine, a șoptit el și mi-a mângâiat obrazul. Da, te aleg pe tine. Tu mi-ai redat ceva din speranța pe care o pierdusem pe parcurs. Mă mai vrei?

Am încuviințat din cap. Nu aveam nici o îndoială din punctul meu de vedere.

– Ești sigur? am întrebat. Nu continua să spui lucruri de genul ăsta dacă nu le crezi. Nu putem purta conversația asta din nou.

– O să mergem mai întâi în Italia, apoi la Paris. Avem timp, plus că aș vrea să văd un ultim lucru menționat în jurnal. Apoi o să merg la Paris, cu tine, apoi la New York. Nu știu încă totul, dar știu că vreau să fiu cu tine. Îmi pare rău dacă am fost dificil. N-am vrut. Am fost speriat, Heather. Poate că mi-am spus în sinea mea să nu-mi fac prea multe speranțe, și atunci ai apărut tu în peisaj.

– Și tu m-ai schimbat pe mine, Jack. M-ai făcut să-mi pun la îndoială unele păreri și să o iau mai încet. Am învățat de la tine. Mă gândesc să scap de Smythsonul meu.

– Eu nu sunt așa sigur că lumea e gata pentru o Heather Mulgrew fără Smythsonul ei.

– Sunt noua Heather, mai liberă. Numai să vezi.

– O să găsim calea de mijloc.

– Da, ăsta-i planul.

Ochii i s-au încrețit. M-a sărutat ușor, abia atingându-mă cu buzele.

– Probabil ești lihnită de foame, a zis el. N-ai mâncat nimic la restaurant.

– Sunt lihnită de foame.

– Și dacă ți-aș spune că am un Ben and Jerry în rucsac?

– Ai minți.

El a dat aprobator din cap și m-a sărutat din nou, iar puțin mai târziu am adormit amândoi. Cocorii nu mi-au tulburat somnul, iar furtuna s-a îndepărtat spre răsărit. Însă ceea ce se întâmplase, semnificația întregului episod tot nu-mi era clară.

Capitolul 30

– Îl cheamă Jack Quiller-Couch şi l-am cunoscut într-un tren spre Amsterdam... da, nu, o să-l placi, mamă. La fel şi tata.

Am vorbit cu ea la telefon în drum spre Italia. Jack se dusese la vagonul-restaurant. Trenul, pentru prima oară, era aproape gol. Ne bucuram de luxul de a ne lăfăi pe două banchete aşezate faţă în faţă.

– Ei bine, asta ce înseamnă? Că se întoarce cu tine?

Dacă nu greşeam, mama bea o cană cu ceai. Ştiam că stă în solariu, locul ei preferat, vara, o încăpere plină cu plante de interior şi muşcate. Adora muşcatele.

Am auzit cum, intenţionat, îşi menţine vocea egală. Am perceput în tonul ei neîncrederea în privinţa lui Jack – în tot ceea ce reprezenta Jack –, dar ştiam că încerca să fie mămoasă şi calmă, iar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

De această conversaţie mă temusem. Dacă Jack venea cu mine, atunci însemna că avea să stea la noi în casă, cel puţin pentru început, şi voiam să lămuresc acest aspect cu mama.

– În ce sens? am întrebat eu, mai mult ca să-mi ofer un răgaz de gândire.

– Păi, nu ştiu, Heather. Chiar nu ştiu. Vreau să spun, voi doi v-aţi logodit cumva?

– Nu, mamă. Nu se pune aşa problema.

– Dar el vine cu tine?

– Asta-i planul.

N-a mai spus nimic. Era o maestră incontestabilă în arta tăcerii. Nu uşura niciodată discuţia. Făcea pauze destul de lungi cât să devină stânjenitoare, şi apoi, de regulă, eu trânteam ceva la întâmplare, doar ca să rup tăcerea.

Am încercat să aştept să rupă ea prima tăcerea, dar n-am putut.

– Am călătorit împreună, i-am explicat eu. Prin Germania, Polonia şi Elveţia, mamă. Acum mergem în Italia – ţi-am spus asta. Evident, ţinem unul la celălalt. O să decidem ce înseamnă asta.

– Înţeleg.

– Nu sunt sigură că înţelegi, am zis eu, uşor iritată. E un tip nemaipomenit. E foarte chipeş. E din Vermont. A crescut la o fermă, adică, a petrecut acolo forte multă vreme.

Din nou, Mamozaurus, maestra tăcerii.

– Şi cred că m-am îndrăgostit de el, mamă. Înţelegi? Cred că îl iubesc. Cred că am putea fi foarte potriviţi unul pentru celălalt, la fel cum tu şi tata sunteţi potriviţi unul pentru celălalt.

Simţeam că sunt în pragul lacrimilor.

Roţile trenului ţăcăneau necontenit. Munţii şi pinii pe care îi vedeam pe geam mai păstrau, pe alocuri, urme fantomatice de zăpadă şi gheaţă.

– Prin urmare, atunci când o să vii acasă, el o să fie cu tine? a întrebat mama.

– Da. Jack. Jack o să fie cu mine.

– Aveţi de gând să locuiţi împreună?

– Nu ştiu. N-am discutat toate aspectele în amănunt.

– Dar dacă o să vină acasă, cu tine...

– M-am prins, mamă. Înţeleg sensul întrebării. Există nişte chestiuni practice pe care va trebui să le rezolvăm. Înţeleg. O să facem toate astea. O să venim cu un plan mai bine pus la punct. Îmi cer iertare că-ţi dau vestea aşa. E nouă şi pentru mine, deci nu am toate răspunsurile. Dar voiam să ştii ce se petrece.

– Mă bucur că mi-ai spus. Ştii, puteai să aduci doar un suvenir. Nu trebuia să te duci în Europa ca să aduci cu tine acasă un bărbat.

Am tras adânc aer în piept. Era o glumă. Cred că asta intenţionase.

– Vreau să fii fericită pentru mine, mamă.

– Sunt, scumpo.

– Cu adevărat fericită. Fără rezerve. Fără să judeci lucrurile. Nu ştiu dacă ceea ce facem noi este corect, dar aşa ni se pare. Nu mă pripesc, crede-mă. Nu-mi pierd capul. Jack este un tip serios. Şi are o viziune foarte frumoasă asupra vieţii. Diferită de a mea, dar ne completăm unul pe celălalt în privinţa asta. Nu ştiu. M-am săturat să încerc să fiu scrupuloasă, mamă. Mi se pare că aşa am trăit toată viața. Jack e complet diferit de mine, şi ador asta la el. Lumea pare mai deschisă când e el lângă mine. Chiar aşa. M-am gândit la toate obiecţiile rezonabile. Suntem prea tineri, nu ne-am făcut încă un rost... sunt o mie de precauţii justificate, dar întotdeauna există nenumărate precauţii, nu-i aşa, mamă? Tu m-ai învăţat asta. Uneori, trebuie să accepţi ce ţi se dă şi să-l păstrezi bine acel lucru. Te rog, spune-mi că înţelegi, mamă.

– Bineînţeles că da, scumpo.

Și de data asta era mama bună, mama afectuoasă, mama perfectă, care prinsese un instantaneu cu mine şi cu prietenele mele la început de drum, iradiind toată acea speranţă; era cea care poate că mă înţelegea mai bine decât oricine de pe planetă.

Şi îmi puteam imagina conversaţia ei cu tata, mai târziu, în seara aceea.

„Heather a cunoscut pe cineva.

Cineva?

Un băiat. Mă rog, bănuiesc că nu e propriu-zis un băiat. Un tânăr.

Și...?"

Tata stând în fotoliul său, poate urmărind un meci al echipei Yankees, eventual bând nişte scotch în solariu, împreună cu ea.

„Și o să-l aducă acasă cu ea."

Privirea tatei. Cercetarea lentă. Sprâncenele lui ridicate interogativ.

„Ea începe lucrul", ar spune el.

Mama ar da din cap.

„Hmmmm."

Apoi el s-ar întoarce la televizor sau s-ar uita pe fereastră, la apus, şi-ar ridica paharul şi ar lua o înghiţitură.

El ar putea crede că piesele puzzle-ului nu se prea potrivesc. M-ar putea crede nesăbuită şi lipsită de seriozitate. Ar putea să se întrebe ce-o fi în capul meu.

– Cum a mers? a întrebat Jack, strecurându-se înapoi pe bancheta din faţa mea.

Mi-a întins o ciocolată fierbinte. Arăta chipeş şi odihnit. M-am gândit că de-acum ştiam cum dormise, ce simţea în fiecare zi.

– Cât de bine se putea, bănuiesc. Pentru ei, e prea mult dintr-odată.

– Bine. Dă-mi tălpile să ţi le masez. Măcar atât pot face.

– Tălpile mele sunt murdare.

– Accept condiţia.

– Chiar ai un fetiş pentru tălpi. Devine din ce în ce mai limpede.

Am gustat din ciocolata mea. Era delicioasă. El s-a bătut cu palma pe genunchi, în semn să-mi urc picioarele. Asta am făcut. L-am rugat să nu-mi scoată şosetele.

– Tu când îi suni pe ai tăi? l-am întrebat.

– Oh, noi nu suntem genul ăla de familie.

– Adică?

– Nu ştiu. Genul în care oamenii într-adevăr se plac unii pe alţii.

– Iar patologie?

– Ăsta-i un avantaj. Ai vorbit cu mama sau cu tatăl tău?

– Cu mama. Dar e ca şi când aş fi vorbit cu amândoi. Îşi împărtăşesc mereu totul.

El mi-a atins un nerv din deget, şi piciorul mi-a tresărit puţin. Reveniserăm la starea de armonie. De fapt, reveniserăm la o stare de armonie mai bună, pentru că acum puseserăm cărţile pe masă. Pentru prima oară, începuserăm să vorbim despre New York nu ca despre o destinaţie ipotetică, ci fiind locul în care intenţionam să locuim. Asta schimba pentru amândoi datele problemei.

– Somnoroasă? a întrebat el. Uneori, un masaj la tălpi pe mine mă face somnoros.

– Ce-o să facem în Italia?

– O să mâncăm spaghete. O să privim lumea din jurul nostru.

– Mergem tocmai până în Italia ca să mâncăm spaghete?

– Sună tare de tot, când o spui așa.

– Bunicul tău a fost acolo?

El a încuviințat din cap.

– Și apoi, Paris? am întrebat.

– Apoi Paris. Raef și Constance o să fie și ei acolo. După aceea, excursia s-a terminat. Gata.

– Mă bucur că îi revedem.

– Mi-ar fi plăcut să ne putem întâlni cu toții în Italia.

– Bănuiesc că nu e destul timp. Ți-am spus vreodată că obișnuiam să cred că Veneția e pe Venus? Că e un loc de pe o altă planetă?

– Și tu ai o diplomă de la Amherst.

– Cred că din cauza V-urilor. Nu știu. Îmi amintesc c-am fost dezamăgită când prietena mea mi-a spus că Veneția e un oraș din Italia. La început, n-am crezut-o. M-am gândit că e greșit informată. Eu credeam că gondolierii în tricouri vărgate... credeam că aia e vreo uniformă spațială.

– Ai momentele tale de bizarerie, Heather.

– Era un lucru ușor de confundat.

– Cum ar fi să crezi că un aardvark[1] e o mașină arcă. Asta îmi închipuiam eu pe când eram copil.

– Aardvark, o mașină arcă? Nici măcar nu pot să pronunț cuvântul ăsta. Mi se-ncurcă limba-n gură. Ce e o mașină-arcă?

– M-am gândit că, dacă Noe a construit o arcă pentru animale, de ce n-ar exista și o mașină arcă? Sau, cum credeam eu, un aardvark?

Îmi ținea degetele de la picioare. Lucrurile păreau ușoare, fericite și clare. Încă ne uitam unul în ochii celuilalt când a sunat telefonul meu. Am aruncat o privire spre el și am constatat că mă suna tata. I l-am arătat lui Jack, iar el a dat din cap și s-a ridicat de pe banchetă.

– Ești liberă, a zis el.

M-a sărutat ușor și s-a dus înapoi în vagonul-restaurant.

---

[1] Aardvark (sau porcul-furnicar), în limba engleză, a cărui pronunție seamănă cu *car ark* („mașină arcă")

Capitolul 31

– Ia povesteşte-mi despre Jack, a zis tata. Mama ta spune că te însoţeşte acasă.

„Te însoţeşte", zicea tata. De parcă Jack era un valet.

Ştiam că îl pusese mama să mă sune, insistând să afle mai multe. Era un obicei vechi la noi în familie. Doamne, ce repede acţionau!

– Jack e un bărbat pe care l-am cunoscut pe trenul spre Amsterdam.

– E american?

– Get-beget.

– Mama ta spunea că e de pe undeva din New England?

– Vermont.

Nu puteam suferi să-i dau răspunsuri monosilabice, dar nu eram suficient de sigură pe mine ca să dezvolt. Era mai bine să vorbesc în scurte aserţiuni, fără să dau prea multe detalii.

– Şi ce planuri are? Ştii?

– În ce privinţă?

– Păi, aşa, în general. Pentru viaţă, ca să zic aşa. Aţi purtat vreo discuţie de genul ăsta?

– Tată, eşti foarte băgăcios.

– Nu intenţionat, scumpo. Scuze. Sunt doar curios, cred. La fel şi mama ta. Ăsta-i un pas important. Abia ai absolvit în primăvara asta.

– Îmi dau seama de asta, tată.

Iau o înghițitură din ciocolata mea fierbinte. Sunt hotărâtă să nu cad în nici o capcană a tatei. Dacă vrea răspunsuri, va trebui să dirijeze conversația în acest scop. După o pauză, a continuat.

- Și, cu noua slujbă - echipa lui Ed Belmont a dat lovitura, apropo. Cu vânzările, adică. Au o ditamai recenzia favorabilă în *The Wall Street Journal*. În fine, Jack o să locuiască cu tine?

- Nu știm exact, tată. Probabil. Știm doar că vrem să fim împreună. Asta e în esență planul nostru.

O durere de cap intensă, localizată într-un punct, s-a înfipt ca un glonț în cortexul meu frontal. Mi-am lipit paharul cu ciocolată fierbinte de frunte, dar nu m-a ajutat.

- Și el, încotro? a întrebat tata.

- Încotro?

- Domeniul lui, ambiția lui. Ce vrea să facă?

- Urmează itinerarul din jurnalul bunicului său prin Europa. Asta face, în cea mai mare parte a timpului.

- Jurnalul bunicului său?

- Bunicul lui a călătorit prin Europa după război. Jack îi reface traseul, în ideea că poate va scrie o carte. Și-a iubit bunicul. Jack a fost jurnalist înainte, la un ziar din Wyoming.

Tata n-a spus nimic. Pe fundal, se auzea un sunet similar cu cel al valurilor care vin și se retrag.

- Bine, atunci, cred că tu știi cel mai bine, Heather. Noi suntem un pic îngrijorați - mama ta și cu mine; suntem un pic îngrijorați în privința momentului ales. Ești tânără, draga mea, și asta e prima ta mare iubire.

- Tată, te rog. Încetează. Nu sunt nesăbuită. Pe cuvânt. Nici Jack. Nu am plănuit să ne întâlnim sau să ne îndrăgostim unul de celălalt. S-a întâmplat, pur și simplu. Vrem să fim împreună. El e un tip minunat. O să-ți placă. Mă face să mă simt cu picioarele pe pământ când sunt în preajma lui. Știu că s-ar putea să fie un pic dificil, la început, dar mă descurc. Și stai liniștit. Sunt încă pe deplin devotată slujbei și carierei mele. Nu ai nici un motiv de îngrijorare în privința asta. N-am să te fac de rușine, promit.

– Niciodată nu nu m-ai făcut de ruşine, scumpo. Nici măcar să nu gândeşti asta.

Nu mai aveam ce să ne spunem; cel puţin, nu puteam continua conversaţia fără să stârnim o polemică aprinsă. Eu nu aveam de gând să-l apăr pe Jack ca pe o abstracţiune pentru tata. Trebuia să se întâlnească, să se aprecieze direct, să poarte acea discuţie ca de la bărbat la bărbat, pe care eu n-am înţeles-o niciodată.

– Ce mai face Dl Brebenoc? am întrebat, ca să alung stinghereala.

– Face bine, cred. N-am auzit nimic în sens contrar.

Am tras adânc aer în piept şi apoi am încercat să-mi concentrez gândurile pentru tata. Am dat să încep o dată, m-am oprit, apoi am început din nou.

– Tată, nu ştiu sigur ce înseamnă povestea cu Jack. Îl iubesc. Atâta ştiu. Şi cred că şi el mă iubeşte. Ştiu că momentul în care se întâmplă asta e un pic nepotrivit, dar întotdeauna există lipsă de sincronizare, nu? Nu asta spui tu? Viaţa e o lungă luptă împotriva lipsei de sincronizare? Ei bine, o să încep slujba asta nouă şi o să dau tot ce am mai bun. Îţi promit. Dar şi Jack înseamnă ceva. Am putea amâna totul, am putea să ne spunem că ceea ce am trăit aici nu contează, dar tu nu m-ai crescut să gândesc astfel. Nu aşa. Viaţa nu se întâmplă undeva în viitor. Chiar tu ai spus asta. Tu ai spus că viaţa se petrece acum şi aici şi că este o afacere păguboasă să laşi ceva bun să-ţi scape în acest moment, în speranţa că va apărea ceva mai bun mai târziu. Mai că te-am citat. Aşadar, ai încredere în mine, tată. Este un om bun. Are o viziune interesantă despre lume. Împreună facem o echipă bună. Poate că nu e cel mai nimerit context, dar viaţa nu înseamnă sincronizare perfectă, nu-i aşa?

– Aşa e, a încuviinţat tata.

Erau ideile lui. Trebuia să fie de acord cu ele.

– Bine, scumpo, bănuiesc că asta e. Abia aşteptăm să te vedem acasă. O să fie şi Jack cu tine aici?

– Încă n-am discutat despre asta, dar, da, dacă e totul în regulă în ceea ce vă priveşte.

– E şi casa ta, draga mea. Întotdeauna eşti bine-venită, oricum.

– Şi Jack?

– Dacă Jack e în regulă din punctul tău de vedere, atunci e în regulă şi din al nostru.

– Mulţumesc. Apreciez că spui asta.

– N-ar trebui să creşti atât de repede, ştii?

– Nu e prea repede, tată. Încă mă simt ca la vârsta de zece ani.

– Ei bine, cu toţii ne simţim aşa, într-un fel sau altul. Bine, o să raportez mai departe, la cartierul general. Mama o să vrea să ştie vestea cea mare. Ne vedem peste cât timp? O săptămână şi ceva?

– O săptămână şi ceva.

M-am gândit, preţ de o secundă, să închid. Dar apoi el a spus ceea ce spunea totdeauna.

– Eşti tot dovlecelul meu, ştii.

– Ştiu, tată. Întotdeauna voi fi.

Capitolul 32

30 iulie 1947

Am ajuns într-un splendid oraş italian numit Finale Ligure. Nu e un oraş propriu-zis, cred. Mai degrabă un sat. E situat pe ţărmul mării, în golful Genova. Războiul nu l-a distrus, aşa cum a distrus alte locuri. Fiind atât de aproape de aerul marin, mi s-a îmbunătăţit apetitul. Am mâncat două castroane mari de roşii şi paste la prânz. După aceea, am dormit mult timp pe malul mării. Am avut un somn straniu, în care ţipetele pescăruşilor se amestecă în visele tale şi nu mai distingi bine visul de realitate.

– Astea trebuie să fie coloanele din piatră despre care scria el, a zis Jack, cu jurnalul în mână, întorcându-şi capul de la cafeneaua de alături la şirul de coloane care acum se înălţau deasupra noastră.

Erau ca nişte lănci masive din piatră înfipte în pământ, de parcă le-ar fi aruncat cineva. Nimeni nu părea să le acorde vreo atenţie, în afară de turişti. Un bărbat scund şi îndesat, cu nişte antebraţe enorme, s-a oprit lângă noi şi ne-a explicat în italiană că stâlpii aceia făcuseră parte cândva dintr-un lupanar roman, dar eu am avut senzaţia că ne păcălea. Am încercat să caut pe Google *lupanar roman* şi *Finale Ligure*, dar telefonul mi-a arătat că nu aveam semnal. Italianul a râs şi a plecat. Noi eram fraierii americani.

– Cafeneaua se numeşte...? am întrebat eu şi am împrumutat jurnalul de la Jack.

În jurnal scria Café Excalibur. Acum se numea Café Caprazoppa, după muntele de calcar pe care se afla localitatea, însă asta nu însemna neapărat că era aceeaşi cafenea.

– Ţine jurnalul în rucsacul tău, te rog. Ia stai puţin. Scrie acolo şapte coloane, nu?

Am căutat însemnarea. Bunicul lui desenase coloanele, nişte tuburi groase din piatră, fără a menţiona numărul lor exact. Am citit înainte şi-napoi prin jurnal, în timp ce Jack se plimba printre coloane, cu ochii în sus. Era după-amiază târziu, iar cafenelele începuseră să se umple de clienţi care-şi beau ultimele *latte* sau primele cocktailuri.

– În desen sunt şapte, am zis eu, plimbându-mi ochii de la coloane la jurnal şi înapoi. Dar nu văd menţionat în text numărul lor.

– Închipuie-ţi că a fost aici. Îmi place să mă gândesc că a fost aici.

– Presupun că ar putea fi într-o mulţime de alte locuri, dar ăsta pare să le aibă pe toate. Nu vezi coloane ca astea în fiecare zi.

– Încă mi-l imaginez pe acest băiat de la o fermă din Vermont hoinărind prin Europa de unul singur. E ciudat, într-un fel.

– Cum adică?

– Ei bine, bănuiesc că impulsul majorităţii oamenilor ar fi fost să se întoarcă acasă cât mai repede cu putinţă, dar nu şi bunicul. Nu cred că şi-a părăsit ferma de mai mult de două ori, în tot restul vieţii sale. E aproape ca şi când ar fi ştiut că voia să adune nişte imagini pentru referinţe ulterioare. Nu ştiu. E oarecum dubios. Mă întreb dacă a evitat să se întoarcă acasă dintr-un motiv anume.

– Am trecut de abaţia benedictină, nu? Asta e în Finale Pia, cred.

– De ce întrebi?

– Doar stabileam nişte repere. Încercam să determin geografia spaţiului în ansamblu.

M-am gândit cât de diferit era să călătoresc cu Jack. Iată, cercetam nişte coloane oarecare, într-un sat italian, când cei mai mulţi oameni s-ar fi dus la plajă sau ar fi colindat printre ruine. Dacă aş fi fost cu Constance, nici n-ar fi încăput îndoială: am fi vizitat toate obiectivele indicate în ghidul Lonely Planet, şi cu asta, basta.

– Te-ai plictisit? a întrebat Jack, cu mâinile pe coloane şi ochii în sus, de-a lungul pietrei netede. Probabil te-ai plictisit, nu?

– Întotdeauna mă plictisesc cu tine, așa că e greu să disting între un moment și altul.

– De bună seamă.

– Am vrut să aflu mai multe despre coloane, cât eram în Europa. Era un obiectiv notat pe lista mea cu lucruri de făcut.

– Mi-am închipuit.

– O să-ți fac vreo câteva fotografii, am spus eu.

– Ești atât de insistentă.

– Dacă o să scrii o carte, o să le vrei. Și chiar dacă n-o să scrii, tot o să vrei o fotografie cu tine stând în locul unde a stat bunicul tău.

A dat să mai spună ceva, apoi a ridicat din umeri. I-am făcut repede vreo șase. El a zâmbit. Avea un zâmbet orbitor.

– O să-mi placă de mama și de tatăl tău? m-a întrebat când am lăsat telefonul jos, schimbând subiectul și ținând în continuare mâinile pe piatră.

– Desigur. De ce nu?

– Probabil cred că te vânez pentru bani. Probabil se gândesc că sunt vreun gigolo.

– Și de ce-ar fi asta greșit?

– Aha, deci, recunoști că sunt un gigolo pentru tine. Mă gândeam eu.

– E-n regulă. Bărbații sunt accesoriile supreme. Am crezut că ai înțeles asta.

– Hai să mergem pe plajă, să găsim o cafenea drăguță și să mâncăm ceva decent, a propus el. Poți să faci paradă cu mine.

– Sunt aproape falită, Jack.

– Avem nevoie de o cină bună în Italia. Cel puțin una. Fac eu cinste.

– Și vin? am întrebat, punând jurnalul în rucsacul meu.

– Din plin.

Următorul lucru mi-a scăpat înainte să-l pot reține. Bântuise conversația noastră încă din noaptea cu taurul mecanic. Nu mă mai puteam abține să nu-l exprim.

– O să începem și noi să ne spunem cu voce tare că ne iubim? am întrebat.

I-am urmărit expresia cu atenție.

– Tu prima, a zis el.

– Nu, băieţii trebuie să fie primii în situaţia asta.

– De ce? a întrebat el, lăsându-şi jos mâinile de pe coloană şi cuprinzându-mi mijlocul cu braţele.

– E una dintre regulile universului. Cred că e în tabelul periodic, de fapt.

– Te iubesc, Heather! Poftim. Cu voce tare. Complet.

– Te iubesc şi eu, Jack!

– Aşadar, asta face parte acum din noi. Nu mai putem da înapoi. Putem să ne despărţim, dar nu mai putem da înapoi.

– Adevărat.

– Mă simt de parcă te-aş fi iubit aproape dintr-o viaţă anterioară.

– Şi eu la fel. Aşa pare, ştiu.

– Nu trebuie să încetăm să ne îndrăgostim unul de celălalt, nu-i aşa? Ne putem îndrăgosti şi mai mult.

– O s-o facem.

– Ne putem crea propria lume. Putem trăi aşa cum ne place, a zis el, cu buzele aproape de urechea mea.

– Da, am încuviinţat.

Am mai rămas puţin cu ochii la coloane. Îmi plăcea ideea că nu le ştiam rostul exact. Îmi plăcea că ne făcuserăm declaraţii într-un loc în care stătuse cândva bunicul lui Jack. Era un sătuc minunat, o perfectă *comune* de pe Riviera italiană. Într-un fel, viaţa părea să fi început chiar în momentul acela, imediat după ce cuvintele noastre trecuseră de la unul la celălalt. Toată povestea dinainte nu fusese decât preludiul; totul după aceea avea să fie Jack. Am stat astfel până când un stol de porumbei s-a rotit pe deasupra noastră şi a aterizat undeva în apropiere. Au venit spre noi, sperând să capete ceva de mâncare, gâturile lor sclipitoare captând lumina soarelui şi reflectând-o în verde, albastru şi galben.

Paris

Capitolul 33

Indiferent ce aduci în Paris, orașul ți-l ia și ți-l folosește o vreme, apoi ți-l restituie. Totuși ceea ce-ți dă înapoi e schimbat, uneori subtil, alteori mai pregnant, însă orașul păstrează o părticică din ceea ce ai adus și nu ți-o mai dă înapoi. Parisul e un hoțoman. Un hoțoman șăgalnic, care te face părtaș la glumă, dar te și fură în același timp. Și nu-i poți rezista, pentru că e Parisul, și orașul se întunecă la ora zece în serile de vară, cafenelele își aprind luminile, și străzile se umplu, și mirosul de cafea, de parfum, de ouă prăjite și de ceapă este pretutindeni. În schimbul a ceea ce ți-a furat, Parisul îți oferă crâmpeie de imagini splendide, momente frumoase când îți restituie lucrul pe care l-ai adus și-ți sugerează că ai putea avea mai mult, ai putea să pătrunzi mai în adânc, doar acceptând târgul. Uneori, e numai apa umflată a Senei, care pulsează în străvechea ei albie, sau gura deschisă absurd a unui înghițitor de săbii pe Montparnasse ori sclipirea sălbatică a ochilor unui pasager căutând să șterpelească un portofel pe un peron de gară aglomerat.

Parisul este mâna strânsă căuș a unei femei acceptând un foc de chibrit de la un bărbat la o măsuță rotundă, sub un castan, cu o jumătate de oră înaintea unei furtuni.

Am zărit-o pe Constance de la o jumătate de clădire distanță, și inima mi-a săltat de bucurie.

Am dat fuga la ea, şi ea a început să fugă spre mine – cu acelaşi aer diafan dintotdeauna – şi ne-am îmbrăţişat, învârtindu-ne într-o piruetă, cât pe ce să fim doborâte de greutatea rucsacurilor noastre. După ce ne-am strâns în braţe cu toată afecţiunea, ne-am desprins ca să ne privim, apoi ne-am îmbrăţişat din nou, de data asta mai energic, şi am regăsit, spre marea mea uşurare, acel ceva care-mi lipsise până atunci.

– Arăţi nemaipomenit! am zis eu, pentru că acesta era adevărul.

Arăta radioasă şi fericită; o singură privire mi-a spus tot ce voiam să ştiu despre cum fusese timpul petrecut cu Raef.

– Şi tu la fel! a zis ea, dând aprobator din cap.

Ne-am cercetat reciproc din priviri, încercând să ne transmitem mesaje mute, să interpretăm totul într-o grabă nebunească de a înţelege ce trăise cealaltă.

– Ţi-a plăcut Spania?

– M-am îndrăgostit de Spania, a zis ea. Şi Italia?

– A fost minunată. N-am văzut decât o mică parte, dar a fost superb.

– Şi Elveţia?

Aveam prea multe impresii şi nu puteam să le exprimăm pe toate dintr-o suflare. Ne-am dat seama, treptat, că Raef şi Jack rămăseseră deoparte, dându-ne şansa să ne punem la curent. Amândouă am râs, când a devenit limpede că îi ignoraserăm. L-am îmbrăţişat pe Raef, iar Constance l-a îmbrăţişat pe Jack. Apoi, pentru o clipă, n-am ştiut ce să facem mai departe.

– Am un pont despre un loc, a zis Raef când ne-am strâns cu toţii într-un mic cerc, blocând trotuarul. Eventual, vă lăsăm pe voi cu bagajele, iar eu şi Jack mergem să ne ocupăm de cazare. Aţi zis că n-aveţi nimic împotriva unui hotel ieftin?

– De acord, am zis eu şi m-am uitat la Jack.

El a încuviinţat din cap.

Aşa a rămas planul. Jack şi Raef ne-au condus la o cafenea din apropierea gării, unde ne-au lăsat cu toate bagajele. Am comandat două cafele unui chelner bătrân şi plin de muşchi, cu părul alb ca o cunună de lauri romană în jurul tâmplelor. Chelnerul a încuviinţat

din cap şi a plecat. Mi-am întins mâinile pe masă, şi Constance le-a prins într-ale ei.

– Ei bine? am zis.

Ochii ei s-au luminat.

– Este cel mai bun şi mai tandru bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, a început ea, înţelegând imediat ce voisem să aflu. Sunt topită după el, că nici nu ştiu ce-o să mă fac. Sincer, nu ştiu. Îmi tot spun că e o nebunie, că nu are cum să se întâmple aşa ceva, dar atunci el mai face ceva, un gest atât de dulce şi de sensibil, că mă dă din nou peste cap.

– Mă bucur atât de mult, Constance. Sunt atât de fericită pentru tine.

– Şi Jack?

Am dat aprobator din cap.

Ea mi-a strâns mâna. Chelnerul s-a întors cu cafelele noastre. Ea a vorbit din nou.

– Ne-am dus în Spania şi, la început, am avut probleme cu limba şi cu ritmul lucrurilor. Totul se mişca cu încetinitorul, şi eu simţeam o nevoie stringentă de a merge continuu, de a vedea mai mult, dar Raef şi-a revărsat magia asupra mea. Am început să mă întreb: Ce-i asta, vreo competiţie? E vreun soi de întrecere în urma căreia cineva câştigă un premiu dacă vizitează cât mai multe muzee şi catedrale? De ce nu m-am gândit la asta înainte? E un lucru elementar şi evident, însă nu mi-a fost clar până când nu m-a ajutat Raef să înţeleg asta, până când nu a încadrat lucrurile în context, până când nu am priceput cât de cât ce caut aici, în primul rând.

– Şi eu am simţit la fel, am zis. Cu Jack. Aveam în minte o listă absurdă cu lucruri de făcut, de parcă dacă n-aş fi bifat toate pătrăţelele, aş fi dat greş, cumva. N-aş fi fost un turist bun. N-aş fi obţinut nota maximă. Nu ştiu dacă asta e o atitudine tipic americană sau doar una care mă caracterizează pe mine. Poate că are o legătură cu ideea de a fi o studentă silitoare, însă, cu Jack, dintr-odată n-am mai simţit nerăbdarea de a ajunge undeva, în locuri în care niciodată nu-mi propusesem să ajung, în primul rând. Nu cu adevărat.

– Raef vrea să merg în Australia cu el. Nu să mă duc acasă, ci să mă duc cu el. Vrea să-i cunosc familia.

– Şi te gândeşti să accepţi?

Ea s-a uitat fix la mine. Prietena mea frumoasă, intelectuală, tânăra care studia sfinţii, n-a făcut decât să ridice din umeri.

– Nu ştiu, a zis ea. Nu pentru asta am venit în Europa. Ai mei o să creadă că mi-am pierdut minţile.

– Le-ai povestit despre Raef?

– I-am spus mamei. N-a avut nimic împotrivă, dar m-a rugat să fiu precaută. Am cumpănit bine totul în mintea mea. Eu nu o să încep lucrul până mai târziu, la toamnă. Aş putea s-o fac, să mă duc în Australia, adică. E tentant. Raef trebuie să se întoarcă pentru tunsul de vară al oilor. Cred că asta a zis. Anotimpurile sunt inversate, aşa că mă cam zăpăcesc când vorbeşte despre asta.

– Sunteţi chiar atât de serioşi?

Ea a încuviinţat din cap. A luat o înghiţitură din cafea.

– Se pare că da, a zis.

– Sunt fericită pentru tine. Ştiu că am mai zis asta, dar chiar sunt.

– Nu sunt pregătită să-i spun adio. Încă nu. Tu poţi să-i spui adio lui Jack?

Am clătinat din cap. Simţeam că niciodată nu i-aş fi putut spune adio lui Jack, însă n-am vrut s-o rostesc cu voce tare. Văzând-o pe Constance, ascultând planurile ei cu Raef, mi-am dat seama că eu şi Jack puteam continua. Nu trebuia să punem capăt poveştii în Paris sau în New York, sau oriunde în altă parte, la urma urmelor. Gândul acesta mă ungea pe suflet.

Chelnerul ne-a mai adus câte o cafea. O vreme, am observat cafeneaua, lumea care trecea pe lângă noi, clienţii care intrau şi ieşeau. Oamenii arătau diferit faţă de cei din Berlin sau din Amsterdam. Mai tineri, probabil. Mai dezinvolţi. Am simţit dorul pe care-l simţisem ultima oară în Paris: că viaţa era aici cum era prezentă în puţine alte locuri. Şi cu toate că asta nu avea cine ştie ce logică, eu tot o simţeam, tot aveam nevoie s-o ştiu, cumva.

– Hai s-o sunăm pe Amy, a zis Constance după ce a plecat chelnerul. Nu pare corect să fim aici fără ea.

– Bine, am zis, fiindcă era o idee grozavă. Hai s-o sunăm.

Am contactat-o pe Amy pe Facetime.

Constance nu mai primise veşti de la ea, în afară de vreo câteva mesaje când şi când; nici eu nu primisem nimic, nici după ce-i trimisesem fotografiile cu Constance călărind un taur mecanic în Cracovia. Faptul că acum eram din nou împreună ne făcea să credem că Amy trebuia să răspundă. Constance i-a trimis mai întâi un mesaj, ca s-o anunţe c-o sunăm. Amy nu răspunsese la mesaj. Dar, câteva secunde mai târziu, când am accesat Facetime, Amy a răspuns imediat, cu o replică tipică ei:

– Care-i treaba, scorpiilor? a râs ea.

Era Amy, Amy a noastră, şi părea fericită, dar ciudat încadrată de micul ecran al computerului. De asemenea, arăta mai slabă şi mai osoasă. Ochii îi scânteiau. Avea înfăţişarea cuiva care alergase mulţi kilometri, dar nu îşi revenise încă după efort.

– Oh, ce mă bucur că te văd! am zis eu. Mi-a fost aşa dor de tine. Amândurora ne-a fost!

– Ba nu, nu v-a fost. V-aţi tăiat câte o bucăţică de carne dintr-un băieţaş dulce numai pentru voi! V-am urmărit postările pe Facebook! Toate fotografiile alea de pe Instagram.

Poate că entuziasmul ei era oarecum exagerat. Constance s-a aplecat mai aproape de ecran, ochelarii ei sclipind puţin.

– Ce ţi-ai făcut la păr? a întrebat-o pe Amy. Nu văd prea bine în cameră.

– L-am tuns. Un tip gay m-a prins în salonul mamei şi a insistat pentru o nouă coafură. Sunt oficial tunsă bob! Arăt de parcă tocmai am născut sau cam aşa ceva!

– E pur şi simplu minunat să te vedem, Amy, am zis eu. Arăţi fantastic.

– Mă simt foarte bine. Am fost la sediul VFW[1] din oraş şi am flirtat până n-am mai putut cu o şleahtă de soldaţi bătrâni. Pentru

---

[1] Veterans of Foreign Wars, organizaţia soldaţilor veterani care au servit SUA în războaie, campanii sau expediţii în ţări străine

mine sunt ca rotițele de susținere la bicicletele pentru copii. Revin în joc, încetul cu încetul.

– Bine, a zis Constance. Mă bucur că ne-ai răspuns la apel. A trecut prea mult timp. Ne-a fost atât de dor de tine.

– Ei, acuma, și cu voi! Plutește iubirea în aer pe-acolo? Ce naiba? Vă las singure vreo două săptămâni, și voi sunteți în culmea fericirii că vorbiți cu mine.

Constance a roșit. La fel și eu. Nici una din noi n-a răspuns.

– Oh, fir-ar, amândouă sunteți lulea! a zis Amy, vocea ei fiind ușor decalată în timp. Sunteți vraiște. Deci, unde sunteți? V-ați întors în Paris?

– Tocmai am ajuns aici, am zis eu. Stăm patru zile, apoi venim acasă.

– Veniți singure?

I-am aruncat o privire lui Constance. Ea nu și-a luat ochii de la ecran.

– Jack vine cu mine, am zis.

– Eu s-ar putea să mă duc în Australia, a spus Constance. Nu e sigur încă.

– Îi iubiți pe tipii ăștia, nu-i așa?

– Da, am zis încet. Cred că da.

– Ei bine, atunci nu o faceți pe mironosițele. Cereți ce vreți. Să vă spun ceva: perspectiva întâlnirilor amoroase de pe aici e jalnică. Numai puștani sau babalâci. Eu m-am căpătuit cu un ticălos însurat, care nu mă mai slăbește. Are o cataramă de centură cu o întreagă căruță pe ea. Nici n-ați crede că poate exista cineva ca el, dar există. În fiecare sâmbătă seara își face apariția la VFW, numai că el nu spune *sâmbătă* seara, spune *întâlnirea noastră* de seara. E un omuleț ciudat.

– Te întâlnești cu el? am întrebat.

– Nuuuu, a țipat ea. Exclus. Oh, Doamne, nu!

– Dar totul e-n regulă? a întrebat Constance.

Întrebarea era intenționat ambiguă. În pofida faptului că discutaserăm de o mie de ori, eu și Constance nu știam sigur ce fusese în sufletul lui Amy când plecase, când fusese silită să-și încheie brusc excursia prin Europa.

– Sunt bine, a zis ea. Știu că n-am fost o prietenă prea bună, în ultima vreme. Îmi cer scuze că nu v-am căutat mai des. N-am putut s-o fac imediat. Mi-a fost greu să mă întorc. Foarte stânjenitor. Părinții mei au fost furioși la culme. Nu mai conteneau cu reproșurile. Mamei îi place să mai pomenească despre acest eșec – așa îi zice ea, eșecul lui Amy – în conversații când și când, doar ca să mă țină spășită sub papucul ei.

– Mame și fiice, am zis eu.

Constance a încuviințat din cap.

– A fost doar o mare nereușită, a zis Amy. Doar călătoria de vară eșuată a lui Amy.

– Se mai întâmplă, am zis eu. Lucrurile mai scapă de sub control. N-a fost chiar așa de rău.

– Nu pentru voi.

– Nu știi niciodată ce se poate întâmpla, a zis Constance. Asta ne învață sfinții, cel puțin.

– Necazul e că eu sunt departe de-a fi o sfântă, a zis Amy.

– Ești destul de sfântă, am zis eu.

– Pe bune, acuma, m-am mai domolit nițel. Nu mai sunt atât de nesăbuită și pusă pe nebunii, ați putea zice. Am redus consumul de alcool, m-am apucat din nou de alergat. A trecut mult de când n-am mai făcut sport în mod susținut. Aveam nevoie. Am alergat zece kilometri weekendul trecut. Sunt într-o formă surprinzător de decentă.

– Arăți bine, a zis Constance. Sănătoasă.

– Păi, încerc.

Am mai vorbit un timp, mai mult despre bârfele legate de proaspeții absolvenți de la Amherst. Amy avea o tolbă plină cu povești despre vechiul nostru grup. În cele din urmă, s-au întors Raef și Jack. S-au așezat la masă și și-au comandat câte o cafea, i-au zâmbit lui Amy și au salutat-o; atunci, Amy a devenit a cincea roată la căruță și și-a dat seama de asta.

– Bun, am s-o șterg, a zis ea. Mai vorbim, scorpiilor.

– Ai grijă de tine, am zis eu.

– Întotdeauna, a răspuns ea.

A închis sau, mă rog, s-a deconectat de la Facetime. Ecranul s-a micşorat şi a înghiţit-o, făcând-o să dispară într-un pârâit electric care a răsunat ciudat în cafenea, ca şi când ea s-ar fi întors la nava-mamă şi nu avea să-şi mai trimită razele în jos spre noi prea curând.

Capitolul 34

Ne-am instalat la hotelul Trenton, o pensiune modestă pe malul stâng al Senei, nu departe de Grădinile Luxembourg, la o stradă sau două distanţă de Sorbona. Era o extravaganţă pentru bugetele noastre limitate, dar Jack a susţinut că merită. Aveam să fim în Paris împreună pentru prima oară şi nu se făcea să ne înghesuim într-un hostel ieftin ca să comemorăm un astfel de moment.

Ca întotdeauna, Raef cunoştea pe cineva, a încheiat o afacere cumva. Abilităţile lui Raef păreau un sac fără fund.

Camerele nu erau cine ştie ce; nu fuseseră modernizate de secole, dar fiecare avea câte un balconaş, destul de spaţios cât să intre un fotoliu, dacă îl aşezai pe lateral. Raef şi Constance aveau o cameră la etajul întâi, mai jos şi mai în dreapta faţă de a noastră. De la balconul nostru puteam vedea vârfurile acoperişurilor, jgheaburile de olane roşii şi gurile de aerisire din aluminiu, iar Jack mi-a promis că, în orice clipă, zi sau noapte, Quasimodo, Cocoşatul de la Notre-Dame, ar putea intra pe fereastra dormitorului nostru.

S-a aşezat pe pat şi m-a privit cum desfăceam bagajele. Am pus câteva lucruri în baia micuţă, încercând să fiu ordonată. Patul dublu făcea dificilă preumblarea prin cameră. M-am lovit la picioare de două ori în rama patului, a doua oară atât de rău, că a trebuit să stau o secundă nemişcată, strângând din ochi. Jack părea să aibă o idee mai bună. Arăta pregătit pentru acel pui de somn pe care ni-l promiseserăm – Raef şi Constance sugeraseră acelaşi lucru – înainte de a ne întâlni ca să pornim în explorare.

– Ești bine? m-a întrebat Jack, când m-a văzut înțepenind și schimonosindu-mă de durere.

– Afurisitul ăsta de pat.

– De ce nu vii în pat, lângă mine? Așa, n-o să-ți mai pună piedici.

Am încuviințat din cap și m-am suit în pat, lângă el; piciorul încă mă ustura ca ars cu torța. Cu capetele pe pernă, ne puteam uita afară, la Parisul din miezul zilei. Am zâmbit, gândindu-mă cât de bine era să fiu la Paris. Soarele nu părea să dogorească prea tare; câțiva nori leneși își croiau drum pe cerul cenușiu și păreau să adune culoarea zilei în pântecele lor umflate.

– Mă doare un pic capul, a zis Jack.

– Ești bine?

– Sunt bine.

A ridicat din umeri.

– Poți să-ți dau ceva? Să fac ceva pentru tine?

– Sex, a zis el. Sex pervers.

Mi-am ridicat capul de pe pernă și m-am uitat la el. Zâmbea. Era un zâmbet șters. Nu se simțea bine, îmi dădeam seama, și avea o paloare bolnăvicioasă.

– Vorbesc serios, Jack. Ești bine?

A ridicat din nou din umeri. Încerca să adopte o mină curajoasă, dar în mod clar nu se simțea bine.

– Lasă-mă să dorm puțin, a zis el. O să fiu bine peste o oră.

– Bine. Dacă nu sunt aici când te trezești înseamnă că m-a răpit Cocoșatul.

– E bine de știut.

L-am sărutat ușor pe obraz. I-am simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet, dar nu s-a mișcat.

Am dormit mult. M-am trezit la jumătatea după-amiezii, iar Jack încă dormea buștean lângă mine. Se întorsese și nu-i mai puteam vedea fața. Nu voiam să zgâlțâi patul riscând să-l trezesc, așa că m-am strecurat în vârful picioarelor la baie, m-am spălat pe ochi, pe dinți, m-am pieptănat rapid, apoi am scris un bilet și l-am prins de oglindă.

Somnorosule, sună-mă când te trezești. Sper că te simți mai bine.

M-am furișat pe ușă și am ieșit să explorez Parisul de una singură.

*

Mi-am cumpărat o *crêpe du fromage* şi o cafea cu lapte de la o tonetă din faţa parcului Grădinile Luxembourg; m-am dus cu ele la o măsuţă de lângă o statuie a zeului Pan, nu departe de intrare. Mi-era foame, dar voiam totodată să încerc senzaţia de a mânca ceva de una singură în parcul pe care Hemingway îl făcuse faimos. Mă aşezasem sub un castan mare, aflat deja la sfârşitul perioadei de coacere a fructelor; castanele imense erau risipite la poalele lui, unele dintre ele călcate în picioare şi strivite. Am mâncat încet, ciugulind din clătita delicioasă. Avea gust de iarbă şi de pajişti, iar brânza era caldă şi dulce. Cafeaua avea o vâscozitate neagră, densă, o textură pe care nu o mai întâlnisem la o cafea până atunci. Cele două arome şi texturi – consistenţa pufoasă, moale a clătitei echilibrată de savoarea bogată a cafelei – m-au făcut fericită într-un mod special, foarte plăcut. Iată, eram din nou pe Malul Stâng al Parisului, la sfârşitul verii, şi stăteam în Grădinile Luxembourg, împresurată de uriaşii arbori şi de pajiştile verzi, exact în locul unde Hemingway, şi Hadley, şi Bumpy stătuseră cu decenii înainte, în perioada interbelică.

Era uşor prostesc şi din cale-afară de romantic, dar nu-mi păsa. Mi-am scos iPadul şi am citit Hemingway. Am citit din *Sărbătoarea continuă*, pe care o citisem şi în timpul primei mele excursii la Paris. Am trecut cu privirea în diagonală peste pagini, zăbovind asupra fragmentelor pe marginea cărora făcusem adnotări sau pe care le subliniasem. Încă mă fermeca Hemingway. Scria: „Am mâncat bine şi ieftin, şi am băut bine şi ieftin, şi am dormit bine şi confortabil împreună, şi ne-am iubit".

Am citit asta de vreo câteva ori. M-am gândit la Jack şi la ceea ce voiam eu.

Am luat o ultimă şi scurtă înghiţitură de cafea şi am întors farfuria invers, astfel încât bucăţelele rămase din clătită să poată fi şterpelite de puzderia de porumbei care dădeau târcoale mesei, niciodată prea departe, întotdeauna uguind, ca apa sau ca nişte păsări făcute din sticlă.

Încă mai zăboveam, golită, dar mulţumită, când telefonul a scos un sunet scurt.

Unde te ţine prizonieră Quasimodo? scria în mesaj.

Grădinile Luxembourg, am răspuns eu. *Vino să stai cu mine.*

*

– Trebuie să pornim într-o misiune secretă, a zis Jack, dându-mi un sărut fugar şi aşezându-se lângă mine. Nu ne întâlnim cu Raef şi Constance decât mai târziu. Avem toată seara pentru noi.

– Mai întâi, spune-mi cum te simţi.

– Sunt bine.

– Într-adevăr? Sau doar faci pe viteazul?

– Nu, mă simt bine, serios. Jur.

– Ai dormit profund. Nu te-ai trezit deloc când am plecat.

El a zâmbit, a întins o mână şi mi-a dat o şuviţă de păr după ureche.

– Ai mâncat? m-a întrebat.

– O clătită şi o cafea.

El a încuviinţat din cap. A luat o mină serioasă pentru o secundă şi s-a întors spre mine.

– Ăsta e parcul lui Hemingway, nu-i aşa?

– Da.

– Când era tânăr, şi-a plimbat copilul pe aici, nu?

Am dat aprobator din cap.

– Obişnuia să sucească gâtul porumbeilor şi să-i ascundă sub scutecul copilului, am zis eu. Erau atât de faliţi, că aveau nevoie de porumbei ca să se hrănească.

Jack a zâmbit cu blândeţe.

A întins mâna peste masă, spre mâna mea.

Îmi plăcea greutatea mâinii lui. Îmi plăcea cum mi-o acoperea şi mi-o cuprindea pe a mea.

Telefonul meu a bâzâit mai înainte să apucăm să ne mişcăm. Mă suna Mamozaurus, dar nu i-am răspuns.

Am rămas aşezaţi o vreme, privind parcul întunecându-se. Era o seară splendidă. Mai târziu, a apărut un bărbat înalt, plimbând un terrier Jack Russell, şi ne-am uitat după ei cum se îndepărtează pe alee. Arătau nostim împreună; picioarele scurte ale căţelului păreau să se mişte de o mie de ori mai rapid decât ale omului. Era un căţel bine dresat. Se mişca precum un balon legat de capătul unui băţ.

Ne-am întors în cameră în amurg. Mă simţeam îmbătată de fericire. Jack s-a întins din nou pe pat şi a adormit. Bănuiesc că nu se

simţea foarte bine. M-am aşezat pe fotoliul din balcon şi m-am uitat la Paris. Mi-am deschis iPadul, dar n-am citit. Voiam să respir Parisul înlăuntrul fiinţei mele. Voiam să captez o parte din el, ca s-o pot duce cu mine. Am văzut porumbeii coborând din zbor pe acoperişurile de ardezie, pentru a înnopta, şi am privit un avion mic tăind cerul. Unul câte unul, felinarele s-au aprins jos, pe stradă, şi curând clădirea licărea cu lumini galbene, lumini de cocktail, acolo unde oamenii se întorceau în case şi îşi începeau seara. Am privit totul şi am spus nu o rugăciune, nu un memoriu pentru Dumnezeu sau vreun creator misterios din cer, ci pentru viaţă, pentru acel ceva ce îi mânase pe Hadley, şi pe Ernest, şi pe toţi ceilalţi să vină la Paris ca să descopere ceea ce nici nu bănuiseră că le trebuia. Şi eu venisem, iar acum mă pregăteam să spun adio, dar mi-am jurat să nu părăsesc niciodată Parisul pe de-a-ntregul, ci să-l iau cu mine, să-l păstrez ca pe secretul meu, pe care să-l vizitez ori de câte ori viaţa avea să-mi permită.

Puţin mai târziu, Constance a bătut la uşă.

– Încă doarme? a şoptit ea, când i-am deschis uşa şi a intrat în hol.

– Doarme. Nu sunt sigură că se simte prea bine.

– Raef zicea că nu e prea departe clubul la care o să mergem. Îţi trimit mesaj cu adresa. Ne vedem mai târziu?

– Sper.

Constance m-a îmbrăţişat scurt. Mirosea a proaspăt şi a săpunul ei preferat.

– Noi ne ducem să mâncăm ceva cu nişte prieteni de-ai lui Raef, apoi plecăm de acolo. Dar planul e să ajungem la club. O să-ţi dau mesaj dacă se schimbă ceva.

– La ce oră ajungeţi acolo?

– Târziu, probabil. Totul e târziu în lumea jazzului.

– Bine, trimite-mi un mesaj ca să ştiu ce faceţi.

Ea a încuviinţat din cap. Apoi a plecat.

Stând în balconaş după plecarea lui Constance, am spicuit câteva pasaje din jurnalul bunicului lui Jack. Îl ţineam în poală şi am mutat fotoliul până am avut suficientă lumină ca să-l citesc.

Era un document remarcabil. Scrisul era extraordinar de cult, iar paragrafele şi observaţiile erau expuse cu acurateţe şi cu un condei sigur. Era, de asemenea, şi un excelent desenator. Făcea schiţe clădirilor, florilor, bulevardelor şi podurilor. Părea atras mai cu seamă de arhitectură, deşi avea gusturi variate. Avea un ochi priceput pentru imagini şi pentru micile detalii.

Era uşor de văzut ce anume din jurnal îl atrăgea pe Jack. Bunicul lui fusese un om blajin, plin de compasiune. Scrisese despre copiii şi animale care suferiseră urmările războiului. Scrisese despre bombardamente şi despre mirosul de termit care încă plutea în aer. De asemenea, găsise frumuseţe în toată devastarea, iar desenele lui – simple schiţe, nesofisticate, în cea mai mare parte – posedau un primitivism elegant care nu avea nevoie să fie descris în cuvinte.

Încă citeam, complet absorbită, când Jack a şoptit:

– Hei.

– Te-ai trezit? Cum te simţi?

Am lăsat jurnalul jos şi m-am urcat în pat, lângă el.

– Mai bine.

– Cu adevărat mai bine sau faci pe curajosul?

– Nu, cred că mi-am revenit. S-ar putea să fie o toxiinfecţie alimentară. Am un stomac foarte sensibil. Ţi-ar putea prinde bine să ştii asta.

I-am pus o mână pe frunte. Era cald, dar nu avea febră.

– Am fost îngrijorată pentru tine. Încă sunt. Crezi că ar trebui să căutăm un doctor?

– Eşti drăguţă. Dar sunt bine.

– Probabil eşti lihnit de foame.

– Ce-avem pe aici?

– Resturi, Jack. Dau o fugă până jos să-ţi aduc ceva.

– Nu, hai să gust din ce mai e pe aici. O să fie bine.

L-am sărutat uşor, m-am dat jos din pat şi mi-a luat câteva minute să încropesc o gustare la întâmplare. Nu era cine ştie ce. I-am dat câteva rămăşiţe dintr-o pâine pe care o aveam noi din rucsacul meu, un măr şi o sticlă de ice tea.

El s-a dus la baie, până am făcut eu toate astea, și l-am auzit că se spăla. Când s-a întors, arăta ceva mai bine.

– Nici măcar nu te-am întrebat dacă știi să gătești, a zis el, urcându-se din nou în pat. Te pricepi la bucătărie?

– Nu prea. Tu?

– Mă descurc. Știu să fac vreo zece feluri de mâncare. Plus chestiile elementare.

– Păi, nu mă judeca după gustarea asta sărăcăcioasă. N-am avut din ce să fac prea multe.

– Apreciez c-o faci și că stai cu mine.

I-am întins tava improvizată, cu mâncarea aranjată pe tocătorul pe care Amy îl donase. M-am așezat lângă el. A mâncat încet, ciugulind din mâncare și mestecând cu grijă, ca să vadă cum îi pică fiecare aliment și cum se simte. A băut ceaiul din două înghițituri. I-am dat restul sticlei cu apă.

– Citeam din jurnalul bunicului tău, am zis eu. E minunat, Jack. Te-ai gândit vreodată să-l publici?

– M-am gândit. Am vorbit cu tata o dată, și el s-a întrebat de ce ar fi cineva interesat de călătoria unui om prin Europa după război.

– Și de ce n-ar fi? Cred că oricine i-ar putea vedea valoarea.

– Asta a fost și argumentul meu. Cea mai mare îngrijorare a mea despre scrierea unei cărți cu capitole alternative e dacă m-aș putea ridica la nivelul stilului său. E mai bun decât mine.

– Mă îndoiesc. Dar cum de a învățat el să scrie atât de bine?

– Vrei să spui pentru un băiat de fermă, de la țară, din Vermont? Nu știu. M-am gândit și eu la asta. Tatăl lui a fost veterinar. Aveau cărți acasă, chestii de genul ăsta. Mama lui a fost moașă. A citit mai mult literatură clasică. Ovidiu și Sofocle. A învățat carte, dar literatura clasică i-a fost întotdeauna la îndemână. Nopțile pot fi lungi în Vermont și, când ești fermier, nu ai multe de făcut iarna. Citea la gura focului sau a sobei cu lemne. L-am văzut odată vorbind cu un profesor de literatură clasică de la Universitatea din Vermont și am observat cum s-a schimbat la față profesorul când și-a dat seama cât de erudit era bunicul. A fost un om remarcabil.

– Ești norocos că ai jurnalul lui. Tata sau mama ta l-a citit vreodată?

– Nu cum l-am citit eu. Sau cum îl citesc, mai bine zis. Nu cred că tata a ştiut prea bine să-l înţeleagă. Îl făcea să se simtă inconfortabil, cumva. S-a gândit, bănuiesc, că jurnalul dovedeşte că bunicul nu era mulţumit cu viaţa lui la fermă – că avusese ambiţii mai mari, dar renunţase la ele pentru a se stabili în Vermont. Cred că tata l-a citit aproape ca pe un avertisment. Bănuiesc, dar impresia asta am avut-o.

N-am mai vorbit o vreme. Jack a continuat să mănânce în acelaşi ritm. Când şi când, se oprea, pândindu-şi reacţia corpului la mâncare.

– Tu ştiai de Constance că se gândeşte să plece în Australia cu Raef? am întrebat când a încetinit ritmul în care mânca. Se gândeşte să se ducă acolo în loc să se întoarcă acasă. Cel puţin, pentru o vreme.

– Ştiu că el e nebun după ea.

M-am uitat la el. Privirile ni s-au încrucişat.

– Şi tu eşti nebun după mine. Asta e următorul lucru de spus, Jack.

– Şi eu sunt nebun după tine.

– Prea târziu. Nu merge când trebuie să-ţi arăt eu cartea pe care s-o joci.

– Sunt nebun după tine. Dar întotdeauna m-am întrebat ce înseamnă asta. Chiar e un compliment? Oare vrem ca oamenii să fie nebuni în jurul nostru?

– E o expresie idiomatică, cred.

– Şi dac-ar fi într-adevăr nebuni? Ar fi de bine? Un hărţuitor nu e nebun după persoana pe care o urmăreşte? Nu cred că ar trebui să spună cineva că e nebun după o altă persoană decât dacă e un hărţuitor autentic. Atunci, da. Şi, de asemenea, nu cred că se cuvine să spui *nebun*. Îi iei în derâdere pe cei care sunt cu adevărat săriţi de pe fix.

– Ai o gândire ciudată, Jack.

– Mă simt mai bine. Cred că ar trebui să încercăm să ieşim, a zis el. Dacă eşti gata.

– Te simţi destul de întremat?

– Desigur.

– Vorbeşti serios? Eşti cam palid.

– Sunt cu adevărat mai bine, a zis el, încărcându-şi vocea cu aluzii sexuale, dar era prefăcătorie.

M-a înşfăcat şi m-a tras mai aproape de el.

Capitolul 35

Jack şi Raef au dispărut în ziua următoare. Au spus că se întorc până seara, să nu ne facem griji.

Eu şi Constance ne-am dus la Notre-Dame.

Mai fuseserăm la catedrală, în prima noastră vizită la Paris, dar pentru Constance, care studia sfinţii, Notre-Dame era o clădire vie, care respira şi îşi dezvăluia câte un secret ori de câte ori o priveai. Avea o abordare sistematică: am stat în afara clădirii multă vreme, lăsându-ne ochii să se desfete în voie. Cunoştea istoria catedralei, bineînţeles: cum construcţia începuse în 1163 şi fusese nevoie de mai bine de un secol ca să fie finalizată; cum găzduise sute de evenimente politice şi religioase importante; că se afla pe Île de la Cité; că aici a fost cântat „Te Deum" la sfârşitul ambelor războaie mondiale. Dar, pentru Constance, toate acestea constituiau un fundal.

Ea venise s-o vadă pe Maria.

Era obsesia ei. Dintre toţi sfinţii, pe Maria o iubea cel mai mult, iar Notre-Dame – Stăpâna Noastră – conţinea treizeci şi şapte de statui ale Mariei. Însă obsesia şi mai profundă a lui Constance era statuia Mariei cu pruncul Iisus de pe stâlpul despărţitor al Portalului Fecioarei. Statuia fusese adusă din capela Saint Aignan, din străvechea mănăstire Cloître des Chanoines, şi o înlocuise pe Fecioara din secolul al treisprezecelea, doborâtă în 1793.

– Iat-o, mi-a spus Constance când am intrat, în sfârşit, în clădire şi am ajuns în dreptul ei. Şi-a strecurat braţul pe sub al meu, iar ochii au

început să i se umple de lacrimi în timp ce o descria. Acesta e Altarul Fecioarei. Se află aici din secolul al doisprezecelea – altarul, deşi nu a avut mereu aceeaşi statuie. *Regardez!* Nu arată cu adevărat spectaculos până ce nu te opreşti s-o studiezi. O vezi? E o mamă tânără, Heather. Asta îmi place în mod deosebit la ea. E o tânără căreia i s-a cerut să ţină în pântece şi în braţe divinul. Ceea ce admir la statuia asta este ambivalenţa. Poţi să-ţi dai seama că e fermecată de prunc. Îl vezi? Se joacă cu o fibulă din mantia mamei şi nu se uită direct la ea, iar şoldul ei e în afară. Ador şoldurile femeilor, mai ales când ies în afară. Vezi? Îl împinge în afară ca să-şi ţină pruncul, mântuitorul lumii, şi totul se sprijină pe şoldul unei femei. Însă, în centrul întregii scene maiestuoase, se află această femeie micuţă, timidă şi pruncul ei iubit. De aceea mă emoţionează statuia asta. Am citit despre ea de nenumărate ori, şi s-o văd acum... ştii, au avut loc multe convertiri aici, în faţa Stăpânei Noastre. Oamenii s-au convertit într-o clipă, după prima privire pe care i-au aruncat-o. Ştiu, ştiu, nici eu nu sunt prea convinsă, dar, Heather, cred în nevoia omenească de credinţă, iar asta e întruchiparea acestei idei.

Am iubit-o pe Constance. Am iubit-o mai mult decât orice pe lume.

Jack m-a dus în pat, în a doua parte a după-amiezii, şi m-a devorat. Uşile balconului au rămas larg deschise, iar soarele puternic al Parisului a încălzit vreo jumătate de metru din podeaua camerei. El îmi punea boabe de struguri între buze şi mă săruta cu ele, şi era amuzant, şi copilăreşte, şi incredibil de pasional. Trupurile noastre se mişcau perfect. El era brutal uneori de parcă ar fi trecut prin ceva ca să fie cu mine, de parcă trupul lui ar fi conţinut un element care era peşte, şi ADN, şi apă de mare, şi trebuia să fie eliberat, trebuia să fie răspândit mai departe, şi m-am gândit la Maria – absurd – şi la surpriza sarcinii şi la greutatea pruncului Hristos pe şoldul ei. Toate se amestecau, corpul splendid al lui Jack, misterioasa lui absenţă de mai devreme, soarele, căldura zilei, mirosul Parisului, murdar, ca al oricărui oraş plin de noxe şi forfotă, şi m-am dăruit lui, l-am tras

mai adânc în mine, m-am deschis pentru el şi am pierdut graniţa dintre noi.

După aceea, m-am odihnit cu capul pe umărul lui. El îmi gâdila spatele încet, calm, cu tulpina unei violete cumpărate de la o femeie care vindea nu-mă-uita pentru un fond al soldaţilor. Făcea mici desene pe spatele meu, iar respiraţia mea sălta în ritmul respiraţiei lui.

N-am făcut nimic altceva decât să stau rezemată de el, trupurile noastre răcorindu-se împreună.

– Cum e sexul nostru? a întrebat el puţin mai târziu. E din categoria spectaculos sau numai în regulă?

– Oh, tu răspunzi primul la asta, prietene.

– E o întrebare oribilă, nu-i aşa? Dacă spui că e grozav, şi cealaltă persoană gândeşte că e doar aşa şi-aşa, atunci ai creat o uriaşă prăpastie de comunicare. Dacă spui că e plăcut, dar nu grozav, şi cealaltă persoană crede că a fost *minunat*, atunci ţi-ai insultat partenerul. E una dintre marile dileme ale vieţii moderne.

– E ca excursia la Phoenix.

El s-a ridicat puţin şi s-a uitat la mine.

– E o poveste veche din familia mea, i-am explicat. Cu mult timp în urmă, mama şi tata au avut o ocazie de a se duce la Phoenix. S-au dus şi a fost oribil. Tot timpul, tata s-a gândit că mama voise să meargă acolo, iar mama se gândise că tata voise să meargă. Asta se numeşte o călătorie la Phoenix în familia mea.

– Şi morala poveştii este...?

– Că trebuie să-i spui adevărul partenerului tău.

– Cred că eşti delicioasă la pat, a zis el. Îmi place să fac dragoste cu tine.

– Mă bucur că simţi astfel. Pentru mine, e doar aşa şi-aşa.

Mâna lui a încetinit pe spatele meu. Mi-am întors capul ca să mă poată vedea zâmbind.

– Eşti o trădătoare, a zis el. O trădătoare groaznică.

– Mă răvăşeşti complet, Jack. Îmi atingi toate corzile sensibile.

– Bine, mă bucur.

– Într-un fel aşa şi-aşa.

A încercat să mă împingă jos din pat. M-am apucat de talia lui şi m-am ţinut bine. Atunci m-a tras deasupra lui – şi mi-a plăcut nespus puterea lui, felul în care mă putea mişca după cum voia – şi m-a sărutat pătimaş. Ne-am sărutat îndelung cu uşa balconului deschisă şi lumina Parisului scăzând în intensitate spre înserare. Ne-am spus unul altuia cât de îmbătător iubeam. Săruturile s-au înlănţuit, de teamă să nu lăsăm nimic să ne scape sau să ne despartă.

La apus, Jack m-a luat ca să plantăm un copac.

Nici că m-ar fi putut surprinde mai tare. După ce m-a lăsat singură vreo oră, a venit în camera noastră de la hotelul Trenton cu un mic frasin învelit într-o pânză de sac. Copăcelul părea viguros, dar era un puiet, o plantă plăpândă, care nu-mi trecea de genunchi.

El l-a dus în balcon şi m-a pus să fac un salut tip *Regele Leu*. L-am ţinut sus şi l-am prezentat câmpurilor Africii – sau ale Parisului. Era amuzant. El a cântat melodia *Regelui Leu* şi m-a invitat să mă alătur la Cercul vieţii.

– Aşadar, despre ce e vorba? am întrebat, încântată.

Deja încântată.

Adusese două sticle cu vin roşu, ambele fără etichetă. Era tipic pentru Jack să găsească vin la câte un vânzător particular. M-a pus să ţin copacul – se purta cu el precum cu un copil mic –, până a deschis el prima sticlă. A tras două scaune în balcon. Locul era strâmt, dar amândoi reuşeam să stăm cu picioarele în afară, cel puţin.

– Bem în sănătatea lui, a zis Jack. Pentru viaţa lungă a unui copac.

– Pentru sănătatea lui, am zis, ridicând paharul.

El a sorbit din vin şi l-a apreciat.

– Nu-i rău, a zis, zâmbind.

Arăta incredibil de frumos şi de fericit, însufleţit pentru toate lucrurile din jurul lui. Mi-a tăiat răsuflarea cu înfăţişarea lui din momentul acela.

– Un copac este o săgeată lansată în viitor, a zis el, cu o seriozitatea prefăcută. O să plantăm un copac în noaptea asta. O să ne tăiem câte o şuviţă din păr şi o să le îngropăm la rădăcina copacului. O să mergem în Grădinile Luxembourg şi o să plantăm un copac care să ţină

umbră oricărui viitor Hemingway. Poţi să-l vizitezi, ori de câte ori vii la Paris. Toate celelalte din lume vor trece, cu urcuşuri şi coborâşuri, dar copacul tău – copacul *nostru* – va continua să crească. Vor putea să-l viziteze şi nepoţii noştri.

– O să avem copii curând? Asta ar fi bine de ştiut.

El s-a uitat la mine şi a făcut o faţă amuzantă. Ochii îi păreau vii şi fericiţi peste buza paharului. A jucat puţin din sprâncene.

– Lumea e imprevizibilă, a zis. Nu poţi să plănuieşti totul. Nici măcar cu o drăcie de agendă super de lux Smythson.

– Crezi că autorităţile o să ne lase să plantăm un copac în parc fără vreo obiecţie?

– O, Heather, grijulia şi scrupuloasa mea Heather. O să-l plantăm fără ştirea lor. Grădinari ninja. Cine ar putea urî un copac plantat? Cine l-ar smulge? Odată ce e în pământ, o să fie în siguranţă. Înţelegi cât de isteaţă e treaba asta? Poate că nici n-o să mergem în parc, deşi acela ar fi cel mai bun habitat pentru un copac. L-am putea planta într-una din parcelele alea mici de pământ de pe bulevarde. Copacul o să aibă o viaţă mai riscantă, dar s-ar putea să i se potrivească. Poate că e un copac rebel. Poate că viaţa bucolică nu e pentru copacul nostru.

– De ce un frasin?

– Frasin european, a precizat el, golind paharul pe jumătate. A umplut din nou paharele amândurora. E longeviv, în primul rând. Şi e obişnuit. Nimeni nu-l va socoti nelalocul lui. Omul mi-a dat un cartonaş – tipul de la magazinul cu produse de grădinărit. Frasinul îşi are propriul semn runic – un A şi un E alipite. Se crede că vine din engleza veche sau germană şi înseamnă *Esche.*

– Ţi-ai făcut temele. Sunt impresionată.

– Aşa şi trebuie, a zis el şi s-a aplecat să mă sărute. Dacă ne iese planul, copacul va trăi un secol sau mai mult. Gândeşte-te la asta! „Priviţi-mi lucrarea măreaţă" sau „Priviţi-mi lucrarea, voi, cei puternici", cam aşa ceva. Din ce era, din Keats? Sau din *Ozymandias*, de Shelley? În orice caz, un romantic, nu?

– Mi-amintesc că am citit-o în liceu.

– Deci, în timp ce lumea decade şi se năruieşte, copacul nostru, măreţul frasin, se va înălţa triumfător spre cer! Ce zici de asta?

– Zic da. Zic da la tot, Jack.

– Bine, atunci hai să terminăm paharele astea de vin şi putem pleca. Ai nişte ojă?

– Puţină, cred. Stai aşa.

De unde venise omul ăsta? Cum de nimerise în viaţa mea? Şi de ce oare pofta lui de viaţă mă molipsise deja şi pe mine?

M-am dus la baie şi m-am întors cu o sticluţă cu ojă. Era aproape goală. I-am dat-o lui Jack. El avea o piatră turtită pe care o găsise undeva, şi acum o curăţa cu grijă.

– Nemurirea noastră, a zis el.

A agitat sticluţa cu ojă, apoi, cu atenţie, cu mişcări sigure, a scris numele noastre pe piatră. Le-a închis într-o inimă caraghioasă. Şi-a scos briceagul elveţian şi mi l-a întins.

– Poftim, taie-mi o şuviţă de păr, te rog. Apoi o să-ţi tai şi eu una.

I-am tăiat un cârlionţ de deasupra urechii drepte. El a luat câteva fire de la vârfurile părului meu, de lângă umărul stâng. A legat ambele şuviţe cu un fir desprins din pânza de sac în care era înfăşurat copacul.

– Perfect, a zis el, cu mâinile ocupate, cu ochii încă sclipind fericiţi, o să le plantăm aşa, fără nimic care să le protejeze, dar în cazul ăsta, părul o să putrezească, şi oja o să se şteargă. Am găsit. A înşfăcat o casoletă pe care o aveam de la un pepene cumpărat mai devreme. Nu la fel de romantic, probabil, dar poate că aşa o să dureze mai mult. Ce zici? Mai vrei să adaugi ceva?

Am încuviinţat din cap. Am luat piatra de la el şi am scris, sub numele noastre, deviza mea preferată:

„Să urăşti ce e fals; să ceri ce e adevărat."

Jack a citit-o, a dat aprobator din cap, apoi m-a sărutat pe buze.

– Raef şi Constance n-au vrut să vină? am şoptit eu.

– Nu i-am invitat. Asta ne priveşte pe noi, nu pe ei.

I-am strâns mâna.

Era întuneric. Bulevardul Saint-Michel răspândea destulă lumină ca să vedem ce facem, dar ne ţineam în umbre. Uneltele noastre de grădinărit erau lamentabile. Aveam un singur cuţit de masă, un bidon din plastic cu apă, casoleta, nimic altceva. Dar faptul că făceam ceva

interzis îmi dădea fiori. Parcul era închis, dar Jack era convins că unii oameni intrau acolo şi noaptea. Era pur şi simplu logic, gândea el. Chiar dacă eram prinşi, a spus el, nu ne vor aresta. Francezii, susţinea el, nu vor rezista unei poveşti de dragoste.

Eu mă simţeam de parc-aş fi avut zece ani şi eram în toiul unui joc de-a v-aţi ascunselea.

Asta, mi-am dat eu seama, era ceva ce îmi voi aminti toată viaţa. Mai mult decât o fotografie. Mai mult decât o vizită la muzeu. Vreme de un secol, un copac va creşte în mijlocul Parisului, şi numele meu şi al lui Jack vor dăinui la rădăcina lui. Acesta era modul lui Jack de a trăi în lume.

– Căutăm un loc care să nu bată la ochi, un loc retras şi modest. Nimic măreţ sau spectaculos, bine? Vrem ca frasinul nostru să nu atragă atenţia în primii douăzeci de ani ai vieţii lui. Apoi, oh, iubito, o să înceapă să domine împrejurimile. Apoi o să devină cel mai straşnic arbore dintre toţi. Mă urmăreşti?

– Da. Fir-ar să fie, da.

– Bun, începem. Ce zici de locul ăla? Nu e cine ştie ce, dar e sigur, cred. E aproape de mesele cafenelei. Mâine, ne putem întoarce să-l vedem. N-ar fi frumos?

Am traversat pe furiş o pajişte largă, atenţi la poziţia noastră în luminile dinspre bulevardul Saint-Michel. Când am ajuns la porţiunea cu pământ, Jack a cercetat rapid locul, apoi a sugerat un colţ din dreapta.

– Nu sunt alţi copaci mari aici, a zis el, lăsându-se în genunchi şi începând să sape. N-o să aibă concurenţi. O să arate ca o plantă crescută de capul ei sau un copac pe care l-a plantat vreun voluntar şi apoi a uitat de el. N-o să existe motiv să-l scoată cineva din pământ. Nu aici, în zona asta retrasă. E bine aici? Îţi place locul ăsta?

– E perfect. Merge.

– Bine, pământul e moale. E uşor. Eşti gata? O să-l aşezăm în groapă amândoi. Hai.

Îmi tremurau mâinile. Nu le puteam controla. Au tremurat aşa până când Jack şi-a pus mâinile peste ale mele şi le-a oprit.

- E copacul nostru, a şoptit el. Al nimănui altcuiva. Întotdeauna o să fie al nostru.

- În Paris.

- Copacul nostru din Paris, a zis el. Măreţul Esche.

Am pus în groapă, lângă rădăcinile firave, cutia din plastic cu şuviţele noastre de păr şi cu piatra. Apoi am umplut groapa la loc cu pământ şi l-am netezit în jurul trunchiului. Ne-am dat silinţa să-l facem să pară că fusese dintotdeauna acolo. Jack mi-a întins bidonul cu apă.

- Apa scoate aerul din sol, a zis el. Îi dă prima oară de băut în noua lui casă.

Am turnat apa cu grijă, în jurul bazei copacului. Pan, nu foarte departe, ne privea în lumina fixă de la intrarea în parc. Părea că ne aprobă gestul.

Capitolul 36

2 august 1947

Am petrecut noaptea în Paris și m-am dus la cursele de la Longchamps de sâmbătă. Cursele n-au fost cine știe ce; caii păreau neîngrijiți. Era o minune că nu fuseseră mâncați sau uciși direct de vreo bombă. Mi-a plăcut să urmăresc culorile călăreților: verdele strălucitor, galbenul și stacojiul. În timpul unei curse, un câine a scăpat din lesă și s-a luat după plutonul cailor. Un om din spatele meu a zis că ar fi trebuit să parieze pe câine, căci el măcar a alergat cât a putut de repede, spre deosebire de gloabele nenorocite pe care pariase. Asta i-a făcut pe toți cei din jur să izbucnească în râs. A râs și el, dar ochii lui nu râdeau.

Constance stând cu Raef în lumina dimineții. Un chelner măturând trotuarul în fața restaurantului său. Cinci porumbei ciugulind printre picioarele lui, de vreo câteva ori repezindu-se înainte ca să vadă ce adunase mătura chelnerului. Constance verificându-și poșeta, rucsacul, bătându-se cu mâinile peste buzunare ca să fie sigură că nu uitase nimic. Raef, bărbatul ei, preocupându-se de bagaje, făcând o ultimă verificare, cercetând dacă cutare încheietoare sau cutare cataramă era bine strânsă și închisă. Părul lui Constance blond, moale și frumos în lumina aceea, hainele cu care era îmbrăcată, alese cu grijă dintre cele pe care le avea la ea, atenția ei, doar pentru o clipă, atrasă de porumbeii adunați în spate.

„Constance în Paris", mi-am spus eu. „Aceasta e o amintire de păstrat. Constance plecând în Australia cu *adevăratul* ei."

Am zâmbit. Draga mea Constance, fata de pe bicicleta Schwinn, pasionata de sfinți, admiratoarea statuilor Fecioarei Maria.

Ea s-a întors și m-a surprins privind-o. Era pe drumul ei. Avea să meargă cu Raef la gară, apoi la aeroport, apoi cu un avion care s-o ducă în Australia. O așteptau zile întregi de călătorie, ore întregi petrecute în autobuze și în mașini, până departe, la Ayers Rock, până la nisipurile roșii și lutul din vestul Australiei. Era o aventură, o șansă, iar ea a stat pentru o clipă temătoare. Mi-a zâmbit, apoi și-a scos eșarfa și a aruncat-o în sus. Porumbeii, confundând eșarfa cu un șoim, au explodat în jurul picioarelor ei. S-au ridicat iute în zbor, bătând zgomotos și viguros din aripi ca să urce mai sus, iar Constance a zâmbit larg. Știa ce făcuse: trimisese dinadins porumbeii în aer. Stătea în lumina dimineții, părăsindu-mă, dar fixându-se în memoria mea pentru ultima oară.

În ultima zi, eu și Jack ne-am dus la Longchamps, la hipodromul din Bois de Boulogne. Am ales o zi minunată. Temperatura scăzuse, iar toamna adevărată se furișase peste noapte. Purtam un pulover, la fel și Jack. Am luat un autobuz, recomandat de hotel, care era aproape gol. Șoferul, un individ gras cu o mustață groasă, ale cărei capete atârnau mult în jos, asculta un meci de fotbal în timp ce conducea. Jack a presupus că meciul trebuie să fi fost dat în reluare, pentru că era prea devreme pentru un meci difuzat live. Autobuzul a ieșit din oraș și a intrat în pădurea Bois de Boulogne. Jack a zis de vreo câteva ori că semăna cu Vermontul.

– Ți-e dor de Vermont? l-am întrebat.

El a încuviințat din cap. Mi-a strâns mâna. Ceilalți călători studiau broșurile curselor de cai. Jack se uita la marginea împădurită a drumului.

– Îmi place nespus Vermontul, a reluat el, după o vreme. S-ar putea să nici nu fie vorba de vreun sentiment de dragoste. E pur și simplu în mine – anotimpurile, pajiștile deschise și iernile crâncen de reci. Nu te poți bizui pe nimic iarna, în Vermont. Totul stă să înghețe și

să se crape și, oricât de brutal ar părea, e totuși fragil. Foarte fragil. Dacă te uiți cu atenție, poți observa fragilitatea pretutindeni. Îmi amintesc că am văzut o dată malul unui râu, iar gheața prinsese o broască. Nu știu dacă broasca era vie sau moartă când o înconjurase gheața, dar i se putea vedea clar corpul sub gheață. Era un mormânt, dar era deopotrivă frumos. Nici nu știu cum să descriu ce-am simțit. Încă mă mai întreb dacă o năucise ceva sau dacă nu izbutise să mai iasă din apă, ori dacă se gândise că mai avea parte de o zi frumoasă și apoi vremea se schimbase brusc. Nu e asta oare o metaforă pentru viață? Cu toții ne gândim că mai avem parte de o zi frumoasă, dar poate că nu mai avem. Oricum, gheața arăta albastră, mai puțin în locul unde acoperise broasca; acolo era verde-albăstruie. Asta vezi în Vermont, dacă ești atent. Există pretutindeni, bineînțeles, dar eu sunt acordat la cele din Vermont. Așadar, când spun că pădurea asta îmi amintește de Vermont, vorbesc serios.

– N-ai putea să cumperi o fermă, ca bunicul tău? Găsești?

El și-a scos în afară buza de jos.

– Greu de spus. Bănuiesc că sunt. De regulă, casa e într-o stare deplorabilă, coșul stă să se dărâme. Cam așa. Pământul e înțelenit. În general, sunt distruse. Așa sunt lucrurile.

Autobuzul a virat intrând pe ceea ce părea să fie ultima porțiune spre hipodrom. Sute de mașini erau parcate pe o pajiște deschisă. Nu fusesem la un hipodrom decât o singură dată, la Monmouth Park din New Jersey, dar acesta nu semăna nici pe departe cu acela. Longchamps arăta de parcă un bâlci se hotărâse să instaleze un cort pentru a înnopta și era posibil să pornească la drum a doua zi. Jack a zâmbit când l-a văzut. Bunicul lui fusese la o zi de curse în Longchamps.

Autobuzul ne-a lăsat în fața intrării și ne-a mai luat câteva minute ca să ajungem înăuntru. Am cumpărat un program de curse și am găsit niște locuri în spate, sub tribuna principală. Nu aveam termen de comparație, însă publicul nu mi s-a părut numeros. Astfel, aveam spațiu – ușor de adus ceva de băut, ușor de ajuns la toaleta femeilor –, și evenimentul căpăta un aer mai festiv. Sentimentul de melancolie, care putea pune uneori stăpânire pe oamenii care pierdeau mai mulți

bani decât ar fi trebuit, nu părea predominant ca la alte curse. În schimb, părea o sărbătoare, o zi liberă, într-o amiază fabuloasă de toamnă.

Am pariat pe calul 5 la prima cursă, care a pornit primul.

- Ce zici de asta? a strigat Jack, bătând cu programul de curse în picior, când calul a câştigat lejer. Suntem o pereche de gazetari care fac pronosticuri! Cum îţi place asta?

Oh, Jack. Atât de tânăr şi de frumos! Atât de fericit! Atât de al meu!

Nu am mai nimerit nici un cal câştigător tot restul zilei. Am băut lângă maşini şi ne-am îmbătat, am luat autobuzul înapoi prin Bois de Boulogne, înapoi în oraş, înapoi la eterna Senă, la şuieratul cafetierelor şi la fâşâitul măturilor pe pavaj. M-am agăţat de braţul lui Jack şi mi-am sprijinit capul de umărul lui. Tăcerea ne-a învăluit, el rămânând în lumea lui, şi eu într-a mea, iar Parisul ne-a acceptat încă o dată.

- Vrei să mergem să vedem copacul? a întrebat el, când am coborât din autobuz în Centre de Ville.

- Desigur.

- S-ar putea să fim nevoiţi să sărim gardul.

- Şi ce dacă.

- Putem să-i ducem nişte apă.

- Sau putem să ne întoarcem în cameră şi să facem dragoste până adormim, iar dimineaţă, ne putem bea cafeaua în parc, luându-ne la revedere de la copac, de la Pan şi de la toate celelalte. Cum sună?

M-a sărutat. M-a ridicat în braţe şi m-a sărutat.

După ce am făcut dragoste, am stat goi în noaptea pariziană şi am privit lumina scurgându-se pe acoperişuri. Ne-am ţinut de mână şi ne-am uitat afară, fără pudoare, lipiţi unul de altul, aerul rece trecând peste părţile noastre intime, peste păr şi peste chipurile noastre; vara se *sfârşea, se sfârşea, se sfârşea.*

Capitolul 37

Am dansat la Club Marvelous, în ultima noastră seară la Paris. Era un club de noapte în stil vechi, pe care ni-l recomandase Raef. Ar fi putut fi scos direct dintr-un film vintage al lui Busby Berkeley, din anii '30, cu fete care vindeau ţigări dintr-o cutie legată de gât – acestea însă vindeau ciocolată în loc de ţigări – şi cu bărbaţi purtând frac. Părea ca o petrecere gen bal mascat, la care toată lumea era costumată pentru a juca în perioada de film preferată, numai că lucrurile se întâmplau de fapt în Parisul modern al zilelor noastre. O orchestră de zece instrumentişti cânta muzică de dans. Noi eram teribil de nepotrivit îmbrăcaţi, dar nu conta. Jack era de o frumuseţe copleşitoare, într-atât încât uneori eram surprinsă să-l descopăr lângă mine, când mă întorceam. Era un tip din Vermont, tandru şi blând, cu umeri largi, cu un chip luminos şi prietenos. Când dansa cu mine, mă ţinea bine, cu mâna dreaptă lipită pe talia mea şi mâna stângă închisă în jurul mâinii mele. Mirosea a Old Spice.

Eu purtam o rochie mototolită de călătorie, pe care încercasem s-o îndrept cu abur, la duş. Nu reuşisem. Dar alcătuiam o pereche arătoasă. Într-adevăr. Aveam confirmarea în privirile pe care le primeam, în zâmbetele pe care le surprindeam când ne ridicam şi ne aşezam înapoi la micuţa noastră masă din stânga estradei orchestrei.

– Nu bem decât martini, a zis Jack, după ce dansaserăm pe o melodie care îmi era vag cunoscută. Mi-a ţinut scaunul şi m-a ajutat

să mă așez. Și, mai precis, două. Mai mult de două, și-o să regretăm. Mai puțin de două și, de asemenea, o să regretăm.

– Când ai devenit așa un expert în martini?

– E un blestem al familiei. Suntem buni la martini și la brânză condimentată.

– Martini cu votcă?

– Nu, nu, nu martini sec, mă tem. Ai nevoie de gin. E o treabă periculoasă să bei un martini cu gin, pentru că ginul preface oamenii în niște sălbatici. Toată lumea știe asta. Un martini cu votcă nu e periculos. Ginul e meseriașul.

– Măsline și ceapă?

– O să mă prefac că n-ai întrebat asta, a zis el, când a apărut chelnerul. Jack a comandat două martini cu măsline. Apoi m-a luat de mână peste masă. Ultima noapte la Paris, a zis el.

– Deocamdată.

– Da, deocamdată. Întotdeauna o să avem Parisul. N-ar trebui să spună asta unul din noi?

– Tocmai ai spus-o tu. Ar trebui să plătești un penalty, cumva.

– Mâine plecăm la New York.

– Da.

– Crezi că părinții tăi o să încerce să mă otrăvească?

– S-ar putea.

– Crezi c-o să ne lase să dormim în același pat?

M-am uitat la el.

– Greu de spus, am răspuns. Dar ar trebui să fie interesant.

– Mai ai încă animăluțe de pluș pe pat?

– Două. Hopsy și Joe-Cartoful.

– Mi-ar plăcea să fac cunoștință cu ele.

– Sunt sigură că o să faci.

Orchestra ne-a acoperit, cântând ceva mai ritmat. Dintr-un anumit unghi, îi puteam vedea uneori pe suflătorii în corn împroșcând cu salivă când atingeau o notă mai puternică. Nu observasem niciodată asta până atunci.

Chelnerul s-a întors cu paharele noastre cu martini.

– Sunt frumoase, nu-i aşa? am întrebat eu, când ni le-a servit. Uluitoare şi letale.

– Bea cu înghiţituri mici. Nu prea repede. Acuma, pentru ce să toastăm?

– Urăsc toasturile.

– Serios? s-a mirat el. Aş fi zis că eşti mare fan.

– De ce?

– Eşti teribil de sentimentală.

– Cine vorbeşte.

– Şi ce faci atunci, dacă nu toastezi?

– O să ne ghicim unul altuia viitorul. Tu primul.

El s-a uitat la mine. A ridicat paharul şi a aşteptat până l-am ridicat şi eu.

– O să întâlneşti un străin înalt, brunet..., a început el.

– Nu, o predicţie autentică. Asta-i regula.

El a zâmbit.

– O să ai un succes uriaş, zdrobitor la New York. O să vizitezi Parisul adesea, de-a lungul anilor. Şi o să ai capre cel puţin de două ori în viaţa ta.

Am băut. Avea gust de sticlă, dacă sticla se topea şi îţi înţepa limba.

– Acum e rândul tău, a zis el.

– Şi tu o să ai un succes uriaş, zdrobitor la New York, şi o să călătoreşti la Vermont ori de câte ori ai un weekend liber. Şi un căţeluş la care visezi o să se prefacă într-un taburet de picioare, de care să te bucuri la bătrâneţe.

Am băut din nou.

– Apleacă-te puţin, a zis el. Întotdeauna am vrut să mă uit în decolteul unei femei când beau un marini.

– Nu te-ai uitat niciodată?

– Nici măcar o dată.

– De ce se uită băieţii în decolteul fetelor?

– De ce nu s-ar uita? Pentru că e distractiv.

– Chiar vrei să vezi nişte sfârcuri, sau nu ăsta-i scopul?

Martiniul m-a ameţit după numai câteva înghiţituri.

– Nu-i tocmai ăsta scopul.

– Şi atunci care e?

– Să vezi lenjeria, cred. Şi să tragi cu ochiul când nu eşti sigur că ea îşi dă seama, dar ea cumva ştie, însă n-ar admite în ruptul capului că ştie. Ea trebuie cumva să vrea să fie văzută, dar nu tocmai, însă în mod cert vrea.

– O logică perfectă. *Ea*, din expunerea asta, înseamnă orice femeie?

– Cea cu decolteu. Trebuie să fie în decolteu pentru ca acesta să fie ademenitor.

– Învăţ multe în seara asta, am zis eu.

– Apleacă-te un pic mai mult.

– Ar trebui să întorc capul? Cum se face?

– Tu mă laşi să mă uit, şi nu chiar. Ăsta-i şpilul.

– Cred că ştiam asta.

Am adoptat o postură mai dreaptă şi am ridicat paharul. El m-a imitat.

– O să faci conjunctivită de două ori în viaţa ta, am zis eu, şi un hamster pe care o să-l ai o să scape şi o să-ţi moară sub frigider.

– Asta-i groaznic, a spus el şi a băut din pahar. Şi tu o să faci o pasiune pentru berea neagră, la o vârstă înaintată, şi o să începi să porţi kilt şi bretele asortate.

– Îmi place imaginea asta.

– Bea, a zis el.

L-am ascultat.

– Mai dansăm o dată? a întrebat.

– Da, ar trebui.

– Recunoşti melodia asta?

– Nu, tu?

– Nu. Asta-i bine. Nu vreau să avem vreun cântec stupid, pe care să-l asociem întotdeauna cu ultima noastră noapte în Paris.

– Bună observaţie.

A ocolit masa şi mi-a ţinut scaunul până m-am ridicat.

– Am tras cu ochiul în decolteul tău, a zis el. A fost foarte satisfăcător.

– Mă bucur pentru tine.

Apoi ne-am dus pe ringul de dans.

*

Era târziu, foarte târziu, şi noi încă eram pe ring. Îmi sprijineam capul pe umărul lui. Mă simţeam obosită şi contopită cu el. Nu voiam să mergem la culcare. Asta era strategia pentru zborurile transatlantice. Rămâi treaz toată noaptea şi apoi dormi în avion.

– Am fost la Paris, acum, a zis Jack. Unele cupluri aşteaptă o viaţă întreagă şi nu ajung niciodată la Paris.

– Am fost la Paris.

– Am băut martini la Paris.

– Numai două. Ai avut dreptate în privinţa asta.

– Martini e o băutură creată pe baze ştiinţifice.

– Întotdeauna e de prost gust să bei un martini cu votcă?

El a încuviinţat din cap.

– Ar trebui să bei unul în Sheboygan, probabil.

– Unde e Sheboygan? Îmi place să spun Sheboygan.

– E în statul New York? Nu, cred că e în Wisconsin.

– Sheboygan. She-boy-gan. E un nume indian, fac pariu.

Muzica s-a oprit. Noi nu ne-am desprins din îmbrăţişare imediat.

– Nu putem fi cuplul absurd care continuă să danseze chiar şi când muzica se opreşte, a zis Jack. M-ar face să reconsider întreaga noastră relaţie.

– Bine, hai să mergem.

M-a sărutat pe gât. Apoi, pe creştetul capului. Apoi n-a mai dansat şi, încet, ne-am desprins unul de altul.

– Aşa, a zis el.

Mi-era frig fără braţele lui în jurul meu. M-am lipit din nou de el.

– Dacă stăm treji toată noaptea, o să dormim în avion, nu-i aşa? am zis eu.

– Ăsta-i planul.

– Vreau să mă plimb şi să văd oraşul. Vreau să-i spun la revedere.

– E târziu, a spus Jack. Poate şi un pic periculos.

– Găseşte un bar, atunci. Găseşte un loc unde e cald.

– Stai să întreb.

S-a îndepărtat şi l-a întrebat pe unul dintre membrii orchestrei unde am putea să ne ducem. Respectivul nu părea să ştie, însă un

coleg de trupă, un chitarist, a zis ceva, iar Jack a încuviinţat din cap. Când s-a întors, m-a luat de mijloc şi m-a condus la masă.

– Nu e departe de aici, a zis.

– Mai ţii minte când am dormit într-un grajd, în Amsterdam?

– Da, mai ţin minte.

– Am crezut că o să încerci să mă seduci. O tăvăleală în fân, bănuiesc.

– Am ştiut cum să te joc.

– Ai ştiut, nu-i aşa?

Mi-am luat poşeta şi m-am uitat bine pe masă, ca să fiu sigură că n-am uitat nimic. Jack a împins scaunele la loc. S-a apropiat şi m-a cuprins din nou de mijloc, conducându-mă spre ieşire.

– Aia a fost prima noapte în care am dormit împreună. Într-o căpiţă de fân din Amsterdam. Asta-i o poveste bună. Putem ţine o cină cu povestea asta multă vreme.

– Cam aşa, a zis Jack. Să cinezi cu o poveste.

– Ce crezi că înseamnă, de fapt, căţeluşul pe care l-am inclus în toastul tău?

– Cred că simbolizează inocenţa.

– La fel şi eu, am recunoscut. Şi speranţa a ceva pur.

– Căţeluşii simbolizează perversiunea sexuală, a zis Jack. Freud a spus asta.

– Ba n-a spus.

– Ba da. Poţi spune asta despre orice, şi nimeni n-o să-şi dea seama. Freud a spus asta. Încearcă şi tu.

– Bărbaţii care cântă la clarinete au o obsesie falică. Freud a spus asta.

– Vezi? Merge.

– Mai bine decât ar trebui.

Am ajuns la uşă şi am ieşit. Soarele încă nu răsărise, dar nici mult nu mai avea. Puteai să-l simţi la fel pe cât îl vedeai. Oraşul părea un covor zburător încărcat cu magie, dar îi lipsea voinţa să se ridice şi să se mişte. Pe clădire, câţiva porumbei mergeau lateral pe pervazurile ferestrelor. Jack m-a tras mai aproape.

– Ai îngheţat? m-a întrebat.

– Puţin.

– De ce le e întotdeauna femeilor frig?

– Pentru că purtăm chestii prin care să se poată uita băieţii.

– Adevărat. Şi suntem recunoscători.

– Întotdeauna m-am gândit că te dai în vânt după sfârcuri. Acum, nu mai pare atât de îngrijorător.

– Freud a spus asta.

– Bineînţeles că da. Ştii încotro mergem?

– Puţin mai în faţă, cred.

– Tata o să fie un pic rezervat, la început. Trebuie să te previn. Apoi o să se însenineze. Sunt sigură.

– La un moment dat, va trebui să-i cunoşti şi tu pe părinţii mei, nu-i aşa?

– Ştiu. Vreau să-i cunosc.

– Aşa zici tu. Aşteaptă pân-o să-i vezi.

– Sunt oribili?

– Nu oribili. Doar preocupaţi de ei înşişi, bănuiesc. Le creez o imagine mai rea decât sunt în realitate. Face parte şi asta din mitologia personală.

– Freud a spus asta.

– Nu funcţionează în contextul ăsta. Nu-ţi pot da unealta asta dac-o mânuieşti greşit.

Apoi s-a oprit şi m-a sărutat. Ne-am sărutat multă vreme. Nu era un sărut cast, dar nici complet pasional. Era un sărut prietenos, de parcă atinseserăm un alt nivel, unul mai confortabil, în privinţa a ceea ce însemnam unul pentru celălalt.

– O să răsară soarele curând, a zis Jack, când ne-am desprins din îmbrăţişare.

– Mi-a plăcut să dansez cu tine. Mi-au plăcut cele două pahare cu martini. Mi-a plăcut totul.

– Am putea să ne îndrăgostim în felul ăsta, ştii? a întrebat Jack.

– Freud a spus asta.

Jack a zâmbit. Şi atunci s-a făcut dimineaţă.

Capitolul 38

– Nu crezi în Bigfoot? a întrebat Jack în autobuzul spre aeroport, cercetându-mă din ochi de parcă spusesem vreo inepţie. Cum poţi să tăgăduieşti ştiinţa? Bigfoot este un fapt pur ştiinţific. N-ai urmărit expediţiile care au dovedit, dincolo de orice îndoială, că Bigfoot există şi că-şi duce traiul prin pădurile tropicale din statul Washington?

– Freud a spus asta.

– Vezi? O foloseşti abuziv. Asta-i o utilizare nepotrivită a trucului cu Freud.

– Parcă ziceai că merge întotdeauna.

– Nu întotdeauna, Heather. Nimic nu merge întotdeauna. Nimic din tot universul nu merge întotdeauna. Replica „Freud a spus asta" se potriveşte în unele situaţii, dar nu în toate. Trucul e să ştii când.

– Freud a spus asta.

– Vezi? Din nou steguleţ de penalty. Eşti ca un papagal care a învăţat să spună „Polly vrea o pocnitoare". O repeţi întruna fără nici o noimă.

– De ce ar vrea un papagal o pocnitoare, la urma urmei?

– Chiar nu pricepi treaba asta, nu? Scuze, dar eşti un pic afonă la glume. Nu ţi-am cunoscut dimensiunea deficienţei până acum. Îmi cer scuze dacă am fost insensibil.

S-a uitat la mine şi şi-a pus degetul pe buze.

– N-o spune, m-a avertizat.

– Freud a spus asta.

A oftat.

– Poate reuşim să te înscriem într-un program. Poate o să-ţi facem rost de un soi de ajutor pentru glume. Eşti o minoritate demnă de luat în seamă. Ai carenţe la capitolul umor.

Mi-am pus capul pe umărul lui. Mă simţeam somnoroasă. Calmă şi fericită. Nu-mi plăcea în mod deosebit să zbor cu avionul, dar îmi plăcea unde mă duceau avioanele. Era timpul să mă duc acasă. Voiam să-mi văd părinţii şi pe Dl Brebenoc, şi voiam să stau într-un loc mai mult de o noapte sau două. Călătoria te oboseşte şi ai nevoie de un timp, acasă la tine, ca să te revigorezi.

– Trebuie să te mai întreb ceva, a zis el, pe un ton mai serios. Eşti în dispoziţia de a te gândi la ceva important? Ar putea să ne schimbe relaţia.

– Ce?

– Eşti?

– Bănuiesc. Asta-i o glumă?

– Nu-i o glumă, Heather. Trebuie să ştiu ce părere ai despre cântatul la o chitară imaginară. Trebuie să ştiu dacă socoteşti acceptabil cântatul la o chitară imaginară.

– De ce? Tu cânţi mult la chitară imaginară?

– Dimpotrivă, domnişoară Heather. Cred că oricine cântă la chitară imaginară ar trebui forţat să se uite la un nesfârşit film în reluare, cu el însuşi, cântând la chitară imaginară.

– Urăşti asta atât de mult?

– Oh, e mai mult decât ură, Heather. Mult mai mult. Ura nu descrie nici pe departe ceea ce simt. Vreau să spun, ce e chitara imaginară? Ce înseamnă? Un individ – deşi ar putea fi şi o individă, dar e mai caracteristic pentru băieţi – îşi poziţionează mâinile ca şi când ar cânta la chitară. Bineînţeles, întâmplător, tipul e capabil să interpreteze cele mai bune melodii de chitară din lume, de regulă fără să practice asta vreodată. Şi apoi se uită în jur de parcă, într-adevăr, ar face ceva şi îşi ia mutra aia de rock-and-roll, de parcă ar scoate ultimul scâncet dintr-o notă pe care tocmai a cântat-o. E o insultă pentru tot ce-i sfânt pe pământul ăsta.

– Adică nu pot să cânt niciodată la o chitară imaginară?

– Ba poţi, Heather. Chiar te rog. Eu n-am să te opresc niciodată să cânţi la o chitară imaginară. Va trebui pur şi simplu să ies din cameră, atâta tot. Nu m-aş mai putea uita niciodată la tine în acelaşi fel după aceea. Pur şi simplu n-aş putea.

– Aşadar, da pentru Bigfoot, dar nu pentru chitara imaginară. Am înţeles. Altceva ce-ar mai trebui să ştiu? Eşti prevăzut cu manual de instrucţiuni?

– Oh, sunt peşteri în interiorul peşterilor aici, Heather. E o uriaşă maşină arcă.

Am închis ochii. Autobuzul intrase pe o şosea mai largă şi accelerase, iar când m-am uitat pe fereastră, am văzut avioanele coborând din cer. Jack mă ţinea de mână. M-am gândit la Dl Brebenoc. M-am gândit la mama şi tata, la ce vor zice ei şi ce nu vor zice, la cum se va integra Jack în casa noastră. Apoi autobuzul a oprit la o rampă, şi ritmul s-a schimbat, iar noi eram aici, gata de plecare, iar Jack s-a ridicat să dea jos bagajele, apoi a făcut un rapid gest de a cânta la chitara imaginară, scoţând limba şi afişând cel mai răpitor rânjet al lui.

Aeroporturile sunt nasoale. Dar Charles de Gaulle era mai puţin nasol avându-l pe Jack lângă mine. Cu încă o pereche de mâini şi de ochi care să se ocupe de bagaje, lucrurile au mers mai uşor. Ajunseserăm destul de devreme ca să nu trecem pe la punctul de control cu viteza luminii. Ne-am prezentat paşapoartele, ne-am trântit telefoanele pe tejgheaua funcţionarului de la computer ca să înregistreze biletul de îmbarcare, ne-am încălţat din nou pantofii, ne-am prins la loc curelele la betelia jeanşilor, am cumpărat gumă de mestecat, reviste, am băut rapid o bere într-un bar aşa-zis franţuzesc numit Alas, apoi am stat, un timp, în două balansoare plasate lângă geamurile care dădeau spre pistă. Era plăcut să stai în balansoar. Mă simţeam liniştită, ameţită şi epuizată. Dar şi satisfăcută. Cutreierasem Europa. O văzusem. Mă abătusem de la drum şi văzusem diverse aspecte ale unui loc pe care atâţia oameni îl vizitează, şi mă simţeam bine. Mă ţineam de mână cu Jack. Cu blândeţe, el s-a ridicat şi a adus balansoarul lângă al meu, ca să fim mai aproape unul de celălalt.

– Chiar nu m-am așteptat să întâlnesc pe cineva ca tine, a zis Jack cu cel mai blajin ton, când s-a așezat din nou. Chiar nu m-am așteptat.

– Idem. Ești o surpriză.

– Vrei să-ți spun că te iubesc? Ar fi un lucru bun s-o fac tocmai acum?

– Da, bineînțeles.

I-am sărutat mâna. Întotdeauna doream să-l sărut.

– Mai întâi, vreau să știi că te iubesc în ciuda deficienței tale. Faptul că ești afonă la glume. La început, a fost o problemă, dar am învățat s-o trec cu vederea.

– Mulțumesc.

– Și pentru că citești Hemingway. Te iubesc pentru asta.

Am încuviințat din cap.

– Și pentru că mă completezi.

– Oh, vai de mine! Nu mai da replici de film.

S-a aplecat și m-a sărutat pe gât. Mi-am întors buzele spre ale lui. Ne-am sărutat o vreme. Lumea dispărea ori de câte ori îl sărutam pe Jack.

– Adevăratul motiv pentru care te iubesc este că avem un ochi comun, a zis el, când ne-am desprins. Ai auzit vreodată replica asta?

– Nu cred.

– Ai auzit de Gorgone? Erau trei surori înspăimântătoare, cu șerpi în loc de păr. Toate erau oarbe, dar aveau un singur ochi și îl treceau de la una la alta, ca să vadă lumea. Și noi avem un ochi comun ca ăla, Heather. Privim prin aceleași lentile.

Am dat să glumesc pe seama faptului că mă numise Gorgonă, dar mi-am dat seama că fusese serios. Deși nu puteam crede cu adevărat, am auzit cum vocea i se frânge. M-am ridicat în capul oaselor și l-am privit.

– Jack?

– Scuze.

– Nu-ți cere scuze. Ești bine?

– Te iubesc, Heather! Vreau să știi asta.

– Te iubesc, Jack! Ești bine? Ce se întâmplă?

– Sunt bine. Un pic obosit.

– N-ar trebui să stai toată noaptea la dans.

El a zâmbit şi mi-a sărutat mâna la rândul lui. A zăbovit cu buzele pe pielea mea.

– Ce crezi că vede Esche în clipa asta?

– Doi îndrăgostiţi. Au un câine mic care stă la picioarele lor. Câinele e foarte bătrân şi vine în parc în fiecare zi cu ei. Câinele abia mai vede, aşa că a confundat o veveriţă cu o căţelandră, şi visează să alerge prin parc cu veveriţa, numai că e prea bătrân şi îl dor şoldurile.

– Veveriţa are un nume?

– Nu, nu cred. Pe câine îl cheamă Robin Hood.

– Ăsta nu-i nume de câine.

– Ba da. E un beagle. Are pete maronii chiar deasupra sprâncenelor.

– E o privelişte bună pentru Esche. Mă bucur că Esche vede aşa ceva într-o dimineaţă frumoasă.

– Esche va privi întotdeauna.

Câteva minute mai târziu, a spus că trebuie să se ducă la baie. S-a ridicat şi şi-a luat rucsacul. I-am cerut să aducă un fruct, dacă vede vreunele în calea lui. El a dat aprobator din cap.

– A fost frumos să credem asta, nu-i aşa? a zis el mai degrabă asertiv decât interogativ.

Îmi mai spusese asta o dată. Poate de două ori.

– Îmi citezi mie din Hemingway?

– E o replică drăguţă. Întotdeauna mi-am dorit s-o folosesc.

– Nu pricep legătura cu fructul. Am spus fruct, şi tu citezi din Hemingway.

– Bănuiesc că n-a fost nici una, a zis el. Bănuiesc că doar părea un lucru mişto de spus. Arăţi minunat, cum stai aici, Heather. Dacă aş avea şase vieţi, mi-aş dori să le petrec pe toate cu tine. Până la ultima suflare.

A zâmbit şi şi-a ridicat mai sus pe umeri rucsacul.

Ce se întâmpla? Părea prea emoţionat pentru atmosfera cotidiană a aeroportului. Mi-a trecut rapid prin minte să-l întreb de ce avea nevoie de rucsac ca să se ducă la toaletă, dar am tăcut. Poate că voia să se schimbe. Poate că avea nevoie de ceva din el. Privirile ni s-au

încrucişat. L-am urmărit cum pleacă şi, într-o clipă, mulţimea l-a înghiţit.

Mi-am scos telefonul să-mi verific mesajele. I-am trimis un mesaj lui Amy. I-am trimis unul şi lui Constance, întrebând-o dacă văzuse vreun cangur. I-am scris şi mamei – ştiind că era totuna dacă i-aş fi scris tatei – şi am anunţat-o că sunt în aeroport, că totul e în regulă, că sunt obosită, gata să vin acasă, că sunt nerăbdătoare să-i revăd. Am verificat vreo zece e-mailuri, majoritatea de la serviciu, apoi m-am uitat la o fotografie pe care o prietenă pe nume Sally o postase pe Facebook, cu o pisică purtând pălărie de pirat. Era o poză drăguţă care m-a făcut să râd. I-am dat *like* şi am scris dedesubt *Aaaaaaahhhhh, prietene*. M-am răzgândit în ultima clipă să adaug şi un emoticon. Pisica arăta adorabil.

M-am simţit, un timp, absorbită în lumea telefonului. Eram doar eu şi un univers virtual, care nu e palpabil, dar care totuşi există, iar când mi-am ridicat ochii, am fost surprinsă să văd cât timp trecuse. Lumina se schimbase puţin afară, pe lângă avion. Lanternele de semnalizare pe care personalul de la sol le foloseau ca să ghideze avioanele, să le indice direcţia înainte sau la stânga şi la dreapta, dintr-odată păreau mai puternice, în contrast cu lumina slabă a soarelui. Gâtul a început să mă furnice şi mi-am pus, încet, telefonul în buzunarul de la piept al bluzei.

M-am uitat de-a lungul culoarului pasagerilor pe unde o luase Jack. Apoi mi-am scos din nou telefonul şi m-am uitat cât e ceasul. El plecase... chiar nu ştiam de cât timp. Ce rost avea, m-am întrebat, să verific cât e ceasul dacă nu ştiam când plecase? În lipsa acestui reper esenţial, nu avea importanţă cât era acum ora.

Apoi, mai înainte de a face ceva sau de a-mi veni vreo idee, un bărbat într-un elegant costum business, cu telefonul la ureche, a făcut semn spre şezlongul gol de lângă mine. Mi-am întins mâna ca să-l opresc, dar apoi mi-am dat seama că era o reacţie destul de necuviincioasă. Mi-am lăsat mâna jos şi am încuviinţat din cap. El a zâmbit în semn că îmi mulţumea şi a tras balansoarul la o parte. Fusese aproape de mine de când stătuse Jack în el. Mă deranja să-l văd că-l ia de lângă mine.

– Fii amabil, m-am adresat eu bărbatului respectiv, arătând spre rucsacul meu.

Voiam să mi-l păzească el. El și-a acoperit difuzorul telefonului și a clătinat din cap. Mi-a spus, în franceză, că stă doar un minut.

– Te rog, supraveghează-l cât poți, am zis eu. Mă întorc imediat.

Omul mi-a servit o grimasă franțuzească. De parcă ar fi spus: „Americanii ăștia". De parcă ar fi spus: „Poate că da, poate că nu". Nu aveam timp să negociez o înțelegere cu el. Am pornit în direcția în care se dusese Jack. Oamenii veneau spre mine și, pentru o clipă, am avut o imagine din romanul *De veghe în lanul de secară*. Îl citisem în liceu și nu-mi plăcuse prea mult, dar mi-am amintit imaginea personajului principal, Holden, stând de veghe în secară. El voia să fie un băiat care mergea prin câmpul cu secară înaltă și îi prindea pe copii înainte să cadă, cu brațele întinse, stând cu ochii în patru ca ei să fie în siguranță. Așa mă simțeam eu acum, mergând împotriva curentului pe culoarul pasagerilor. Jack trebuia să fie pe acolo, pe undeva, printre oameni, iar eu mergeam cu brațele aproape întinse, încercând să-l văd.

Ceva mai departe, mi-am scos telefonul și i-am trimis un mesaj.

„Unde ești?" am scris.

Am ținut telefonul în mână, așteptându-mă ca răspunsul lui să vină imediat. Dar n-a venit. Mi-am dat seama că mă oprisem în mijlocul șuvoiului de oameni, un bolovan pe albia râului, și oamenii treceau pe lângă mine, evident enervați, cu fețele roșii de furie. Încălcam regulile. Eram o imbecilă. Tot ce puteau face era să nu mă lovească.

Mi-am băgat telefonul în buzunar și mi-am continuat drumul pe culoar până am găsit toaleta bărbaților. M-am uitat la diverșii bărbați care intrau și ieșeau, întrebându-mă pe care l-aș fi putut ruga să se uite după Jack pentru mine. Poate i se făcuse rău, mi-am dat seama. Poate se întâmplase ceva. Dar până la urmă mi-am luat inima-n dinți și am intrat, făcând-o pe nevinovata și ferindu-mi ochii, strigând cu o voce de nevastă-scorpie, așa cred că suna:

– Jack? Jack Quiller-Couch, ești aici?

Supraveghetorul de la baie, un african înalt şi slab, într-o haină albastră, a venit la mine, întinzând braţul ca să mă împiedice să pătrund mai departe în încăpere.

– *Mademoiselle, non*, a zis el. *Non, non, non.*

– Jack! am strigat mai tare. Jack, unde eşti?

Supraveghetorul m-a dat afară. Vocea mea răsunase cu ecou în încăperea îmbrăcată în faianţă.

– Mi-am pierdut tovarăşul de călătorie, am zis eu, încercând să vorbesc în franceză, dar eşuând lamentabil. Iubitul meu, a intrat aici, cred.

– *Non, mademoiselle. Les garçons – seulement les garçons.*

– Înţeleg, zău, dar el a dispărut.

Un mesaj a sosit pe telefonul meu. L-am scos din buzunar atât de repede că l-am scăpat din mână. A alunecat cât colo pe podea şi a trebuit să mă reped după el. Am crezut că s-a spart, dar părea în regulă când l-am examinat. Mesajul era de la mama, care spunea că abia aştepta să mă vadă. Eu nici măcar nu voiam să mă gândesc că telefonul meu alunecase pe podeaua unei toalete.

I-am scris din nou mesaj lui Jack.

Jack?

Aproape în aceeaşi clipă, difuzoarele aeroportului au anunţat zborul nostru.

New York City. JFK. Grupul patru se îmbarcă acum.

– *Mademoiselle*, a zis din nou supraveghetorul, şi, abia când l-am auzit vorbind, mi-am dat seama că rămăsesem în anticamera toaletei bărbaţilor.

M-am retras. Principalul şuvoi al pasagerilor părea la fel de aglomerat ca întotdeauna, oameni grăbiţi spre zborurile lor, târându-şi trolerele în urma lor ca pe nişte câini docili.

A început să-mi vâjâie capul, şi gândul mi-a fugit imediat la *rucsacul meu*. Ce idiot îşi lasă rucsacul nesupravegheat într-un aeroport? M-am îndreptat spre poarta noastră şi mi-am dat seama, în timp ce mergeam, că briciul lui Occam se aplica situaţiei de acum. Ştiam regula de la un seminar de filosofie din anul întâi. Îl ştiam chiar în latină: *lex parsimoniae*. Pe scurt, când te confruntai cu ipoteze

conflictuale, se recomanda alegerea aceleia cu cel mai mic număr de necunoscute. Succint, nu te complica. Adoptă cea mai ușoară direcție de raționament. Îmi lăsasem mintea să fie distrasă. Trebuia să urmez briciul lui Occam, în schimb.

O altă voce – una din afara minții mele – s-a auzit prin difuzoarele stației de comunicare și a anunțat un zbor spre Alger. Asta m-a făcut să mă opresc. Un mic val de panică s-a iscat în sângele meu. M-am întors și am luat-o la fugă în direcția în care plecase Jack. Era aproape imposibil să alerg, din pricina tuturor acelor oameni care veneau spre mine, dar am făcut tot ce-am putut. Îmi simțeam respirația ca pe o sabie care se împlânta și ieșea din plămânii mei. Gândul că Jack m-ar fi putut părăsi, că plecase, era de neconceput; nu îi puteam da frâu liber să se contureze în mintea mea.

Dar o voce mai rațională, mai ponderată, a început să mă calmeze, șoptindu-mi că el nu plecase. Nimeni nu face asta. N-ar fi putut să plece pur și simplu. Îmi spunea s-o iau mai ușor, să merg mai încet, și am încetinit până la un pas normal, continuând să merg încă cinci minute de-a lungul pasarelei, încercând să mă port firesc, să nu par disperată, să cred că, atunci când mă voi întoarce, când voi ajunge înapoi la rucsacul pe care îl abandonasem cu atâta nechibzuință în mijlocul porții de îmbarcare a aeroportului, el va fi acolo, cu o chitară imaginară în mână. Chiar m-am silit să mă opresc într-un magazin de reviste și bomboane, prefăcându-mă că aleg ceva, simțind un nod teribil în stomac. Am înșfăcat un exemplar din *Match* și l-am răsfoit. Voiam ca Jack să aibă timp să se întoarcă. Voiam să nu fie zorit.

M-am întors agale. Mă uitam la fețele celor care treceau pe lângă mine, veneau spre mine sau mă ocoleau rapid, și mă întrebam ce secrete aveau și nu le puteau dezvălui. Toată lumea părea să caute ceva. Toată lumea părea să se uite după altcineva, după altceva, și de două ori a fost cât pe ce să mă ciocnesc cu oamenii care-și răsuceau brusc bagajele. Apoi, fără să vreau, mi-am văzut rucsacul și am zâmbit, bucuroasă că încă era acolo, fericită că riscasem puțin și câștigasem, dar pe Jack tot nu l-am văzut. M-am apropiat, și el tot n-a apărut, așa că m-am întors să cercetez sala de așteptare, micul birou de check-in, dar el nu era nici acolo.

M-am dus și m-am așezat lângă rucsac. Am privit drept în față.

Eram conștientă că minutele se scurgeau, dar parcă nu băgam în seamă. Când oamenii din jurul meu au început să se ridice și să se miște, mi-am dat seama, aproape ca prin ceață, că trecuse timpul de îmbarcare. New York City. JFK. M-am sculat și m-am aplecat să-mi ridic rucsacul. L-am săltat pe umăr și s-a lovit de spatele meu, ceea ce a făcut să-mi iasă din plămâni un mic sunet bolborosit. M-am aplecat și l-am făcut să mă lovească din nou. Îmi făcea bine să fiu lovită, să simt greutatea solidă izbind ca un pendul în spatele meu și în șale.

Mi-am înșfăcat telefonul și m-am uitat să văd dacă Jack îmi trimisese vreun mesaj, dacă mă sunase sau dăduse vreun semn. Apoi degetul meu a deschis brusc lista de contacte, a găsit numele lui Jack și a apăsat pe apel. Telefonul meu s-a conectat cu telefonul lui Jack și m-am gândit, înnebunită, ce să-i spun: „Hei, Jack, unde ești? Ai dispărut. Hei, Jack, stau la poartă și s-a anunțat zborul nostru, și m-am gândit că poate-ai vrea să te grăbești puțin..." Dar el n-a răspuns. Apelul a intrat în căsuța vocală și am tras adânc aer în piept, am deschis gura să vorbesc, după care am închis-o încet.

Funcționarii de la aeroport au anunțat că acum îmbarcau sectorul unu în avion, ne rugau să pregătim biletele de îmbarcare și să avem pașapoartele deschise.

M-am dus încet la coada de îmbarcare. M-am uitat pe culoar, în direcția în care dispăruse Jack și am gândit: „Acum o să apară, iată-l că vine, trebuie să se îndrepte spre mine acum, ce mai farsă amuzantă, ce nebunie, cât de trăsnit e tipul ăsta?" Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fie deja în avion. Poate că totul a fost o încurcătură stranie. Atunci, unul dintre funcționarii aeroportului mi-a cerut pașaportul și i l-am întins. L-a scanat și mi l-a dat înapoi. Am mulțumit, dar mai mult i-am urmărit lui gura mișcându-i-se, după care am luat-o pe un culoar lung spre ușa avionului, și am urcat, desprinzându-mă în sfârșit de pământul Franței; i-am înmânat documentele unei asistente de zbor, o femeie dată cu o tonă de machiaj și cu un zâmbet care se lărgea prea ușor pe buzele ei, iar ea a încuviințat din cap și mi-a făcut semn spre coada avionului. Am trecut de peretele despărțitor ce delimita clasa întâi și am continuat să merg; am ajuns la rândul

meu, m-am strecurat printre scaune şi m-am aşezat, ţinându-mi privirea aţintită înainte. Jack nu stătea lângă mine.

Am vomitat în toaleta avionului înainte să se clintească un centimetru.

M-a cuprins un val de greaţă şi n-am putut rezista. Mi-am golit de tot stomacul. La un moment dat, după ce vomitasem de trei ori, cineva a bătut la uşă şi a întrebat în franceză dacă sunt bine.

– *Ça va*, am zis eu. *Merci.*

Persoana a mai spus ceva rapid în franceză.

Eu am repetat:

– *Ça va.*

„După o mare suferinţă urmează nepăsarea."[1] Aşa spunea poetesa Emily Dickinson. În timp ce stăteam şi aşteptam ca avionul meu să înceapă să ruleze pe pista de decolare, minutele zburau, realitatea încetinea, devenind dureros de ireversibilă, am simţit cum tot corpul îmi devine rigid. Mi-am îndreptat spatele. Da, voi fi nepăsătoare. Voi accepta ceea ce nu pot schimba. Şi nu voiam, nu puteam, să mai plâng. Suna ca Dr. Seuss. „Nu voiam, nu puteam."

Mi-am pus telefonul în buzunar şi l-am închis.

Nu am încercat să citesc. Nu mi-am verificat e-mailul. Nici nu am băut, nici nu am mâncat ceva. Am stat şi m-am simţit ciudat, ca o stană de piatră. Se întâmplase. Asta îmi spuneam. Fusesem dusă de nas şi nu eram prima femeie care să fi crezut minciunile unui bărbat, şi nu aveam să fiu nici ultima, dar socoteam experienţa aceasta ca pe o lecţie însuşită.

Nu mi-am permis luxul să mă uit la feţele pasagerilor din jur după Jack. N-am aruncat nici o privire plină de dor spre partea din faţă a avionului. El nu venise; n-a venit; nu m-a vrut, în cele din urmă.

[1] Traducere de Margareta Sterian, în volumul *Antologie a poesiei americane moderne*, Editura de Stat, Bucureşti, 1947

Puţin mai târziu, o asistentă de zbor vioaie, cu buzele date cu ruj roşu, m-a rugat să-mi pun centura; m-am conformat. Ea a zâmbit. I-am zâmbit şi eu.

Apoi am decolat. Avionul s-a ridicat de la sol, iar Jack nu era cu mine. Am trecut printr-un nor, iar Jack tot nu era cu mine. I-am cerut asistentei un gin tonic, l-am băut, am mai cerut încă unul, l-am băut şi pe acela, l-am cerut şi pe al treilea, l-am băut. A refuzat să-mi dea şi al patrulea pahar. Mi-am sprijinit capul de tetieră şi am închis ochii.

„S-a terminat", mi-am spus eu. Poate că nu fusese niciodată, nu existase de fapt niciodată în vreun sens care să conteze. Am căutat în geantă şi mi-am scos Smythsonul. Ce puteam face, ce făcusem întotdeauna, era să rămân organizată. Ignorasem Smythsonul prea mult timp. L-am deschis cu grijă, de parcă vizitam un prieten pe care nu-l mai văzusem de mult, iar mâinile mele s-au mişcat încet, răsfoind paginile. Întâlniri. Sarcini. Formulare. Zile de naştere marcate cu cerneală roz de-a lungul anului. Am răsfoit agenda încet, hotărât, şi nu am plâns. De ce să plâng? Avuseserăm Parisul, şi Amsterdamul, şi Praga, şi Cracovia, şi minele de sare, şi şlepurile de lapte. Fusese o vară frumoasă. Fusese o excursie frumoasă. Am scos stiloul din micul suport al agendei şi am înnegrit un pătrat în jurul datei când aveam să încep lucrul. L-am înnegrit până când peniţa aproape c-a străpuns fila. Norii pluteau pe lângă noi şi nimic nu mai mai părea real acum.

Când am încercat să pun agenda la loc în geantă, a refuzat să intre. Am zgâlţâit-o, am înclinat-o ca să intre mai uşor, dar ceva o tot bloca. Am băgat mâna în geantă şi am scos lucrurile de acolo. Mâna mi-a căzut pe jurnalul bunicului lui Jack. L-am recunoscut de cum l-am simţit, încă înainte să-l văd. Am încremenit. O gheară mi-a cuprins pieptul şi abia mai puteam respira.

– Luaţi ăsta şi aruncaţi-l, vă rog, m-am adresat asistentei de zbor când a trecut din nou pe lângă mine.

I-am întins jurnalul. Avea încă greutatea şi mărimea perfectă pentru mâna mea. Credeam că, dacă îl lua ea, dacă mă scutea de atingerea lui, aveam să îmi vin în fire.

– Desigur, scumpo.

Mi-a aruncat un zâmbet fals şi a trântit jurnalul într-un mic sac de gunoi pe care-l căra de-a lungul intervalului. Nu s-a uitat nici măcar o dată la jurnal. A zâmbit voios şi şi-a văzut de drum, jurnalul nefiind decât o greutate ce atârna într-un sac rezervat pentru ambalajele de arahide şi beţişoarele pentru amestecat în băuturi.

Parcursese jumătate din distanţa spre bucătărie, când am strigat după ea să se oprească.

Am făcut ceea ce se numeşte *o scenă*. Eram conştientă că fac o scenă chiar în timp ce mă manifestam. În adâncul sufletului, dădeam vina pe alcool. Am dat vina pe starea mea emoţională suprasolicitată. Însă faptul că eram conştientă de toate astea nu m-a împiedicat să ţâşnesc pe culoar, clătinându-mă, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Privindu-mă cum avansam spre ea, asistenta de zbor a făcut o figură care spunea clar: „Calmează-te, nenorocită mică". Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o pasageră ţicnită.

– Îmi pare rău, am zis, aplecându-mă să-i şoptesc. Scrisori de dragoste şi chestii de la un fost iubit.

– Oh, a zis ea.

Numai că a zis-o cam aşa: „Ooooooooo".

Atunci, mi-a întins sacul şi am început să scotocesc prin gunoi ca să recuperez jurnalul. Când în sfârşit l-am scos, l-am strâns la piept.

– Am trecut şi eu prin asta, a zis asistenta de zbor. Înţeleg perfect.

– Mulţumesc.

– O să-ţi aduc un ultim gin tonic, bine? Dar va trebui să dormi puţin după aceea.

Am încuviinţat din cap şi m-am împleticit înapoi la scaunul meu. Restul lumii părea departe, foarte departe.

PARTEA A DOUA

New York

Capitolul 39

Dacă te duci la o întâlnire amoroasă, preferi să fii în bar, aşteptându-l pe tip să apară, sau să-ţi faci intrarea cercetând clienţii care mănâncă şi beau, încercând să-l identifici pe prietenul unui prieten care se presupune că e simpatic?

În cel mai rău caz, nu ştii dacă ai ajuns mai devreme sau ai întârziat, pentru că nu ai tragere de inimă, dar ai venit împinsă cumva de la spate de două prietene de la serviciu; cam aşa procedează oamenii, aşa se întâlnesc, aşa încât ai acceptat, bine, fie, o să mă întâlnesc cu el, mulţumesc.

Numele lui e Gary.

Asta ţi s-a spus.

E după programul de lucru, ora 7.30, ceea ce înseamnă destul de devreme în seara asta, după ce s-au terminat toate treburile. Într-o lună şi jumătate de când ai început să lucrezi la Banca Americii, ţi-ai câştigat reputaţia de angajată sârguincioasă, muncitoare, aşa că ţi-ai schimbat pantofii, ţi-ai pieptănat părul, ţi-ai dat cu puţin dermatograf, un pic de blush în obraz, şi ţi-ai descheiat un nasture ca să laşi să se întrezărească partea de sus a sutienului de dantelă. Totul pare prefăcătorie, dar Eleanor, fata cea mai apropiată de vârsta ta şi cam cu aceeaşi experienţă ca tine de la Banca Americii, te-a instruit, ba chiar te-a pus să îţi faci cont pe un site de matrimoniale: „Haide, Heather, nu fi absurdă, trebuie să ieşi, nu-i mare scofală, toată lumea e on-line; asta nu înseamnă că eşti o ratată fără sorţi de izbândă în

materie de întâlniri", iar acum tu pui în practică ceea ce se așteaptă de la tine să faci.

Te oprești puțin după ce ai intrat pe ușă, dându-te un pic la o parte, ca să-i lași pe ceilalți oameni să treacă. E vineri seară, începutul weekendului, iar barul, Ernie's, e inundat de energie tinerească. E un spațiu adecvat pentru socializare și se presupune că îți găsești locul aici, corespunzi, dar nu ți se pare prea festiv în adâncul sufletului. Un vuiet se înalță din partea dreaptă a barului; cineva a făcut ceva în mijlocul unui grup de băieți, lumea aplaudă și strigă în timp ce un soi de pălărie e aruncată în aer.

Un mesaj text apare pe telefonul tău.

„M târziat", zice Gary. „Vn imediat."

Bun, și acum?

Omul știe oare să scrie corect? Sau ăsta e vreun text codat? O greșeală de tastat?

Barul e ticsit, dar îți croiești drum înainte și cauți niște locuri, însă nu e nici unul liber. Ar trebui să fie ceva distractiv, îți reamintești tu. De aceea lucrezi, ca să ai bani să ieși în oraș și să întâlnești bărbați în spații aglomerate. Sau cam așa ceva. Dar asta e un mod cinic de a gândi, iar Amy și Constance te-au terorizat cu toate acele chestii despre negativism, spunându-ți că nu e cazul să te transformi într-o acritură după ce-ai fost părăsită de Făt-Frumos. Tu ești de acord, oarecum, dar nu te poți abține totdeauna. Așadar, când două locuri se eliberează în capătul din stânga al barului, o pereche îndreptându-se spre ieșire, te silești să consideri asta de bun augur, un semn propice.

Înainte să poți reține și al doilea loc, totuși, o altă femeie, de vârsta ta, semănând cu tine, mai mult sau mai puțin, se așază pe el, iar tot ce mai poți face este să ți-l asiguri pe al tău. Îți cocoți fundul pe scaun și îți atârni poșeta de spetează, după care te răsucești ca să poți vedea spre ușă. Cu nonșalanță, totuși. Nu vrei să pari prea nerăbdătoare, un golden retriever sărind pe ușa casei de îndată ce stăpânul se dă jos din mașină, pe alee, așa că decizi să te întorci cu spatele și să încerci să ai un contact vizual cu barmanul, însă el e în capătul opus, urmărind scena aceea care i-a făcut pe toți să ovaționeze, în urmă cu câteva clipe.

Te întorci iarăşi ca să te uiţi spre uşă şi îl zăreşti pe Gary.

Trebuie să fie Gary. Ştii că e Gary după înfăţişare, după cum dă roată cu privirea prin bar, după cum stă acolo. Ţi s-a spus că face sport, şi pare să fie adevărat; are un trup solid, bine făcut şi are acel pas de atlet când îţi surprinde privirea şi îşi face loc spre tine, ducând un deget spre pieptul lui, apoi spre tine şi iar la pieptul lui.

– Tu trebuie să fii Gary, zici tu. Prietenul lui Eleanor, da?

– Heather, zice el, dar până să mai spună ceva, îi sună telefonul, şi el ridică un deget şi zâmbeşte.

– Bine, bine, da, spune la telefon, zâmbeşte din nou spre tine, apoi dă din cap la ceva ce spune cealaltă persoană.

Ceea ce e în regulă, pentru că îţi dă ocazia să îl examinezi. Nu e rău, nu chiar genul tău, dar nu e rău. E un pic cam fercheş, cam genul corporatist de New York, un pic bărbatul ocupat, un pic omul de lume, omul foarte îndrăgostit de sine însuşi. E blond, deşi părul i se răreşte, deja i s-a retras de pe frunte – „O frunte de cinci degete", cum ar zice Amy – şi e complet ras, cu o bărbie lată ce te duce cu gândul la o lopăţică de îngheţată. Costumul lui e de calitate, albastru cu dunguliţe, iar cravata e un pic cam bătătoare la ochi, „o cravată erecţie", cum i-ar spune Amy, albastru electric cu uşoare irizaţii. El zâmbeşte din nou la tine, ridică sprâncenele ca pentru a-şi cere scuze, apoi face semn cu mâna, ca să atragă atenţia barmanului care a apărut în spatele tău.

– O apă minerală pentru mine, îi cere Gary barmanului, apoi revine la convorbirea telefonică.

– Eu o să vreau un vin alb, spui tu, apoi îţi dai seama cât de penibil şi de stereotip sună, aşa că schimbi comanda şi iei o Stella Artois.

– Scuze, zice Gary când barmanul se îndepărtează.

Îşi bagă telefonul în buzunarul sacoului şi se apleacă să te sărute pe obraz.

– Deci, eşti la Banca Americii? întreabă el.

– Da. Tocmai am început lucrul, în toamna asta. Iar tu eşti avocat?

– Vinovat, onorată instanţă.

– Contracte?

- Păi, deocamdată. Încerc să-mi croiesc drum spre contractele de sport. Mi-ar plăcea să fiu agent.

- Oh, grozav!

Sosesc băuturile voastre.

Tu deja nu eşti atrasă de tipul ăsta. Şi eşti foarte sigură că nici el nu este atras de tine.

Numeşte-o chimie. Sau lipsa acesteia.

- Noroc! zici tu, toastând.

- Noroc! Îmi cer iertare că te las să bei singură, dar mă antrenez. Încerc să evit carbohidraţii.

- Nici o problemă.

- Fac o chestie de anduranţă. Ai idee ce înseamnă? Cursele alea de megarezistenţă? Alergi, treci prin noroi, sari peste obstacole... e grozav.

- Concurezi cu echipa?

- La competiţia asta, da, dar nu mereu.

E gălăgie. Tot ce spune el e la un pas de a fi prea bruiat pentru a-l auzi. Trebuie să-ţi întorci capul şi să ţii o ureche, ca pe un microfon micuţi, îndreptată în direcţia lui.

- Deci, ce ţi-a spus Eleanor despre mine? întreabă el.

- A spus că eşti un tip de treabă.

- De treabă nu-i tocmai excitant.

Tu iei o a doua înghiţitură de bere. Nu te deranjează să-l laşi să fiarbă din cauză că n-ar fi excitant. Simţi uşoare vibraţii care îţi transmit că nu-ţi place prea mult. De fapt, deloc. În acel moment, telefonul lui sună, iar el îl scoate din nou din sacou, ridicându-şi degetul într-o promisiune că nu va dura decât o clipă.

În timp ce vorbeşte la telefon, evident stabilind ceva pentru mai târziu cu o persoană mai însufleţită, mai atrăgătoare, mai interesantă, tu îl compari cu Făt-Frumos, şi nu ţine. Nu suportă comparaţie. Jack era mai vânjos, în primul rând, şi mai degajat, mai versat, mai firesc, mai simpatic. Nu, nu simpatic, gândeşti tu, doar mult mai frumos. Tipul ăsta, Gary, e ca un surogat, o imitaţie a lui Jack, şi tu iei o duşcă din berea ta şi te întrebi cum ai putea să ieşi de aici politicos. Trebuie să fii într-un tren spre New Jersey pentru weekendul

prelungit, weekendul de Ziua lui Columb; dar dacă lucrurile ar fi mers bine, cu adevărat bine, presupui c-ai fi putut amâna cu o zi.

Dar Gary rezolvă situaţia în locul tău.

– Aşadar, n-am s-o dau pe după cireş, zice el când termină cu telefonul. Nu eşti atrasă de mine, aşa-i?

– N-aş spune asta.

– Nu funcţionează, în ceea ce te priveşte, în orice caz, zice el, zâmbind. Nu simt că am fi pe aceeaşi lungime de undă.

– Ar trebui să fim pe aceeaşi lungime de undă? nu te poţi abţine tu să întrebi.

Dintr-odată, în mod absurd, Gary a devenit un *proiect*. Îţi plac proiectele. Nu poţi rezista unui proiect şi, cu toate că nu-l vrei pe Gary, nu accepţi nici ideea ca el să nu te vrea pe tine, aşa că încerci să flirtezi un pic. Telefonul lui sună a treia oară şi, când el îl scoate din buzunar, înţelegi că nu e nevoie să faci asta, aşa că faci un mic semn de la revedere cu mâna dreaptă, apoi te întorci cu spatele şi bei o înghiţitură lungă, sănătoasă, din berea ta. Gary întinde mâna pe lângă tine, îşi aşază băutura pe jumătate golită pe tejgheaua barului, şi, cu un zâmbet şters – oh, adori un zâmbet şters –, te bate uşurel cu palma pe spate în semn de bun-rămas, după care se îndepărtează, cu telefonul în continuare lipit de ureche.

Te gândeşti la Esche, măreţul Esche, crescând în Grădinile Luxembourg.

Te gândeşti la academia de echitaţie şi la momentul acela sublim petrecut în faţa picturii lui Vermeer, şi nu te poţi abţine, refuzi să te abţii, te gândeşti la după-amiezile din Berlin când trupurile voastre s-au ciocnit şi s-au contopit, şi Făt-Frumos pune treptat stăpânire pe toate gândurile tale, pe viziunile tale, pe memoria ta, şi-ţi bei restul de bere cu ochii pironiţi în oglinda din spatele barului. Fată singură, Manhattan, vineri seara.

Capitolul 40

În trenul spre New Jersey, către casă, îi scrii un mesaj lui Eleanor, la serviciu:

> Drăguţ tip. Încântată că ne-am cunoscut. Nici o magie. Oricum, mulţumesc.

Emoticon cu o faţă pufoasă.

Le scrii lui Amy şi lui Constance:

> Drăguţ tip. Încântată că ne-am cunoscut. Nici o magie.

Tata m-a aşteptat în gară.

– Iată-te, plăcinţică, a zis el când m-am urcat în maşină, lângă el. Călătoreşti cu trenuri târzii.

Mirosea a unt şi a popcorn. Mi-am aruncat geanta cu bagaje pentru noapte pe bancheta din spate, apoi m-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. Purta o cămaşă albă de la serviciu, dar era una dintre cămăşile sale mai vechi, retrogradată la gradul de ţinută lejeră. Peste cămaşa albă are o vestă Carhartt, preferata lui pentru weekend. Arăta obosit, dar calm, de parcă aţipise înainte să mă ia pe mine de la gară. Mâinile lui, grele şi utile, atârnau de volan în poziţiile orelor două şi zece. Era un bărbat chipeş, am decis eu, dar nu corpolent. Părul lui, încărunţit acum, se rărise puţin în creştet, şi ştiam, din spusele

mamei, că asta era o sursă de vanitate rănită pentru el. Avea pomeţi puternici, bine definiţi, care confereau forţă tuturor celorlalte trăsături. Avea cincizeci şi doi de ani, un bărbat înfloritor, o forţă calmă, stabilă în viaţă noastră. Mi-a fost foarte drag în clipa aceea, tatăl meu, şi m-am simţit bine - nu, mai mult decât bine - să stau cu el în maşina noastră, prefigurându-se la orizont leneveala de weekend; frigiderul, o ştiam, era aprovizionat cu toate trataţiile mele preferate, canapeaua televizorului din salon, confortabilă, mama, fără îndoială, fiind Mamozaurus.

Atunci, cu totul deplasat, mi-am pus capul pe umărul lui şi am început să plâng.

– Hei, hei, hei, care-i treaba? a întrebat el, cu vocea aceea blajină, vocea pe care o avusese când m-a ridicat de pe bicicleta căzută, pe când aveam şapte ani, după ce dădusem greş la proba pentru rolul principal în *South Pacific*, la liceu. Hei, hei, iubito, ia-o încet. Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap.

M-a sărutat pe creştet şi mi-a dat, încet, părul la o parte de pe faţă.

– Care-i problema, dulceaţă? a întrebat el şi a întins cealaltă mână ca să închidă radioul la care transmitea un meci de fotbal de colegiu.

M-am simţit penibilă, dar nu mă puteam opri din plâns. Motorul torcea la ralanti. Era frig afară, iar el lăsase un geam în jos, şi aerul mirosea a frunze, a octombrie şi a foc. S-a aplecat spre torpedo, l-a deschis şi a scotocit înăuntru o secundă, scoţând apoi o mănunchi de şerveţele. Mi-a dat câteva. Eu mi-am dus unul la ochi, şi în altul mi-am suflat nasul.

– Eşti bine? Ce-ai păţit, scumpo? Ce se întâmplă?

Mi-am ridicat capul de pe umărul lui. Ce era important de spus şi nu fusese deja spus? Îmi era dor de Jack. Îmi era dor de ceea ce avuseserăm şi de ceea ce am fi putut fi. Asta era legenda împământenită în familie. Practic vorbind, fusesem părăsită la altar.

– Doar melancolie, tată, am zis, făcându-mă mică. Doar o zi lungă.

– La muncă totul e în regulă?

Am încuviinţat din cap.

– Dar pe frontul social?

Am ridicat din umeri. Nu puteam risca o încercare de a vorbi.

– Dar îţi place apartamentul.

Era un subiect neutru de conversaţie. Ştia că îmi plăcea. Am dat aprobator din cap.

– E mic, dar îmi place. E minuscul, de fapt. L-ai văzut doar.

– Ei bine, aşa se trăieşte la New York. Asta e. Am auzit, deunăzi, despre nişte apartamente de vânzare în Jersey City, care tocmai au apărut on-line. Newark revine pe piaţă.

– Hmmm, am zis.

Mi-am şters ochii.

– Mama ţi-a luat tot ce-ţi place, în frigider.

– Oh, bine.

– Şi eu o să fac specialitatea mea, Cina Puiul Magic, pe grătar. Unica şi inconfundabila.

– Ei, atunci totul e bine pe lume.

Mă aşteptam să pornească la drum. Să pot plânge mai departe. Dar el n-a pornit. Mi-am îndreptat umerii şi mi-am suflat din nou nasul.

– Ascultă, Heather, mă tem că am nişte veşti rele. Detest să te amărăsc şi mai mult, dar Dl Brebenoc a murit ieri.

Am simţit, incredibil, acelaşi val de linişte pe care îl simţisem şi în aeroportul din Paris. Pe Charles de Gaulle. Când se întâmplase ceva atât de groaznic, ireparabil de dureros, încât îmi luase tot aerul din plămâni şi îmi secătuise inima.

– Ce? am întrebat, începând din nou să plâng. Cum?

Vocea mi-a devenit mai stridentă la ultimul cuvânt şi abia mi-am putut stăpâni un hohot de plâns. Tata a tras aer în piept şi m-a bătut cu palma uşurel pe genunchi.

– N-a venit în casă. Mama ta nu l-a văzut. Era afară, în garaj, în locul ăla unde-i plăcea lui să stea. În soarele de dimineaţă. Era pur şi simplu mort, scumpo. De bătrâneţe.

– Nu Dl Brebenoc.

Tata mi-a cuprins umerii cu braţul. Dl Brebenoc, motanul motanilor, prietenul meu din copilărie, perna mea de lacrimi, consolarea mea, pisoiul meu, murise. Şi nimic din ce-aş fi putut face, spune sau spera nu avea să schimbe deloc această realitate.

Evident, a plouat când l-am îngropat pe Dl Brebenoc, în dimineaţa următoare.

Eu am săpat micuţa groapă pentru el. Din beci, luasem o cutie veche de pălării – cel puţin arăta de parcă ar fi fost cândva o cutie de pălării, cu un capac în şase colţuri şi o învelitoare de un albastru pal –, şi găsisem şi un morman de rafie, pe care o folosise mama la nu ştiu ce proiect artistic cu ani în urmă. Am improvizat un sicriu căptuşit cu rafie pentru pisoiul meu, vechiul meu prieten, şi l-am aşezat cu grijă înăuntru, lipind cutia cu bandă adezivă, mulţumită că făcusem tot ce putusem. Am lăsat cutia în garaj cât am săpat groapa.

Era devreme, abia trecut de ora opt, iar frunzele se lipiseră de pământ în petice ude de culori şterse. Când am ajuns la aproape un metru adâncime – scosesem pământul pe o bucată de cutie de carton aşezată lângă groapă –, m-am oprit şi mi-am studiat lucrarea. Era bine că aveam mâinile pe un obiect solid, un mâner de lopată, şi nu pe numerele de pe un computer.

– E destul de adâncă? a întrebat tata, venind cu două cafele.

Mi-a întins una mie.

– Aşa cred, tu?

El a încuviinţat din cap şi a zis:

– A fost un pisoi bun.

Tata purta o pălărie irlandeză de tweed pe care o cumpărase dintr-o călătorie la Limerick, cu ani în urmă. Îmi plăcea să-l văd aşa.

– Spune-mi ceva ce-ţi aminteşti despre Dl Brebenoc, a zis el. Care e cea mai plăcută amintire a ta despre el?

M-am gândit un moment şi am băut puţin din cafea.

– Obişnuiam să cred că îşi punea dorinţe.

– Când?

– Când stătea pe pieptul meu sau când stătea pe o canapea, îşi punea lăbuţele una lângă alta şi închidea ochii, iar eu obişnuiam să mă gândesc că îşi punea dorinţe pentru diverse lucruri.

– Lucruri bune?

– Da, majoritatea.

„Dorințe pisicești", am gândit. Tata m-a cuprins cu brațul pe după umeri și mai că am izbucnit în plâns.

Înainte să mai putem vorbi despre asta, a apărut mama, ducând ceva în mâini, și mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că adunase majoritatea jucăriilor Dlui Brebenoc. O undiță de pisici, un măcăleandru tricotat, un șoarece mecanic ce conținea iarba-mâțelor, o minge de atârnat cu zurgălăi. Dacă o făcuse ca pe un gest de bunătate sau pur și simplu voia să scape de dezordinea posesorului de pisică, nu mi-am putut da seama. Îl iubise pe Dl Brebenoc, știam, dar îl iubise de la distanță, cum ai iubi un apus de soare sau o furtună de zăpadă.

Apoi m-am gândit că, dacă ar fi vrut pur și simplu să scape de vechiturile motanului, le-ar fi putut arunca, și eu nici măcar n-aș fi știut. În ultimii ani, când fusesem la școală, ea rămăsese custodele pisoiului. Oarecum morocănoasă, și zgârcită cu afecțiunea pe care i-o arăta, și ea fusese la fel de legată de Dl Brebenoc ca și mine. Doar că nu prea se manifesta. Mi-am dat seama că trebuia să țin minte asta despre mama.

– Arată bine, a zis mama despre groapă. Ai făcut o treabă bună, scumpo.

– Mersi, mamă.

– Suntem gata? a întrebat tata.

M-am dus și am luat cutia din garaj. Era foarte ușoară. Era a doua oară când îngropam ceva, m-am gândit eu, în mai puțin de o jumătate de an. Probabil că avea o semnificație, dar nu intuiam care anume.

Am ținut cutia și le-am cerut alor mei să pună o mână pe ea.

– Adio, Dle Brebenoc! am zis eu. Ai fost un pisoi bun și un prieten bun, și nimeni n-ar putea cere mai mult de atât.

Mama, draga de ea, și-a plecat capul și a început să plângă. Tata a îngenuncheat de partea cealaltă a gropii și m-a ajutat să depun cutia înăuntru. Apoi mama ne-a dat jucăriile pisoiului, pe care le-am îngropat deasupra, transformându-l pe Dl Brebenoc al nostru într-un mic războinic viking, în corabia lui improvizată dintr-o cutie de pălării, care avea nevoie de armele sale și de spirit de voioșie, dacă dorea să benchetuiască în Valhalla, cu Odin, în această dimineață cenușie de octombrie.

Capitolul 41

– Tot n-ai auzit nimic de el? Adică nici un semn de la el, bineînţeles, a întrebat mama.

Era târziu. Tata se dusese la culcare. Stăteam în solariu, cu două ceşti de ceai. Mama voise să încerce un ceai aromat cu lemn-dulce, care se presupunea că era bun pentru dureri musculare şi de tendoane. Întotdeauna încerca diverse ceaiuri, puţine dintre ele dovedindu-se eficiente, dar îmi plăcea mirosul de lemn-dulce în răcoarea solariului. Îmi ţineam ceaşca aproape de piept.

Am clătinat din cap. Nu auzisem nimic de el.

Nu era nevoie să precizeze la cine se referea.

– Ei bine, a zis ea, dar n-a mai continuat.

– Constance spune că Raef refuză să vorbească despre asta. Vorbeşte despre orice altceva, dar nu despre Jack.

– Sunt logodiţi? Constance şi Raef?

– Da.

– Minunat. Nu mi-aş fi imaginat-o pe Constance fiind prima care să părăsească micul vostru grup.

– Vrei să spui să se căsătorească?

– Eu aş fi pariat pe Amy.

– Amy, nu prea, mamă.

– Mai ai jurnalul bunicului său? a întrebat ea, schimbând subiectul.

Am încuviinţat din cap. Nu aveam nici o adresă a lui Jack. Trebuia să-l păstrez.

Ea a băut din ceai. Am făcut și eu același lucru, distrasă. Aveam o revistă *Vogue* deschisă în poală, și din când în când mai dădeam câte o pagină. Mama avea careul de cuvinte încrucișate din numărul de duminică al ziarului *Times*, pe care-l decupase și-l prinsese în clipboardul pe care întotdeauna îl ținea în acest scop. Era duminică și ar fi trebuit să fiu într-un tren înapoi spre Manhattan, numai că acesta era weekendul cu Ziua lui Columb, iar luni era zi liberă. Îmi făcusem planul să iau un tren de dimineață, apoi să lucrez, după-amiază.

- Îți plac sacourile astea? am întrebat-o pe mama și am ridicat revista ca să vadă pagina.

Ea și-a pus ochelarii și s-a uitat la fotografii. Acesta era un joc vechi între noi. Întotdeauna discutam despre haine, chiar și în timpul celor mai furtunoase zile din liceu. Unul dintre puținele momente senine petrecute acasă, după sosirea de la Paris, era să fac cumpărături pentru garderoba mea de serviciu împreună cu mama. Ei îi plăcea să vină la New York și să-și dea întâlnire cu fiica ei ca să ia prânzul. Îmi plăceau zilele acelea cu mama.

- Nu m-am dat niciodată în vânt după sacouri, a zis mama, scoțându-și ochelarii și întorcându-se la provocarea dezlegării de cuvinte încrucișate. Îmi amintesc întotdeauna de uniformele de la școala catolică de fete. Le înțeleg utilitatea, doar că niciodată nu mi-au plăcut.

- Eu îl am pe cel camel, dar nu-l port aproape niciodată.

- E greu să găsești o ocazie de a purta așa ceva.

Am mai dat câteva pagini. Mama a luat o gură de ceai.

- Îți place ceaiul? m-a întrebat.

- Nu în mod deosebit. Ție?

- Are un gust prea pregnant de lemn-dulce.

- Dar e bun pentru încheieturile și tendoanele tale.

A întins mâna spre măsuța de lângă fotoliul ei și a folosit telecomanda pentru a aprinde șemineul cu gaz din colțul solariului. Acesta a intrat în funcțiune imediat. Îi plăcea să dea drumul la șemineu. Zicea că o face să se simtă ca o femeie pionier. Cel mai mult, am gândit eu, îi plăcea contrastul dintre frigul de afară separat prin sticla rece de căldura din încăpere.

A zâmbit către foc şi a pus deoparte careul de cuvinte încrucişate din poală.

– Ţi-am pomenit vreodată de războiul dovlecilor pe care l-am purtat? a întrebat ea. Nu ştiu de ce m-am tot gândit la asta în ultima vreme. Bănuiesc că din cauza anotimpului. Ţi-am spus povestea?

– Nu, mamă. Războiul dovlecilor?

– Oh, sună mai dramatic decât a fost. Însă am luptat cot la cot cu vreo câteva dintre prietenele mele. Trebuie să fi fost... prin clasa a şaptea, sau cam aşa. Ne apucaserăm să vorbim despre cât de nedrept era ca băieţii să vină să spargă dovlecii pe care noi ne chinuiserăm atât să-i sculptăm. Eşti sigură că nu ţi-am mai povestit?

Am clătinat din cap, fascinată.

– A fost ideea mea, presupun, dar am vorbit cu toate prietenele mele să băgăm ace în coaja dovlecilor, dinspre interior în exterior, astfel încât felinarele din dovleac să fie ţepoase ca nişte porci-spinoşi. Nici nu-mi amintesc de unde luasem ideea asta; poate că o citisem pe undeva. În orice caz, eram noi contra băieţilor imaginari – băieţii care ne spărgeau nouă dovlecii. Ni-i închipuiam furişându-se pe treptele de la intrare, întinzând mâna după dovleci, şi-apoi sărind cât colo, înţepaţi de ace. De fapt, era o idee destul de diavolească. În fiecare noapte, dovlecii supravieţuitori păreau dovada isteţimii noastre. A fost într-adevăr foarte distractiv. Ne întâlneam la şcoală în fiecare zi, ca să raportăm că dovleacul cutare sau cutare reuşise să reziste peste noapte. A fost prima oară când am condus o acţiune – antitero, nu?

– Mamă, rebelă mai eşti! Şi dovlecii au rezistat până de Halloween?

– Am sfârşit prin a-i sparge noi înşine. Ne-am pus toate mănuşi de grădinărit, ca să-i putem ridica, şi i-am spart. Cred că ne-a cam lipsit totuşi insolenţa băieţilor. N-am fost niciodată capabilă să înţeleg ce motiv am avut.

– Aţi curăţat mizeria?

– Nu, bineînţeles că nu. Nişte fătuci zburdalnice şi leneşe, asta eram! Tata s-a înţepat la deget într-o bucată mai înainte să-i spunem ce s-a întâmplat. Îmi amintesc că s-a uitat la mine cu o expresie nespus de ciudată când i-am explicat.

– Cred că vă păzeaţi virginitatea, mamă! Sună foarte freudian totul.

– Ştii, şi eu m-am gândit la asta! a zis ea şi a râs. Întotdeauna am crezut exact asta. Acţiunea masculină şi reacţiunea feminină! Nici nu cred că am povestit asta cuiva. Ce ciudat că mi-am amintit acum!

– De ce în seara asta?

Ea a ridicat din umeri, evident amuzată de acea amintire.

– De ce nu în seara asta? Îmi închipui că m-am gândit şi la Jack. Nu l-am cunoscut, bineînţeles, dar poate că a acţionat oarecum ca mine şi prietenele mele, spărgând dovlecii mai înainte să se apropie altcineva de ei. Uneori e mai simplu să distrugi un lucru decât să-l păzeşti. Are vreo noimă ce spun?

– Are, mamă, însă nu e nevoie să ne gândim la motivele lui Jack. Eu încerc să las totul în urmă. Trecutul rămâne trecut. Asta îmi doresc acum.

Ea a încuviinţat din cap. A apăsat pe telecomandă şi a dat focul din şemineu un pic mai tare. Apoi a revenit la cuvintele încrucişate.

– Nu mi-a plăcut ceaiul ăsta, a zis ea.

– Nici mie.

– Nici încheieturile mele nu se simt mai bine.

– Nu aşa se întâmplă întotdeauna? am întrebat.

Capitolul 42

Ceea ce faci este muncă. Aceasta devine răspunsul la toate. Te îmbraci devreme în zori, după ce-ai făcut duş, te-ai pudrat, ţi-ai aranjat părul tuns într-o frizură fără cusur, iar hainele din şifonierul tău reflectă imaginea *tipei energice*. E absurd, ştii, dar asta gândeşti când îţi cercetezi garderoba. Ceea ce vrei, mai mult şi mai mult, este să arate bine ceea ce îmbraci, nu fără gust, ceva ce se poate transforma, la nevoie, într-o ţinută elegantă, sofisticată şi provocatoare. De ce nu? te întrebi când te îndrepţi spre oglinda din apartamentul tău – un apartament în care e ba căldură ca la tropice, ba un frig de Polul Nord – şi îţi aplici machiajul, de ce să nu te bucuri de timpul petrecut în New York? De ce să nu te bucuri de faptul că eşti tânără, fără obligaţii, singură, într-unul din cele mai grozave oraşe din lume? Jack se înşelase în privinţa asta. New Yorkul nu e o temniţă pe care deţinuţii săi şi-o construiesc singuri. Nu, nu, e un spaţiu care musteşte de distracţie şi energie, uneori înspăimântător, un capăt pentru o anumită categorie de lume, şi ţie îţi place să ştii că faci parte din el, că ai cucerit un colţişor din el, că l-ai învins.

Oarecum.

Nu prea mult machiaj, apropo. Niciodată în exces. Doar atât cât să-ţi dea strălucire, să-ţi pună în valoare trăsăturile, să te definească. În baie pluteşte încă aburul, dar când faci un pas înapoi, poţi să-ţi vezi silueta înceţoşată. *O tipă energică*. Te întorci la dreapta, înapoi, la stânga, înapoi, îţi verifici tivul fustei, cutele bluzei în talie, înălţimea

tocurilor. E în regulă, de obicei e în regulă, şi eşti conştientă că eşti tânără, foarte tânără, şi că tinereţea ta e la mare căutare, întrucât – cum s-a exprimat şeful tău de divizie? Cei mai puternici oameni de pe pământ sunt bărbaţii bătrâni şi bogaţi şi femeile frumoase şi tinere. Poate că avea dreptate – cine ştie? –, dar în momentul ăsta tu pur şi simplu verifici dacă vestimentaţia ta este completă, corectă, şi, în timp ce cobori cu liftul, umbli în poşetă şi recapitulezi ca să nu uiţi ceva: *mobil, pieptene, card, prezervativ.*

Apoi, New York. Păşeşti afară în frig, un frig teribil; vântul suflă printre clădiri, toată lumea se mişcă cu paşi grăbiţi, încercând să ajungă mai repede înăuntru, să se ducă la serviciu, nimeni nu trândăveşte. Ţi-ar plăcea să iei un taxi doar pentru luxul de fi într-un taxi, şi îţi permiţi – un salariu deloc rău, după cum s-a dovedit – , însă la ora asta a dimineţii, traficul, mai ales dacă e să traversezi oraşul dintr-o parte în alta, ar fi o tortură. Prin urmare, te repezi în cea mai apropiată staţie de metrou, cobori în peşteră, o creatură mitologică pe care Constance ar putea s-o identifice, îţi scanezi abonamentul lunar, te împingi cu şoldul şi coapsa în bara de acces şi îţi verifici telefonul, când ţi-ai găsit un loc unde să aştepţi pe peron. Staţia de metrou miroase a vopsea, ai gândit întotdeauna, ca bârlogul unei creaturi cumplite, a cărei halenă, an după an, a îmbâcsit pereţii până când nici un alt miros n-a mai putut s-o acopere. În timp ce rumegi aceste gânduri – şi asta, în fiecare zi –, te uiţi pe telefon şi verifici o sumedenie de chestii. Bursa. Titlurile principale. Mesaje, texte, e-mailuri.

Nu cauţi nimic de la Jack. Ai renunţat la asta de mult.

Nu ai renunţat, ci te-ai prefăcut că ai renunţat. Te amăgeşti că ai făcut-o. Ceea ce înseamnă aproape acelaşi lucru.

Apoi vine trenul, şi tu te urci în el, te întorci într-o parte, găseşti o bară de care să te ţii, şi trenul se urneşte din staţie. E în regulă. E destul de devreme ca să fie în regulă. Semnalul de pe telefonul tău mobil dispare, iar tu te cufunzi în întunericul dintre staţii şi te gândeşti la Vulcan, pentru Constance, şi la toate creaturile subpământene, la animalele de pământ, şi asta ţi se pare ciudat, un gând nesănătos; iar când, în sfârşit, ajungi la staţia unde trebuie să cobori, te bucuri

să ieşi, să te mişti repede spre lumina zilei şi strălucirea rece a iernii din New York.

Apoi eşti o fată de carieră, o fată energică, pentru că îţi place cu ce eşti îmbrăcată, îţi place cum te simţi în hainele acelea şi poţi să-ţi dai seama că unii bărbaţi pe lângă care treci te privesc admirativ, şi te opreşti la o tonetă de cafea unde comanzi una medie, fără frişcă, două plicuri de îndulcitor artificial, apoi decizi să te răsfeţi cu o salată de fructe, din aceea în casoletă de plastic. Cari toate astea spre clădirea unde lucrezi, aburul cafelei e absolut o binecuvântare, şi intri pe uşile batante întâlnindu-l pe Bill, agentul de securitate, stând în spatele biroului de la recepţie; îşi trece ochii peste camerele care îi arată fiecare colţ al clădirii companiei.

– Salut, Bill! Cum merge?

– Bine, domnişoară Mulgrew.

– Mă bucur s-aud. Eu sunt prima venită?

– Aproape, cred.

Urci cu liftul – din nou găseşti un sens mitologic în acest sus-jos al vieţii, când pe pământ, când sub pământ – şi preţ de o secundă te gândeşti la măreţul Esche, frasinul european, acum acoperit, probabil, de zăpadă. Te gândeşti la statuia lui Pan veghind în Grădinile Luxembourg, apoi ascensorul ajunge la etajul tău, al douăzeci şi doilea, şi te simţi cum te încordezi şi te însufleţeşti, muncă, muncă, muncă, sfânta muncă. E bine, îţi place munca şi te îndrepţi spre biroul tău, îţi atârni haina în cuier, pui cafeaua jos, îţi arunci geanta în sertarul de jos, te uiţi în jur. Una dintre luminile supervizorilor e aprinsă – a lui Burky, îţi închipui –, dar pentru el nu eşti o ţintă de vânătoare, nu atât de devreme, nu încă, aşa că te aşezi, îţi porneşti computerul, îţi conectezi telefonul la priză cu încărcătorul de rezervă pe care-l ţii pe birou, şi asta e. Gata de treabă.

Îţi mai acorzi un minut ca să scoţi capacul de pe salata de fructe, să pui pe birou raportul economic de cu seară din *The Wall Street Journal*, să savurezi aromele de soare şi de dulceaţă, iar, în spatele tău şi de jur împrejurul tău, luminile încep să se aprindă; se aud paşii celor care sosesc, iar ziua a început; iar Jack tot nu e, şi inima ta, pârdalnica, refuză să-l abandoneze.

Capitolul 43

Există un protocol feminin pentru lucrurile astea.

Mai înainte să ne aşezăm pe bancheta restaurantului de pe Fourteenth Street, mai înainte să ne instalăm cum se cuvine, Constance şi-a întins mâna, iar eu şi Amy am scos nelipsitul chiţăit al fetelor.

Amy i-a luat mâna lui Constance şi i-a ţinut-o strâns.

– Fugi de-aici! E frumos, a zis ea, examinându-l. Montură clasică. Platină, nu? Nu aur alb. Oh, e superb, Constance, pur şi simplu superb! Diamant şlefuit Empire?

Toate acestea s-au petrecut în drum spre masa noastră. Nu-mi venea să cred că planetele se aliniaseră ca să ne aducă împreună pe toate. Constance se întorsese din Australia de vreo zece zile – logodită! –, şi Amy sosise din Ohio ca să-şi caute de lucru în New York. Reuniunea noastră se petrecuse aproape de la sine, ceea ce îi sporea aura miraculoasă. De asemenea, mă făcea să mă simt surprinzător de adultă. Iată, eram aici, o rezidentă din New York, luând masa cu prietenele, în mijlocul unei zile de lucru. Asta mi-a dat un impuls de energie. Ştiam că şi fetele se simţeau la fel.

Şeful de sală a fost răbdător şi a stat cu meniurile în braţe până ne-am aşezat pe bancheta verde. Era un restaurant vietnamez numit nu ştiu cum Crab. Crabul Splendid sau Crabul Magic. Constance citise despre el în *The New Yorker* şi ni-l sugerase. Ajunseserăm la uşă aproape în aceeaşi clipă, Constance şi Amy venind cu acelaşi taxi de la Penn Station.

Am lăsat-o pe Constance să stea la mijloc. Eu şi Amy îi luam, pe rând, mâna, admirându-i inelul.

– Bun, vreau să ştiu toată povestea, a zis Amy. Te-a cerut frumos? Ce s-a întâmplat? Şi vom avea nevoie de un *scorpion bowl*[1] pentru asta. Trei paie, vă rog.

Chelneriţa – o vietnameză măruntică, îmbrăcată în pantaloni negri şi o tunică oliv – nici nu ajunsese bine la masă, că Amy îi şi dăduse o misiune.

– Trei paie, a repetat chelneriţa, confirmând comanda.

– Trei paie, a întărit Amy.

Apoi, preţ de o secundă, înainte să se pună Constance pe povestit, am rămas tăcute. Era atât de bine să fim din nou împreună, să fim din nou un grup, că toate ne-am simţit – bănuiesc – uşor intimidate. Am privit în jur, prin restaurant, prefăcându-ne mai interesate de mobilier decât eram în realitate. Însă Amy ne-a salvat, abordând un picol şi cerându-i apă.

– Acum trebuie să ceri apă în fiecare afurisit de restaurant, a zis Amy. Încearcă să facă economie la detergentul de vase, la apă sau ce?

– În caz de lipsă de apă, bănuiesc, am zis eu, stângace.

– Eşti la New York! Nu există lipsă de apă aici, nu? Cel puţin, eu n-am auzit. Bun, Constance, spune povestea. Ştii că vrem s-o auzim. Nu omite nimic.

Constance a roşit. Ura să fie în centrul atenţiei.

– Eram la câmp, verificând gardurile fermei, a început Constance. Şi Raef...

– Stai, cât de mare e ferma asta?

– Mare. Imensă. Sute de acri, dar terenul e arid şi nu poţi face cine ştie ce pe el. Bănuiesc că, în Australia, încă mai poţi să achiziţionezi parcele imense de pământ, în deşert, pe aproape o nimica toată. Familia lui Raef deţine mult pământ prin părţile alea. Are o familie numeroasă, aşa că oriîncotro te întorci, dai de un unchi care are

---

[1] Cocktail obţinut din suc de portocale, lămâie şi ananas, la care se adaugă gin, rom şi votcă

terenul cutare, de o mătuşă care are terenul cutare, de un verişor... aţi prins ideea.

– Aşadar, eraţi la câmp şi verificaţi gardul? a zis Amy. Nu pot să cred că preţioasa noastră Constance a ieşit să verifice gardurile în Australia.

Chelnerul s-a întors cu apa. Ne-a turnat în trei pahare. Constance a făcut o pauză în acest răstimp, apoi a reluat.

– El s-a sprijinit de gard, s-a uitat în zare, la deşert, şi m-a întrebat dacă-mi pot închipui cum ar fi să-mi petrec viaţa acolo. N-a fost dramatic. A zis că o să se asigure că vom călători şi că putem petrece timp şi în State, dar voia să mă gândesc cum ar fi să fiu soţia lui şi să trăiesc în Australia, cu el. Asta a fost tot.

– S-a aşezat într-un genunchi? a întrebat Amy.

– Nu. Noi nu suntem aşa.

– Vrei să spui genul de...

– Nu suntem atraşi de rolurile alea învechite. Raef nu ţine foarte mult la formalităţi sau tradiţie. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să trăiască mai mult pentru ziua de azi. Nu-l interesează ceremonia. Majoritatea australienilor pe care i-am întâlnit dispreţuiesc ceremonia. E o oarecare reminiscenţă din dominaţia britanică în atitudinea asta, dar în mare parte e pur australiană.

– Cum arată deşertul? am întrebat eu.

– Oh, are nişte culori splendide. Predomină roşul, dar nu asta îl caracterizează. Toate uşile casei sunt ţinute deschise, acoperite cu plase de muşte, dar deschise. Şi petrecem mult timp pe verandă. Te muţi de pe o verandă pe alta în funcţie de perioada din zi în care te afli. E o comunitate de fermieri în toată regula, totuşi. Cresc mii de oi. Oriunde te uiţi vezi oi.

– Şi familia lui? a întrebat Amy.

– Nişte drăguţi. Foarte primitori. Au ţinut să-mi precizeze că Raef n-a adus niciodată vreo altă fată acasă. A fost amuzant cum fiecare m-a tras deoparte ca să-mi spună asta. Foarte nostim.

– Aţi stabilit o dată? am întrebat.

– În primăvară, a zis ea. La Paris.

A întins repede mâna spre mâna mea. Era tipic pentru Constance să evite ca fericirea ei să-mi provoace mie tristețe. A zâmbit, asigurându-se că m-a privit în ochi. Eu am încuviințat din cap. Era în regulă. Totul avea să fie în regulă. Parisul era o alegere bună.

– Nici o veste de la Făt-Frumos? m-a întrebat Amy, la o secundă după ce sosise al doilea *scorpion bowl*. Încă îi mai spunem așa?

– Îi spunem *imbecil*, a zis Constance.

– Constance! a râs Amy. Faci tu pe cineva imbecil? Toate chestiile alea australiene te-au marcat.

– Nu-mi pasă, a zis Constance, sorbind din băuturile aduse. Dușmanii prietenilor mei sunt dușmanii mei.

M-am aplecat și am sărutat-o pe Constance pe obraz.

– Nimic, am zis eu. Dispărut fără urmă.

– Și-a anulat tot, a spus Raef, a continuat Constance. Conturile de pe Facebook, Instagram, chiar și telefonul mobil. A dispărut de peste tot.

– Ce naiba? a zis Amy. Cine face asta?

– Următorul subiect, am zis eu.

– Stai, cu cine te întâlnești zilele astea? m-a întrebat Amy. Se pregătește ceva?

Am clătinat din cap.

– Sunt o preoteasă celibatară, am zis eu. Aș putea fi sacrificată unui vulcan.

– Draga mea, trebuie să revii în acțiune.

– Asta-i spun și eu, a încuviințat Constance, dând din cap și sorbind cu paiul.

– Vreau să spun, a reluat Amy, că n-ar strica nițică hârjoneală. O să faci păianjeni.

– Păianjeni? a repetat Constance și a râs.

– Lucrez, am zis eu. Asta fac.

– Așadar, la capitolul ăsta e bine? a întrebat Constance. Îți place ce faci?

– E... interesant. Aud continuu vocea lui în cap. „New Yorkul este o temniță pe care ne-o construim singuri", am zis eu, cu o voce

îngroşată teatral, ca de monstru. Nu e o temniţă, dar nu e nici vreun picnic. A avut dreptate în privinţa asta.

– Trebuie să ieşi mai des, a zis Amy, sorbind şi vorbind. Trebuie să te înscrii la ceva.

– Toţi hipsterii ăia care joacă *dodgeball* şi se înscriu în ligi de bowling, am zis eu. Mă oboseşte până şi gândul la aşa ceva.

– Ai mai fost la vreo întâlnire? a întrebat Constance. Te-ai dus de vreo două ori, nu?

– De trei ori, am zis eu. Nu dezastruoase, dar nici grozave. În general, oamenii socializează. Cam aşa funcţionează lucrurile la birou. Cineva se căsătoreşte sau obţine o promovare, ori...

– Sau îşi face un lifting de fesieri, a intervenit Amy.

– Sau îşi face un lifting de fesieri, am încuviinţat eu.

– Mama spunea întotdeauna că băieţii îşi petrec viaţa, între douăzeci şi treizeci de ani, alergând după fete, iar fetele îşi petrec perioada dintre patruzeci şi cincizeci alergând după băieţi, a zis Constance.

– Dar tu, Amy? Ia revarsă tolba cu informaţii.

– Nimic de raportat pe frontul masculin.

– Parcă te întâlneai cu domnul Cataramă la Centură, a zis Constance. Tipul ăla despre care ne-ai povestit.

– Bobby, a zis ea şi a zâmbit. E un idiot, dar îmi place de el. Nimic serios. Suntem doar tovarăşi de joacă.

– Şi munca?

– Nu-mi pasă de muncă, pe bune, dar bat cuie pentru Habitat for Humanity în weekenduri. Pot spune că mă cam spetesc făcând asta. Am ajuns să port o centură-suport pentru scule. Vreau să-mi cumpăr o furgonetă. Jur că devin pălmaş.

Chelneriţa a venit cu nota de plată. Mi-am pus cardul de credit peste aceasta şi le-am spus fetelor că fac eu cinste.

– Eşti sigură?

– Sunt sigură.

– Mai comandam o rundă de băuturi, dacă ştiam că achiţi tu nota, a zis Amy. Mulţumesc, Heather.

– Eu mai am ceva de spus, a intervenit Constance şi ne-a luat pe amândouă de mâini. Vreau ca amândouă să-mi fiţi domnişoare

de onoare. Doar voi două. Cele mai bune prietene ale miresei. O să facem ceva restrâns. Foarte restrâns. La Paris. Îmi pare rău că vă târăsc tocmai la Paris, dar, dacă facem rezervările din timp, n-o să fie prea rău.

– N-am lipsi pentru nimic în lume, am zis eu. Şi e Paris, nu Cincinnati.

Amy a încuviinţat din cap. Apoi a scos un râgâit prelung, şuierat, care a sunat ca aerul ieşind dintr-o roată spartă. A zâmbit când a terminat şi apoi a exclamat:

– Constance, cum ai putut să faci asta?

Chelneriţa a luat nota. Prânzul se încheiase.

Capitolul 44

Amy a plecat prima.

– Ne vedem, păpuşilor, a zis ea, trântindu-se într-un taxi.

Avea programată o întâlnire în suburbii.

I-am făcut cu mâna, apoi am condus-o pe Constance la Port Authority. La colţ, înainte să ne despărţim şi s-o luăm fiecare în altă direcţie, Constance mi-a spus că Raef încă nu avea nici o veste de la Jack. Era subiectul nostru obişnuit de conversaţie. Întotdeauna treceam în revistă situaţia cu Jack când ne întâlneam.

– Nimic? am întrebat, simţindu-mi stomacul urcând în gât, în timp ce în jurul nostru trecătorii roiau.

– Nimic. A zis că Jack n-a ţinut legătura cu el. Cele câteva cunoştinţe comune... nimeni nu ştie unde s-a dus. E, într-adevăr, foarte ciudat.

– Deci, a plecat? A plecat de-adevăratelea?

Ea a încuviinţat din cap.

– Ce poate însemna asta? am întrebat. Ştim măcar dacă e în viaţă? Ar trebui să dăm de urma părinţilor lui? Aş putea să mă duc să-i văd părinţii sau măcar să-i sun. Le-aş putea spune că vreau să-i înapoiez jurnalul.

– Eu n-aş face asta, draga mea. El a dat bir cu fugiţii. El a rupt orice cale de comunicare cu toată lumea, a fost alegerea lui, nu? Dai un telefon, intri pe Facetime, trimiţi un mesaj, un e-mail, un tweet – şi ce mai vrei tu. El şi-a şters toate conturile. Nu mai e pe Facebook, şi

doar știi cât e de greu să-ți ștergi contul de Facebook. Nici urmă de el. Raef e îngrijorat pentru el. Cu adevărat îngrijorat.

– Raef crede că a murit? am întrebat, rostind cea mai adâncă temere a mea.

– Nu, nu cred. Îți mai aduci aminte de ziua aceea în Paris, când au plecat ei împreună și noi ne-am dus la Notre-Dame și ne-am uitat la statuia Fecioarei Maria?

– Desigur, am zis.

– Raef refuză să vorbească despre asta, dar eu m-am gândit mult la ziua aia. A fost cam ciudată plecarea lor. De ce să ne lase singure când mai aveam doar atât de puțin timp de petrecut în Paris? Și de ce s-au ținut atât de secretoși?

– Corect, am zis, trăgând-o pe Constance un pic la o parte din calea unui adolescent care împingea un cărucior cu haine pe trotuar. Jack n-a spus unde s-a dus. Bănuiesc că, de fapt, nici eu n-am întrebat. Am presupus doar c-au făcut cine știe ce trăsnaie de băieți. Sau că or fi pus la cale vreo surpriză pentru noi. Am fost o idioată, dacă stau să mă gândesc acum.

– Ei bine, întotdeauna m-am întrebat ce să fi fost. M-am întrebat de mii de ori.

– Crezi că i-a schimbat ceva planurile? Ceva ce s-a dus să vadă în ziua aia?

Ea a clătinat din cap, în semn că nu știa. Era un mister. Am privit-o lung în ochi. Ea a zâmbit cu blândețe.

– Îmi pare rău, draga mea, a zis ea. Ți-aș spune dac-aș ști. Pe cuvânt. Dar habar n-am.

– Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta.

– Doare la fel de tare?

– Da. La fel de tare ca întotdeauna. Ba chiar mai mult, în unele privințe. Și la asta se mai adaugă ceva. A fost atât de ferm împotriva fotografiilor în momentele-cheie, așa că nu am aproape nimic la care să mă uit. E ca un vis. Vorbesc serios. Chiar a fost real? Nici măcar nu mă pot întoarce să mă uit la el, într-adevăr. E aproape ca și când plănuise să dispară încă de la bun început.

– Ei bine, fii tare. Promit să te caut în clipa în care aud ceva despre el, dar pe cuvânt că nu am nici un indiciu. A dispărut pur şi simplu. S-a evaporat.

– Am jurnalul bunicului său. Dar nu pot prezice unde o să fie sau când.

– El are vreo copie?

Am ridicat din umeri.

– Are. Însă a memorat mare parte din el. Ţine la jurnal probabil mai mult decât la orice altceva în viaţă.

– Şi te-a lăsat pe tine să-l păstrezi? Şi n-a sunat sau n-a scris să-l ceară înapoi? Mie asta mi se pare semnificativ, cowgirl.

– Nu mă mai interesează Jack. Încerc să-l uit.

Constance s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat.

– Trebuie s-o şterg. Deja mi-e dor de tine.

– Şi mie de tine.

– Mi-a părut bine s-o văd pe Amy. E încă femeia-tigru.

– E puternică. Toate suntem puternice, nu?

A încuviinţat din cap şi m-a îmbrăţişat încă o dată, după care a plecat grăbită.

În dimineţile de duminică, o alergare în jurul lacului. După aceea, un Bloody Mary la restaurantul de pe Fifty-Sixth care-ţi place, sau poate un pahar matinal cu un prieten, o plimbare prin Soho, o nouă galerie de vizitat, vreun vernisaj. *The New York Times*, duminica dimineaţă, în apartamentul tău; ziarul stă desfăcut pe canapea, în timp ce tu trimiţi mesaje şi răspunzi la e-mailuri, încerci careul de cuvinte încrucişate, citeşti articolele de fond, te forţezi să te uiţi la rapoartele de bursă. Apoi ceva cultural, ceva de calitate, muzeul de artă contemporană MoMa sau muzeul Frick, preferatul tău, o plimbare prin parc ca să te uiţi la raţe, ca să mângâi botul statuii câinelui-erou Balto, ca s-o vezi pe Alice în Ţara Minunilor rămasă de-a pururi copilă şi gigantică. Iarna s-a instalat, nu mai ameninţă doar, şi îţi petreci un timp cu mama vorbind despre garderobe, făcând câteva sesiuni de cumpărături, achiziţionând echipament de bază. Faci rezervare la schi în Vermont. Vorbeşti cu şeful, cu cei trei şefi, de fapt, despre

conturi japoneze, iar ei îți sugerează să-ți pui la punct cunoștințele de limbă, așa că în fiecare zi de marți, dimineața, bei ceai cu un instructor japonez, domnul Hayes, care nu este japonez get-beget, descoperi tu, dar vorbește limba exemplar. Practici caligrafia, pictezi cu pensule și cerneală, iar, o dată, domnul Hayes aduce vase și lăstari de forsiția, angrenând toată clasa – sunteți cinci, toți genul tineri corporatiști – în ikebana, arta tradițională a aranjamentelor florale. Ți se dau trei nuiele de forsiția și ți se cere să găsești echilibrul potrivit, ceea ce nu e ușor, în japoneză sau în engleză, dar continui și conversezi cu ceilalți discipoli, cu domnul Hayes, și apoi, când raportezi la birou, dai aprobator din cap la întrebări și spui că instruirea lingvistică merge bine.

New York, New York, un oraș strașnic.

Yoga în serile de luni, o ședință de bicicletă la sală, miercurea, majoritatea femei, toate pedalând ca nebunele, uneori pe întuneric, și tu îți aduci aminte, fără să vrei, de cuvintele lui Jack, ideea lui că New Yorkul este o temniță pe care locuitorii și-o construiesc singuri, pentru că, dintr-un alt punct de vedere, ședințele de bicicletă la sală seamănă cu activitatea unor femei nebune. Dar continui, și există și momente frumoase, o adevărată răsplată, soarele răsărind în spatele turnului Chrysler Building, un toboșar extraordinar în Union Square, monologul unei femei pe nume KoKo, pretinzând că este nevasta lui King Kong, care este supărată pe el pentru că și-au părăsit insula lor de baștină. Chestii ciudate, chestii newyorkeze.

Câteva întâlniri amoroase eșuate, când și când. O băută cu un avocat și un flirt scurt cu un jucător de hochei, care a spus că a jucat pentru Rangers, dar numele lui nu apărea pe listă când l-ai căutat pe Google. Prietenele tale te sună, schimbați impresii despre întâlniri amoroase dezastruoase, umor negru în fiecare poveste tristă despre insuficiența bărbaților sau despre inimi capricioase, tatăl tău trecând pe la tine să te ia la o cină plăcută în parc. Nu e rău, nimic nu e rău, ai tot ce-ți dorești, ai totul, iar mama ta vine în oraș, în după-amiezile de sâmbătă, pentru vreun spectacol, uneori cu prietena ei Barbara, și te alături lor, a treia doamnă într-un nor de parfum, actorii de pe

scenă adesea hilar de cabotini, dar ăsta-i Broadway-ul şi, dacă ajungi să reuşeşti aici, reuşeşti oriunde.

New York, New York, un oraş straşnic.

Încerci să nu te gândeşti la Făt-Frumos. Nu te gândeşti la noaptea aceea din Berlin, când trupurile voastre s-au contopit, sau la momentul în care aţi stat la marginea canalului din Amsterdam şi aţi privit lebedele trecând pe sub podul de piatră. Nu te gândeşti că viaţa ar fi fost mai bună, mai adevărată, mai autentică împreună cu Jack. Nu-i poţi îngădui minţii tale să alunece în direcţia asta şi trepidezi de emoţie, în lumina albastră slabă a cursorului, căutând on-line un semn despre el, locurile pe unde umblă.

Încerci fotbal în Central Park, pe Sheep Meadow, apoi grupul se retrage la un bar sportiv de pe East Side, entuziasm şi bere, oameni în toată firea în bluze de trening, jeanşi şi pantofi sport cu pete de iarbă. De trei ori ura pentru echipe, The Giants sau The Colts sau Notre-Dame sau USC, şi tu te porţi degajat, participi cu grupul, îţi reaminteşti că asta ai vrut. Reuşeşti, da, ai rapoarte bune despre munca la birou, aprecieri de la şeful de echipă, şi în fiecare luni dimineaţă te trezeşti devreme ca s-o iei de la capăt. Nu e o temniţă, exclus, şi te poţi gândi la o mie de fete, la o mie de băieţi, care ar fi fericiţi să fie în locul tău. Chiar şi tatăl tău zâmbeşte când aude cum te descurci, pentru că eşti ambiţioasă şi refuzi să fii extenuată. De două ori ieşi în oraş, să dansezi, să bei prea mult şi să tragi câteva fumuri dintr-un joint puturos, şi laşi vreo câţiva tipi să se frece de tine, evident bine dotaţi şi înfierbântaţi, iar tu dansezi în continuare, îţi aminteşti de Amy şi de Constance, de Amsterdam, şi uneori totul ţi se pare un vis, un amestec întâmplător de experienţe, speranţe şi senzaţii, dar o parte din tine recunoaşte că eşti singură chiar şi pentru acea atingere care-ţi dă fiori, şi pleci să-ţi găseşti prietenele şi mai comanzi un rând.

New York, New York, un oraş straşnic.

Rar, în nopţile furtunoase, citeşti din jurnalul bunicului lui Jack. Numai când inima are nevoie de ploaie. Stai la fereastră şi priveşti afară, aerul năvăleşte înăuntru, şi durerea ta este acută şi brutală, aproape tămăduitoare. Citeşti şi visezi, şi-ţi aminteşti, şi te simţi bătrână, te simţi ca o persoană care priveşte mai mult spre trecut decât

spre viitor, şi te întrebi unde e Jack în seara asta, în clipa asta, dacă se mai gândeşte la tine vreodată. Pentru a nu ştiu câta oară, revezi în minte firul întâmplărilor, îţi aminteşti senzaţia de inimă pustiită când ai ştiut, ai ştiut, că el nu venea cu tine. Că tot ce se întâmplase înainte era un mit, o poveste pe care ne-o spunem singuri, în zorii dimineţii, înainte de răsăritul soarelui. Spui că i-ai trimite lui Jack jurnalul dacă ai avea o adresă, dar n-ai face-o, cu siguranţă, nu; cuvintele şi paginile se amestecă şi se înceţoşează la al treilea pahar de vin, şi vântul pătrunde înăuntru, aducând frigul, şi ploaia cade din cer, în picături, pe pervazul geamului.

Capitolul 45

Am oprit în fața proprietății lui Jack din Vermont într-o friguroasă dimineață de martie, mașina mea închiriată suflând cât de multă căldură putea prin micile orificii de ventilare dispuse de-a lungul bordului. Am parcat în fața casei lui – fosta adresă, mă rog – și mi-am scos cafeaua din suportul de pe consolă. M-am uitat la GPS-ul de pe telefon, apoi la lanțul de magazine care evident ocupaseră pământul din jurul fermei bunicului lui Jack. Nici o greșeală. Am întins mâna și am scos din rucsac jurnalul bunicului lui Jack. Ferma bunicului lui Jack, sursa jurnalului pe care Jack îl urmărise întru uitare, zăcea îngropată sub câțiva acri de parcare, un magazin de unelte, restaurantul Sirop de Arțar și un magazin Curves.

N-am făcut nimic, o vreme, doar mi-am băut cafeaua și m-am uitat afară prin parbrizul înghețat. Ceva mai târziu, mi-a sunat telefonul și am răspuns.

– Ai găsit-o? a întrebat Amy.

– Bănuiesc. E doar un lanț de magazine acum.

– Păi, asta a spus și el, nu?

– Da. Bănuiesc că-mi făcusem eu o imagine diferită în minte.

– Și anume?

– Oh, un conac frumos de fermă, gard alb de uluci.

– Dar, Heather, el ți-a spus ce-a ajuns locul de odinioară. Ți-a spus că a fost totul vândut.

– Știu, știu, știu.

– Cât de departe e?

– O oră și jumătate, dar drumurile au fost proaste. E crâncen de frig afară.

– Știu. Constance nici nu schiază în dimineața asta din cauza gerului. O să iasă mai încolo, dacă se mai încălzește.

Stăteam împreună într-un apartament din Sugarbush. O săptămână de evadare între fete. Această expediție era mica mea călătorie de cercetare a fostei locuințe a lui Jack. De fapt, trebuia să cumpăr niște lucruri de la băcănie și vin, mult vin.

– A fost o prostie să vin până aici, am zis eu, abia acum realizând pe deplin. Nu știu ce m-așteptam să văd.

– Vino înapoi și stai cu noi, a zis Amy. Dacă ești și tu aici, n-o să mă mai simt obligată să ies la schi cu Constance.

– O să mă întorc mai încolo. Vreau doar să arunc un ochi prin jur.

Ea n-a zis nimic. Prietenele mele, mi-am dat eu seama, înțeleseseră să n-o dădăcească prea mult pe prietena lor țicnită, care rămăsese obsedată de un bărbat pe care-l cunoscuse într-un tren de la Paris la Amsterdam. Se abțineau să emită judecăți, își țineau gura, și eu am priceput că asta nu era deloc o treabă simplă.

– Dacă tot ești acolo, oricum, ar trebui să te duci la bibliotecă să cauți date despre familia lui. Bibliotecile locale dețin multe informații.

– Poate c-o să fac și asta.

– Nu-ți pierde toată ziua acolo, Heather. Nu merită. Vino înapoi să stai cu noi.

– Încă puțin, am zis eu.

– E sănătoasă treaba asta, iubito?

– Chiar nu contează dacă e sănătoasă sau nu. Trebuie s-o fac. Mă gândesc să-i sun pe părinții lui să aflu dacă el e bine. Mai e și altceva aici, Amy. Crede-mă.

Amy n-a zis nimic.

– Pur și simplu..., am zis eu, încercând să gândesc, încercând să exprim în cuvinte gândurile care îmi treceau prin cap. Pur și simplu, dacă Jack n-a fost cinstit, atunci nu știu în ce altceva să mai cred. Chiar nu știu. Totul pare fals.

– Ştiu, iubito.

– Dacă eu m-am putut înşela atât de rău în legătură cu ceva...

– Nu te-ai înşelat. A fost doar unul dintre lucrurile alea. Unul dintre lucrurile alea care nu au mers cum trebuia.

– Mi-ar plăcea să-l urăsc. Asta ar simplifica mult situaţia.

– Poate o să reuşeşti să-l urăşti cu timpul. Speranţa moare ultima.

A spus-o ca pe o glumă. Ca să mai destindă atmosfera.

Am încheiat convorbirea după ce am mai adăugat câteva articole pe lista de cumpărături, apoi am rămas în maşină o vreme.

Ce căutam eu aici? m-am întrebat, în timp ce mi-am băut restul de cafea. Trecuse o jumătate de an de când îl văzusem ultima oară pe Jack. Acum, într-o vacanţă de schi cu prietenele mele cele mai bune, eu mă hotărâsem să le părăsesc pentru o zi ca să pot explora... ce? Ce speram să găsesc? Chiar dacă descopeream ceva despre trecutul lui Jack, asta tot nu mi-ar fi spus unde era el astăzi, ce făcea, de ce ieşise brusc din viaţa mea, din viaţa tuturor, cu desăvârşire. De altfel, părea jalnic să verific trecutul lui Jack; mă simţeam ca un hărţuitor de celebrităţi, cu toate că Jack nu era o celebritate, şi eu nu eram cu adevărat un hărţuitor, speram.

Am oprit motorul şi am coborât. Gerul m-a izbit ca un zid. Buletinul meteo anunţase o o scădere drastică a temperaturii şi, în timpul nopţii, se instalase un ger năprasnic. Erau minus douăzeci de grade şi era înnorat. M-am grăbit să traversez parcarea şi am intrat în magazinul de ustensile de bucătărie. Un clopoţel a scos câteva clinchete deasupra mea.

– Frig, nu-i aşa? a întrebat o femeie cu şorţ roşu.

Aranjase nişte prosoape pentru uscat vesela.

– Nu-mi vine să cred ce ger e, am zis eu. E groaznic.

– Martie ar trebui să fie mai călduroasă, dar pentru mine e întotdeauna cea mai aspră lună a iernii. Promite atât de mult şi întotdeauna uită să aducă.

– Da, am zis eu. Se poate.

– Să te ajut, cauţi ceva anume?

– Nu, doar mă uit, mulţumesc oricum.

Aş fi vrut eu s-o întreb: „Apropo, am cunoscut un băiat şi m-am îndrăgostit de el, şi el a deţinut cândva pământul de sub magazinele astea, bunicul lui adică, iar acum el a dispărut, şi tu eşti aici, aşa că n-ai putea să-mi spui ceva despre el?" Dar asta suna nebuneşte chiar şi pentru mine.

Capitolul 46

Beţiile rele, cele care te bagă în bucluc, sunt cele care se strecoară asupra ta. Dacă te hotărăşti să te îmbeţi, atunci te apuci de băut având un plan în minte, cu un ritm de la care un băutor şiret se sustrage ca să rămână în picioare. În timpul unei beţii de acest gen, începi cu un pahar, eventual după-amiază, şi după unul vine altul, şi poate că n-ai mâncat destul, cel puţin nu pentru tipul de băută la care te pregăteşti să te dedai, şi, până să-ţi dai seama, eşti mai cherchelită decât ar trebui, şi pentru că nu asta ai intenţionat, ţi se pare o surpriză plăcută, ca un oaspete neaşteptat, şi continui să-i oferi mai multe pahare acestui vizitator, încântată să te afli într-o stare de cherchelealã când, de fapt, nu te gândiseşi să bei mai mult de un pahar.

M-am trezit criţă într-un bar *après-ski*, cu cinci tineri din echipa de schi a Universităţii din Vermont, la patru după-amiază, în ultima zi a săptămânii noastre de vacanţă cu fetele. Constance şi Amy stăteau lângă mine, la fel de ameţite, veselia de a te simţi fericit şi beat lângă un foc, cu cinci tineri curtenitori implicaţi profund în această experienţă.

Am vorbit despre sprâncene.

Am vorbit despre sprâncene, pentru că unul dintre indivizi, Peter, a susţinut teoria că desimea şi grosimea sprâncenelor unei femei serveşte drept un indicator de încredere despre desimea şi grosimea părţilor intime ale unei femei. Ce însemna desimea şi grosimea în privinţa vaginului unei femei era mai greu de înţeles, dar era o discuţie

de după-amiază, o dezbatere la beţie despre imposibilitatea ca sprâncenele să aibă vreo legătură cu punctul nostru anatomic de la sud de ecuator. Dar Peter - care era înalt şi frumuşel, şi un iremediabil infatuat - insista că era adevărat.

Cu toţii purtau jachete Carhartt. Tricouri flauşate şi fesuri din lână caraghioase. Erau ca un grup de căţeluşi, iar lui Amy, aflată în culmea extazului, îi plăcea să se joace cu căţeluşii.

- Deci, tu spui, a intervenit Amy, încercând să-i facă pe toţi să-şi definească termenii, că aşa cum palmele şi tălpile indică la bărbaţi mărimea şi volumul organului masculin, aşa sunt şi sprâncenele pentru femei? Iată o teorie fascinantă!

Şi-a tras de betelia jeanşilor un centimetru şi s-a uitat în jos. Apoi şi-a ridicat privirea la băieţi, cu ochi mari. Băieţii au râs în hohote.

- Pe bune, e adevărat! a declarat ea.

Băieţii au râs din nou.

- Tocmai am citit că nu există nici o legătură între mărimea palmei şi mărimea penisului, a zis Constance, întotdeauna instruită. Am citit că ăsta-i un mit.

- Slavă Domnului! a zis unul dintre căţeluşi, ridicându-şi mâna.

I-am luat mâna şi i-am examinat palma. Era o palmă mică.

- Încă un rând, i-a zis Peter, instigatorul, lui Thomas, barmanul.

Beam bere Vermont Long Trails. Şi, de două ori, ne-am luat câte un shot de Jack Daniel. Simţeam de parcă două râuri se unesc în burta mea.

- Ceea ce ar putea avea oarecare noimă, a zis Amy, ar fi să crezi că grosimea sprâncenelor unei femei are o legătură cu pasiunea ei. Asta s-ar mai putea înţelege. Femeile cu sprâncene groase sunt pasionale, mai mult decât femeile cu sprâncene subţiri, delicate. Asta e la mintea cocoşului.

- Eu am sprâncene subţiri! a zis Constance.

Asta i-a făcut pe băieţi să izbucnească încă o dată în râs.

- Muntele lui Venus, partea cărnoasă de sub degetul tău mare, am zis eu, găsind că e surprinzător de dificil să vorbesc clar, se presupune că ar indica pasiunea unui amant. O pernuţă mai groasă la baza degetului mare e semnul unui bun amant.

Toţi băieţii şi-au pipăit pernuţele de sub degetele mari. Bineînţeles.

Era o discuţie la beţie, după-amiază, atâta tot; asta, până când Peter ne-a întrebat dacă vrem să tragem un joint. Iar când a zis „să trageţi un joint", ceea ce a sugerat a fost: „Hai să plecăm de aici, să mergem undeva, hai să vedem ce altceva poate deveni după-amiaza asta".

Şi, probabil, invitaţia asta mă viza în primul rând pe mine.

– Are bucurii la tine, a zis Amy la baie, inspectându-se în oglindă. Peter cel simpatic.

– Toţi sunt simpatici, a zis Constance dintr-o cabină de toaletă.

– Sunt căţeluşi, am zis eu, pentru că asta erau.

– Căţeluşi sau nu, a zis Amy, scotocind în poşetă după luciul de buze, sunt adorabili. Şi sunt bine făcuţi. Şi nu critică. Nu caută decât distracţie.

– Deci, vrem să mergem să fumăm un joint? am întrebat. Au pomenit ceva despre o baie fierbinte.

– Eu nu merg la nici o baie fierbinte! a zis Constance, a tras apa şi a ieşit. În nici un caz. Sunt un mănunchi de penisuri în erecţie, credeţi-mă.

– Bineînţeles că sunt penisuri în erecţie, a zis Amy. Asta-i ideea, nu?

Fără să vrem, ne-am trezit stând în faţa a trei chiuvete şi trei oglinzi diferite. Toate am devenit conştiente de asta în acelaşi moment, şi ochii noştri s-au plimbat de la una la alta, înainte şi înapoi, zâmbetele noastre înflorind larg când ne-am dat seama cât ne distram, cât de mult ţineam una la alta, cum băieţii, într-un fel sau altul, erau doar nişte diversiuni apărute când şi când în viaţa noastră – diversiuni prietenoase, simpatice, dar simple diversiuni.

– Atât vreau: să-l ţin pe unul în poală şi să-l alint, a zis Amy.

– Pe care? a întrebat Constance.

– Pe cel mic. Cum îi zic ei?

– Munchie, cred, am zis eu. Era greu să-ţi dai seama.

– Nu-mi amintesc ca băieţii să fie atât de inocenţi, a zis Constance. Au multe de învăţat.

– Sunt tineri, am zis eu. La fel de tineri cum eram şi noi, nu demult.

– Nu suntem cu mult mai în vârstă acum, a zis Amy. Nu încercați să mă convingeți că sunt bunică.

– Dar am trecut prin multe, a zis Constance. Înțeleg punctul de vedere al lui Heather.

Amy a întins o mână, și noi ne-am așezat mâinile deasupra. N-am rostit mica noastră formulă ritualică, ci pur și simplu ne-am ținut de mâini toate trei. Era în jur de ora cinci după-amiaza, într-o zi cu ninsoare, în Vermont.

Capitolul 47

L-am sărutat pe Peter şi a fost foarte bine.

A fost destul de ciudat, de fapt, pentru că trecuseră şase luni de la ultimul meu sărut cu Jack. Şase luni de când corpul meu se simţise înlănţuit cu cel al altei persoane, şi am fost un pic precaută, beată ca lumea, şi bucuroasă să fi rupt vraja.

– Eşti ca prinţul care o trezeşte pe Frumoasa din Pădurea Adormită, am zis eu. Am dormit multă, multă vreme.

– Nu dormi şi acum, nu?

– Nu. Sunt trează.

– Îmi plac sprâncenele tale, a zis el.

M-a sărutat din nou. A fost un sărut uşor, lejer, dar dorinţele interioare erau mai puternice. Implorau. Stăteam într-un bazin cu apă fierbinte, şi eu tocmai fumasem un joint, şi Amy avea să vină, dintr-o clipă în alta, cu un alt val de căţeluşi schiori, dar ei nu intraseră încă la piscină. Copiii se jucau în capătul cu apă mai mică al bazinului de înot obişnuit. Mamele lor stăteau la o masă şi-i priveau, dar bazinul cu apă fierbinte era destul de departe de ele, exact în capătul opus, pentru ca să-l las pe Peter să întindă mâna spre mine, să mă ia cu blândeţe de ceafă şi să mă apropie de el pentru un sărut.

Pentru un sărut în costum de baie, ceea ce trebuie să fi contat ca un bonus.

Avea un corp minunat. Arăta ca un tânăr actor britanic, unul dintre acei flăcăi galanţi care apar în dramele englezeşti, un vlăstar

înalt şi suplu al clasei conducătoare, cu păr frumos, dinţi frumoşi şi o privire sugerând plimbări lungi cu labradori retrieveri învârtindu-se printre picioarele lui şi, mai târziu, seara, o ceaşcă de ceai. Era chipeş, cu alte cuvinte, dar o ştia, şi ăsta era un cusur oarecum fatal pentru el.

– Asta e o piscină pentru familişti, am zis eu după ce m-a sărutat a doua oară.

Mâna lui a umblat puţin pe sub apă. Nu necuvenit, doar explora.

– Am putea merge într-un loc mai retras.

– Aşa?

– Aşa.

– Şi ce să facem în acel loc mai retras?

M-a sărutat din nou.

Nu l-am oprit. Dar nici nu l-am încurajat efectiv.

Mai multe gânduri: „Cât băusem? Cât de beată eram? Cât de multă încredere aveam în acest personaj Peter? Unde era Amy?"

„Şi cum rămâne cu Jack?"

„Ei, ce-i cu Jack?" m-am întrebat eu. Jack nu era tocmai în calculele mele în momentul acela, când Peter s-a aplecat şi m-a sărutat din nou, iar de data asta mâna lui a devenit mai fermă şi m-am simţit cedându-i puţin, ameţită, încălzită; *era* drăguţ. În mod cert drăguţ, dar plin de el, plin de acea înfumurare a unui tânăr care crede că poate obţine aproape tot ce-i place, şi din plin, iar eu mi-am spus că n-am să fiu un trofeu pentru un asemenea ticălos; dar atunci, mâinile lui au trecut peste mine, şi apa era caldă, şi m-am întrebat: „De ce nu, de ce nu, de ce nu? Ce aştept?"

Amy a ajuns la ţanc.

– Ei, ce se petrece aici, porumbeilor?

Era cu doi băieţi după ea. Şi-a dat jos prosopul fără ceremonie şi a intrat în bazinul cu apă caldă. Ceilalţi doi băieţi, Jeff şi Munchie, au intrat după ea. Munchie afişa un zâmbet drogat. El era principalul consumator de marijuana, aparent, pentru că majoritatea glumelor lui fuseseră despre iarbă.

Jeff, care avea trăsături ascuţite şi corp musculos, a jucat din sprâncene către noi.

- Orgie, a zis el. Cine e pentru?

- De bună seamă, a zis Munchie. Orgie fără discuţii.

- Vise, nătăfleţilor, a replicat Amy.

Munchie i-a zâmbit. Jeff s-a scufundat până la nări.

Mâna lui Peter mi-a mângâiat coapsa pe sub apă.

- Eu şi Heather ne gândeam să ieşim, a zis Peter. Nu-i aşa, Heather?

Am încercat să-mi limpezesc mintea. Vorbiserăm oare despre aşa ceva? Am înţeles cum putuse el să ajungă la concluzia asta, dar nu eram sigură că şi conveniserăm asupra unei decizii, nici pe departe, aşa că am clătinat încet din cap.

- Nu sunt sigură că am vorbit despre asta, am zis eu. N-a existat nici o promisiune.

Mâna lui Peter mi-a mângâiat spatele şi fundul.

- Voi doi o s-o puneţi, a zis Munchie. Norocoşilor!

- Ţine-ţi gura, Munchie! a zis Jeff.

- Păi, o s-o pună. Uită-te la ei! Au căpătat privirea aia cu pleoapele lăsate. Sunt afumaţi bine şi excitaţi.

Peter a zâmbit. A fost un zâmbet complice, între băieţi, care nu mi-a plăcut prea mult.

- Nu vinde pielea ursului înainte să-l pui pe băţ, am zis eu.

Alte zâmbete de la Peter. Jeff a sărit ca ars din apă.

- Avem nevoie de mai multă băutură, a zis el.

- Şi de mai mult fumat, a întărit Munchie.

Peter s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

Avea o erecţie. Şi-o ascunsese sub elasticul slipului, dar tot era evidentă.

- Eşti gata? a întrebat.

Nu mă simţeam gata.

- Hai să mai stăm o vreme, am zis.

Peter a zâmbit. Mi-a întins din nou mâna.

- Haide, a zis el.

- Eu o să mai stau o vreme, am zis. Aşază-te şi tu. Ne simţim bine.

El s-a aplecat să-mi ia mâna.

În acel moment, l-a pocnit Amy.

*

L-a pocnit fulgerător, fără să stea pe gânduri, ceea ce a şocat pe toată lumea.

Acum era pe jumătate scufundată în apă, privind, glumind cu căţeluşii, iar în secunda următoare traversase bazinul circular cu apă caldă, sărise din apă ca un rechin decapitând o focă şi îi pălise un pumn lui Peter în piept cu o forţă care îl doborâse în şezut, pe fundul bazinului cu apă caldă.

– *Nu acum înseamnă nu acum, cretinule!*

A ţipat. Chiar şi după ce s-a oprit, vocea ei a continuat să reverbereze în jurul piscinei. Totul, absolut totul în jur, a amuţit.

– Ne-aţi văzut plecând de la bar, a zis Amy. Eu şi Alfred. Îl mai ţineţi minte? Eu l-am agăţat şi avea degetele alea oribile, lungi.

– Bineînţeles că îl ţin minte, a zis Constance. La fel şi Heather.

Am încuviinţat din cap. Stăteam la o masă cu blat solid din mica zonă de bucătărie a apartamentului nostru. Constance ne făcuse o salată combinată cu macaroane cu brânză. O terminaserăm cu băutura. Amy sorbea dintr-un ceai. Toate trei eram în pijama. Mă simţeam epuizată şi mahmură, şi stupid. Aveam o sticlă cu apă în faţă. Pomenind despre Peter şi pumnul din bazinul cu apă caldă de după-amiază, episodul o stârnise pe Amy să vorbească despre Alfred din Amsterdam. Ştia mai multe acum despre ce se întâmplase. Terapia scosese nişte amănunte la lumină.

– În orice caz, a continuat ea, ne duceam spre apartamentul lui, sau ceva de genul ăsta, şi ne-am oprit pe drum ca să mâncăm o negresă pe care o avea el. Vreau să spun, negresa aia m-a dat peste cap. Nu m-am simţit atât de drogată în viaţa mea. La asta se adăuga toată iarba şi băutura pe care o consumaserăm în seara aia; deci, depăşisem cu mult limitele.

– Crezi că a supradozat negresa? am întrebat eu.

Ea a ridicat din umeri.

– Greu de spus. Poate c-a făcut-o. Sau poate e, într-adevăr, un drog puternic. Eu am mâncat prea mult, pentru că, ei bine, aşa fac eu. Aşa am făcut toată viaţa. Amy poate face asta pentru că ea e Amy! Ştiţi

cum e. Masca mea autoimpusă de tipă dură. Ăsta-i un lucru, apropo, pe care Tabitha, terapeuta mea, mă ajută să-l controlez. Ea susţine că nu trebuie să fiu eu deschizătoarea de drum. Ideea mi s-a părut extraordinar de nouă.

A mai luat o înghiţitură de ceai. Părea strălucitoare, în bucătărioara ridicol de strâmtă, cu părul ciufulit ca întotdeauna şi cu ochii ei cenuşii-verzui tăind ca un laser în dreapta şi-n stânga.

- Nu vreau să vă umplu urechile cu toate detaliile neplăcute, dar am început să ne sărutăm, apoi el a zis: „Uite, asta-i barca unui prieten", sau cam aşa ceva, şi ne-am urcat în ea. Îmi propusesem, mai mult sau mai puţin, să nu fiu târfa lui Alfred, când, dintr-odată, n-am mai putut sta dreaptă. Cam asta-i tot ce-mi aduc aminte. Restul poveştii îl cunoaşteţi aproape la fel de bine ca şi mine. Toate lucrurile mele s-au dus. Tipul a vrut să mă jefuiască. De-aia s-a lipit de grupul nostru. De mine, mă rog.

Ochii ei n-au lăcrimat. A băut din ceai gânditoare, aproape uimită că lucrul ăsta i s-a întâmplat ei şi că, în sfârşit, cunoşteam toate detaliile, până la ultimul.

- Trebuie să fi fost negresa, nu-i aşa? a întrebat Constance după câteva clipe.

Constance, bineînţeles, voia motive reale, demonstrabile. Eu nu eram sigură că Amy credea în genul ăsta de răspunsuri. Cel puţin în privinţa acestei păţanii.

- Cred că da. Avea gust de chimicale, dar cine ştie? Ceva m-a lăsat fără cunoştinţă. O să spun un lucru în favoarea lui Alfred. Nu mi-a făcut nimic. Sunt foarte sigură de asta. Hainele mele erau neatinse, nici un semn de viol. A fost un gentleman, din punctul ăsta de vedere.

Constance a luat-o de mână pe Amy, peste masă. Amy a aprobat din cap.

- Bine, haide, amândouă v-aţi întrebat. Sunt ferm convinsă că nu m-a molestat. E un adevăr. S-a întâmplat. Nici o repercusiune, în afară de trauma psihică. Şi poate că şi asta a fost de bine, pentru că m-a îmboldit să încep să-mi pun nişte întrebări serioase. De pildă, ce mama dracului căutam eu cu un tip, pe care abia-l întâlnisem,

la o oră imposibilă, plimbându-mă printr-un oraş pe care nu îl cunoşteam absolut deloc?

– A fost vina noastră, a zis Constance. N-ar fi trebuit să te lăsăm să pleci. Mă scoate din minţi că am făcut-o.

– Chiar crezi că m-aţi fi putut opri? N-aţi fi vrut amândouă să-mi spuneţi că ar trebui s-o las mai moale cu bărbaţii? Ştiu că aţi fi vrut. Eu nu eram dispusă să ascult la momentul ăla. Acum, e altă treabă.

– Şi de-aia l-ai pocnit pe Peter, am zis eu, afirmând un adevăr evident.

– Şi de-aia l-am pocnit pe Peter, căţeluş tâmpit. Pentru mine, e esenţială alegerea doamnelor. Dacă femeia nu are chef, atunci nu se întâmplă nimic. Nu câtă vreme sunt eu prin preajmă. Scuze că am reacţionat exagerat. Mi se părea că forţa nota. Tu nu păreai pregătită, Heather.

– Nu ştiu nici eu cum eram, cinstit vorbind. Nu pot să nu recunosc că nu mă gândisem la asta.

– Ei bine, poate că am reacţionat exagerat. Nu ştiu. Dar mai bine greşesc din exces de precauţie, da? Poţi oricând s-o iei de la capăt cu Peter. Cu oricare Peter. Şi-a terminat ceaiul şi s-a dus la chiuvetă ca să spele cana. Apoi s-a întors şi s-a aşezat la loc. Asta e. Asta-i povestea, a zis ea.

– Sigur a fost ceva în negresa aia, a insistat Constance. Te-am văzut petrecând, Amy, şi nimic nu te putea dobori.

– Ei bine, ceva a reuşit. Ceva, în mod cert, a reuşit. Adevărul e că problema a fost la mine, eu m-am pus în situaţia aia. Nu v-o puteţi închipui pe Ellie Pearson bătând străzile din Amsterdam cu un vampir ca Alfred, nu-i aşa?

Ellie Pearson era fata cea mai cuminte de la Colegiul Amherst. Întotdeauna o dădeam exemplu, ca să scot în evidenţă cât de neastâmpărate eram noi.

– Nu, Ellie Pearson n-ar fi umblat pe străzile din Amsterdam, noaptea târziu, cu Alfred, am admis eu.

– Deci, vina îmi aparţine, a concluzionat Amy. E plăcut să arunci vina pe celălalt, şi îl urăsc pe Alfred din tot sufletul, şi aş înfige un cuţit în el cât ai clipi dac-aş putea, dar îmi recunosc partea de vină.

Ştiţi la ce mă gândesc cel mai mult, totuşi? La faptul că el nu m-a învelit. Că nu s-a arătat îndeajuns de bun faţă de mine ca măcar să pună ceva pe mine. Detest gândul că un semen al meu a fost capabil să mă trateze astfel. Nu ştiu ce ar fi putut găsi pe barca aia cu care să mă învelească, dar ar fi făcut un pic mai suportabilă amintirea episodului ăstuia. Probabil e doar o bizarerie absurdă a mea. Am vrut să fiu învelită cu o pătură şi să chiulesc de la şcoală, bănuiesc. Ne-a luat mâinile peste masă şi ni le-a strâns. Sunt bine, a zis. Serios. Atâta doar nu faceţi mare caz din asta, în regulă? Nu ignoraţi păţania mea, prefăcându-vă că nu s-a întâmplat nimic, şi nu faceţi nişte feţe îngrijorate ori de câte ori pomenim de asta. E un fapt din viaţa mea, acum, şi nu foloseşte la nimic să încerc să pretinzi altceva. Sunteţi de acord?

Am aprobat din cap.

– Ar trebui să-i cer iertare lui Peter, totuşi, a zis ea.

– Rahat, nu! a zis Constance.

Rostit de ea, cuvântul a produs un asemenea şoc, încât eu şi Amy am izbucnit în râs.

– Avea o erecţie când s-a ridicat, am zis eu. Încerca s-o ascundă în elasticul de la slip.

– Sărmanul idiot! a zis Amy. Credea că gata, te şi avea în pat.

– Ei bine, gândul ăsta mi-a trecut şi mie prin minte, recunosc. Bun, acum trebuie să dorm, am zis eu. Sunt frântă. Nu sunt obişnuită să beau bere în mijlocul zilei.

Le-am îmbrăţişat pe amândouă. Mai târziu, am auzit-o pe Constance vorbind cu Amy despre planurile ei de nuntă. Îmi plăcea să le aud vocile în întuneric.

Paris

Capitolul 48

Parisul, din nou. Parisul, primăvara. Parisul, când castanii sunt în floare. Parisul, când Sena curge la debit maxim şi când cafenelele, somnoroase după iarnă, încep să revină la viaţă, şi chelnerii cu şorţuri albe îşi ridică tendele ca să lase noile raze de lumină să ajungă la clienţi. Nenumărate mături deranjează pietrele din pavaj, acoperişurile coclite sclipesc verzi precum muşchiul iazurilor, iar lalelele, miile de lalele, te surprind cu o sclipire de culoare şi o promisiune de căldură. Femeile scotocesc după haine în fundul şifonierelor şi le scot la lumină, ezitant, pentru că vremea e capricioasă încă, dar merită riscul să porţi un lucru care-ţi place, şi deodată apar pălăriile, fantasticele pălării, iar ochii tăi sunt atraşi în toate părţile, pentru că acesta este Parisul, şi este primăvară, şi tu eşti tânără.

În zilele dinaintea nunţii, Constance e îndrăgostită, pe cale de a fi mireasă, şi peste toate ea revarsă atâta drăgălăşenie, atâta graţie, încât gândeşti că aşa ar trebui să fie toate nunţile, fără excepţie, iar Raef, frumosul Raef, o iubeşte nebuneşte pe Constance şi nu se dezlipeşte de lângă ea nici o secundă, nici cât să ia o gură de aer; şi te întrebi cum de s-a întâmplat asta, cum acea fetişcană frumuşică, pe o bicicletă Schwinn pedalând prin campusul facultăţii, în urmă cu mai puţin de un an, are maturitatea şi înţelepciunea să troneze peste aceste încântătoare festivităţi, alături de păstorul ei înrobit. Ea nimereşte tonul perfect la fiecare eveniment, la ceaiul cu mamele care se întâlnesc pentru prima oară, la magazine, când comandă ultimele

bunătăţi pentru ceremonie, la florăreasă, când vorbeşte în franceza ei fluentă, aplecându-se pe lângă proprietăreasa trupeşă peste rândurile de violete ca să le miroasă parfumul discret – cine ştia că studiul francezei avea să fie cu adevărat folositor în cele din urmă? –, astfel încât ea însăşi pare, uneori, o nouă plantă, nu o floare, ce răsare, încet şi calm, la marginea unei pajişti şi a cărei frumuseţe te obligă să te opreşti ca s-o admiri. Stai lângă ea, tu, o domnişoară de onoare, şi o priveşti pregătindu-se să iubească, să cinstească şi să păstreze, iar ochii ţi se umplu de lacrimi de o mie de ori; şi Constance, scumpa de ea, vă duce pe tine şi pe Amy la Notre-Dame, unde îngenunchează înaintea statuii sale preferate a Fecioarei Maria şi se roagă; poate nu lui Dumnezeu, nu vreunei entităţi divine, ci legământului pe care urmează să-l facă, dorinţei de a fi bună şi blândă în căsnicie, promisiunii sale de a-i abandona pe toţi ceilalţi şi a deveni una cu bărbatul adorat.

O sută de momente de desăvârşire, nuanţe subtile, delicate, pe care numai Parisul le poate revela. Şi Hemingway, Hemingway al tău, a trăit aici, îndrăgostit de Hadley, şi îl urăşti pe nemernic, fiindcă a părăsit-o, cum te-a părăsit Jack pe tine; şi îl iubeşti pentru profunzimea cu care pătrundea viaţa, la fel ca Jack. Şi te simţi emoţionată, şi răvăşită, şi fericită de a participa la această nuntă, alături de prietenele tale, aşteptând ziua cea mare. În Paris. Întotdeauna în Paris.

În cele trei zile de dinaintea nunţii, am încercat din răsputeri să nu fiu bântuită de amintirea lui Jack. Nu puteam îndura faptul că mă gândeam la el, că îl plasam lângă mine, în mintea mea, de mii şi mii de ori; nu puteam suferi s-o silesc pe Constance să se gândească măcar o dată la situaţia mea, pentru că ea avea un milion de amănunte de care să se ocupe şi nu avea nevoie să-şi facă griji pentru dispoziţia mea. Când ne-am instalat la hotelul Sampson, o frumoasă clădire edwardiană la marginea arondismentului şapte – tot aici se afla şi Turnul Eiffel –, m-am trezit nutrind speranţa că Jack ar putea veni la nuntă. N-am spus asta nimănui, pentru că am înţeles, în străfundul sufletului meu, că era născocirea mea. Nimeni nu vorbise cu mine despre Jack, nici măcar nu pomenise în treacăt despre el. Reveria mea

cu ochii deschiși era atât de lamentabilă, încât mai degrabă am depus toate eforturile încercând să fiu sufletul petrecerii pentru a compensa capriciile stării mele visătoare. Fără să vreau, am ajuns periculos de aproape de a fi „acea" fată de la nuntă, gata să bea cot la cot cu băieții de la nuntă, să stea până noaptea târziu și să găsească un nou bar în centrul Parisului – ce mult îmi plăcea s-o fac pe ghidul în Paris! –, fata care uneori arată un pic șifonată, un pic prea petrecăreață, un pic prea vulgară. *Știam* ce făceam, dar aproape că nu mă puteam opri. Mă simțeam ca și când aș fi ieșit din mine însămi – o imagine ridicolă, știu – ca s-o observ pe această fată nebună purtându-se de parcă ar fi fost în Sheboygan, nu în Paris.

De altfel, cine avea nevoie de Jack? Asta voiam să dovedesc oricui catadicsea să observe.

Cu mult înainte de ziua nunții, Constance îmi vorbise despre un prieten al lui Raef care urma să fie partenerul meu la petrecerea de nuntă, și asta, aproape imediat ce am aterizat, a devenit o glumă standard. Numele lui era Xavier Box, un nume ridicol, care ne făcea pe mine și pe Amy să râdem ori de câte ori îl rosteam cu voce tare. Era un australian înalt, cu înfățișare aspră, cu păr blond și ochi atât de albaștri încât păreau făcuți din gheață, al cărui chip colțuros contrazicea blândețea interioară. Cât despre nuntă, este de remarcat faptul că totul era învăluit într-o aură de eleganță, totul era splendid grație lui Constance, dar tot o nuntă era la urma urmei, și exista vin din plin. Se impune totuși o observație ridicolă, și anume abilitatea lui Xavier de a vorbi ceva ce el numea „graiul oilor". Din câte se pare, era o modă în Australia – deși nu auzisem niciodată despre ea de la Raef – care presupunea să mărturisești totul cu o voce behăită, ceea ce era, ipotetic vorbind, vocea tremurată a unei oi. N-avea nici o logică și nu era nici pe departe amuzant, numai că Xavier, probabil de un metru nouăzeci și slab ca un ogar, îl folosea atât de des, încât devenea nostim în pofida grosolăniei. Foarte curând, toată lumea adoptase un asemenea stil de a vorbi, astfel încât, dacă voiai ceva de băut, ziceai: „Aș putea să beau o beheeereeee?", intonația din finalul frazei urcând precum glasul unui miel nou-născut strigându-și mama. Cine știe de ce astfel de lucruri devin amuzante, dar asta

a devenit laitmotivul petrecerii de nuntă, contrastând cu frumusețea diafană a lui Constance.

Xavier Box era maestru în graiul oilor – în parte, pentru că se trăgea din Australia, dar și pentru că aducea un pic cu un țap –, iar, ca parteneri la nuntă, am devenit adepții ideii de a ne ține isonul. Eu vorbeam graiul oilor bine și, când ne-am ridicat ca să ne rostim toasturile la cina mirelui, care a avut loc într-o pensiune din apropiere (imaginați-vă fețe de masă în carouri, chelneri morocănoși și sticle cu vin în învelitori din paie) în noaptea de dinaintea nunții, amândoi am izbutit să strecurăm și câte o frază în *oieză*. Eu am zis ceva de genul: „Raef e cel mai bun bărbat din lumeheeeeeeee", iar Xavier m-a întrecut, replicând: „Teheeeee creheeeeeed".

A fost amuzant. Toată lumea a râs. Mai că lăsam impresia că formăm un cuplu.

Când stăteam și îl priveam pe Xavier sfârșindu-și discursul, Amy s-a aplecat spre mine și mi-a spus că ar trebui să mă culc cu el.

– Nu mă culc cu un bărbat care vorbește graiul oilor, i-am șoptit eu. Ești într-o ureche?

– Trebuie să te întorci la acțiune, soro. Începi să devii cam ridicolă. Constance zice că nu faci altceva decât să muncești și să citești.

– Xavier e simpatic, oierește vorbind, dar nu-i genul meu. Și fac mai mult decât să muncesc și să citesc, apropo.

– Care anume e genul tău? Mă uit în jur și nu-l văd. Nu mai ai un gen anume, Heather. Ai o aromă de înghețată pe care-ți place s-o mănânci noaptea, târziu, de una singură, dar nu mai ai un gen al tău.

– Nici tu nu ai în jur pe vreunul genul tău, Amy.

– Și când a contat vreodată asta pentru mine? Culcă-te cu Xavier Box. Ai avut ghinion. Ai nevoie de un pic de acțiune.

Amândouă băuserăm prea mult. Nu era un subiect grozav de conversație. În mod absurd, îmi tot aruncam ochii spre ușă, cumva așteptându-mă să apară Jack. Habar n-aveam ce să-i spun dacă venea, dar eventualitatea sosirii lui mă scotea oarecum din minți. Mă simțeam întru câtva ca una care anticipează o petrecere surpriză de ziua ei, pe de o parte sperând că n-o să se materializeze, iar pe de alta, întrebându-se dacă persoana de aici sau cea de acolo nu cumva

se furişa ca să cumpere vreun tort. La urma urmelor, Jack putea fi imprevizibil. Îi plăcea să fie teatral.

Gândurile încă îmi pluteau pe acest tărâm iluzoriu, când o femeie cu un copil în braţe s-a aşezat lângă mine. O mai văzusem în ultimele zile, ni se făcuseră chiar şi prezentările, dar nu reuşeam să-mi aduc aminte numele ei. Avea un păr arămiu cu breton periuţă tăiat drept pe frunte. Arăta de vreo treizeci şi cinci de ani, un mamozaurus în devenire, şi mirosea a lămâie şi a pudră de talc pentru copii. Era invitată la nuntă din partea lui Raef şi, când a vorbit, a dat la iveală un adorabil accent pregnant australian.

– Ţine-l tu puţin, te rog, mi s-a adresat, întinzând copilul spre mine. Trebuie să mă duc să fac pipi. Durează nici un minut. E mult mai uşor fără să-l iau şi pe el cu mine.

– Bineînţeles, am zis eu, luând copilul şi ridicându-l în poală. Cum îl cheamă?

– Johnny.

– Salutare, Johnny!

Înainte să apuc să mai întreb ceva, femeia s-a îndepărtat grăbită. Nu fusesem niciodată în largul meu cu copiii mici, dar acesta, trebuie să recunosc, era mai drăguţ decât o cutie întreagă cu căţeluşi. Era mic şi viguros şi avea nişte gene splendide, iar când l-am dat uţa pe genunchi, a zâmbit şi a gângurit, întinzând mânuţa spre părul meu. Nu cred să fi avut mai mult de cinci luni. Purta un costumaş de marinar, cu o bluză albastră şi pantalonaşi scurţi albi, şi şosete din bumbac în picioruşe.

– Observi că nu mi l-a dat mie, a zis Amy, aplecându-se ca să se uite mai bine la Johnny şi punând un deget în pumnişorul lui. Ce plăcinţică drăguţă!

– Ce omuleţ! Ce gentleman perfect!

– Pare serios. Ba chiar stăpân pe el.

Apoi Amy a fost chemată în altă parte şi m-am trezit, în mod ciudat, singură cu Johnny. Xavier se dusese până la bar, şi cele mai multe persoane de la petrecere se ridicaseră să-şi dezmorţească picioarele, aşa că mi-am dat seama că eu şi Johnny aveam tot spaţiul numai pentru noi. L-am mai săltat puţin în poală, iar el s-a uitat atent la mine,

aparent nici pro, nici contra asocierii dintre noi şi, cât ai număra până la zece, m-am gândit: „Acum aş vrea să intre Jack". Voiam să mă vadă cu acest splendid copil, cu impulsurile mele materne etalate din plin, deşi de ce credeam că imaginea aceasta ar fi fost atrăgătoare pentru Jack n-aş putea spune. Nu vorbiserăm niciodată despre copii. Mi-am dat seama, gândindu-mă la asta, că Jack era un virus de care nu puteam scăpa. Eram, oficial, nebună.

Apoi, toate acestea au trecut, şi eu am rămas cu Johnny; ochii lui frumoşi erau pironiţi într-ai mei, fascinându-mă prin simpla lui prezenţă. Era un omuleţ perfect, un copil drăgălaş, adorabil, care mă studia ca să descopere dacă poate avea încredere în mine. Nu mai trecusem niciodată printr-un moment asemănător cu un copil mic. Nu ne-am dezlipit ochii unul de la celălalt un timp îndelungat.

L-am ridicat cu grijă în braţe şi l-am ţinut la piept. Simţeam că sunt gata să izbucnesc în lacrimi.

– Salutare, Johnny! am şoptit. Eşti un băieţel frumos, tare frumos. Eşti un băieţel drăgălaş, nu-i aşa? Cât de scump eşti tu?

Mi-am lipit nasul pe pielea lui, la ceafă. Mirosea ca mama lui, a pudră de talc, şi, totodată, avea acea inefabilă aromă de bebeluş, care nu seamănă cu nimic altceva de pe pământ.

– Oh, te place, a zis mama lui când s-a întors. S-a lăsat să cadă într-un scaun lângă noi. De obicei, nu stă la străini. Trebuie să ai un caracter bun, puternic, ca să câştigi atât de repede încrederea unui copil.

– Mi se pare că-l ştiu pe Johnny de o veşnicie.

– Uşurel, a zis femeia. Aşa începe totul. În clipa următoare, o să te măriţi cu un mascul şi o să ai şase pisoi de îngrijit.

– Tu ai şase copii? am întrebat, şocată de această posibilitate.

Poate, m-am gândit, o înţelesesem greşit pe femeia aceasta.

– Nu, nu, nu, doar pe Johnny, aici de faţă. Însă e suficient. Mă ţine el ocupată, dar e un mieluşel blând, după cum vezi.

– E un băieţel frumos.

– Ştii, am avut şi eu ce-ai avut tu, a zis ea. O iubire, vreau să spun. Una care a plecat.

M-am uitat la ea peste umărul moale al lui Johnny. Era oare povestea mea atât de bine cunoscută printre invitații la petrecerea de nuntă? Mă stingherea gândul s-o știe toată lumea. Oare își ziceau: „Poftim, uite-o și pe Heather, care cândva a fost părăsită de iubit la Paris, în aeroport?" Asta era legenda mea la această nuntă? Presupuneam asta, dacă femeia îmi cunoștea istoria. Mi-am închipuit că era esența poveștii: „Oh, femeia aia de lângă Xavier Box, aia e Heather, iubitul ei era prieten cu Raef și a părăsit-o la aeroport, în Paris". Era o manieră la îndemâna oricui de a mă identifica. „Iată-i pe unchiul lui Raef și pe verișorul lui Constance, și, ah, ea, ea este cea care și-a pierdut iubitul."

– Poftim? am întrebat.

– Oh, știu. E dureros. Al meu era marinar. Ducea grupuri de oameni în larg, la insulele Whitsunday. Îi plimba până la Marea Barieră de Corali, dacă voiau. Îi plăcea nespus să fie pe mare. Ar fi trebuit să înțeleg ceva din asta, desigur, dar eu am ignorat-o. Ai observat vreodată că femeile extrem de atente la ceea ce e în jur pot ignora cele mai evidente indicii imaginabile? Întotdeauna mă uluiește asta.

L-am ținut pe Johnny mai aproape. Îi auzeam respirația la urechea mea.

– Oamenii spun că o să treci peste asta, dar nu treci. Nu peste genul ăsta de bărbați. Lasă cicatrici. Îți mărturisesc toate astea, pentru că nu pot vorbi cu nimeni altcineva. E un subiect tabu, știi? Plus că sunt căsătorită. Căsnicie fericită, sincer. Dar nu trece o zi fără să mă gândesc la marinarul meu pierdut.

– Nu sunt sigură...

– Știu, știu. E încă vie rana. Și-o să mai fie așa încă multă vreme, crede-mă. Eu, într-adevăr, simt uneori asta ca pe o arsură pe corp. Mi se pare că pielea mea a trebuit să se regenereze în jurul acestor oribile arsuri. Nu e o metaforă, nici pe departe. E mai dureros decât ar putea exprima orice metaforă. „Marea iubire inevitabil poartă în ea o mare pierdere." Asta am citit undeva. Am păstrat-o în suflet mereu de atunci. Mi-o mai reamintesc, când și când. În începutul nostru este și sfârșitul.

Apoi mi-a luat mâna și mi-a ținut-o pentru o clipă.

Aproape că mi-am tras mâna în lături. Nu ştiam cum o cheamă. Nu ştiam absolut nimic despre ea, la drept vorbind. Ea s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat undeva aproape de ureche. Parcă ar fi vrut să ne mărturisească, mie şi lui Johnny, singurul ei mare secret. Alcătuiam un triunghi conspiraţionist.

– O să se vindece, cu timpul, a şoptit ea. Nu pe deplin. Niciodată nu se vindecă complet, dar o să mergi înainte, crede-mă. Iar Johnny e şi el o mare iubire, înţelegi? O să mai fie şi altele, cu siguranţă; o să mai fie şi pentru tine. Probabil nu e drept pentru soţul meu să-mi amintesc de marinar în felul ăsta, dar eu mi-l amintesc, totuşi, şi ar fi o minciună să neg. Să nu crezi vreodată că eşti singura care a suferit aşa ceva. Am cunoscut multe femei a căror mare iubire a plecat. O să-l vezi pe el toată viaţa ta – într-un bar, într-un aeroport. Ceva o să-ţi aducă aminte de el, şi asta va fi scânteia care să aprindă iarăşi totul.

Mi-a zâmbit. Ochii ei arătau blajini şi obosiţi. A întins mâinile spre Johnny şi l-am ridicat ca să i-l dau. I-am mai ţinut o vreme pumnişorul, până când ea a zâmbit din nou şi s-a ridicat.

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de el, a zis ea. Ai o inimă bună, fac pariu.

– La revedere, Johnny!

Ea a încuviinţat din cap şi l-a urcat pe un umăr. Apoi şi-a croit drum printre scaunele împrăştiate, iar feţişoara lui Johnny părea o lună palidă răsărită pe gâtul ei.

Capitolul 49

Părinţii lui Constance îi ştiau pe soţii Jefferson, care făcuseră parte din misiunea diplomatică din Franţa, şi la proprietatea lor temporară s-a căsătorit Constance. Era o reşedinţă splendidă, cu grădini somptuoase şi un conac georgian gălbui, din piatră deschisă la culoare, marcând domeniul la capătul unei alei circulare pentru maşini. Paul Jefferson fusese coleg de cameră la facultate cu tatăl lui Constance, Billy, şi ideea că un coleg de cameră putea fi atât de generos cu fiica unui coleg de cameră - ca să găzduiască o nuntă, fie şi una restrânsă -, părea cumva să confirme ceva despre propria noastră prietenie, dintre noi trei. Şi noi am fi făcut la fel pentru colegele noastre de cameră din facultate, eram convinse, şi, când doamna Jefferson, Gloria, ne-a condus la etaj ca s-o ajutăm pe Constance să se îmbrace, la sfârşitul dimineţii unei superbe sâmbete de aprilie, a deschis uşile franţuzeşti care dădeau spre întinsele grădini de jos şi, o clipă, am stat toate în balcon şi am urmărit nişte bărbaţi în salopete albastre care aşezau scaunele şi pe florarii care stropeau violetele alese de Constance anume pentru acea zi.

– E atât de frumos! a zis Constance. Nu vă pot mulţumi îndeajuns, Gloria. E ceea ce am visat dintotdeauna.

– Oh, şi eu mi-am dorit întotdeauna o nuntă aici, a zis Gloria. Dar eu am numai fii, din păcate, care refuză să-mi facă hatârul ăsta. Băieţii pot fi ceva mai uşor de crescut, în unele privinţe, dar nu sunt nici pe departe la fel de amuzanţi.

Era o brunetă înaltă, cu părul strâns bine şi umeri largi, puternici. Fusese înotătoare, specializată pe stilul bras, şi îl cunoscuse pe soţul ei, Paul, la competiţiile olimpice, la sfârşitul unei ierni. Încă avea un fizic atletic şi n-am fost surprinsă când mama lui Constance, Gail, ne-a spus că Gloria înota zilnic ca să se menţină în formă.

Constance s-a întors şi m-a îmbrăţişat. Constance, frumoasa Constance.

Dorindu-şi să fie naturală, Constance a refuzat să fie fardată şi coafată. Îşi alesese rochia pentru simplitatea acesteia. Era albă, de lungime medie, cu un corsaj din dantelă diafană, şi în picioare purta balerini albi. Când a stat în faţa oglinzii mari, ţinând în mâinile-i uşor tremurânde buchetul de floarea-miresei şi irişi, era întruchiparea miresei perfecte. Mama ei ieşise din cameră ca să-şi ocupe locul, noi stăteam în spatele lui Constance, iar ea nu zicea nimic, ci doar se uita când la una, când la cealaltă. Prin fereastră, auzeam oamenii adunându-se, şi muzica – un cvartet de jazz, fireşte, pentru Raef – începuse să cânte încet pe fundal. Constance s-a întors spre noi şi a vorbit:

– Să-mi amintiţi, în anii ce vor veni, cât de fericită am fost în momentul ăsta, ne-a spus ea. Să-mi amintiţi, în caz că o să uit vreodată. Să nu mă lăsaţi să uit emoţiile pe care le trăiesc acum. Indiferent ce se întâmplă între mine şi Raef, acest moment este unul autentic, o ştiu în inima mea, şi vă cer s-o ştiţi şi voi.

– Promit, am zis eu, urmată imediat de Amy.

Apoi a venit timpul. Gloria a intrat şi ne-a zâmbit.

– Suntem gata, a anunţat ea simplu.

Eu şi Amy am străbătut împreună culoarul dintre scaune. Constance nu voise ca marşul miresei să fie un episod lung, artificial. Ea a venit la scurt timp după noi, la braţul tatălui său, şi se uita numai la Raef. Mirele stătea lângă domnul Jefferson, Paul, care fusese rugat să prezideze ceremonia.

Cvartetul de jazz nu a mai cântat când Constance a înaintat pe culoar. În schimb, a păşit pe o piesă înregistrată, Yo-Yo Ma interpretând muzica lui Ennio Morricone. Sunetele diafane ne învăluiau. Constance, ştiam, adora violoncelul şi îi plăcea Yo-Yo Ma mai

mult decât orice pe lume. Avea toate discurile lui şi le asculta adesea în apartamentul ei, la şcoală, iar uneori, când era un pic abţiguită, ne punea pe toţi să ne oprim, să ascultăm şi să ne minunăm de frumuseţea muzicii lui tulburătoare, înainte de a ne lăsa în continuare pradă beţiei.

Constance a păşit pe culoar delicat, cu gingăşie, zâmbetul ei trecând pe la fiecare dintre cei prezenţi şi încălzindu-i pe privitori. La altar, l-a sărutat pe tatăl ei şi au avut un moment de tandreţe, când el i-a şoptit ceva, apoi a sărutat-o din nou. Apoi s-a dus la mama ei şi a sărutat-o. După aceea, i-a dat mâna lui Raef şi, pentru un moment, nimic altceva n-a mai contat pe lume.

Xavier Box m-a invitat la dans. Petrecerea era în toi şi amândoi băuserăm destul. Cravata lui se desfăcuse; părul îi stătea ridicat ca o perie de lustruit pantofi întoarsă invers. Ochii îi sclipeau umezi, nu de emoţie, ci din pricina alcoolului consumat. Eu îmi scosesem pantofii din picioare şi îmi plăcea să merg pe parchetul neted, lunecos al ringului de dans. Mă simţeam... bine. Al naibii de bine. Îi căutasem pretutindeni pe Johnny şi pe mama lui, dar nu-i zărisem.

Nu-l zărisem nici pe Jack, dar asta era cu totul altceva.

În mod remarcabil, Xavier era unul dintre acei tipi care ştiau, într-adevăr, să danseze.

Dar nici că se împăuna cu asta. M-a luat de încheietura mâinii drepte şi m-a aruncat într-o parte, iar eu m-am învârtit, el m-a prins pe după talie, m-a aplecat puţin pe spate, apoi m-a lansat în partea opusă. M-am simţit ca un yoyo. Ca un Yo-Yo Ma. Ochii lui albaştri ca de gheaţă mă urmăreau pretutindeni şi mi-am dat seama că el era cam drăguţ, chiar drăguţ, şi m-am întrebat, într-un cotlon îndepărtat al minţii mele - în timp ce zburam din nou, împinsă de braţul lui - de ce mă împotriveam atât de mult farmecului său. De ce mă opusesem cu atâta îndărătnicie farmecului oricărui bărbat în ultimele nouă sau zece luni? Era inutil şi fără sens; prin urmare, când Xavier m-a tras înapoi şi m-a ţinut aproape, am rămas pe gânduri.

Când, din întâmplare, m-am uitat spre masa mirilor, am văzut-o pe Amy dând fericită din cap spre mine. Evident, îmi dădea binecuvântarea indiferent ce avea să se întâmple între mine și Xavier.

– Unde-ai învățat să dansezi așa? l-am întrebat pe Xavier la sfârșit. Ești într-adevăr foarte bun.

El mi-a cuprins cu brațul talia și m-a condus în afara ringului de dans. Asta să fi fost, deci? Să mă sprijin puțin de el, să-mi flutur puțin părul, să-mi ridic privirea spre ochii lui albaștri-gheață cu un zâmbet și o ocheadă de vino-ncoa? Simțeam că-mi pierdusem exercițiul. Mi se părea fals. Mi-am spus să nu mai beau. Mi-am spus că, dacă mai beau, lucrurile aveau să se înnegureze oribil.

– Oh, pe ici, pe colo, a zis el, însoțindu-mă la bar. Mama m-a învățat câte ceva în bucătăria de acasă. Ei îi plăcea să danseze, chiar îi plăcea. Dădeam petreceri dansante ca să mai înviorăm atmosfera când tata era plecat în interes de serviciu, ceea ce se întâmpla destul de des. Sora mea luase lecții, și amândouă puteau fi niște profesoare severe. M-au cam forțat, recunosc, dar mă bucur c-au făcut-o.

– Lecțiile au dat roade.

– O să le spun și lor.

Apoi am schimbat o privire. Nu era *acea* privire, dar era o privire. Am întrerupt momentul cu dificultate.

– Trebuie să mă duc la baie, am zis, folosind un tremolo de oaie... *bahaaaie*. Mă întorc imediat.

– Bine, să nu stai mult. O să ți se simtă lipsa.

M-am dus s-o caut pe Amy.

– Se presupune că domnișoarele de onoare și-o trag pe la nunți! a zis Amy, când am găsit-o și i-am spus despre dilema mea cu Xavier.

Ea avea un pahar în mână și părul ușor transpirat, fiindcă dansase cu unul dintre numeroșii veri ai lui Raef. Ei o descoperiseră, la începutul petrecerii, și o țineau numai într-un dans.

– Vreau să spun, nu ăsta e scopul pentru care ne-am pus la patru ace? Toată lumea-i aici ca să capete un suvenir. Heather, nu te-ai călugărit!

– Oh, ce naiba, Amy! N-am zis niciodată c-aș fi făcut-o.

– E o decizie pe care nu trebuie s-o iei acum, pe loc. Nu eşti vreun împărat roman care să ridice sau să coboare degetul mare. Poţi să continui jocul şi să vezi încotro te duce.

– Ştiu unde mă duce, Amy. Tocmai asta-i problema.

– Aş vrea eu să am pe cineva prin preajmă! Mi-aş dori să fiu nevoită să decid în privinţa cuiva.

– Verii ăia te vor servi cu plăcere, am zis eu. Cei cu care-ai dansat.

– Nu-i aşa? Nişte linguşitori mici şi excitaţi. Băieţii australieni debordează de energie. Recunosc. Însă eu nu văd nici un bărbat pe-aici. Nici un bărbat eligibil. Bărbaţii la nunţi sunt fie prea tineri, fie prea bătrâni. Altminteri, sunt căsătoriţi.

– Nu mă ajuţi câtuşi de puţin în problema Xavier, am zis eu. Serios acum, nu e genul meu.

– Care-i genul tău? Lasă, ştiu, ştiu. Jack. Da, bine, Jack e genul tău. Am priceput. Dar Jack a şters-o englezeşte, scumpo. Jack îşi face pelerinajul lui de flăcău, sau ce naiba crede el că face. E un tip grozav, îmi place mult, dar nu mai e în scenă. Puf! A dispărut. Femeia care îmi făcea masaj zicea întotdeauna că, pentru a trece peste un bărbat, trebuie să treci mai întâi pe sub el.

– Eşti groaznică, Amy. Asta-i chiar obscen.

Ea a zâmbit. A jucat din sprâncene. Băuse mult, mi-am dat eu seama.

– Uite care-i treaba. Dacă te culci cu Xavier, o să te trezeşti cu o durere de cap şi probabil cu aceeaşi durere de inimă. Plus că rişti ca el să creadă că v-aţi înţeles. Aşadar, o să te sune şi-o să vrea să staţi de vorbă, şi de fiecare dată când o să auzi telefonul sunând, o să suferi că nu e Jack.

– Credeam că vrei să mă culc cu el!

– Cu *cineva*, Heather. Vreau să revii la viaţă. Poţi să te culci cu oricine vrei tu, fireşte, dar nu vreau să te mai adânceşti în suferinţa aia. E timpul să mergi mai departe. Ştiu că e greu, scumpo, dar trebuie s-o laşi în urmă.

Am încuviinţat din cap. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Ea m-a luat de braţ. Am stat aşa o vreme, fără să vorbim. Era o seară splendidă. M-am întrebat dacă ar trebui să mă duc să-l caut pe Xavier.

M-am întrebat dacă ar trebui să mă duc la baie. Mă simţeam cu fundul în şapte luntre, cum obişnuia mama să spună când nu se putea concentra.

Încă stăteam astfel, când Raef a trecut pe acolo.

– Vreau un dans cu tine, Heather, a zis el. Ai dori să dansezi cu mirele?

– Aş fi flatată.

– Eu ce sunt? Brânză elveţiană? a întrebat Amy, dându-mi drumul la braţ.

– Tu urmezi. Mai ai puţină răbdare.

Amy a bombănit şi a ne-a întors spatele. M-am ridicat cu Raef.

– Eu nu sunt cine ştie ce dansator. Nu ca prietenul meu, Xavier.

– Xavier are multiple talente, se pare.

– Oh, n-ai aflat nici jumate din ele. Îţi place de el?

– Da. Îmi place mult. E un personaj.

– E într-adevăr un om bun. Suntem prieteni de mult timp. Din adolescenţă, de fapt. Voi doi aţi face o pereche drăguţă.

– Umbli cu peţitul acum, Raef?

– Am devenit expert, acum, că m-am căsătorit. Nu ştiai? Oamenii căsătoriţi întotdeauna ştiu exact ce ar trebui să facă celibatarii, cu cine ar trebui să se vadă, cum ar trebui să trăiască.

A zâmbit şi şi-a deschis braţele. Mi-am dat seama, apropiindu-mă de el şi începând să-mi potrivesc pasul după cum mă conducea el, că Raef îmi era foarte drag.

– Ştii că ai cea mai bună fată din întreaga lume, i-am zis eu, găsind că e cam straniu să dansez cu soţul prietenei mele – *soţul* ei! Ea e o lumină de care lumea are nevoie.

– Da, ştiu asta. Bine spus. Sunt un bărbat norocos.

– E chiar mai frumoasă decât ai putea ştii tu, Raef. Frumuseţea ei atinge totul. Dragostea şi simţul ei pentru frumos. Nu cunosc pe nimeni ca ea, sincer.

El a încuviinţat din cap. Ne mişcam pe ring în sensul acelor de ceasornic, dar corpul lui părea rigid şi tensionat. Am deschis gura, gata să-l întreb dacă se simte bine, când el s-a aplecat să-mi

şoptească la ureche. Mi-a dezvăluit adevăratul motiv pentru care mă invitase la dans.

– Voiam să vorbesc cu tine despre Jack, a zis el. Jack al nostru. Jack Vermont al tău. M-am gândit că în ziua asta unică mi s-ar putea oferi permisiunea să vorbesc.

M-a îndepărtat puţin, ca să mă poată privi drept în ochi. Am simţit că mi se taie picioarele. Avea ochi blânzi, prietenoşi. Orchestra cânta în ritm plăcut, lent, care nu părea deloc potrivit cu expresia de pe chipul lui Raef.

– E în regulă dacă-ţi vorbesc puţin despre Jack? a întrebat el. Trebuie să-ţi spun ceva şi ţin secretul ăsta de prea mult timp.

Am dat aprobator din cap. Îmi simţeam tot corpul ca al unei păpuşi de cârpe.

– Spune.

– Mai întâi, o să fac apel la înţelegerea ta. I-am promis lui Jack că n-o să-ţi vorbesc despre asta. Nu i-am spus-o niciodată nici măcar lui Constancei. Nimeni din lume nu ştie, în afară de Jack, de mine şi de părinţii lui. El a avut încredere în mine.

– Despre ce e vorba, Raef? Spune-mi. Îmi dai fiori.

– Scuze. N-am intenţionat asta. Doar că mă simt ciudat să abordez subiectul, atâta tot.

– Haide, spune-mi.

Muzica s-a schimbat şi a devenit lentă, ca un susur. Dansam pe parchet. Eram conştientă de fiecare detaliu: muzică, duritatea podelei, înfăţişarea chipeşă a lui Raef, culoarea şi textura costumului său, rochia mea, de lungime medie, atingându-mi pielea sub genunchi. Raef părea foarte concentrat pe ceea ce simţea nevoia să-mi spună. A început să vorbească, apoi s-a oprit.

– Despre ce e vorba, Raef? am întrebat din nou. Te rog, spune-mi.

El a tras adânc aer în piept, a părut să se gândească pentru ultima oară dacă făcuse alegerea corectă de a-mi mărturisi, apoi a vorbit încet.

– În ziua aia, la Paris, pardon – ar trebui să spun *aici*, în Paris –, îţi mai aduci aminte de ziua aia?

– Care zi, Raef?

– Atunci când eu şi Jack am dispărut o zi. Ne-am prefăcut. Am încercat să facem pe misterioşii. Cred că tu şi Constance v-aţi dus la Notre-Dame să vedeţi statuile Fecioarei. Acolo îi place ei să se ducă mereu.

– Da, desigur, da, mi-amintesc. Jack nu mi-a explicat niciodată unde se dusese. Nici noi n-am insistat, pentru că ne-am gândit că poate puneaţi la cale vreo surpriză. Nu voiam să stricăm lucrurile.

El a încuviinţat din cap. Amintirile amândurora concordau.

– Tocmai asta e. În ziua în care am plecat cu Jack într-o misiune misterioasă, şi am glumit pe seama asta, şi am refuzat să vă spunem şi vouă ce puseserăm la cale... în ziua aia ne-am dus la un spital.

– Ce spital? am reuşit să îngaim. Ce vrei să spui, Raef?

– Nici măcar nu-mi amintesc cum se numea, Heather. Saint Boniface, cred. Era la periferia Parisului. Jack nu mi-a spus totul, dar suferă de o boală. Ceva ce trebuia să investigheze, cred. Nu mi-a explicat în amănunt. A vrut să merg cu el pentru că franceza mea era mai bună decât a lui.

– E bolnav? Asta-mi spui, că e bolnav?

Raef s-a uitat cu atenţie la mine. Am văzut cât îl afecta să încalce cuvântul dat lui Jack, cât de mult îl afecta să-mi facă rău. Cu toate astea, mi se părea că nu vorbeşte destul de repede; că nu-mi dă veştile destul de rapid cât să mă mulţumească. Dar am rămas calmă şi l-am lăsat să vorbească. Nu voiam să-l sperii sau să-i întrerup şirul explicaţiilor, repezindu-l.

– Cred că simptomele lui Jack au reapărut. Era bolnav încă dinainte de a veni în Europa. Cred că asta e. N-a deschis niciodată subiectul, ca să dea prea multe explicaţii. Nu pot spune dacă ăsta a fost sau nu motivul pentru care a hotărât să nu se întoarcă acasă cu tine, dar întotdeauna m-am gândit că ăsta trebuie să fie. E singura explicaţie logică. Bănuiesc că el a vrut să-ţi lase o impresie proastă despre el, ca să nu te mai gândeşti la el, întrucât ce a aflat la spital probabil i-a confirmat suspiciunile. Nu mai ştiu exact cum a fost, dar a trebuit să aştepte rezultatele unor analize. Asta mi-a spus mie.

– Dar Jack nu era bolnav, am zis, deşi îndoiala începuse să pună stăpânire pe mintea mea. Mi-a povestit despre prietenul lui Tom, dar el niciodată...

– Nu există nici un Tom. N-a existat nimeni cu numele Tom, Heather.

– Prietenul lui. Un bărbat care a lucrat cu el. Ce tot spui, Raef?

– N-a existat nici un prieten pe nume Tom. Uneori, el făcea referire la boala lui ca la „bătrânul Tom". A transformat-o într-o glumă. Spunea lucruri de genul: „Bătrânul Tom nu mă lasă să dorm". Habar n-am de unde i-a venit ideea, dar numele ăsta obişnuia să-l folosească.

– Nu pricep ce-mi spui, Raef. Aud cuvintele, dar sunt lipsite de orice sens.

– Tom era o invenţie a lui ca să poată vorbi despre nevoia de a experimenta totul fără să precizeze exact motivul. Şi-a creat un prieten imaginar bolnav. Poate că n-a fost cinstit. Nu ştiu. Nu voia să-l compătimească lumea. Nu voia să fie tratat diferit, să răspundă la toate întrebările pe care maladia lui le-ar fi stârnit. Îmi pare rău, Heather. Am vrut să-ţi spun de multe ori. Dar nu mai pot să stau deoparte şi să te văd suferind.

Nu puteam gândi. O mie de întrebări au năvălit în creierul meu. Era singura explicaţie plauzibilă pentru toate nelămuririle. Ascultând această confesiune a lui Raef, micile piese din puzzle începuseră să-şi găsească locul în întreg.

– Ce să înţeleg, că e bolnav? am întrebat, amintindu-mi fiecare cuvânt, fiecare privire şi gest care arunca o lumină asupra stării de sănătate a lui Jack. Asta îmi spui, Raef? Te rog, trebuie să ştiu.

Raef a încuviinţat din cap, apoi a arborat o expresie care sugera că nu cunoştea intenţiile lui Jack. Nu putea spune decât ceea ce ştia cu adevărat. Muzica s-a oprit. Noi am mai stat un moment faţă în faţă.

– Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Nu ştiu dacă e bolnav, a zis Raef. Nu ştiu nici măcar ce înseamnă asta, dar era important pentru Jack. Ziua aia, vreau să spun, şi vizita la spital. Aşa s-ar explica dispariţia lui. N-a vrut să fie o povară pentru tine, şi singura cale prin care se putea ţine la distanţă, ca să zicem aşa, era să dispară fără urmă. Şi, eventual, să te facă astfel să-l urăşti.

– Vorbeşti serios, Raef? Glumeşti? Asta e prea mult.

– Te rog să mă ierţi, Heather. Nu ştiu nici măcar dacă ar fi trebuit să spun ceva acum. Loialitatea mea e scindată, din punctul ăsta de vedere. Jack m-a rugat să-mi dau cuvântul, şi eu i l-am dat, iar acum mi-l încalc. Nu mai puteam să ţin secretul şi să te văd suferind în continuare.

Stăteam şi ne uitam unul la altul. El mi-a luat mâinile într-ale lui.

– Ai suferit, nu-i aşa?

– Da, am suferit.

– Îmi pare rău, Heather. Aş fi vrut să ştiu mai multe amănunte.

– E bolnav de cancer? I-au revenit simptomele? De aceea s-a dus la spital? El era Tom, în tot acel timp?

– Nu ştiu. Cred că are leucemie. Probabil toate simptomele pe care le descria ca fiind ale lui Tom erau de fapt ale lui. Da, probabil că asta a fost.

Atunci a fost chemat de unul dintre verii lui Constance. Pentru tăiatul tortului sau ceva de genul ăsta. Raef mi-a dat drumul la mâini, încet, încă susţinându-mi privirea. Totuşi, n-a plecat imediat.

– Stai s-o găsesc pe Amy, a zis el. Să stea cu tine o vreme, până când îţi mai revii în fire.

Am clătinat din cap. Nu suportam gândul să vorbesc cu nimeni. Nu acum.

– Ar trebui stai un minut şi să reflectezi la toate astea. Multe minute, de fapt. Îmi pare rău, Heather. Sper că nu crezi că a fost o cruzime din partea mea să ţin secret informaţia asta. E povestea lui Jack, nu a mea. Asta am gândit eu. Apoi te-am văzut dansând cu Xavier şi mi-am dat seama că eşti nefericită, şi am ştiut că trebuia să fac ceva în privinţa asta.

– Mă bucur c-ai făcut-o. Mulţumesc.

– Îl cunosc pe Jack foarte bine, Heather. Te-a iubit. Mi-a spus asta nu o dată. A refuzat să fie invalidul bolnav cu tine. N-ar fi vrut să-ţi pună asta în cârcă. Aşa am dedus eu, în orice caz.

– Nu, am recunoscut. Jack n-ar fi vrut asta.

Raef m-a îmbrăţişat. M-a îmbrăţişat strâns. Apoi m-a ţinut de umeri şi s-a uitat fix la mine.

– O să fii bine?

– Desigur.

– Nu te cred. Ia totuşi o pauză, te rog. Acordă-ţi un timp să te obişnuieşti cu gândul. Îmi face foarte rău să ştiu că ţi-am trântit-o aşa, deodată.

– E-n regulă, Raef. Du-te. Trebuie să tai tortul. Eu sunt bine. Într-o anumită privinţă, sunt mai bine acum. Ai făcut bine că mi-ai spus.

– Nu ştiu, Heather. Sper că n-am făcut o greşeală, a zis el, moment în care unul dintre veri a venit la el şi a insistat să-l însoţească.

L-a luat practic pe sus. Eu am rămas locului, privind în urma lor, şi am simţit că aş fi putut să mă ridic şi să plutesc departe, precum fumul unei lumânări ce se înalţă pentru o clipă după ce flacăra a pierit.

Capitolul 50

La ora două dimineaţa, m-am dus să-l caut pe Esche, copacul pe care-l plantaserăm împreună în Grădinile Luxembourg.

Luasem cu mine o furculiţă de la hotel. Ca să sap. Să mă apăr. În lipsă de altceva.

Nu mă puteam gândi şi nu puteam vorbi sau plănui ceva de la cap la coadă. Am luat un taxi de la petrecere. Amy se dusese la culcare. Constance şi Raef plecaseră în *lune de miel*. Luna lor de miere. Viaţa lor de oameni căsătoriţi. Nu pomenisem nimănui despre discuţia cu Raef.

Şoferul de taxi era din Burkina Faso, Africa. Purta o pălărie cu negru, roşu şi verde, umflată. Am numărat şase odorizante de maşină, cu aromă de brad, atârnate de oglinda retrovizoare. Potrivit permisului său, se numea Bormo. Zungo, Bormo. Se uita în oglindă la mine ori de câte ori opream.

– Sunteţi bine, domnişoară? a întrebat el în franceză.

Eu am încuviinţat din cap.

El m-a studiat.

– Sunteţi sigură? a insistat.

Eu am dat din nou aprobator din cap.

– E târziu să umbli prin parc, a zis el. *Grădinile* sunt mai sigure pe timp de zi.

Am încuviinţat din cap.

A accelerat când s-a schimbat lumina semaforului. Am mers multă vreme în tăcere. Ochii lui mă cercetau frecvent în oglinda retrovizoare.

– Ăsta nu-i cel mai bun loc, a zis Bormo când a tras lângă bordură în dreptul parcului și a închis aparatul de taxare. Patruzeci și șapte de euro. Poate fi periculos noaptea, la ora asta.

S-a întors în scaun ca să mi se poată adresa direct.

– Aș fi onorat să vă invit la o cafea... să vă duc într-un loc cu lumini.

– Sunt bine, am zis eu, plătindu-i. *Ça va.*

El a luat banii. I-am dat bacșiș douăzeci de euro. Unul dintre lucrurile bune din munca neobosită, care-mi răpea viața socială, era că întotdeauna aveam bani în buzunar. El a luat cei douăzeci de euro și i-a strecurat sub borul pălăriei sale umflate.

– E foarte târziu, a zis el. Erai într-un hotel confortabil, și acum... nu e bine să fii aici, afară.

Am zâmbit și am coborât din taxi. Apoi am stat un timp în fața porții de fier a parcului Grădinile Luxembourg. Bormo a plecat.

Avea dreptate întru totul.

Parcul era mai plăcut ziua.

Nu aveam nici o altă sursă de lumină în afară de lanterna telefonului mobil. Felinarele din parc nu reușeau să lumineze parcela unde se afla Esche. Creștea într-o umbră. Mi-a luat surprinzător de puțin timp să-mi amintesc precis unde se afla copacul.

Am folosit furculița ca să sap în pământ. Solul era umed și rece.

„Poți să-l vizitezi ori de câte ori vii la Paris. Toate celelalte din lume vor trece, cu suișuri și coborâșuri, dar copacul tău – copacul nostru – va continua să crească."

Atunci când am dat peste casoleta din plastic în care se aflau șuvițele noastre de păr înmănuncheate, am scos-o încet din pământ. Am văzut noul bilet – biletul de la Jack – imediat. Fusese pus în casoletă după ce o îngropaserăm noi. Era clar că o scosese din pământ și pusese un bilet înăuntru pentru mine. Folosise cutia noastră poștală secretă ca să-mi lase un mesaj pe care aveam să-l găsesc, dacă nu

azi, atunci mâine, sau o mie de mâine mai târziu. Nimeni altcineva din lume n-ar fi știut unde să-l caute. Iar Esche, onorabilul Esche, îl păzise până reușisem eu să vin după el – stătuse lângă el iarna, de-a lungul lungilor și ploioaselor zile de toamnă, și în perioada în care se legase rodul, primăvara. Hadley și Hemingway fuseseră aici, cum fuseserăm și noi, și nu m-a surprins să-i văd scrisul îngrijit.

„Heather", scria el.

Un plic obișnuit de corespondență adăpostea biletul pe care mi-l lăsase. Un pic de pământ îi murdărise colțul din dreapta jos. Pentru o clipă, n-am putut să-l ating, n-am putut respira, n-am fost în stare de nimic.

În clipa aceea am știut că nu mă uitase, nu mă părăsise. N-ar fi scris un bilet, nu s-ar fi ostenit să se întoarcă la mărețul Esche dacă nu i-ar fi păsat. Am știut că se gândise la mine, îngenunchind în același loc în care îngenuncheasem eu acum. Am știut că înțelesese că aveam să-l caut, că aveam să vin să-l caut până când îl găseam, în sfârșit. Am simțit un imens șuvoi de dragoste și de ură, și de toate celelalte emoții pământești. Am ridicat banala casoletă din plastic și am sărutat-o. Am scos cu grijă scrisoarea din ea și apoi am închis-o la loc, îngropând-o încă o dată. M-am gândit la Dl Brebenoc și la toate acele creaturi care încercau să continue vitejește. Acum știam despre Jack. Știam că mă părăsise din toate acele motive pe care le explicase Raef.

Mai știam, de asemenea, că era pe moarte.

– Am trecut cu mașina pe aici de două ori și nu voiam să mă mai întorc, a zis Bormo, dar am avut o presimțire că se întâmplă ceva.

Am deschis portiera și am urcat.

– Îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult.

– Te-ai murdărit.

Am încuviințat din cap.

El m-a privit în oglinda retrovizoare.

Apoi a clătinat din cap, aparent incapabil să-și imagineze despre ce era vorba.

– Înapoi la hotel? a întrebat.

Am dat aprobator din cap.

– N-o să-mi spui şi mie, aşa-i? a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Iubirea, a zis el. Ăsta-i singurul lucru care-i face pe oameni să se poarte ca nişte smintiţi.

Am zâmbit. Mi-a zâmbit şi el. Apoi a pornit la drum, şi mi-am simţit sufletul pustiit şi înfricoşat. Am strâns scrisoarea la piept. Nu puteam s-o deschid. Nu încă. Nu până ce nu-mi veneam din nou în fire.

Capitolul 51

Amy m-a sunat înainte să ajungem.

– Unde naiba eşti, Heather? M-am trezit şi nu te-am găsit aici.

– Sunt bine, Amy.

– Asta nu-i deloc frumos! S-o ştergi fără să zici nimic...

– Îmi pare rău. Într-adevăr. Îmi cer iertare.

– Am crezut... nu ştiu ce-am crezut. Asta nu-i deloc, deloc, deloc frumos, Heather. Devin suspicioasă când oamenii dispar aşa. Nu eşti cu Xavier, aşa-i?

– Îmi cer scuze. Nu, nu sunt cu Xavier. N-aş fi plecat dacă n-ar fi fost important.

– Ce-a fost atât de important, la naiba, încât să trebuiască să pleci din hotel în toiul nopţii? Trebuie să fim într-un avion la prânz, Heather. Ai plecat din hotel? Eşti în camera altcuiva?

– A trebuit să mă duc să verific ceva. Ceva în legătură cu Jack, am zis eu.

Amy n-a zis nimic, un moment.

– Unde eşti? a întrebat, în cele din urmă.

– Pe drum înapoi.

– Te aştept.

– Mulţumesc, Amy. Şi îmi pare rău.

– Şi mie. Grăbeşte-te.

Lumina zorilor își croia drum din spatele norilor joși, când am ajuns înapoi la hotel. Bormo a tras mașina chiar la ușa hotelului, iar un ușier s-a apropiat ca să mă invite înăuntru.

– Îți mulțumesc, Bormo, am zis, plătindu-i cursa.

N-a vrut să mai primească bacșiș.

– Costul cursei e afacere. Dar bacșișul, asta-i între noi.

– Mulțumesc.

– Sper să fi meritat.

– Și eu sper.

El a închis aparatul de taxat și a plecat.

Eu am intrat și am găsit-o pe Amy stând în lobby.

S-a ridicat când m-a văzut, a străbătut repede holul și m-a îmbrățișat strâns. Apoi m-a desprins de ea, m-a studiat și m-a îmbrățișat din nou. Nu-mi puteam ridica brațele. Nu îndrăzneam să pierd din ochi scrisoarea lui Jack. Mi-am lipit fruntea de umărul lui Amy și am plâns. Ea m-a depărtat puțin, s-a uitat din nou la fața mea, apoi m-a îmbrățișat mai strâns decât am fost vreodată îmbrățișată în viața mea. Pentru nimic în lume nu m-aș fi putut opri din plâns.

– Asta-i scrisoarea? a întrebat Amy. Ți-a lăsat-o în locul vostru secret? La copacul pe care l-ați plantat împreună?

– Știa că aveam să vin s-o caut, într-o bună zi. Numai eu aș fi putut ști vreodată unde s-o găsesc.

Stăteam așezată și aplecată mult în față. Încă respiram greu; aproape că începusem să mă întreb dacă îmi voi mai recăpăta răsuflarea vreodată. Amy ținea un braț în jurul meu. Lungile și slabele suspine care apar după o criză de plâns îmi străbăteau corpul din cap până-n picioare.

– Raef ar fi trebuit să-ți spună mai demult. Sunt extrem de supărată pe el în clipa asta.

– Îi dăduse cuvântul lui Jack. Ar trebui să apreciezi faptul că prietena noastră Constance s-a măritat cu un bărbat de cuvânt. Eu nu-l învinuiesc pe Raef. A fost într-o situație fără ieșire.

– Atunci, de ce ți-a mai spus?

– S-a gândit probabil că sufăr prea mult.

Stăteam pe o banchetă mică, din colţul holului. O pădure de ferigi în ghivece ne ascundea de privirile indiscrete. În capătul celălalt al holului, doi puşti somnoroşi se căzneau să aranjeze o tavă cu prăjituri pentru cafenea. La răstimpuri, o femeie mai în vârstă, din câte se pare şefa, trecea pe lângă ei, spunându-le ceva şi zorindu-i. Mirosul de cafea umplea holul.

– Deci, tu crezi că e bolnav? a întrebat Amy. Asta e?

– Cred că e pe moarte. Ştiu că e. Jack e pe moarte.

– Ei, haide, a zis ea, apucându-mă de mână. Nu ştii sigur.

– Era bolnav. Raef mi-a spus. Are leucemie. S-a dus la un spital, împreună cu Raef, pentru o reexaminare. Nu înţelegi? A venit cu mine la aeroport pentru că a vrut să ştiu că alesese să vină cu mine. Dar n-a putut. N-a fost vorba despre New York sau carieră, nimic de genul ăsta. Doar m-a lăsat să cred asta.

– Şi de asta n-a venit cu tine?

Am încuviinţat din cap.

– Da, am spus. Ăsta a fost modul lui Jack de a rezolva lucrurile.

– O groază de prostii, totuşi. De ce nu ţi-a spus ce se petrece?

– Pentru că nu aşa trăieşte Jack. Nu voia ca viaţa mea să fie îngrădită de a lui.

– N-ar fi fost îngrădită.

– El n-ar fi văzut lucrurile în felul ăsta, Amy. Ce ar fi făcut? Cum ar fi continuat? Eu aveam să-i fiu infirmieră? Asta să fi fost viaţa pe care o dorea el pentru mine? Gândeşte-te. Tu ai vrea asta pentru cineva pe care îl iubeşti? Dacă am fi fost căsătoriţi de douăzeci de ani, fie, ar fi fost altceva. Însă noi abia ne cunoscuserăm. Tocmai descopeream lucruri unul despre celălalt. N-a vrut să fie un pacient.

Ea a cumpănit vorbele mele. În ciuda felului ei aiurit de a fi, câteodată, Amy vedea lumea ca pe un loc în care domneşte ordinea, şi povestea asta nu se potrivea acestui tipar.

– Şi de-asta l-ai iubit tu pe el, a zis Amy. Şi asta-i o parte din fiinţa lui Jack.

– Da.

– Lumea e prea complicată pentru mine, a zis ea. Vrei să fii singură cât citeşti scrisoarea?

Am încuviinţat din cap.

Mi-a strâns mâna şi apoi s-a aplecat peste masă ca să mă sărute.

– O să iau nişte cafea pentru amândouă, dacă-i gata, a zis ea, plecând. Adu-ţi aminte să respiri.

Am dat iarăşi aprobator din cap.

Am pus scrisoarea în poală şi m-am uitat la ea. Mi-a luat un minut sau două până mi-am forţat mâinile s-o atingă.

Capitolul 52

Am scos cu grijă scrisoarea din plic. Am separat cele două bucăţi de hârtie şi le-am aşezat una lângă alta. Voiam să absorb fiecare detaliu. Puştii care aranjau vitrina cu prăjituri nu-mi dădeau nici o atenţie. Simţeam miros de cafea şi un slab iz de detergent. Undeva, departe, o pendulă a bătut ora. Nu am numărat bătăile.

M-am uitat în plic ca să fiu sigură că nu mai rămăsese altceva înăuntru. Era gol. L-am îndoit ca să-l deschid mai mult, ca să fiu sigură, apoi am întors plicul cu susul în jos deasupra mesei. L-am scuturat de vreo câteva ori. Satisfăcută, l-am reaşezat în poziţia iniţială.

Apoi am despăturit scrisoarea şi am citit:

Dragă Heather,

Îţi scriu această scrisoare după ce am plecat din aeroport. Îmi pare rău. Ştiu că ţi-am provocat suferinţă, şi mă mâhneşte asta. Dacă durerea ta e pe măsura durerii mele din momentul acesta, atunci îmi pare de două ori rău.

Nu te-am putut urma la New York, pentru că nu sunt complet pe cont propriu. Sunt bolnav, Heather, şi n-o să mă mai însănătoşesc. Nu pot – nu vreau – ca spectrul bolii mele să planeze asupra ta, asupra noastră. Crede-mă când spun că nu sunt melodramatic. Sunt tot atât de lipsit de sentimentalisme pe cât ştiu eu să fiu. Numeşte-o cum vrei – soartă, zaruri ghinioniste, o carte

proastă. S-a întors împotriva noastră, de data asta. Norocul nostru n-a ținut.

Dar a fost frumos să credem asta un timp, nu-i așa? A fost, pentru mine.

Tu mi-ai umplut zilele, Heather. Te-am iubit cu toată ființa mea. Dragostea ne găsește, trece prin noi, își continuă drumul.

J.

Am citit scrisoarea de trei ori, de zece ori, am citit-o până când mâna a început să-mi tremure atât de tare că nu mai puteam ține hârtia dreaptă. Am pus-o înapoi pe masă și mi-am ținut respirația. Am privit în sus prin albastrul adânc al apei din bazin și am încercat să-mi golesc mintea. Mi-am ținut respirația mult timp.

Apoi m-am dus la Amy.

– Vrei să-mi faci un serviciu? Dai o fugă până în camera noastră să-mi aduci geanta cu cărți? Știi care anume.

– Desigur, scumpo. Îmi spui și mie ce scrie în bilet?

– Adu-mi geanta, te rog, și dup-aia o să știu. M-aș duce eu însămi, dar nu cred că mă țin picioarele. Geanta. E pe masă.

Ea a încuviințat din cap, m-a mângâiat pe mână și a plecat. S-a întors cât ai clipi pe mica noastră insulă din spatele ferigilor. A pus geanta în fața mea. Eu am scos jurnalul bunicului lui Jack.

– L-ai avut aici, cu tine? s-a mirat Amy.

– Îl iau cu mine peste tot. Îl iau și la birou, câteodată. Când îl am, aproape că îmi dă credința c-o să mă întâlnesc cu Jack.

– Oh, biata de tine! Ești înnebunită. Rău de tot.

Am luat jurnalul. Îmi dădea o senzație familiară, plăcută, când îl țineam în mână. Știam pasajul. Am deschis la începutul jurnalului și l-am găsit aproape imediat.

În piață, dansau cu salbe de tălăngi la gât. Sunetul era asurzitor și insuportabil. Am văzut o femeie și un bărbat dansând împreună, și dansau cu un fel de furie. Bărbatul era înalt și costeliv și i se întâmplase ceva la față, pentru că îi lipsea o bucată din frunte. Purta o jumătate de mască de lup. Femeia dansa cu

fustele măturând pe jos precum lama unei coase, și se învârtea și se tot învârtea, frumusețea ei fiind sporită de felul în care apărea ca un fitil în mijlocul propriei lumânări. I-am privit mult timp. S-a înserat, și ei au continuat să danseze, și pentru prima oară de când se terminase războiul, mi-am simțit inima ușoară. Da, ei dansau ca să alunge iarna înapoi în munți, dar, totodată, dansau pentru că întotdeauna iarna se sfârșește, războaiele se sfârșesc, și viața iese victorioasă de fiecare dată. Privindu-i, am învățat că dragostea nu e statică; dragostea nu se divide. Orice iubire găsim noi în lumea asta, ea vine spre noi și trece mai departe de noi, în același timp. E greșit să spunem că am găsit dragostea. Dragostea ne găsește pe noi, trece prin noi, își continuă drumul. Noi nu putem s-o găsim, cum nu putem găsi aerul sau apa; nu putem trăi fără vreuna dintre acestea la fel cum nu putem trăi fără dragoste. Dragostea este esențială și la fel de comună precum pâinea. Dacă ești atent, ai s-o vezi pretutindeni și n-o să fii niciodată lipsit de ea.

– Știu unde trebuie să fie. E primăvară, și el o să fie acolo. Scrie aici, în jurnal. Știu unde trebuie să sfârșească el. Jurnalul începe într-un anumit loc, primăvara. Așa o să se sfârșească și călătoria lui. Totul se leagă.

– Acum, chiar că începi să mă sperii, Heather.

– Uite data însemnării. E acum. E peste două zile. Iar fraza pe care o citează el în scrisoare e din jurnal. *Dragostea ne găsește, trece prin noi, își continuă drumul.* Vezi? E chiar aici.

– Dar asta nu înseamnă că Jack urmează întocmai jurnalul, nu-i așa? Scuze, Heather. Încerc să fiu de acord cu tine, dar e doar un rând dintr-un jurnal.

– E ultimul rând din scrisoare. Și este la începutul jurnalului. E un festival. O să fie acolo. Știu c-o să fie. Mi-a vorbit despre locul ăsta. A zis că, în noaptea dinaintea invaziei naziștilor, tot orașul a ieșit pe străzi și a dansat. Au dansat sfidând moartea. De aceea el o să fie acolo. N-ar rata asta. Vrea să danseze sfidând moartea. *Ăsta* e Jack.

M-am ridicat în picioare.

– Urc să-mi fac bagajele acum, am zis. O să mă duc la el.

– Heather, stai puţin. Asta-i o nebunie. N-ai de unde să ştii că el e acolo. Şi n-ai de unde să ştii, chiar dacă se duce acolo, că o să fie acolo săptămâna asta sau peste câteva zile, nu-i aşa? Haide, fii raţională. Eşti sigură că ştii unde e?

– Ai dreptate, bineînţeles. Ştiu. Ştiu că sunt iraţională, dar nu pot să renunţ, Amy. Nu-ţi dai seama? Am încercat să renunţ, dar trebuie să-l văd. Trebuie să fie acolo, în cele din urmă. O să fie acolo. E primăvară, şi trebuie să urmeze jurnalul până la sfârşit.

– Cum rămâne cu serviciul tău?

– Ducă-se dracului.

– Nu spui asta. Nu gândeşti limpede.

– Poate că nu. Şi poate gândesc limpede pentru prima oară. N-ar fi trebuit să-l las niciodată să plece.

– N-ai avut de ales.

– O să rămân până o să-l găsesc. Nu-mi mai pasă. Nu pot să trăiesc aşa. Trebuie să-l revăd. Într-un fel sau altul, trebuie să ştiu că n-am fost nebună să cred în ceea ce a fost între noi.

Amy a tras adânc aer în piept. Am văzut-o cântărind din nou lucrurile în minte. Am văzut-o pe vechea Amy, Amy cea rebelă, întorcându-se şi punând stăpânire pe sufletul ei. Ochii i-au devenit strălucitori şi m-a apucat de braţ, cu putere.

– Du-te la el, a zis ea, cu voce irezistibilă. Du-te şi găseşte-l, şi nu te opri până ce n-o să ai ceea ce îţi trebuie. Mă auzi? O să regreţi toată viaţa ta dacă nu-l găseşti şi n-o să ştii, o dată pentru totdeauna, ce s-a întâmplat cu el. El este marea ta iubire.

– E bolnav. Şi a plecat ca să mă lase să fiu liberă.

Amy mi-a strâns braţul mai tare.

– Te cred, a zis. Fie asta, fie ai o cădere nervoasă.

Am îmbrăţişat-o. Am îmbrăţişat-o cu putere. Am râs, dar a fost un hohot scurt, mai degrabă ca o tuse.

– Nu pot trăi cu jumătate de măsură. Nu pot merge mai departe până nu înţeleg ce s-a întâmplat. Nu pot.

– Şi dacă te înşeli?

– Atunci sunt nebună de iubire. Nu-i chiar aşa de rău să fii astfel, nu? Să fii nebun din dragoste?

Amy mi-a dat drumul. A încuviinţat din cap. Apoi am fugit la etaj să îmi fac bagajele.

Batak

Capitolul 53

Batak, Bulgaria, aprilie 1946

Bărbatul a dus din nou sticla la gură, a dat-o peste cap și a mijit ochii. Se clătina, beat; acum strânsese o droaie în jurul lui cu promisiunea c-o să golească sticla de „gin sălbatic". Ginul, știam, era orice, numai gin nu. Era o combinație de alcool pentru frecții și orz. Evident, omului nu-i mai păsa. Mai mulți privitori s-au repezit să-i tragă brațul în jos, dar el s-a luptat, îmbrâncindu-i și ferindu-se de mâinile lor până și-a lipit din nou gura sticlei de buze. Nu i-aș fi observat lacrimile, dacă ultimele raze ale soarelui nu l-ar fi luminat din profil. Era un om urât, sluțit și mai rău de fața animalică lipită de sticla care-l alimenta, cu haina sfâșiată, cu pantalonii tociți în genunchi. Părea disperat să toarne acel rachiu în el, disperat să uite, și fiecare salt al mărului lui Adam declara o victorie a sinuciderii. În cele din urmă, a aruncat sticla într-o parte și a întins brațele, ta-naaa, și, îndată ce a făcut o mică plecăciune către asistență, s-a prăbușit grămadă la pământ. Nici în război nu văzusem vreodată un om căzând așa de rău. Se prăbușise de parcă o forță superioară l-ar fi doborât la pământ, și am întors capul ca să nu-l văd vărsând. Însă omul n-a vărsat; s-a rostogolit pe pământ, ținându-se de burtă, și unul dintre prietenii lui l-a întors în genunchi și i-a cărat pumni în spinare până ce omul, în sfârșit, a dat afară un lichid limpede. Privitorii au ovaționat, și omul beat s-a culcat la pământ, încă o dată, ridicându-și ochii în lumina asfințitului. Lacrimile îi lăsaseră

dâre pe fața murdară, și gura lui, lucind de vomă și de băutură, a sclipit în ultimele raze. Cele două dâre de umezeală care se uneau la colțurile gurii arătau ca o clepsidră.

Şoferul de taxi – un bărbat corpolent cu o mustață enormă şi cu o încântare abia ascunsă de oportunitatea de a-şi exersa engleza cu o tânără americancă – m-a condus la hotelul Orford din Batak, Bulgaria, punctul de început din jurnalul bunicului lui Jack. În timpul călătoriei, mi-a spus că se îndoia că hotelul Orford avea camere libere.

– Prea mulți dansatori. E Festivalul Surva. Toată lumea, din toată regiunea, vine să danseze. Poartă măşti. Ştii ce reputație are festivalul? Oraşul ăsta? Oamenii îi aud pe nazişti venind, se uită în sus la munte şi dansează. Oameni nebuni, dansează în fața morții. Foarte fotogenic, n-am ce zice.

– Dumneata ce-mi recomanzi? am întrebat. Unde-aş putea să stau?

– Greu de spus; depinde. Ce cauți?

– Nu sunt sigură. Doar o cameră, nu contează.

– Uneori, familiile... înțelegi, familiile? Uneori au camere de închiriat. Le afişează pe câte o plăcuță, pe un carton.

– Panou de informații?

El a încuviințat din cap, energic.

– Da, mesaje.

– Când încep dansurile?

– Au început deja. Toată lumea dansează. Dansează trei zile. Unii îşi închiriază maşinile pentru dormit. E încă frig noaptea. Sus, în munți încă e zăpadă.

M-am uitat cu atenție la toate, când am intrat în oraş. Aşezarea nu era mare, ştiam. Doar de vreo patru mii de locuitori, poate chiar mai puțin, dar oraşul fusese evident extins ca să-i cazeze pe participanții la festival. Felinarele stradale, clădirile şi scările erau împodobite cu ghirlande de brad şi flori de primăvară, iar din loc în loc zăream şi ceea ce trebuia să fie vreun dansator ducând un cap supradimensionat de hârtie creponată, de regulă vopsit în culori vii, bizare. Invariabil, măştile aveau chipuri înspăimântătoare; îmi aminteau de măştile de

Mardi Gras, numai că mai primitive şi mai în ton, cumva, cu pădurile dese care înconjurau oraşul.

– O să ningă? am întrebat, chibzuind, fără prea mare tragere de inimă, dacă aş putea să dorm afară. Ce zice prognoza meteo?

El a pufnit. Cine ştia? El, unul, nu ştia, cu siguranţă.

Când am intrat ceva mai mult în oraş, am început să mă simt triumfătoare. Eram o femeie nebună; simplu ca bună ziua. Habar n-aveam dacă Jack era, într-adevăr, aici. Chiar dacă era, am gândit eu, nu aveam certitudinea că îl voi întâlni. Ar putea să vină pentru o zi şi apoi să plece înainte să dau eu ochii cu el. Însă făcusem primul lucru cu adevărat impulsiv din întreaga mea viaţă. Nu judecasem, nu stabilisem planul de bătaie în detaliu, nu făcusem calcule minuţioase. Pentru prima oară, acţionasem după instinct, mă agăţasem de o şansă, îmi urmasem inima. Jack mă învăţase asta; Jack făcuse posibilă acest tip de libertate. Indiferent ce altceva însemnase sau fusese pentru mine, descătuşase ceva latent de mulţi ani înlăuntrul meu. Îmi dăruise speranţă şi mă învăţase să am încredere că viaţa are şi surprize, dacă îi permiţi să ţi le reveleze. Nu trebuia să distrugi armonia cu fotografii şi postări pe Facebook. Te lăsai în voia lucrurilor. Asta era marea lecţie a lui Jack.

În acest timp, şoferul străbătea încet piaţa oraşului. Poliţia delimitase o zonă largă cu bandă galbenă. Dansatorii deja începuseră să se adune. Mulţi purtau şiruri largi de tălăngi la gât, iar zgomotul creştea pe măsură ce înaintam în piaţă.

– Aş vrea să cobor aici, i-am cerut şoferului. Este un loc probabil la fel de bun ca oricare altul, nu-i aşa?

– Da, bun, da, a zis el, strecurându-se printre pietonii care se învârteau pretutindeni.

– Aceştia sunt dansatorii?

– Oricine e dansator în Batak. Ţine de toată lumea să pună capăt iernii şi să anunţe o primăvară bună.

– Da, am zis eu, privind în jur. Da, aşa e.

Zgomotul tălăngilor a crescut în clipa în care am ieşit din maşină. Dansatorii soseau în piaţă, săltau în sus şi-n jos sau se învârteau ca să-şi facă tălăngile să sune. Majoritatea erau tineri, dar nu toţi.

Începuse să ningă uşor. Mi-am ridicat ochii în sus, la cer. Nu se prefigura vreo furtună ameninţătoare; fulgii de nea cădeau parcă sfioşi, plutind în jos în atmosfera cenuşie. Clădirile din jur deja îşi aprinseseră luminile, din pricina înserării timpurii.

Am stat pe loc multă vreme după ce taxiul plecase. Nu m-am mişcat. Am privit dansatorii strângându-se – măşti mari de lei cu colţi, de dragoni, feţe înspăimântătoare canine şi de copii sălbatici, congestionaţi – şi m-am întrebat dacă nu cumva păşisem într-un coşmar. Însă expresiile participanţilor la festival m-au salvat: erau pline de voie bună şi fericite. În mod clar era un eveniment cultural ce presupunea în mare măsură distracţie. Bunicul lui Jack venise aici după război şi îmi puteam închipui plăcerea pe care o găsise în sărbătoare, în hotărârea oraşului de a alunga forţele umane întunecate. Şi *oamenii nebuni*, cum se exprimase şoferul, dansaseră într-adevăr în faţa morţii. Citisem despre asta. Cu o noapte înainte ca nemţii să invadeze şi să pună stăpânire pe oraş, localnicii nu se putuseră gândi să facă altceva mai de folos decât să danseze. Ştiam asta din jurnalul bunicului lui Jack.

Un timp care mi s-a părut lung, am stat nemişcată. Am aşteptat – am sperat – ca muzica să mă molipsească. Voiam ca primitivismul ei să mă copleşească, dar nu puteam încă să mă las în voia ei. Îi invidiam pe dansatori. Ei păreau să uite de orice, să ia parte la muzică, să-şi zornăie tălăngile către munţii întunecaţi. Eu nu învăţasem niciodată să mă las purtată de val în felul acesta. Jack mă învăţase cum s-o fac, dar nu reuşisem să fac pasul final.

Asta am gândit când am stat în piaţa centrală a oraşului Batak, în Bulgaria.

Apoi, la fel de repede, mi-am dat seama că mi-e frig.

Capitolul 54

– Nu e mult, a zis domnul Roo.

Nu ştiam dacă îi auzisem numele corect. Domnul Roo? Domnul Kangaroo? În mod cert, am gândit eu, numele însemna ceva mai mult. Îl auzisem nedesluşit când mi se prezentase. Acum îl urmam pe un culoar lung care mirosea a varză, a zăpadă şi a pisică. Părea să fie un imobil cu apartamente de închiriat, oarecum, dar şi asta era greu de spus. Afară, zgomotul tălăngilor acoperea totul în sunete discordante. Domnul Roo – un bărbat cu un burdihan uriaş şi sprâncene stufoase, înţelegătoare – s-a întors spre mine şi a încercat, fără succes, să vorbească peste larmă. A ridicat un deget, în semn să aştept.

Domnul Roo purta o bluză de lucru albastră şi o vestă de lână băgată în pantaloni. Mi s-a părut că seamănă cu actorul est-european care ţine un felinar la han şi te previne să nu te duci în munţi spre castelul lui Dracula. Însă părea mulţumit să mă aibă oaspete şi, în timp ce mă conducea pe un al doilea hol, acesta mai ferit de vacarmul tălăngilor, mi-a relatat istoria clădirii.

– În altă zi, o baracă militară. Un dormitor. Înţelegi? Camere mici. Doar paturi de campanie. Înţelegi?

– Înţeleg.

– Cerem mult pentru asemenea camere, mai mult decât ar trebui, dar n-avem ce face.

– E festival, am zis eu, încuviinţând.

M-am gândit la Hemingway prezent la luptele cu tauri în Pamplona, bând de la răsăritul până la apusul soarelui, colindând din bar în bar, dar festivalul acesta avea alt spirit. Se desfăşura în munţi, în ceea ce ghidul de călătorie numea marea zonă carstică, presărată cu defileuri adânci, peşteri mari şi formaţiuni stâncoase sculpturale, unde spiritele iernii se ascundeau până ce dansatorii primăverii le speriau şi le sileau să se retragă în ţinuturile lor îngheţate. Hemingway sărbătorea moartea în viaţă; Festivalul Surva reclama viaţa din moarte. Era o deosebire, cumva, dar încă nu puteam să-mi dau seama care anume.

Domnul Roo a deschis uşa de la camera mea.

– Simplă, a zis el, ţinând uşa deschisă.

„Primitivă" ar fi putut fi un termen mai potrivit, dar camera îmi convenea. Nu mă păcălise: era o cutie de chibrituri de doi metri jumătate pe trei, cu duşumea vopsită în gri, un pat de campanie cu o pătură de lână deasupra, o singură pernă, o masă galbenă şi un scaun înghesuite lângă peretele opus. Nu depistam nici o sursă de căldură. O fereastră nici mare, nici mică dădea spre o curte. Mi-a plăcut cum se vedea pe fereastră: lăsa să pătrundă lumina cenuşie a după-amiezii şi am urmărit fulgii de zăpadă plutind ca fluturii în spaţiul de dedesubt.

– Bună? m-a întrebat domnul Roo.

– În regulă, am zis.

O expresie de uşurare i-a cuprins faţa. M-am gândit că probabil fusese puţin stingherit să-i arate unei străine umila cazare pe care o oferea. Acum că ne învoiserăm, a aprins becul din plafon şi mi-a arătat cum să introduc o monedă într-o mică aerotermă din perete. Aeroterma semăna cu o faţă de Cupidon, cu o gură bosumflată ce scuipa căldură odată ingerată moneda. Domnul Roo a stat cu mâinile întinse în faţa aerotermei de parcă tocmai aprinsese un magnific foc de tabără. Am decis că îmi plăcea de domnul Roo şi, dacă mi-ar fi spus să nu iau trăsura spre castelul lui Dracula, i-aş fi ascultat sfatul.

– Mai bine? m-a întrebat, când mi-am aşezat rucsacul pe masa galbenă.

– Mai bine, am răspuns.

– Cunoşti povestea muntelui?

Am clătinat din cap.

– Rhodopa şi Hemus – foarte vestiţi. Erau frate şi soră. Apoi au început să se dorească unul pe altul. Foarte greşit. Pentru că erau frumoşi, se numeau unul pe altul cu nume de zei. Zeus şi Hera. Înțelegi?

– Da, am zis.

– A venit ziua, şi adevăraţii Zeus şi Hera au devenit dezamăgiţi de Rhodopa şi Hemus, au spus că era greşit să folosească numele zeilor. Aşa că, pfiu, adevăraţii Zeus şi Hera i-au prefăcut pe frate şi pe soră în munţi. Asta e Bulgaria.

– Zei invidioşi, am zis.

Camera se încălzise în timpul cât depănase domnul Roo povestea. Mă trăgea la somn. Domnul Roo a zâmbit.

– Te las acum. Servim supa la ora şapte. O bunătate de supă. Acum dormi. Văd că ai nevoie.

– Da, am zis. Bănuiesc că sunt obosită după călătorie.

– Bineînțeles. Când călătoreşti, sufletul... cum se zice? E sus în văzduh.

– Şi când eşti acasă?

– Noi aici credem că sufletul e împărţit şi că jumătate trăieşte în pământul tău natal! a zis domnul Roo, râzând. Când eşti în ţara ta, picioarele tale pot găsi sufletul dedesubt, şi e întreg. Dar când călătoreşti, eşti jumătate de suflet. Crezi în lucrurile astea?

– Cred orice, am zis, simţind nevoia să mă întind, altminteri, leşinam.

Domnul Roo a salutat cu un semn din cap şi a ieşit. Am închis uşa în urma lui după ce i-am confirmat, încă o dată, că s-ar putea să cobor pentru supă. Camera era încălzită şi mirosea vag a gaze arse, dinspre faţa de Cupidon a aerotermei. M-am întrebat, absentă, dacă aeroterma m-ar fi putut intoxica cu monoxid de carbon, în caz că nu funcţiona corect. Mi-am închipuit că era posibil.

M-am dus la pat şi m-am întins pe el. Îmi venea să plâng, dar eram prea şocată ca să-mi permit şi cea mai mică slăbiciune. Dacă cedam ispitei, mi-am dat eu seama, s-ar fi putut să fug în munţi ca să

conspir cu spiritele iernii. Aş fi putut trăi în carsturi, lăsând muşchiul să-mi crească în păr, şi aş fi locuit printre stâncile sălbatice şi pinii tremurători. Am reflectat, în timp ce alunecam în braţele somnului, că dansatorii nu dansau ca să alunge spiritele, ci ca să râdă de ele pentru ceea ce nu puteau avea.

M-am trezit la ultima geană de lumină a zilei şi n-am ştiut unde mă aflu. Îmi era frig; asta am ştiut. Tremuram şi m-am învelit cu pătura de lână, apoi mi-am amintit că domnul Roo îmi arătase cum să folosesc aeroterma. M-am ridicat cu pătura pe mine şi am scotocit prin rucsac până am găsit câteva monede. Nu cunoşteam banii locali, aşa că pentru un moment sau două m-am aplecat să-i cercetez. Mi-am imaginat, în timpul ăsta, cum i-aş fi părut cuiva care m-ar fi urmărit: o femeie ciudată, ciufulită, înfăşurată într-o pătură militară oliv, stând în ultima rază de lumină a zilei, numărându-şi monedele. Nu era o imagine încurajatoare.

Am luat cele trei monede ca să conving aeroterma Cupidon să sufle aer spre mine. Mi-am ţinut mâinile întinse spre gura micuţă, exact cum făcuse domnul Roo. Apoi m-am târât înapoi în pat.

Mult timp, mi-am impus să nu fac nimic, să nu gândesc nimic, până nu mă mai dezmorţeam puţin. Asta mi s-a părut o abordare potrivită a lucrurilor: să le iau pe rând şi să le duc la capăt. Primul, să mă încălzesc. Al doilea, eventual, să cobor să mănânc supă. Al treilea, să-mi dau seama ce impulsuri smintite mă făcuseră să zbor până la Batak pentru un asemenea capriciu absurd. Pentru acesta din urmă se impunea o introspecţie serioasă, aşa încât l-am lăsat deoparte şi m-am concentrat pe supă.

„Ce fel de supă?" m-am întrebat. Supă de sfeclă, probabil. Ceva făcut din rădăcinoase şi ceapă, într-o apă întunecată, pământie. Nu, nu apă pământie, ci apă de munte, apa care se scurgea din băile spiritelor iernii, apă care curgea ca rădăcinile din carsturi în piaţa oraşului. O astfel de supă avea să servească domnul Roo.

Gândul la supă m-a mulţumit o vreme. Căldura a pus stăpânire, treptat, pe cameră. Am încercat să ghicesc cât era ceasul. Telefonul meu zăcea pe masa din partea opusă a camerei, ceea ce părea

o distanță insurmontabilă. Însă m-am forțat să mă dau jos din pat și să-l iau. Am căzut înapoi pe pat, de data aceasta lăsând să-mi scape un mic *șuierat* când am cedat în fața gravitației.

Era 18.37. Aproximativ douăzeci de minute până la supă.

Am accesat numărul lui Amy de pe telefonul meu, dar am anulat apelul înainte să se formeze. I-am trimis un mesaj, în schimb, și i-am scris că ajunsesem cu bine și că eram în regulă. I-am spus că locul era uimitor, *față zâmbitoare, față zâmbitoare, față zâmbitoare.*

Capitolul 55

Supă de cartofi şi praz.

Domnul Roo şi o femeie fără nume – îmbrăcată într-o rochie albastră de *putzfrau*[1], ca spălătoresele de altădată din Berlin, Viena şi Cracovia – umpleau cu polonicul supă de cartofi şi praz pentru clientela din sufrageria lui puţin populată. Era, oricum, mult spus sufragerie. Era o cameră mare, cenuşie, cu mese de cantină. Singurul lucru mai de Doamne ajută era o sobă mătăhăloasă ce duduia într-un colţ. Era genul de sobă cu uşi deschise, care se făcea şi şemineu, iar lemnele care ardeau aruncau în încăpere pâlpâiri aurii.

Mi-am luat castronul cu supă de la femeia fără nume – soţia, sora, *mama* domnului Roo? – şi m-am dus cu el la un fotoliu de lângă sobă. Domnul Roo a trecut de jur împrejurul camerei cu un platou cu pâine neagră. Am luat o bucată şi nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la împărtăşanie. Supa era prea fierbinte ca s-o pot mânca. Am ţinut-o în poală şi am lăsat-o să-mi transmită căldura ei.

– Cald? m-a întrebat domnul Roo la al doilea tur, ca să mă facă să mă simt confortabil, am bănuit.

– Cald, am zis, deşi n-aş fi putut spune dacă se referea la aeroterma de la etaj sau la locul meu de lângă sobă.

În cele din urmă, supa s-a răcit şi am mâncat-o. Mi-era foame şi era chiar bună. Avea gust de ceapă şi de pajişti de vară. Domnul Roo

[1] Femeie cu ziua (în limba germană în original)

mi-a dat o a doua bucată de pâine. Am mâncat-o şi pe aceea. Într-un fel, mi-era mai uşor să mănânc decât să gândesc. Gânditul însemna că trebuia să stabilesc un curs al acţiunii. Tendinţa mea era să urc înapoi în odăiţa mea spartană şi să dorm toată noaptea. Mă simţeam epuizată şi confuză. Planul meu de a veni ca să-l găsesc pe Jack în Bulgaria părea acum atât de nechibzuit, atât de vădit ridicol, încât mă miram că Amy nu mă doborâse la pământ, legându-mă fedeleş, ca să mă împiedice să plec din Paris. Însă ea acceptase asigurările mele – „Pe bune, Amy, trebuie să fie acolo; acolo începe jurnalul, jur că are logică dacă îl cunoşti pe Jack, dacă i-ai citit jurnalul bunicului său" –, şi eu fusesem atât de hotărâtă s-o conving, încât mă convinsesem până şi pe mine.

– O să te duci să-i vezi cum îl ard pe bătrân? m-a întrebat domnul Roo, când a început să strângă farfuriile.

Ceilalţi clienţi se împrăştiaseră. Rămăsesem singură, în faţa focului.

– Îl ard pe bătrân? am repetat eu, nedumerită.

– Bătrânul Iarnă. Îl duc pe sus în piaţă şi îl ard. Atunci, primăvara poate coborî din munţi.

„Asta înseamnă că va fi cald", am gândit eu. Lumea mea devenise deodată bivalentă: căldură sau nu.

– Există vreo posibilitate de a găsi pe cineva la festival? Să laşi un mesaj pentru cineva? am întrebat.

Domnul Roo s-a sprijinit cu fundul de una dintre mese şi s-a uitat la mine.

– Eşti bine? a întrebat el.

Am ridicat din umeri. Simţeam nevoia să ridic din umeri sau să plâng.

– Trebuie să găsesc pe cineva aici, am zis eu, când am izbutit să-mi ţin emoţiile în frâu.

– Un băiat pierdut?

„Da", am gândit, zâmbind la aluzia băieţilor pierduţi, rebelii băieţi-bărbaţi din Peter Pan.

– Un băiat pierdut.

Domnul Roo s-a gândit puţin, dar când s-a desprins de lângă masă, n-a făcut decât să zâmbească şi să-mi ia castronul.

– E debandadă, a zis el, cu festivalul, aşa că nu poţi să ştii niciodată ce-o să găseşti. Sau ce-o să te găsească pe tine. Însă, uneori, zeii îşi aduc aminte de noi. Du-te şi caută-l. Ce-ai de pierdut?

Bătrânul Iarnă avea parte de o călătorie crudă.

L-am privit venind – ţinut ridicat de o procesiune şerpuitoare care se întindea pe aproape două cvartale de oraş – pe un fotoliu zdrenţăros, purtat pe umeri de o echipă de oameni vânjoşi. Bătrânul Iarnă era o sperietoare de ciori, dar una meşteşugit lucrată, cu un zâmbet viclean cumva zugrăvit pe faţa lui. Părea să fie pe puţin de un stat de om şi era îmbrăcat într-un costum, cu o floare la butonieră pe rever. Bărbaţii care-l transportau aveau jobene clasice şi feţele vopsite în alb. Habar n-aveam ce simbolizau jobenele sau feţele lor albe, dar eram pregătită să particip.

Voiam să particip.

Voiam să mă simt luată pe sus şi dusă de val, cam la fel cum era dus Bătrânul Iarnă, spre un final care să mistuie amintirea lui Jack din creierul meu o dată pentru totdeauna. Tălăngile sunau energic, iar sunetele lor reverberau din zidurile vechi ale cetăţii, şi, pentru o vreme, mi-au alungat şi cel mai simplu gând din minte. Stăteam pe un bulevard, înghesuită cu spatele în uşa unui magazin, privind procesiunea dansând, ilaritatea şi beţia – am simţit un abur de alcool, ca un imens val de porumb şi grâu, înălţându-se şi săltând – explodând în mici grupuri, în trecerea petrecăreţilor. Când şi ultimele persoane din procesiune ajunseseră în piaţă, eu am rămas în urmă, hotărâtă să văd cum Bătrânul Iarnă îşi găseşte sfârşitul.

Aşa stăteau lucrurile când l-am văzut pe Jack.

Când *mi s-a părut* că-l văd pe Jack. Când Jack s-a desprins din mulţime pentru o fracţiune de secundă, apoi a dispărut din nou.

Am simţit de parcă încasasem un pumn în stomac. De parcă ar fi înfipt cineva între sprâncenele mele o pilă ascuţită, subţire. Nu m-am putut mişca. Cineva m-a înghiontit şi şi-a cerut scuze. Am dedus asta, pentru că nu l-am putut înţelege. M-am întors şi am încuviinţat

din cap. Apoi mi-am întors ochii spre grupul de persoane de unde apăruse Jack, o clipă mai devreme.

Unde Jack Vermont, Jack al meu, dansase sărbătoreşte, cu braţele ridicate şi cu o femeie frumoasă lângă el.

O femeie splendidă lângă el.

Dar fusese Jack? Oare? N-aş fi putut băga mâna în foc. Într-un impuls de moment, m-am simţit absolut convinsă că Jack apăruse ca un spectru, dansând cu braţele ridicate, în jacheta lui, aceeaşi pe care o purta mereu. În clipa următoare, partea raţională a creierului meu a respins vedenia ca pe o dorinţă autoîmplinită. O iluzie. Rodul epuizării şi al unei stări emoţionale exacerbate.

Oare era cu o altă femeie? Asta văzusem?

Oare văzusem totuşi ceva?

„Stop", am gândit. Opreşte totul o clipă. Aveam nevoie ca toată lumea să se oprească, de parcă mi-ar fi căzut lentilele de contact pe pavaj. Rămâneţi pe loc. Apoi aveam să trec printre ei şi să-i bat cu palma, pe rând, cerându-le să plece. Unul după altul, aveam să-i elimin, până când rămânea, cine rămânea, Jack sau dublura lui, ori un bărbat care să semene atât de izbitor cu Jack încât să sfideze raţiunea.

M-am repezit înainte. Ceva din piaţă îi făcuse pe oameni să izbucnească în ovaţii, iar până când am ajuns eu în mulţime, Bătrânul Iarnă fusese deja aprins. Ardea în vârful unui mare foc de tabără, corpul lui de sperietoare prefăcându-se într-un fitil în mijlocul unei flăcări galbene devoratoare. Mulţimea striga şi dansa, iar tălăngile, nelipsitele, insistentele tălăngi, răsunau ca un cor de diavoli bătându-şi joc de suferinţa Bătrânului Iarnă. Oriunde mă uitam, măştile îşi schimbau forma, prinzând lumina dintr-un nou unghi. Nu mai puteam distinge ce simţeam: un apel sălbatic către un sine reptilian, frică, bucurie, mânie. Poate că tocmai ăsta era scopul, mi-am dat eu seama, când dădeam târcoale mulţimii, întorcându-mă când încoace, când încolo, ca să-mi croiesc drum printre dansatorii nebuni. Poate că iarna care conta, cea care trebuia să fie arsă mai cu seamă, trăia înlăuntrul nostru.

Am căutat o oră. Două ore. Am căutat până când Bătrânul Iarnă şi tronul lui de foc se mistuiseră complet, devenind un morman fierbinte

de cenuşă şi buşteni carbonizaţi. Am căutat până când poliţistul local a venit şi ne-a dat la o parte, pentru ca pompierii să stingă cu furtunul focul care mai pâlpâia. Apoi am privit cum un excavator ridică cenuşa şi resturile şi le varsă în remorca unui camion albastru.

Bătrânul Iarnă dispăruse. Jack dispăruse. M-am întors în camera mea, la domnul Roo, la aeroterma Cupidon şi la răsuflarea ei de aer cald. Băiatul meu pierdut era tot pierdut.

Nu puteam să dorm.

Nu puteam nici să mă apropii de somn. Am încărcat aeroterma Cupidon cu monede şi am stat pe pat, încercând din răsputeri să-mi fac un plan. Să mă gândesc la o soluţie. Cel mai mult aduceam argumente în favoarea sau împotriva susţinerii că îl văzusem pe Jack. Într-o secundă gândeam: „Trebuie să fi fost Jack". Îi ştiam înfăţişarea lui Jack, statura, mersul, până în măduva oaselor. De îndată ce mă linişteam cu această aserţiune, îndoiala se strecura înţepătoare şi îşi arăta colţii.

„N-a fost Jack", îmi spuneam în momentele acelea. „Fato, chiar trebuie să ţi-l scoţi din minte pe băiatul ăsta."

Şi dacă *fusese* Jack, şi Jack dansase în mulţime, era posibil ca lângă el să fi fost noua lui iubită? Se cuplase cu altcineva exact cum se cuplase cu mine? Ăsta era tiparul lui? Un sociopat romantic? Un prădător sexual în serie?

Nu, nici urmă de somn.

Nu puteam nicicum să gândesc limpede.

Apoi camera a început deodată să se micşoreze. Ştiam că era numai în capul meu, totuşi, nu puteam tăgădui dovezile simţurilor mele. M-am ridicat şi mi-am întins muşchii. Am făcut cel puţin un sfert de oră de yoga. După aceea, mi-am scos iPadul şi am verificat semnalul de Wi-Fi. Nimic. Camera continua să se micşoreze. În cele din urmă, mi-am înşfăcat jacheta şi am ieşit. Era foarte frig şi întuneric. Dacă localnicii îl trimiseseră pe Bătrânul Iarnă înapoi în munţi sau, cel puţin, îl uciseseră, nu făcuseră o treabă bună. Tot oraşul mirosea a fum.

Nu aveam idee dacă eram în siguranță să umblu prin oraș de una singură. Când și când, câte un cuplu sau vreun grup de petrecăreți trecea pe lângă mine. Întotdeauna dădeam din cap. Mi-am impus să mă întorc în cameră, la aeroterma Cupidon, și să încerc să dorm. De asemenea, mi-am spus că trebuie să sun la aeroport cât mai repede cu putință, a doua zi, și să-mi rezerv un zbor afară din Bulgaria. M-am gândit chiar să-mi sun părinții, poate pe mama, doar ca să-i liniștesc că nu înnebunisem de tot. Însă apoi mi-am dat seama că nevoia de a-mi liniști părinții că nu mă țicnisem suna ca un raționament foarte prost. Dacă simți că trebuie să-i spui cuiva că nu ești țicnit, atunci probabil ești.

M-am plimbat încă o jumătate de oră, înainte să dau peste *cuplu*. Așa aveam să-i numesc mereu după aceea. Purtau măști de lup, numai gurile și buzele le aveau expuse, și niște costume minunate. Bărbatul purta o haină cu pulpane răscroite, în genul fracului pe care-l purta George Washington, pantaloni până la genunchi – largi și strânși sub genunchi – și o perucă blondă oarecare pe cap. Femeia era costumată stil Maria Antoaneta, cu o rochie lungă de brocart, și pe cap avea o perucă de culoare cenușie și o mască mai ascuțită, mai vulpească, extinzându-se în sus de la puntea nasului. Apariția lor nu avea nici o noimă. Inițial, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Ce legătură aveau costumele de la 1700 cu festivalul? Dar până să mă apropii de ei – stăteau lângă o fântână arteziană a cărei apă era împroșcată în sus într-un arc alb de lumină –, le-am auzit muzica. Lupul mascul – așa am ajuns să gândesc despre el – a pus un disc de vinil pe un mic platan și s-a dat un pas înapoi ca să se asigure că funcționa corect. Când muzica a pornit – era un vals oarecare –, s-a întors și a făcut o plecăciune spre lupul-femelă. Ea a răspuns cu o reverență și s-a dus în brațele lui.

Apoi au dansat.

Au dansat liniștit, expert, și în timp ce se mișcau, jetul din fântână uneori părea să sară și să ceară să fie de gheață. Ei dansau pe pietrele din pavaj, iar eu eram singurul martor. Nu puteam spune cu certitudine, dar cred că dansau numai unul pentru celălalt. Nu era nimic teatral la ei, în afara costumelor neobișnuite. Nu s-au întors

să se uite la mine sau să mă bage în seamă în vreun fel. Au continuat pur şi simplu să se legene şi să se învârtească, discul de vinil presărat cu pârâituri şi pocnituri, apa fântânii aruncând câte o licărire mişcărilor lor. I-am privit şi am simţit cum mi se umplu ochii de lacrimi. Tânjeam să iau asta ca pe un semn, ca pe un indiciu că aveam să-l găsesc pe Jack, dar o parte din mine nici măcar nu era interesată de speranţa asta. Nu, era destul să-i văd pe ei dansând, să cred că erau îndeajuns de îndrăgostiţi ca să aducă un pickup portabil într-o piaţă, la primele ore ale dimineţii, ca să valseze împreună.

I-am mai privit încă vreo două minute, apoi m-am retras cât mai discret am putut. În lumina difuză a fântânii, i-am văzut învârtindu-se şi rotindu-se unul în jurul celuilalt, un dans al lupilor într-o noapte friguroasă de primăvară.

Capitolul 56

În dimineaţa următoare, am mâncat micul dejun în sufrageria domnului Roo. Preparase un terci de ovăz gustos. L-a servit cu scorţişoară şi un codru de pâine neagră din seara precedentă.

I-am povestit cum îl văzusem o clipă pe Jack. Cum mi se păruse că îl văd pe Jack, în orice caz. Numaidecât, i-a intrat în cap că trebuie să-l găsesc pe băiatul meu pierdut, cum îl numea el. Dar nu avea nici un plan temeinic să-mi sugereze. Tot spunea că destinul avea să joace un rol. Îi plăcea cuvântul *destin* şi îl rostea adesea. A spus că, atunci când renunţăm să mai căutăm ceva, de regulă, acel ceva ni se arată. Apoi m-a întrebat dacă-mi place terciul de ovăz. Eu am zis că-mi merge la casa sufletului.

Telefonul meu a sunat înainte de a termina de mâncat. Era Amy. M-am scuzat şi m-am dus la o masă liberă ca să vorbesc cu ea în intimitate.

– Eşti bine? a întrebat, de îndată ce am răspuns. Spune-mi că eşti bine.

– Cred că l-am văzut pe Jack aseară.

– Ce vrei să spui, crezi că l-ai văzut?

– Era lume multă şi nu l-am zărit decât o secundă. N-am reuşit să ajung la el destul de repede. Şi era cu o altă femeie, cred.

Amy a tras brusc aer în piept. N-a spus nimic o vreme. Apoi a vorbit.

– O să-l găseşti, Heather.

– O să-l găsesc.

– Ştiu c-o să-l găseşti.

– O să-l găsesc.

– Dar dacă devine chinuitor, să nu te gândeşti că trebuie să rămâi. Tu eşti căpitanul propriei corăbii, nu uita. Tu eşti rebela, noua, libera Heather. Cea care îşi ia zborul şi-i spune patronului ei să se ducă la naiba.

– Nu mă chinui. Şi n-am spus Băncii Americii să se ducă la naiba. Sunt valoroasă pentru companie. Sunt un angajat model.

Ea n-a zis nimic, o secundă.

– Festivalul e distractiv? a întrebat.

– Da, este. Într-un mod straniu, e foarte distractiv. Petrec de minune. N-am mai participat niciodată la aşa ceva.

– Sunt îngrijorată pentru tine. Dar sunt, totodată, mai inspirată decât ai putea crede. Faci unul dintre cele mai curajoase lucruri despre care am auzit vreodată.

– Sunt bine, Amy. Sunt destul de puternică pentru asta. Zău. Poate că nici măcar n-a fost el cel pe care l-am văzut. E greu de spus. Oamenii dansau, şi nu prea era lumină. Poate că doar mi-am imaginat. Poate că l-am făcut să existe doar aşa, din capriciu.

– Chiar era o femeie lângă el?

– Probabil. Dacă l-am văzut, atunci da, da, era. Sunt bine, Amy. Sincer. Mă simt chiar mai puternică, de fapt. Mă simt ca şi când ar fi el aici, am spus, înţelegând, chiar în clipa în care o rosteam, că aceasta era o declaraţie sinceră. Şi nu e numai vorba despre el, Amy. Ştii asta. E vorba despre ce a fost între noi. Dacă ceea ce a fost între mine şi Jack n-a fost adevărat, dacă n-a însemnat la fel de mult şi pentru el ca pentru mine, atunci trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu că viaţa îţi poate juca renghiuri urâte. Dacă e aşa, atunci, în regulă, o să-mi văd de drum, dar o să am o altă părere despre toată povestea. O să fie dureros, dar va fi o lecţie învăţată.

– O să devii cinică. Mă tem că experienţa asta o să te facă să renunţi la unele lucruri.

– Poate c-o să devin. Poate că face şi asta parte din procesul de maturizare. Uneori, maturizarea pare un simplu proces în care te lepezi de unele lucruri. De unde să ştiu?

– Stai cât ai nevoie. Nu lăsa treaba neterminată.

– Aşa fac, promit. Sincer, vechea Heather poate c-ar fi lăsat-o neterminată. Nu şi acum. M-am schimbat. Dar festivalul nu e atât de mare. Dacă el e prin preajmă, probabil o să-l întâlnesc, în cele din urmă.

Amy a răsuflat uşurată. Am încercat să-mi imaginez ce oră era la ea, dar creierul meu nu era capabil că facă socoteala.

– Când pleci în Japonia? a întrebat ea.

– Săptămâna viitoare.

– Bine, a zis, asta-i bine. Du-te în Japonia şi trage-ţi o nouă tunsoare sau ceva de genul ăsta. Cumpără o sabie de samurai. Noroc astăzi!

– Domnul Roo zice că totul e la mâna destinului.

– Domnul Roo? Cine e domnul Roo? Imposibil să-l cheme aşa.

– Astăzi e cu noroc, am zis eu şi am închis.

M-am plimbat. Şi m-am uitat.

Treptat, am înţeles sensul festivalului. Dansul nu se oprea niciodată. De fapt, asta era misiunea participanţilor, să ţină dansul continuu pentru ca iarna să nu aibă ocazia să prindă iar putere. Mai multe persoane mi-au explicat asta. Sunetul tălăngilor umplea atmosfera. S-a înfipt atât de adânc în conştiinţa mea că a dispărut, în cele din urmă, precum ticăitul unui ceas sau ţăcănitul unui tren în mers. *Tălăngi, dans, Batak. Festivalul Surva.*

În timp ce mergeam, m-am întrebat ce făceam eu în Batak, Bulgaria, pentru numele lui Dumnezeu. Am încercat să-mi închipui cum trebuia să fi apărut în ochii trecătorilor. O tânără, oarecum atrăgătoare, bine îmbrăcată, care părea să rătăcească fără ţintă toată ziua. Era evident americancă, evident o turistă, evident stingheră. Locuia acum într-o cameră de o persoană, dormind pe un pat de campanie, în timp ce o aerotermă cu cap de Cupidon arunca o răsuflare fierbinte peste ea ca să nu îngheţe.

Era absurd.

Eu eram absurdă.

„Cine nu e gata, îl iau cu lopata“, am şoptit eu de cinci ori, de o sută de ori, de o mie de ori. Era chemarea la bază din copilărie, semnalul pe care obişnuiam să-l spunem când jocul se sfârşea, ieşiţi

afară acum, nu vă mai ascundeţi. Jack nu m-a auzit. Jack n-a ieşit, a rămas în continuare ascuns.

Am luat un prânz târziu la o cafenea, în piaţă. Am comandat din nou supă. Legume. Chelnerul mi-a adus-o şi m-a întrebat dacă doresc vin. Am refuzat. Am comandat o bere. I-am cerut să-mi aducă cea mai neagră, cea mai tare, cea mai specifică bere din partea locului, pe care o avea în restaurant. El a zâmbit, a încuviinţat din cap şi s-a grăbit să mi-o aducă. Era un bărbat scund, pipernicit, cu antebraţe enorme. Mi-a pus berea pe masă şi mi-a făcut semn, indicând că vrea să mă vadă bând. Am băut. Era neagră şi tare, cu gust de rădăcini de copac, din câte mi-am dat eu seama; niciodată nu gustasem ceva mai bun.

– Da, am zis eu. Frumos.

În clipa aceea, Jack a trecut prin dreptul geamului restaurantului.

Am sărit în picioare şi m-am aplecat peste o masă de la geam – un cuplu care servea prânzul s-a tras înapoi, speriaţi sau enervaţi – când m-am năpustit brusc asupra lor.

– Scuzaţi-mă, pardon, scuzaţi-mă, am zis eu cu sufletul la gură.

Am bătut în geam. Am bătut mai să sparg geamul. Dar Jack nu m-a auzit. Nu s-a oprit. Jacheta lui a dispărut în mulţime.

– Uite, i-am zis chelnerului, întorcându-mă grăbit la masă. Poftim, plătesc. Ţine.

Am aruncat banii pe masă. Chelnerul a început să se scotocească prin buzunare după rest, dar n-am mai aşteptat. Am dat fuga la uşă şi m-am năpustit în stradă.

Am luat-o la fugă după Jack. Am alergat cât am putut de tare. Ştiam că putea dispărea într-o clipă. Putea intra în vreun magazin sau se putea hotărî să intre în hotelul lui. Orice se putea întâmpla. Dar, cel puţin, se îndreptase spre piaţă, unde dansatorii îşi menţineau mişcarea continuă. Luând-o în direcţia aceea, foarte probabil avea să privească petrecerea. Era pe înserat, iar lumina şi zgomotul ne atrăgeau pe toţi într-acolo.

L-am prins din urmă la un cvartal distanţă de piaţă. I-am recunoscut spatele, mersul, forma gâtului şi a umerilor. M-am întrebat cum aş fi putut să nu-l recunosc, când trupul lui îmi era atât de familiar.

Am făcut un ocol, flancându-l ca să-i văd fața, dacă era posibil. N-am vrut să mă duc drept la el și să-l trag de umăr, întorcându-l în loc și strigându-i în față: „Salut, Jack! Mă mai ții minte? O mai ții minte pe fata din Paris?"

Poate că se ducea s-o întâlnească pe cealaltă femeie.

Preț de o jumătate de cvartal, am mers neobservată pe cealaltă parte a drumului. A fost ușor. Era puzderie de lume pe străzi. El nu avea nici un motiv să se uite după mine sau să creadă că îl observă cineva cu o atenție deosebită. Singurul motiv pentru care s-ar fi întors spre mine ar fi fost dacă m-aș fi aflat din întâmplare în mijlocul vreunei explozii asurzitoare. Altminteri, mă topeam printre participanții la festival. Am ținut pasul cu el. Am sosit în piață în același timp.

M-am oprit. La fel și el. Am stat câteva minute fără să ne mișcăm. El nu își lua ochii de la dansatori. Eu am urmărit încotro privește ca să văd dacă se uita după cineva anume.

De câte ori, m-am întrebat, nu repetasem scena asta în minte? De câte ori fusesem în stare să-i spun una sau alta, în fraza corectă, care imediat ne-ar fi adus împreună, l-ar fi făcut să înțeleagă cât de greșit fusese modul lui de a acționa, de a gândi, astfel încât el s-ar fi înmuiat în fața mea și m-ar fi implorat să-l primesc înapoi? Nu-mi mai simțeam trupul, și m-am întrebat dacă voi reuși să articulez ceva. Nu-mi imaginasem niciodată asta. Nu-mi imaginasem niciodată cât de greu va fi să-l abordez. În același timp, mi-am dat seama că încă îl iubeam. Îi iubeam fiecare celulă, fiecare privire, fiecare detaliu.

De asemenea, mi-am dat seama că era bolnav. Slăbise. Pielea lui căpătase o paloare ca de ceară.

„Întoarce-te spre mine", am gândit. „Întoarce-te acum."

Și s-a întors. Pur și simplu.

Dar ochii lui au trecut peste mine. Nu m-au văzut. Privirea i s-a oprit iarăși asupra pieței și a dansatorilor, iar eu mi-am ținut respirația, întrebându-mă cum se ajunsese la asta. Îl voi lăsa să plece acum? Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte – cu adevărat mi s-a luminat mintea – că și eu aveam o obligație. Poate că era datoria mea să-l las să plece. Abordându-l, poate că aveam să-i încalc intimitatea, dreptul lui de a părăsi lumea în condițiile stabilite de el. Avea dreptul

de a fi lăsat în pace, şi m-am simţit neghioabă şi egoistă că nu ţinusem cont niciodată de asta aşa cum s-ar fi cuvenit.

Destinul a jucat un rol, în cele din urmă.

Înălţimea lui ne-a salvat. S-a uitat din nou în direcţia mea şi, fără să vrem neapărat, ochii ni s-au întâlnit. Am observat cum i se luminează ochii când m-a recunoscut. Mi-am jurat, în gând, să nu mă duc spre el. Să nu mă clintesc. Era încă în puterea lui să plece, şi am înţeles, în sfârşit, că aveam să-l las să se ducă, dacă aşa ar fi decis.

Ne-am uitat unul la altul un timp îndelungat. Oamenii dansau în jurul nostru, dar nu contau.

El a pornit spre mine. Eu nu m-am mişcat. Doar asta îmi promisesem. L-am privit apropiindu-se, tras la faţă din pricina bolii, cu trupul nici pe departe la fel de viguros cum fusese. A fost silit să se oprească de vreo câteva ori, să se ferească şi să ocolească oamenii, şi apoi, ca prin miracol, s-a aflat în faţa mea. Jack Vermont. Bărbatul pe care îl iubeam mai presus de orice speranţă sau raţiune.

M-a ridicat în braţe şi m-a sărutat, ţinându-mă strâns. S-a învârtit încet cu mine şi am ştiut, am ştiut, că îşi pierduse vlaga. Ştiam totul acum, fiecare cuvânt sau gând, şi m-am agăţat de el, sărutându-l la nesfârşit. El m-a sărutat şi m-a aşezat, încet, pe pământ, continuând să mă sărute, desprinzându-se şi sărutându-mă din nou, de parcă sărutul ar fi fost gând, ar fi fost respiraţie, aşa încât ce rost mai avea să mai vorbim? El era pe moarte şi hotărâse să nu mă facă părtaşă la moartea lui. Nu-l puteam învinui.

– N-am putut să vin cu tine, a zis el, cu buzele aproape de părul meu, aproape de urechea mea. Am vrut, dar n-am putut. Iartă-mă.

L-am sărutat de zece ori. De o mie de ori. Am încuviinţat din cap.

– Ştiu. Ştiu tot. Ştiu despre Tom.

– Leucemia a revenit, a zis el. Ca să spun pe scurt. Făcusem analizele înainte să te întâlnesc, iar rezultatele mi-au venit în Paris. Nu sunt bune. Nici unul nu e bun.

– Cine era femeia?

A părut nedumerit pentru o clipă, apoi a zâmbit.

– Mătuşa mea. A venit să vadă ce descoperise bunicul meu în Batak. A plecat azi-dimineaţă.

L-am ţinut în braţe. L-am sărutat. Era pe moarte. Corpul lui deja îşi pierduse vigoarea, tăria şi forţa. Leucemia îl răpunea. Mi-a cuprins umerii cu braţul. Festivalul se dezlănţuise cu furie. De a doua zi, ştiam, începea să se domolească. Domnul Roo avea să-şi închidă o parte dintre camere şi să se reîntoarcă la meseria de hangiu umil. Oraşul avea să fie măturat, şi Bătrânul Iarnă avea să-şi înceapă viaţa sus în munţi, trăindu-şi unica vară, înainte de a ajunge la maturitate şi de a se întoarce alb de ger şi promoroacă.

Abia ne obişnuiserăm cu ideea că suntem împreună, când un grup de dansatori ne-a înconjurat şi ne-a cerut să dansăm laolaltă cu ei. Nu poţi să fii în piaţă şi să nu dansezi. Asta era o regulă nespusă. Grupul ne-a înhăţat şi ne-a silit să ne învârtim, să dansăm, în timp ce tălăngile lor făceau o hărmălaie de nedescris. Pentru o clipă, doar o clipă, am simţit bucuria din inima mea unindu-se cu miile de tălăngi din piaţă. M-a făcut să dansez mai cu poftă şi m-am dus la Jack şi l-am cuprins cu braţele, l-am ţinut strâns, i-am declarat iubirea mea. Şi el mi-a declarat iubirea lui. M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat. Am dansat separaţi de lume, cu frunţile lipite, cu răsuflările amestecate, trupurile noastre încărcându-se unul de la altul. Jack mi-a povestit că oamenii din Batak credeau că sufletele morţilor puteau trăi în copaci şi, dacă era adevărat, el promitea să trăiască în Esche, unde l-aş fi putut găsi ori de câte ori aveam nevoie de el. A spus că avea să fie în Paris întotdeauna, în Parisul nostru. Am continuat să dansăm, făcându-ne curaj să înfruntăm soarta care ne oferise atât de mult şi ne răpise apoi totul cu atâta uşurinţă, şi am ucis, în sfârşit, iarna. Am dansat până am rămas fără suflare, până când inima mi s-a încălzit; şi mi-am ţinut ochii înălţaţi spre munţi, unde primăvara aştepta, unde speranţa renăştea cu fiecare anotimp.

Mulțumiri

Harta care mă duce la tine a beneficiat de bunăvoința și efortul multor persoane, astfel că nici o apreciere pe care aș schița-o eu aici n-ar putea aduce mulțumiri pe măsură tuturor celor care au participat la publicarea volumului în formă finală și la drumul parcurs de acesta spre cititori. Ca de obicei, agentele mele, Andrea Cirillo și Christina Hogrebe, m-au încurajat și m-au sprijinit de-a lungul întregului proces de alcătuire a acestui roman. Andrea și Christina mi-au schimbat viața în bine din prima zi în care le-am cunoscut. Echipa de la Agenția Jane Rotrosen lucrează cu o delicatețe discretă asupra tuturor aspectelor vieții mele de scriitor și le aduc mulțumirile și aprecierile mele sincere tuturor celor de acolo.

Mulțumirile și recunoștința mea pentru Jennifer Enderlin, editor la St. Martin's Press, și întregii sale echipe minunate. Mulțumiri, de asemenea, și pentru Marty Bowen, Peter Harris și Annalie Gernert de la Temple Hill. Peter Harris m-a consiliat, mi-a citit paginile, mi-a făcut sugestii și mi-a susținut buna dispoziție. Are un ochi format pentru ficțiune și construcția dramatică, iar acest roman a beneficiat mai mult decât pot spune de contribuția lui.

Tuturor celor implicați în publicarea cărții de față, pe care nu i-am întâlnit sau pe care i-am omis neintenționat, iertați-mă și acceptați recunoștința mea. Mai mult decât în cazul oricărui alt roman pe care l-am scris, acesta a constituit un proces de colaborare. Țin, de asemenea, să mulțumesc Universității de Stat Plymouth, minunatei

noastre facultăți din White Mountains, în New Hampshire, pentru că mi-a acordat libertatea să scriu cărțile pe care am nevoie să le scriu. La Universitatea de Stat Plymouth mi-am desfășurat activitatea didactică mai mult de un sfert de secol, și îmi exprim întreaga recunoștință pentru conducerea și studenții acestei instituții, fiindcă mi-au îngăduit timpul de a-mi urma chemarea de scriitor.

În cele din urmă, le mulțumesc familiei și prietenilor mei, și bătrânului meu câine credincios, care așteaptă răbdător plimbarea de după-amiază, în timp ce eu mă joc cu condeiul meu imaginar și plămădesc pagini pe care el n-o să le înțeleagă niciodată. Am biscuiți în buzunar, jur.